

EMILY BLEEKER

ARTIK "SIR" İKİ KİŞİNİNDİ

indigo
kitap

**Yalan, karşınızdakini
inandırabildiğiniz zaman
amacına ulaşır**

**Lillian da yalan söylemek durumunda kalmıştı.
Eşine, çocuklarına, dostlarına; kısaca hayatına dahil olan
herkesi bu yalana inandırmak zorundaydı.**

**Dave mutsuz bir adamdı, çok sevdiği eşinden ayrılmak
istemiyor fakat mutluluğun özlemiyle yanıp tutuşuyordu.**

**Hayat, kader, tesadüf. Pek çok insanın yaşamını alt üst
eden bir kaza... Bunların hepsi gerçektir. Lillian ile Dave'in
hayatı da, acı gerçeklerin trajik kesişmesiyle birleşmişti.**

**Artık "sır" iki kişininindi ve gerçeğin her zaman ortaya
çıkma gibi bir huyu vardı.**

**Bir uçak, sırlarıyla birlikte okyanusun
derinliklerine gömüldü. Artık suyun üzerinde
sadece yalanlar yüzüyordu.**

620

ISBN 978-605-9144-68-1

9 786059 144681

indigo
kitap

f /indigokitap
t /indigokitap
i /indigokitap

**Bazen yalan
söylemek zorunda
kalırsın. Bilirsin ki
sevdiklerini
korumanın
tek yolu budur.**

ARTIK
“SIR”
İKİ
KİŞİNİNDİ

EMILY
BLEEKER

SIR

Sır Emily Bleeker

Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-9144-68-1
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Emily Bleeker

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Wreckage
Çeviren: Kerem Efendioğlu
Redaksiyon: Elçin Çavuş
Editör: Senem Akça
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

EMILY BLEEKER

SIR

Çeviren: Kerem Efendioğlu

indigo
kitap

Kocam Joe'ya...
En iyi arkadaşımsın,
güvencemsin ve bir adada
tek başıma yaşamak istediğim tek kişisin.

Birinci Bölüm

Lillian

Şimdi

*B*azen yalan söylemek zorunda kalırsın. Bilirsin ki sevdiklerini korumanın tek yolu budur. Lillian bu cümleyi kafasında tekrarlayıp duruyordu. Son sekiz aydır sürekli sayıklıyor ve alyansıyla oynarken, söylediği yalanları bir bir hatırlıyordu, *sevdiklerini korumanın tek yolu...* Alyansını tersyüz ederken cümleyi üçüncü kez hatalı telaffuz edip başa döndü. Sonra kontrolden çıktığını anladı ve tekrarlamamak için ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı ama kendini durduramıyordu. Yalan söylemek biraz daha zor bir şey olsaydı belki bunu durdurması kolaylaşırdı, ama yalan söylemek çok kolaydı. Neden mi? Çünkü doğruyu söylemek her zaman çok daha zordu.

Ağlamak da yok, diye kendini telkin etti. Ağlama kotasını onlarca insanın karşısında hüngür hüngür ağlayarak doldurmuştu ve bu sefer herkese o ağlamaklı, çirkin suratını değil, güçlü yanını gösterecekti, çünkü hiç kimse öyle bir suratı görmek istemezdi. Ayrıca ağlamak, yüzündeki makyajı berbat edip her tarafına bulaştırıyordu. Artık yıllardır yaptığığın iki katı makyaj yapıyordu

ve şimdi genç Jasmine bu makyajın üzerine bir kat daha geçmekle meşguldü. Jasmine pembe spreyi aldı ve Lillian'ın saçını "alevle yaklaşmayın" uyarısı yapılacak kadar spreye bulandıktan sonra işini bitirmiş gibi gözüktüyordu. Hazırlanan "ürünü" görmek için birkaç adım geriledi ve omuzlarını silkti. *Bundan başka da bir şey olmaz*, diye düşünüyordu herhalde, zaten hiç pohpohlayan bir tavır da yoktu.

Makyöz uzaklaştıktan sonra Lillian, sessizce oturarak manikür yaptırdığı şarap rengi tırnaklarını incelerken kendini bir oyundaymış gibi hissetti. Yaramaz bir çocukluktan, iki çocuk anneliğine uzanan yolda hiç bu kadar makyaj yaptıracaklarını hayal etmemişti, ama yepyeni bir insana dönüşmenin verdiği mutluluğu da bir kenara atamıyordu. Eski Lillian olamıyorsa ve yeni Lillian'a da tahammül edemiyorsa, en iyi seçeneği sahte bir Lillian yaratmaktı.

Ev de Lillian gibi set ekibi için hazırlanırken değişime uğramıştı. Kendi başına evini bir hafta kadar temizledikten sonra pes etmiş ve bir şirket çağırarak iki katlı evini neredeyse kusursuz bir hale getirtmişti. Ta ki iki yapım asistanı gelip her şeyin yanlış yerde durduğunu söyleyene dek.

Asistanlar evin kapısından girdiklerinde güneş daha yeni doğmuştu ve kahvaltı yapamayacak kadar gergin oldukları da belliydi. Lillian iki asistanı da yakından inceliyordu; odadan odaya koşturanlardan biri tütün ve kahve kokuyor, evin içinde dolaşarak tüm aile fotoğraflarını topluyordu. Çalışma masasındaki sandalyeleri Linden'ların salonda duran piyanosunun iki yanına getirdikten sonra, topladıkları fotoğrafları stratejik bir şekilde piyanonun kapağına yerleştirdiler.

Emily Bleeker

Lillian gözünün önüne gelen kâküllerini üfleyerek ittikten sonra, fotoğrafların yeni yerlerini inceledi. Holdeki aile portresi piyanonun üzerindeki çiçekli örtünün yerine konmuştu; Jerry ve çocukların Josh'ın komodinin üzerinde duran fotoğrafı da, Lillian'ın sırt çantalarıyla poz vermiş çocuklarla el ele görüldüğü gümüş çerçeveli fotoğrafın yanında duruyordu.

Bu fotoğrafta sanki yabancı biri gibiydi. Sahi ne kadar olmuştu? Üç belki de dört yıl. Yüzünün iki yanından aşağıya dökülen kahverengi uzun saçları ve gerçek gülüşü gözlerinin parlaklığını ortaya çıkarmıştı. Cildi saf ve temizdi. Burnunun etrafındaki çiller tarçın rengiydi. Eğer Lillian okul aile birliği buluşmasında bu fotoğraftaki kadınla tanışmış olsaydı, mutlaka bir randevu ayarlayıp çocuklarıyla birlikte dondurma yemeye gidip tüm hafta sonunu onunla birlikte geçirirdi. Öyle mutlu görünüyordu.

İki çerçeve sonraysa üst katın salonunda duran ve birkaç ay önce Jerry o eve... döndüğünden beri yeteri kadar aile fotoğrafı olmadığı anladığında çektiği fotoğrafla karşılaştı. Son birkaç kopyasını da Jerry çoğaltmıştı, çünkü Lillian fotoğrafları çoğaltmak istememişti. Sonuç berbat, çocuklar uyumlu kıyafetleri içinde çok rahatsız görünüyorlardı ve Jerry'nin kolu Lillian'ın üzerinde ona dokunmadan duruyordu, sanki ona dokunmaya cesaret edemiyormuş gibiydi. Herkes bu fotoğraflardaki iki farklı Lillian'ı görebilirdi, burada yan yana, önce ve sonra. "Sonraki" Lillian, saçlarını kestirmiş, kâküllerini de suratından çekmişti; gülüşü sert ve zorakiydi, parlayan gözleri artık mat yeşile dönüşmüştü.

Lillian piyanoya doğru yürüyüp her fotoğrafı tek tek yere attığını hayal etti, hepsini bir kerede yere düşürebilirdi. Tüm fotoğraflar parçalanıp cam ve parlak kâğıtlardan oluşan bir çöplük

Sır

oluştururdu. Üstüdeğini ısıarak bir adım geriledi ve eğleniyor-muşçasına sırıttı. Sadece bunu hayal etmek bile ona yetmişti, ama en son istediği şey de şu anda dikkatleri üstüne çekmekti.

Daha fazla vahşi fanteziyi kafasında canlandırmadan gözlerini fotoğraflardan çekip piyanonun üzerinde toz arayan asistanlara çevirdi. Maun yüzey tam bir toz mıknaatısı gibiydi ve Lillian'ın sürdüğü cilanın kokusu da hâlâ havadaydı. Lillian bu piyanoyu seviyordu. Josh doğmadan hemen önce Jerry'yi bir piyano satın alması için ikna edebilmişti. Tabii Jerry bu teklifi duyduğunda kahkahalarla gülmeye başlamıştı, çünkü ikisi de tek bir nota bile çalmayı bilmiyordu, ama Lillian'ın ısrarlarına daha fazla dayanamadı. Piyano onlar için değildi, karnında büyüyen bebek içindi, Josh ve sonra da Daniel için.

Lillian kafasını salladı, o fotoğraftaki genç annenin nasıl bu kadar kolay gülebildiği açıktı. Hayatın sizin seçenekleriniz karşısında farklı hamleler yapabildiğini bilmiyordu henüz. Aptal hayat.

Ağır meşe kapı aniden açıldı ve Lillian'ı yerinden sıçrattı. Uzun boylu, kemikli, koyu takım elbiseli bir kadın sanki yıllardır bu evde yaşıyormuş gibi içeri daldı. Lillian hayranlıkla kadını izliyordu, bu yüzü nerede olsa tanırdı: uzun, ince bir burun ve yüksek, derin elmacıkkemikleri. Sarı saçları bir miğfer gibiydi ve o gözleri, açık mavi gözleri neredeyse görünmezdi. Bunların hepsi *Headline News* haber kuşağından Genevieve Randall'a aitti. Lillian ve Jerry haberleri her cuma gecesi birlikte izler ve Bayan Randall'ın anlattığı gerçek hayat kesitleriyle dalga geçerlerdi. Kadının gerçekte çok daha zayıftı.

Harika. Kamera gerçekten on kilo fazla gösteriyor. Lillian kemere-nin altındaki karnını içine çekti.

Emily Bleeker

Yapım ekibi hemen kadının ceketinin üzerinden bir mikrofon geçirip yakasının arkasına gizlediler. Lillian, kadının üzerinde gezinen elleri, bluzunun içine giren parmakları umursamayışına hayranlıkla bakarken kadın da bir yandan elindeki bir düzine not kâğıdını karıştırıyordu. Sonra ceketini ve beyaz ipek bluzunun yakalarını düzeltti. Birkaç kâğıt daha karıştırıp gözlerini Lillian'a çevirmeden önce hepsini titizlikle bir araya getirdi.

Lillian çok kısa bir anlığına, muhabir gözlerinin içinden beynine bakıyormuş ve içindeki tüm sırları görebiliyormuş gibi hissetti. Bu bakışlar Lillian'ın kollarını bir araya getirip kadının X-RAY cihazı gözlerini engellemeye çalışmasına neden oldu.

Genevieve Randall odanın karşısından, "Bayan Linden," diyerek konuşmaya başladı. Sesi iki katlı evin içinde yankılanıyordu. "Sizi şahsen tanımak beni çok memnun etti. Bugün bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Lillian'ın karşısına oturmak için yürürken, kırmızı topukluları tahta zeminde yüksek sesler çıkarıyordu.

Genevieve Randall beni nasıl tanıyor olabilir? Lillian bir an için merak etti, ama sonra hatırladı. Herkes Lillian Linden'ı tanırdı; son iki buçuk yıldır suratı sürekli televizyon ekranlarında dolaşıyordu, ancak kadının onu hazırlıksız yakalaması yine de Lillian'ı şaşırtmıştı.

Randall sandalyeye otururken yere düşen bir tüy gibi görünüyordu, oturur oturmaz da muhabir duruşuna geçti: sırtı dümdüzdü, omuzlarını serbest bırakmıştı ve yüzünde parıldayan bir gülümseme vardı. "Sizinle tanışmak büyük şeref, Bayan Linden," dedi ve narin elini tokalaşmak için uzattı.

Sır

“Benim için de öyle,” diye fısıldadı Lillian, gergin gülümsemesi bir yana, soğuk ve titrek ellerinin Bayan Randall’ın narin cildine zarar vermesinden korkuyordu.

Randall, “Yapımcım bu projeye yeşil ışık yaktığından beri çok heyecanlıyım,” dedikten sonra ellerini kucağındaki kâğıtların üzerinde emaneten birleştirdi. “Hikâyenizi baştan sona takip ettim ve sizden dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Lillian, “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” deyip sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Benim için bir zevk. Birkaç dakika içinde başlayacağız. Lütfen unutmayın, konuşurken rahat olmaya çalışın. Sorulara arkadaşmışız gibi cevap verin, sanki kahve içmeye gitmişiz ve sohbet ediyormuşuz gibi. Tamam mı?”

“Size gönderdiğim soruları hatırlıyor musunuz? Onlara sadık kalacağım, sürpriz bir soru yok. Sizden sadece açıklayıcı olmanızı ve yeterince doğru tepkiler vermenizi istiyorum, bunu yapabilir misiniz?” Güldü, ortaya çıkan dişleri öyle beyazdı ki neredeyse arkasını görebiliyordunuz.

“Ben... Ben elimden geleni yapacağım.” Lillian’ın alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı ve aşağıya doğru akararak makyajdan maskesini tehdit ediyordu. “Ve bunun özel bir röportaj olduğunu anlamanız lazım. Kontratımızı imzaladıktan sonra başka bir anlaşma yapamazsınız.”

Lillian, “Çok iyi anlıyorum,” dedikten sonra yanağını ısırdı, *Headline News* kanalıyla yaptığı kontrattaki özel madde, bu teklifi kabul etmesini sağlamıştı. O ufak madde, hayatını sirke dönüştüren bu medya baskısından istediği an kurtulmayı vaat ediyordu. Eğer bu röportajdan sağ salim çıkarsa sonunda güvende olabilecekti.

Emily Bleeker

“Tamam, önce yasal işleri ortadan kaldırmamız lazım.” Genevieve etrafına bakındı. “Kocanız nerede, Bayan Linden? Jerry? İşimiz bittikten sonra onunla konuşmayı umuyordum.”

“Üst katta, hazırlanıyor.” Lillian tırnağını kemirme dürtüsüyle elini tam ağzına götürecekti ki parmağındaki parlak ojeleri hatırlayarak durdu.

“Ona tüm röportajı izlemesine gerek olmadığını söylemiştim, bizim için daha kolay olur diye düşündüm.”

“Sorun değil. Bu tamamen seninle alakalı, nasıl rahat edersen öyle yapalım. Peki, çocuklar?” derken notlarına eğildi, dişlerinin arasındaki kalemin tıkırtıları eşliğinde kâğıtları inceledi.

Lillian, “Komşudalar,” derken gözlerini kıstı. “Size onların bu işin dışında kalacaklarını söylediğimi hatırlıyorum.” Çocuklar çok fazla yıpranmıştı, daha fazla röportaj olmayacaktı. Jerry’yle böyle konuşmuşlardı.

Genevieve kafasını kaldırdı, “Hayır, hayır ben sadece röportajın sonunda bir aile fotoğrafı çekebiliriz diye düşünmüştüm. Merak etme Lillian, soru sormak yok.”

“Tamamdır, belki bir kare.” Josh ve Daniel son birkaç yıldır defalarca kameralara maruz kalmıştı ve artık etraflarında kamera olması onları rahatsız etmiyordu.

“Tamam, ben neredeyse hazırım,” Genevieve başında kulaklık olan ekip arkadaşına işaret etti: “Sorularım, Ralph.”

Lillian’ın fotoğraflarını toparlayan sarı saçlı genç, eğitilmiş bir köpek gibi muhabire doğru koştu. Kadın elindeki karalanmış kâğıtlardan birkaçını elemanına verdikten sonra kucağındakileri karıştırmaya devam etti.

Sır

“Başlamadan önce o kâğıttaki notlara Steve’le tekrar bakın,” diye emretti. Genç adam tam itaatle uzaklaştı. Lillian gördüklerinden bir hayli etkilenmişti.

Ralph, ekiple birlikte ses kontrolü yaptıktan sonra Lillian’ın mikrofonunu kontrol etti ve iki kadına son dakika rötuşu yapması için Jasmine’i çağırdı, Lillian bunun kendi lehine olduğunu çok iyi biliyordu. Ardından Genevieve dışındaki her şeye bir durağanlık geldi. Genevieve zaten kusursuz olan saçlarını tekrar düzelttikten sonra, “Kayıt,” dedi ve kameralar çalışmaya başladı.

“Beş, dört, üç, iki, bir... Lillian Linden röportajı.”

İkinci Bölüm

Lily

1. Gün Fiji

Kapılar kolay açıldı ve Fiji'nin nemi içeri doldu. Havaalanındaki yetersiz klima yüzünden hava almak zorunda kalmıştım. Soğutulmuş havanın kokusu sanırım dünyanın her yerinde aynıydı.

“Baksana Lillian, ikimiz de jet sosyeteden gibiyiz.” Margaret elini koluma dolayıp ve beni ufukta beliren jete doğru yönlendirdi. “Keşke ortama uygun bir şeyler giyseydin.”

Otele geri döndüğümüzde yırtık kotumla eski askılı tişörtümü bikininin üzerine geçirmiştim. Limuzinin gelmesine bir iki dakika vardı ve tam ayakkabılarımı giyeceğim sırada kapıdaki görevli çantamı sırtımdan alıp limuzinin içine fırlatmıştı. Fiji’de sadece Margaret kılığımıza dikkat ediyordu. Plajda çıplak bile yürüsem, plajda çalışan yakışıklı gençler gelip kokteyli mi yenilemek isteyip istemediğimi sorarlardı sadece.

Bir haftadır Fiji’deydik ve henüz kendi çantamı taşıma fırsatım olmamıştı. Herkesin, bize ünlüymüşüz gibi davranma konusunda

eğitilmiş olduğu belliydi. Sınırsız yemek ve sınırlı aktivite yüzünden eve döndüğümde yirmi kilo fazla olmam işten bile değildi.

“Kusura bakma, Margaret. Temiz kıyafetlerim bunlardı. Kimse bana kıyafet zorunluluğu olduğunu söylemedi.”

“Bu zorunluluk değil, kendine saygı. Kendini düşünmüyorsan bari beni düşünseydin. Yani iki gram makyaj yapmak çok mu zordu?” Saçlarını salarak başkalarının da kendisine nasıl çekidüzen vermesi gerektiğini gösteriyordu. “Harika bir yüzün var, neden başkalarının bunu görmesini engelliyorsun?” Kelimeler onlarca kez dilimin ucuna gelmişti, fakat ağzımı açıp tek kelime etmedim. Hiç etmem zaten.

“Çantamda biraz makyaj malzemesi var, oturduğumuz zaman biraz makyaj yaparım, eğer seni mutlu edecekse.” Margaret tiksinerek salaş kotuma bakıyordu. Koleje gittiğim zamanlardan kalma kot pantolonum da onun gözünde çantam gibiydi ve Margaret’ı deli etmişti. Margaret, Jerry’yle olan dokuz yıllık evliliğimiz boyunca bana bir dolap dolusu çanta vermişti ve hepsi de beni kendinden uzaklaştırmak içindi. Onları özel günlerde kullanabilirdim, ama Margaret’ın yanında kullanmamıştım; bu onun benim üzerimde kontrol sahibi olmadığını anlatmanın en süper pasif-agresif yoluydu.

“Evet, canım, teşekkür ederim.” Şaşırtıcı bir şekilde, bu kez çantama laf etmemişti. “Bak gör böyle yapınca sen de iyi hissedeceksin,” dedi ve nazıkçe kolumu okşayarak söyleyeceklerimi yutmama neden oldu. Her seferinde daha zor yutkunuyordum.

Margaret hiç böyle yaşamamış olsa da, şimdi bu hayat tarzı için yaratılmış gibi görünüyordu. Iowa’nın kırsalında dul ola-

Emily Bleeker

rak yaşayan Margaret, gününü pazarlarda kelepir ürün arayarak ve gazete kuponlarını biriktirerek geçiriyordu. Fakat geçtiğimiz haftadan beri, garsonlara el sallayarak onların avcuna bahşiş koymakta ustalaşmıştı.

Bugün beyazlara bürünmüş, kıyafetiyle 1983 yılına dönmüş gibiydi. Bir uçak seyahatinden çok kadınlar gününe gidiyormuş gibi gözükse de, o yükseklerin modasının bu olduğunu düşünüyordu. Kıyafetinin yanı sıra, bal rengine çalan krem rengi saçları, burun kemeri üzerinde narince duran gözlükleriyle çok hoş gözüküyordu. Gülümsediğinde, ortaya çıkan kırışıklıkları sabah ustaca yaptığı makyajı ortaya çıkartıyordu.

“Ah, sonunda geldik,” diye nefeslendi.

Karşımızda duran jet uçağı bile daha az gösterişliydi. Kenarlarından kırmızı ve mavi şeritler geçen uçak, uçmaktan ziyade bir film setindeki dekor gibi görünüyordu. Ufaktı, bir jetin küçük olduğunu hayal ederdim, ama o bundan da ufaktı. Üç penceresi vardı ve yük alacak ekstra bir alanı yoktu.

Sabah evin kapısının altından atılan gazetede, uçuşumuzun dört buçuk saat kadar süreceğı ve indiğimiz yerde Carlton Yoğurt’tan bir yetkilinin bizi karşılaşacağı yazılıydı. Sonrasında da bizi “özel adaya” götürecekti. Kayınvalidem ve yabancı bir adamla dört buçuk saat geçirmek? Sanırım Margaret’ın uyku haplarından birini kullanabilirdim.

Jetin ufak kapısına ulaşmak için üç küçük basamak tırmandık, Margaret hemen öne atılarak benden önce uçağı bindi, ona karşı koymadım. Bu, başından beri onun tatili olmuştu, o yüzden ben de akışına bıraktım. İkimiz için de böylesi daha iyiydi; o her zaman önden yol alıyor ve ben de çılgına dönmemiş oluyordum.

Bizi arayıp katıldığı bir çekilişten bedava Fiji tatili kazandığını söylediğinde ona inanmamıştım. Düzenbaz bir satışçının onu kandırdığını düşünmüştüm. Margaret bize dört saat uzaklıkta, Iowa'nın tam göbeğinde, emeklilerin yaşadığı bir kasabada yaşıyordu ve hayatımda telefon pazarlamacılarından telefon bekleyen biri olarak tanıdığım tek kişiydi.

Margaret'ı gerçekten seviyorum, kendi çapımda. Ancak bu onun kolaylıkla geçinebileceğim biri olduğu anlamına gelmiyor. Fiji'ye gelmeden önce bu tatilin jinekoloğa gitmek gibi olduğunu düşündüm: gerekli ama rahatsız edici. Fakat Jerry de yorulduğumu ve bir değişikliğin bana iyi geleceğini söylemişti. Ve işte, yeni bir anne olarak kayınvalidemle “bağlarımı” kuvvetlendirmek için Fiji'deydim.

İyi ki de onları dinlemişim. Fiji, –Margaret dibinden ayrılmadığı halde– deyim yerindeyse huzur dolu. Çiçeklerin kokusundan mı yoksa havanın mükemmelliğinden mi bilmiyorum, ama Margaret'ta bir şeylerin farklı olduğunu gördüm, onda ve bizde. Jerry ya da çocuklar etrafımızda yokken, kusursuz bir anne ve eş olmam için verdiği “öğütler” yok denecek kadar azdı. Haliyle bu cennet köşeden düşündüğümünden de fazla zevk alıyordum.

Kafamı eğerek uçağın kapısından geçtim ve köşeyi dönerek uçağa girdim. İlk gözüme çarpan beş kusursuz deri koltuk oldu. Koridorun iki yanına sıralanmışlardı ve her birinin arkasında da tekli birer koltuk vardı. Bütün koltuklarda televizyon vardı ve ayrıca Daniel'in anaokuluna yetecek kadar abur cubur da hazır edilmişti. Görüşüne göre yanılmıştım. Benim dünyamda yolculuklar böyle olmuyordu ki. Abur cuburlar ve televizyon? İşte bu tam istediğim gibi bir tatildi.

Emily Bleeker

Janice'e güvenmiş olmayı isterdim, Carlton'dan bir temsilciydi. Bize sürekli seyahatin ikinci bölümünün harika geçeceğini söyleyip durmuştu. O da daha önce Adiata Plajı'na hiç gitmemişti. Patronu sürekli aynı güzergâhta gidip geliyordu, fakat bu yıl ilk kez bizim seyahat dönemimizi kaçırmıştı. O yüzden şirketin pazarlama departmanında bir kura çekmişler ve Janice kazanmıştı. Bizimle uçmayacağı için çok üzülmuştüm, çünkü geçirdiğimiz vakit boyunca sürekli gülmüştük ve eminim patronu beni bu kadar eğlendiremezdi, bu kadın çok matraktı. İlerde iletişim kurmak için bana e-posta adresini bile vermişti.

"Özür dilerim, biraz su rica edebilir miyim?" diye uçağın ön tarafına seslendi Margaret, henüz koltuğuna oturmamıştı.

"Margaret," diye fısıldadım. "Ben getirebilirim."

"Hayır tatlım, bu onun işi. Bırak o yapsın," derken beni utanıracak derecede yüksek sesle konuşuyordu.

Koridorda sarışın, uzun boylu bir kadın yürümeye başladı, göz kenarlarında çok güzel duran makyajıyla birlikte konuşur konuşmaz arkadaş canlısı bir ses duyuldu.

"Merhaba, tatlım senin için ne yapabilirim?" Kızın sesi ağdalı güney aksanına bulanmıştı.

"Bana su getirebilirsin, mümkünse şişede olsun. Buz istemem, bir tane de bardak."

Margaret sonra düşünmek için durakladı. "Umarım su soğuktur?"

"Tabii ki."

"Güzel. Lillian, bu genç kadına ne istediğini söyle bakalım."

"Teşekkürler, ben iyiyim." İstedikim son şey hostesin hayatını zorlaştırmaktı. Zaten Margaret onu yeteri kadar zorluyordu.

“Ona da benimkinden getir,” Margaret’ın sesi yeteri kadar otoriter olduğundan bir tartışma başlatmak istemedim.

Kız koridorda uzaklaşırken elimi sırt çantama atıp kitap cebinden romanımı çıkarttım, bu cebe neredeyse tüm kitaplar sığıyordu tabii Rus edebiyatı dersiniz belki gereğinden fazla esnetebilirdi. Kitabı çıkartıp kaldığım sayfayı bulur bulmaz hostes geri döndü.

Hostes ya işinde çok iyiydi ya da iyi görünmeye çalışıyordu, Margaret’a ilave yastık ve peçetelerle birlikte bir de şal verdi. İstese belki güzel bir pirzola bile yapıp getirebilirdi, şükür ki Margaret’ın böyle bir talebi olmadı. Hostes ellerini koltuklarımızın köşesine koyarak ikimize de güven verdi.

“Hanımlar, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen seslenin. Adım Theresa.”

Margaret başıyla onayladı, çocuk kilidini açmakla uğraşıyor bir yandan da rengârenk haplarını düzenlemeye çalışıyordu. Aralarından iki beyaz hapi seçerek ağzına attı ve yuttu. Tahminimce bunlar birkaç saat uyumasına –umarım– yardımcı olacaktı.

“Teşekkürler,” derken bir nebze olsun kibarlık göstermeye çalıştım. Theresa da başıyla onaylayarak bunu anladığı gösterirken alınmamış, daha ziyade zevk duymuş gibiydi.

Theresa, “Uçuşumuz sakın geçecek gibi, rahat uyuyacağına eminim. İyi uykular tatlım,” diyerek, Margaret’ı pohpohladı ve sonra da buz gibi su şişesini bana uzattı. “Bu da sizin.”

“Teşekkür ederim,” diyerek şişeyi sonra kullanmak için sırt çantamın açık fermuarından içeri attım.

“Rica ederim tatlım, bu benim görevim.” Gözleri gülüyordu

Emily Bleeker

ve az önce Margaret'ın söylediklerini duyduğundan emindim. "Şimdi arkanıza yaslanın ve rahatınıza bakın. Dave, az sonra burada olur ve yola çıkabiliriz."

"Dave?" isim tanıdık gelmişti. "Pilot mu?"

Başıyla hayır derken buğday renkli saçları suratını gıdıkladı.

"Hayır, Dave, Carlton Yoğurt'taki adam. Endişelenme, o da iyi, hatta çok tatlı biridir."

"Dave Hall?" Hatırladığım kadarıyla Janice'in bana söylediği isim buydu.

"Evet hanımefendi, o."

Üçüncü Bölüm

DAVE

Şimdi

Telefon sabah beş buçukta geldi. Dave yatağında uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken, kulakları çınlatan telefonun sesiyle gözlerini açtı. Çok erken. Telefon yatağının başındaki siyah komodinin üzerinde duruyordu.

Karısına baktı, gözlerindeki saten göz bandıyla uyuyordu, kulak tıkaçları da yerli yerindeydi. Dave, sadece filmlerde insanların böyle uyuduğunu düşünse de sonra Beth'le tanıştı. Beth uyumak için *Prenses ve Bezelye Tanesi*'ndeki kızıdan bile fazla şeye gereksinim duyuyordu. Bu Dave'i uyuz etse de zamanla katlanabileceği bir şey haline gelmişti.

Telefon tekrar çaldı. Kulak tıkaçlarına rağmen Beth kımıldı ve yastıklardan birini alıp kafasını üstüne kapattı, yastığın altından altın bukleleri görünüyordu. Çiftin yatağında, cehennem sıcaklığındaki Los Angeles'taki herkesten daha fazla battaniye vardı. Kadın sıcaklığını sürekli on sekiz dereceye ayarlarken çevrecilere tepeden bakıyor, bir yandan da kocasının donmasına sebep olu-

Emily Bleeker

yordu. Dave kafasını sağa sola sallayarak kendine gelmeye çalıştı ve tekrar çalmadan telefonu eline aldı.

“Alo,” diye cevaplarırken sesi uykudan kalktığını belli ediyordu.

“Merhaba, David Hall’u arıyorum, kendisi müsait mi?”

Bir pazarlamacı. Düşünceleri birden fırtınaya dönüştü. “Saat sabahın beşi ve sattığınız şeyi almayacağıma emin olabilirsiniz. Beni listenizden çıkartın ve bir daha aramayın lütfen,” diye kükredi.

Telefonu kapatmadan önce karşıdaki ses devam etti. “Beyefendi, lütfen bekleyin. Lillian Linden sizi aramamı söyledi.”

Dave durakladı, sonra ahizeyi tekrar kulağına götürdü. “Ne dedin sen?” Öfkesine merakı da karışırken kalbi aynı hızla atmaya devam etti.

“Şey, ben *Headline News*’ten. Lillian Linden’in size bir mesajı var.” Karşıdaki ses de gergindi, genç bir sest.

Dave yatağının içinde dönerek oturur pozisyona geçti, ardından telefonu kulağına oturacak şekilde bastırdı. Ayakları tahta zemine basar basmaz titredi, sonra parmak uçlarında ilerleyerek ebeveyn banyosuna girdi ve kapıyı kapatır kapatmaz sesini normal tonuna getirdi.

“Dinle, kim olduğunu bilmiyorum, ama numaramı bu yüzden sildirmiştim. Sizin istediğiniz her şeyi yaptım: röportajlar, fotoğraf çekimleri, programlar. Beni ve ailemi rahat bırakın.” Dave kükrete devam etti.

“Sanırım beni anlamıyorsunuz Bay Hall, sizi Bayan Linden’in izniyle arıyorum, bana numaranızı *kendisi* verdi.”

“Ha, doğru ya,” diye söylendi Dave. “Lillian mı verdi numaramı? Tabiiiii, doğru. Biliyor musun evlat, senin çapın onu bu

işlere karıştırmaya yetmez. Onun bunlara fazlasıyla maruz kaldığını bilmiyor musun? Bana editörünün, yapımcının ya da her ne boks patronunun numarasını ver, çünkü seni kovması için elimden geleni yapacağım.”

Telefonun öte tarafında sessizlik yankılanıyordu. Dave tam çocuğun telefonu kapattığını düşünmüştü ki, arkadan gelen belli belirsiz sesleri duymaya başladı, sonra da telefonun el değiştirdiğini belli eden bir hışırtı geldi.

“Alo, Bay Hall’la mı görüşüyorum? David Hall?” Telefondaki bir erkek sesiydi, bir patron sesine de çok benziyordu.

“Evet, ben kimle görüşüyorum?” Dave, en profesyonel sesini kullanıyordu, tıpkı çalıştığı şirkette yöneticilik yapmak zorunda kaldığı anlardaki gibiydi.

“Benim adım, Bill Miller. *Headline News* kanalında bir yapımcıyım. Benimle konuşmak istediğinizi anlayabiliyorum.”

“Evet, o çocuk kimdi bilmiyorum, ama ona daha fazla röportaj ya da program yapmadığımı söyledim. Sıradan biri olmak için çaba gösteriyorum ve bu yoldan sapmak istemiyorum. Gelecekte adımları, telefon numaramı ve hatta benim gibi bir insanın var olduğunu unutursanız çok sevinirim,” dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu. “Özellikle sabahın BEŞİNDE!”

“Gerçekten çok özür dilerim, efendim,” Bill Miller iç çekti. “Ralph benim yapımda çalıştırdığım bir stajyer. Biz New York’tayız ve sizin Kaliforniya’da olduğunuzu ve dolayısıyla saat farkını dikkate almamış.” Bill kelimeleri vurgulayarak konuşuyordu, muhtemelen çaresiz küçük Ralph’i kurtarmanın peşindeydi.

“Tamam, tamam. Saatin bir yanlış anlaşılma olduğunu kabul edebilirim, fakat o Ralph denen çocuk bana telefon numaramı

Emily Bleeker

Lillian Linden'dan aldığını söyledi. Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Numaramı nasıl bulduğunuzu bilmiyorum, ama sanırım yeterince kendimi anlatabildim. Basınla daha fazla röportaj yapmayacağım.”

Bill şaşırarak durakladı. “Bakın Bay Hall, üzülererek söylemeliyim ki numaranızı bize Bayan Linden verdi. *Headline News* kanalıyla özel bir anlaşma imzaladı ve yapacağı röportajda sizin tüm hikâyenizi anlatacak.”

Dave ağzını açtı ama hiçbir kelime dudaklarından öteye gidemedi. Lillian boyun mu eğmişti? Aylardır konuşmamalarına rağmen bu tip haberler “acil bir telefon çağrısını” doğrular nitelikteydi. Bay Miller’ın dediği gibi “tüm hikâyeyi” anlatmayacaktı tabii. Dave bundan korkmuyordu. Fakat ziyadesiyle agresif bir televizyon programına özel bir röportaj verme fikri, kafa karıştıran bir fikrin de ötesinde bir şeydi.

Dave içini mengene gibi kavrayan bir his eşliğinde yatarken düzleşmiş saçlarını elleriyle düzelterek koşturmaya başladı. Linden’i aramayı her şeyden çok istiyordu, onu arayıp mutlu olduğunu, güldüğünü bilmek istiyordu. Çocuklarından haber almak, yeni hayatını öğrenmek için ölüp bitiyordu. Ama bu imkânsızdı, hiçbir şekilde onunla iletişim kuramazdı, anlaşma böyleydi.

“Özür dilerim, Bay Miller, siz iyi bir insana benziyorsunuz fakat ilgilenmiyorum.” Net konuşmaya çalıştı. “Tekrar geri dönüp kendimi de ailemi de o spotların altına sokmayacağım. Bu kez bensiz yapacaksınız.”

Telefonun diğer tarafında ufak bir kıkırdama oldu. “Biliyor musun, o da harfi harfine bunları söyleyeceğini bize söylemişti, kelimesi kelimesine. Çılgınca bir şey bu.”

Sır

Şimdi Dave'in suratına istemedi bir gülümseme oturmuştu. Lily'nin, aklına gelen düşünceleri anında tahmin etme yeteneği vardı. Ona kaç defa psikik biri olduğunu söylediğini hatırlamıyordu bile. Dave'in kalbi mutluluk ve özlemle dolmuştu. İşte tam da bu yüzden onun hakkında konuşmak istemiyordu, bu yüzden onunla başından geçenleri anlatmak istemiyordu.

"Pekâlâ, ona haklı çıktığını söyleyebilirsiniz. Hoşça kalın Bay Miller."

Miller hemen araya girmeye çalıştı. "Bay Hall, lütfen, bir şey daha var. Bayan Linden reddetmeniz halinde size bir mesaj vermemi de istedi."

Bu konuşma hiç bitmeyecek miydi? "İyi, söyleyin, fakat sonra kapatacağım."

"Dedi ki..." Bill Miller gırtlığını temizledikten sonra sesinin tonunu ayarlayarak, "Şey, dedi ki... 'Bana borçlusun.'"

Sözler Dave'in suratına bir tokat gibi çarptı. Komodinden destek alarak ayakta durmaya çalıştı.

O an birden kırmızı tuşa basamadı, kafasında toparladığı onca pis şeyi söyleyeceği şekle sokamamıştı. Orada öylece konuşamadan oturdu, çünkü karşısındaki adamın söylediği doğrudu. Dave'in Lillian'a borcu vardı, hem de kimseye olmadığı kadar. Sadece ikisinin sonsuza dek hatırlayacağı cinsten.

Dördüncü Bölüm

David - 1. Gün

Fiji

Hava mükemmeldi. Palmiyeler ahenkle sallanıyor ve parlak mavi deniz, güneşin altına serilmiş onun yamacına gitmem için bana göz kırpyordu. İşte huzurlarınızda hiç umursamayan ben.

Her zaman giydiğim kıyafetler üzerimdeydi, yirmi dört saat önce giydiklerim ve geçen yılbaşında Beth'in hediye ettiği, cici kahverengi ayakkabılar da her adımda başparmağıma vuruyordu, fakat uçakta çekeceğim işkenceyi düşündüğümde bu hiç de önemsenecek bir problem değildi.

Biliyordum, bu düşünceler Janice ve diğer iş arkadaşlarımı sinir edecekti, fakat Fiji ve Adiata Plajı'nı o kadar da gözümde büyütüyordum. Çünkü Güney Pasifik'in ortasındaki diğer adacıklarla uzaktan yakından alakası yoktu. Daha çok merkezdeki konumu ve genellikle iki haftalığına gelen yaşlılara hizmet etmesiyle anılıyordu. Ve kargacık burgacık jet uçağına biner binmez bu insanlar gibi davranmam gerekiyordu.

Carlton Yoğurt'un yaptığı ve son beş yarışmayı kazanarak rüya tatiline giden insanların hep yetmiş yaş üzeri olmasına ne diyorlardı bilmiyorum. En azından özel probiyotiklerle alakalı yaptıkları "doğal olanı sürekli hale getiriyoruz" reklam kampanyasının başarılı olduğunu söyleyebilirdim. Kendime bir not: genç, sıra dışı bir şirkette –Pixar ya da Apple gibi– iş bul. Belki yılda bir Fiji tatilin olmaz ama yetmiş yaş üzeri insanların tuvalet alışkanlıklarını duymak zorunda kalmazsın.

Sanırım hayatım boyunca kendimi Güney Pasifik'in üzerine kapattım. Uçağın oynayan metal basamaklarını çıkarken bu düşünceyi tekrarlıyordum. Sonra gözüme Theresa ilişti, saçlarının onca sıcağa rağmen dağılmaması yarım tüp spreydendi belli ki. Tanıdık bir yüz görmek iyi bir histi ve onun yüzü her zaman bana iyi geliyordu.

"Dave, seni yeniden görmek çok güzel," diye karşıladı beni. "Bize katılacağını duydum, en güzel kısmına yetişmene sevindim. Özel, tropik bir ada, ultra her şey dahil bir tatil köyü, tatlım keşke senin işini nasıl alabileceğimi bilseydim."

Hafif bir korku ifadesi takındım isteksizce, ama Theresa bavullarla uğraştığı için fark etmedi. Arkasını dönüp kokpit kapısına doğru bakarak, "Gidip antika kaptanla ilgileneyim," diye fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla artık Kent'le birlikte değilsiniz, öyle mi?" Görünüşe göre Kent'in geçtiğimiz yıl beraber yaşadıklarında onun üzerinde gezen ellerinden etkilenmemişti.

Kafasını sallayarak, "Hayır, fakat elleri gerçekten üzerimde değildi," dedi ve bir süre kendi esprisine güldükten sonra konuyu değiştirdi: "Eee, bebek nasıl? Fotoğrafı var mı?"

Emily Bleeker

“Bebek” kelimesi göğsüme iğneleri saplamaya yetmişti. “Henüz bebek yok, Theresa, daha değil.”

Mavi topuklarının üzerinde arkaya dönerken dudaklarının kıvrımları sanki ona birinin zorla gülmesini emrettiğini gösteriyor gibiydi. “Özür dilerim Dave, düşündüm ki... Eşinle birlikte bebek yapmayı denediğinizi söylemiştin, iki uçuş önce. Sonra, geçen sene de o tüp bebek olayına girecektiniz diye hatırlıyorum...”

Neden insanlara “bebek” yapmayı denediğimizi söylemiştim ki? Önce şaka yaparlar ve sonra da dirsekleriyle dürterlerdi. Şimdi ise sadece acıyorlardı.

“Tüp meselesi de işe yaramadı. Şimdi son bir şey deniyoruz ve sonra...” omuzlarımı silktim, sonra neyin geleceğini bilmiyordum. Özel hayatımla alakalı ufak detayları verdiğimi hissediyordum, ona Beth’in erken menopozda olduğunu ve bu yüzden donör yumurtaları kullandığımızı da söyleyebilirdim. Evlat edinme fikrini merak ettiğimi, ama Beth’in hamile kalma takıntısını anlatabilirdim. Ama hiçbir şey söylemedim çünkü ne söylersem söyleyeyim kimse anlamayacaktı.

“Üzgünüm Dave, bilmiyordum,” dedi, tavrı cenazeye gelen yakınları karşılar gibiydi.

“Sorun değil,” diyerek dizüstü bilgisayar çantamın sapını sıktım, tekrar tekrar. “Öyleyse ismi lazım değil kaptana bir selam da ben vereyim.”

Theresa fuşya tırnaklarıyla “Acil Çıkış” yazan yeşil plastiği birkaç kere tıkladıktan sonra, “Tabii tatlım, git. Döndüğünde ne içmek istediğini söylersin,” diye cevap verdi.

Şükürler olsun ki tekrar özür dilemeden arkasını dönüp gitti. Yabancılarla vakit geçirmek tam da istediğim şey olabilirdi. İnce metal kapıyı tıklattım, kokpit kapısını. Kimse cevap vermeyince de açıp içeri girdim.

“Tatlım biraz daha kahve getirebilir misin?” Kent arkasını dönmekten seslenmişti. “Ha, bir de Bay PR neredeymiş öğren bakalım. On dakika içinde buradan gitmemiz lazım yoksa bir saat kuyrukta beklemek zorunda kalacağız.” Kelindeki noktalar geçtiğimiz bir yıldan sonra çoğalmış ve kafasında kalan seyrek sarı saçları da kısa kesilmişti. Yakışıklı gözüküyordu. Beni mutlu etmemesi gereken bir görüntüydü ama ne hikmetse mutlu etmişti işte.

Ben gırtlığımı temizlerken, o gelişimi umursamaz bir tavırla göz ardı etti. Kent’in utanmayla alakalı en ufak bir şey bildiğini sanmıyordum. “Hey dostum, geldiğine sevindim. Hadi geç otur da havalanalım, kapıyı da kapatır mısın?”

Konuşma bitti. Neden bu mağara adamıyla sosyal olmaya çalıştığımı hiçbir zaman bilemeyeceğim. Kapıyı kapattıktan sonra bozuntuya vermeden yine çantamın sapını sıktım, tekrar tekrar. İşe yaramıyordu.

Dar koridordan kabine geçerken gülümsemekten kendimi alamadım, alamadım, çünkü geçtiğimiz beş yıl boyunca bu uçakta onlarca saat geçirdim. Bu uçak bana o kadar tanıdık geliyordu ki, sanki evim gibiydi. Uçaktaki tüm kusurlar hoşuma gidiyordu, mesela tualetin kapısındaki çatlak, uçağın sonunda tavanda bulunan ve abartısız iki yıldır çalışmayan lamba.

Bu küçük pürüzleri zaten sadece uçağı tanıyan biri görebilirdi. Uçağın içi de çok özel değildi. Beş deri koltuk ve tüm koltuklarda

Emily Bleeker

açılabilen masalar vardı. Koltukların üzerindeki ekranlar da sanki size film izlettireceklermiş hissini veriyordu. Elbette izletmeyeceklerdi, ama bu göz boyama çekilişi kazananları çok etkiliyordu. Bu çok pahalı bir ayakkabı kutusunda uçuyormuş gibi bir his veriyordu insana. Bu uçuştan ne kadar nefret etsem de evde olmak yerine burada olmayı yeğliyordum.

“Olayımızı biliyorsun tatlım: İstedğin koltuğa otur, kemerlerini bağla ve havadayken tüm elektronik aletlerini kapalı tut. Başka bir ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver. Ön tarafta yeteri kadar abur cubur ve atıştırmalığımız var, onun dışında rahatla ve keyfine bak.”

“Teşekkürler, Theresa,” Tüm dikkatimi ona veremiyordum, çünkü gözüm talihlilerdeydi. Bilgisayar çantamı ilk sıradaki koltuğun altına iterken, Theresa da uçağın ön tarafına gidip ikinci sıradaki kadınla ilgileniyordu. Soldaki daha yaşlı, yumuşak kahverengi saçlı kadınsa çoktan horlamaya başlamıştı. Margaret Linden olmalıydı.

Janice, geç kalma olasılığımaya karşı iki kadınla ilgili bilgiler içeren bir dosyayı önceden bana vermişti, yani Margaret’la ilgili bir şeyler biliyordum: tatili kazanan oydu, okuduğumdan daha yaşlı görünüyordu, Iowa’da yaşıyordu ve gelinini yanında getireceği kişi olarak seçmişti.

Koridorun diğer tarafındaysa daha genç olan kadın, perdesi tamamen açılmış cama dayanmış şekilde oturuyordu. Elinde bir kitap vardı fakat koltuğuna gömüldüğü için bu açıdan görünmüyordu. Ne okuduğunu bilmek isterdim. Kitaba öyle dalmıştı ki yüzüne düşen güzel saçlarının farkında bile değildi, yüzü makyajsız ve bir haftalık güneş banyosuyla bronzlaşmıştı. Camdan

gelen güneş yüzüne çok güzel bir açıyla vuruyordu, sanki bir film setinde özellikle aydınlatılıyor gibiydi. Birde ağzım kurumuştı, kadın çok güzeldi.

Şansıma. Yaşlı kadınlarla aram çok iyiydi, tecrübem çok fazlaydı, sanırım, fakat alımlı kadınlar her zaman beni heyecanlandırıyordu, geriliyordum ve konuşurken saçmalayabiliyordum. Bir düşüneyim. Sanırım hep yaşlı kadınları çekiştiriyordum.

Kalp atışlarımı şakaklarımda hissediyordum. İyi ki çantama bir Tylenol atmıştım ya da zaten Theresa'da bir şeyler vardır diye düşünüyordum. Bir yandan başımı ovalarken diğer yandan da bu kadının dosyasında neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum: *30 yaşında kadın, Margaret'in gelini, ev kadını*. Pasaporttaki fotoğrafına bakmamıştım bile. Bir şekilde onunla konuşmalıydım ama şimdi zamanı değildi, ilaçlara ihtiyacım vardı. Çantamı karıştırmaya başladım, süre uzadıkça başımdaki ağrı da artıyordu. Uzandım, sonunda bir ilacı bulmuştum ki çanta bir anda elimden kaydı, düşmesin diye dizlerimi birleştirdim. Tanrım bu gün daha ne kadar kötüleşebilirdi? Kıvrık deri çantamı yan koltuğa bıraktıktan sonra ön gözünü açtım, eğer ilaçlarım bir yerde olacaksa tam da burada olmalıydı.

Parmaklarım çantanın içinde karman çorman ofis malzemeleri arasında geziniyordu: kalemler, kâğıt parçaları ve şaşırtıcı derece birikmiş bozukluklar ve yemin ederim içimden eğer Beth'in ısrar ettiği gibi düzenli biri olsaydım bu karmaşanın içinde kalmazdım diye düşünüyordum. Kahretsin. Ön gözü gereksiz bir hışımla kapattıktan sonra bana bakan yeşil gözleri fark ettim. "Artı bir". Dudakları bir gülmeyi bastırıyormuş gibi şişmişti ve sanki uzun süre sonra görüşmüş iki eski dostmuşuz gibi bana el sallıyordu,

Emily Bleeker

bu bir anlık paniklememe neden oldu. Hayır, bu gülüşü kesinlikle hatırlardım ya da en azından bu gülüşün avuçlarımı nasıl terlettğini ve dirseklerimi nasıl kaşındırdığını unutmazdım.

Parmaklarını dudaklarına götürüp diğer eliyle de yan tarafta uyuyan Margaret Linden'ı işaret ediyordu, ağzıyla da, "Sonra," diyordu.

"Tamam," diye cevaplamak için başparmağımla tamam hareketi yaptım, bu işte çok beceriksizdim.

Kitabına döndükten sonra ben de koltuğuma gömülüp bilgisayarımı dizlerimin üstüne aldım, kafam o kadar karmaşık düşüncelerle doluydu ki bilgisayarın giriş sesi çaldığında hafifçe sıçradım.

Ev özlemi duymak ve aynı zamanda evden uzak olduğu için mutlu olmak nasıl bir olasılık bilmiyordum fakat hislerim öyleydi. Bir tarafım Beth'i özlüyordu. Saç tellerinin üzerimde gezinmesini istiyordum, gömleğimin düğmelerine takılmasını özlüyordum, gün ortasında kapının sesini duymayı ve onun içeride attığı adımların seslerini hissetmeyi özlüyordum, evde olmasını. Fakat şimdi, burada, kucağımda e-postalarla dolup taşmış bilgisayarım kucağımda otururken, aylardır olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Bir bebeğe sahip olma isteğinin bu kadar zor olacağını hiç hayal etmiyordum. Bu öyle *kolay* bir şey ki çoğu insan kazara bile yapabiliyordu, ama görünüşe göre ikimizin kaldırabileceği bir yük değildi. Burnumun kemiğini ovaladım, ovalarken tüm bu hatıraların uçup gitmesini istiyordum: aylarca edilen kavgalar, evin sıcaklığını ayarlamalar, tablolar, negatif gebelik testleri.

Unutmam gerekiyordu, çünkü artık üç minik embriyo Beth'in uterusunda yuvalanıyordu. Eğer üçü de tutarsa üçüz sahibi olabilecektik. Üçüz. Bunun beni korkutması gerektiğini biliyordum, ama korkutmuyordu.

İyiydim, buradaydım, aramıza mesafe koymak, eve dönene kadar havayı da değiştirecekti. Kan testinden sonra farklı planlar da yapabiliydik. Eğer embriyolar başarılı olamazsa, bir ihtimal Beth'in hamile kalma takıntısından da vazgeçmesi mümkündü. Evlat edinmeyi tekrar gündeme getirebilirdik, her şeyden öte en önemli şey bir çocuk sahibi olmaktı: baba olmak için ölüp bitiyordum. Son zamanlarda, başımıza gelen en iyi şey olabilirdi.

Pantolonumun cebindeki telefon titreyerek beni zıplattı. Şükürler olsun ki önceki uçuşumda titreşime almıştım yoksa Bayan Linden AC/DC melodimle hопlamak durumunda kalabilirdi. Arayan muhtemelen Bay Janus'tu, uçağa yetişip yetişmediğimi öğrenmek istiyordu herhalde. Kulağıma koymadan önce Theresa'nın kabine bakarak kaşlarını çatıldığını gördüm.

Telefon titrerken o da uzaktan, "İki dakika," diye işaret ediyordu. Başımla onaylayıp telefonu açtım.

"Alo?"

Karşıda Beth vardı, "Dave?" sesi kötü geliyordu.

"Hey, n'aber?"

"Sesini duymak istedim," içlenerek konuşuyordu, sanki konuşmam onu rahatlatıyormuş gibiydi, "Dün gece hayatımda geçirdiğim en berbat geceydi ve burada olup bana yardım etmeni istedim," konuşurken sesi gırtlığında düğümlenince koltuğumda doğrulup daha dik oturdum.

Emily Bleeker

“Ne oldu Beth?”

“Üzgünüm Dave... Sorunum ne bilmiyorum. Ben... Dün kanamam oldu ve sabah doktora gittim. Dedi ki... Embriyoları kaybediyormuşuz.” Kelimeleri sanki davetsiz misafirlermiş gibi ağzından kovalıyordu.

Kafamı cama doğru çevirip fısıldayarak, “Ne? Ne demek istiyorsun? Bu nasıl olur? Bir hafta sonra ancak belli olur demişlerdi?”

Bir hıçkırıkla ağlama sesi geliyor: “İğnelerimi yapmayı unuttum.”

“Ne demek istiyorsun ‘unuttum’ derken?” Bu iğnelerin çok önemli olduğunu biliyordu. Vücudu bebek büyütme için yeterli hormon salgılamıyordu, Doktor Hart üzerine basa basa söylemişti.

“Bilmiyorum, unuttum. Bana hatırlatmak için burada değildin ve ben de işte çok yoğun olduğum için ve iğneler beni çok yorduğu için unuttum işte, sana gitme demiştim. Burada sana ihtiyacım olduğunu söylemiştim.”

“Nasıl *unutursun* Beth? Bu sabah köpeği beslemeyi unutmakla aynı şey değil, bunlar bebeklerimiz de olabilirdi.” Benim bebeklerim, çılgılık atmak istiyordum ama ağzımdan kaçırmadan kelimeleri tuttum. “Kaç iğne unuttun?”

“Üç,” diye fısıldadı.

Üç. Anlayamıyordum. Daha evden yeni ayrılmıştım, hepi topu yirmi saat. İki gün değil, üç hiç değil. O “unutulan” iki iğne sırasında evdeydim. Ona her iğnesinden sonra nasıl hissettiğini sormuştum, ona bebek gibi bakmış, iyi hissettiğini garanti etmiştim. Beth bana her gün hemşire arkadaşı Stacey’yi ziyaret ettiğini *söylemişti*, iğneleri onun vurduğunu söyledi, hatta hiç acımadığını da. Neden yalan söyledi?

Sır

Nefes alamıyordum, hiç klostrofobik olmamıştım ama herhalde hissiyatı böyle olmalıydı, sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi, sanki bütün duvarlar üstüne geliyormuş gibi. Polo yaka tişörtümü çekiştirerek nefes almaya çalışırken inanmak istemediğim tek şeyle savaşıyordum: Beth bunu bilerek yapmıştı. Kafamı serin cama dayadım, telefonu tutan elim titremeye başladı, bir yandan da konuşabilecek sakinliğe gelmeye çalışıyordum.

“Dave, hayatım orada mısın? Bana kızma lütfen. Konuş benimle, bebeğim. Lütfen.” Sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Ardından uçak ileri doğru atılıp beni şimdiki zamana geri döndürdü. Kapılar telefon konuşmam sırasında kapanmıştı. Theresa kokpitle koridor arasındaki holde duruyordu. İşte yine o acıyan ifade suratındaydı. Telefonu işaret edip kapatmamı ve böylece havalanabileceğimizi işaret ediyordu.

“Kapatmam lazım, uçak kalkıyor.” Sesimin sertliğine kendim de şaşırdım.

Beth öte yandan yüksek sesle iç çekerek, “Tamam, sonra beni ara olur mu?” diye cevap verdi.

“Tamam, tabii.”

“Seni seviyorum.”

Aynısını söyleyecek kadar kendimi toparlayamıştım.

Beşinci Bölüm

LILLIAN

Şimdi

“Söyle bana Lillian, Margaret neden bu seyahate seninle gitmek istedi?” diye sordu Genevieve, hikâyede ilerlemek istiyordu.

“Bana bir tatili hak ettiğimi söyledi, onunla hiç tatile çıkmamıştık ve bunun eğlenceli olabileceğini düşünüyordu.” Lillian cümlesini bitirdikten sonra elleriyle de bitti der gibi bir işaret yaptı, sanki Fiji’ye gitmek, oğlu Daniel’a okulun ilk gününde eşlik etmekten daha önemliymiş gibi hissettirmişti.

“Fiji’deki ilk haftanız kusursuz geçti değil mi?” anlamlı kalan kaşlar detayları arıyordu. Sorunun yanında, Lillian’ın eline tutuşturulan defterin sayfasındaki *açıklayıcı ol* ibaresi de dikkat çekiyordu. Jerry’yle bunun provasını yapmıştı, annesiyle geçirdiği seyahati tüm detaylarıyla ona birkaç defa anlatarak pratik yaptıktan sonra Jerry’nin gözleri dolmuştu, çünkü o hiç iyi hikâyeler dinlememişti.

“Evet, ada muhteşemdi ve etraftaki insanlar da bir o kadar nazik ve hoşgörülüydü. Carlton bizimle sürekli ilgilenmesi için

PR departmanından bir çalışanını yanımıza göndermişti, tatilimizin kusursuz olması için her şeyi yapıyordu. O ilk hafta adanın etrafını dolaşacağımız bir helikopter turuna çıktık, günbatımında tekne turu yaptık ve dalış dersleri aldık, bazen de Margaret güneşlenmeyi tercih ederken ben yalnız ders alıyordum. Ama genelde vaktimizi yemek yiyerek, barda içki içerek ve tembellik yaparak geçirdik,” şimdi Lillian’ın yüzünde gerçek bir gülümseme vardı.

“İkinci haftayı nerede geçirdiniz?”

Yüzündeki gülümseme kayboldu, içine dolan korku ve pişmanlık onu paralize etmekle tehdit ediyordu, işin doğrusu sesi de titremişti. “Fransız Polinezyası’nda özel bir tesiste, Adiata Plajı’ydı, sanırım. Şirket gerekli ayarlamaları yapmıştı.”

“Sen ve kayınvaliden için yapılan bu ayarlamaları daha detaylı anlatabilir misin?” Genevieve koltuğunda öne doğru eğildi, bu bölümün önemli olduğu her hareketinden belliydi, burada anlatılanlar meraklı gözleri ekrana kilitleyecekti.

Lillian yutkunduktan sonra cevabı vermeye hazırlanırken o zamanki asfalt kokusunu ve yanan uçak yakıtının ısınısını hissettiğine yemin edebilirdi: “Özel bir jeti bizim hizmetimize sundular.”

Ardından muhabir sormak için can attığı soruyu sordu, her şeyi başlatacak soruyu. Tüm yalanları.

“O uçakta ne oldu, Lillian?”

Lillian, muhabirin bu röportajı yaparken beklentisinin neler olduğunu çok iyi biliyordu: gözyaşları, ağıtlar ve eğer biraz daha şanslı olursa bir nevi ruhsal aydınlanma da bunlarla birlikte ortaya çıkabilirdi. Tek istekleri de buydu.

Emily Bleeker

“Her şey normal başladı, Margaret uçağa bindikten sonra bir uyku hapı aldı ve kapılar kapanır kapanmaz da horlamaya başladı. Hostes, Theresa, içecek siparişlerini aldı, ben o sırada kitap okumaya devam ettim. Sanırım Dave de çalışıyordu. Yani samimi olmak gerekirse sessiz, sakın bir yolculuktu.”

“Samimi” kelimesi nasıl da boğazıma takılmadı, diye düşündü Lillian, çünkü bu kelime Lillian’ın aslında söylemek istediği şeyi anlatmıyordu, fakat o anda kulağa hoş gelmişti. Eğer dürüst ve samimi olacaksa da o uçakta geçirdiği üç saatin nasıl da birdenbire bir dakika gibi geldiğini anlatacaktı, bir hayal ürünü gibi, ama aynı zamanda da başına *gerçekten* gelen en son şey. O şeyden sonra yaşadığı hayat hiç uyanamadığı gerçeküstü bir kâbusa dönüşmüştü.

Fakat sonra yine, asla dürüst olmaya çalışmadı.

Tekrar odaklanmaya çalıştı, kelimesi kelimesine gerçekten yaşadığı şeyleri anlatmak zor olacaktı, bu noktada gerçeğin ne olduğundan da yüzde yüz emin değildi zaten. Sadece o gece, karanlıkta bulduğu şeyi unutamıyordu. Karanlıkta Genevieve Randall’ın uçakla alakalı deli saçması sorularını dinlemek de imkânsız olacaktı, uçak kalkmadan kaç dakika önce, ne içki içtiği... Ama Lillian arkasından gelecek soruyu biliyordu. Aydınlıkta her şey daha kolaydı.

“Lillian, şimdi bana tehlikenin ilk sinyallerini anlat.”

Genevieve’in gözlerinde beliren umut ışığı Lillian’ın sinirlerini bozdu, bu gözleri birçok muhabirde görmüştü. Hayatının en kötü anları, hep bu muhabirlerin kariyerlerine bir basamak ekledikleri anlar oluyordu. Bu fikir o anda da Lillian’ın göğsünde bir

ağırlık yaptı, o da bir anlığına kotunda görünmeyen kırıksıklıkları düzeltme bahanesiyle zaman kazandı.

“Koltuklarımızdaydık ve tatil beldesine ulaşmamıza kırk beş dakika vardı, o sırada uçağın sağ tarafından yüksek bir gümbürtü geldi. Sanki bize bir şey çarpmış gibi, ama camdan dışarı baktığımda bulutlardan başka bir şey görmedim.”

“Hmmm, peki sonra ne oldu?”

“Hostes, Theresa, mutfaktan koşarak geldi ve uçağın motorlarından birini kaybettiğimizi söyledi, fakat her şeyin yoluna gireceğini de söylüyordu. Kemerlerimizi bağlamamızı ve sıkı tutunmamızı söyledikten sonra, birazdan havaalanına varacağız dedi.”

“Bu gerçekten korkutucu olmalı,” dedi Genevieve, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Eğer saç diplerine *botox* yapılmamış olsaydı alını bu sahte meraktan buruş buruş olacaktı. Ardı ardına gelen her soru, bir sorudan çok temenni gibiydi ve kafası bir yöne eğikken, Genevieve şımarık, mama için yalvaran, Cocker cinsi bir köpeğe benziyordu.

Sana mama yok Pokie, diye düşündü Lillian cevap vermeden önce, “Theresa’ya inandım. Yani, daha önce hiç özel bir jette bulunmamıştım ve bu onun işiydi... Yani, başka ne düşünebilirdim ki? Kemerimi taktım ve fazla endişelenmemeye çalıştım.”

Lillian’ın elleri kucağına düştü, kasılmıştı. Böyle dolambaçlı bir yalan söylemeyeli aylar olmuştu ve aynı zamanda beyni de tüm detayları sırasıyla hatırlamaya çalışıyordu. Şu anda istediği son şey Genevieve’nin bir şeylerden şüphelenmesiydi, çünkü kadın detaylardan çok iyi anlıyordu.

Emily Bleeker

“Peki öyleyse, ne zaman gerçeği anlamaya başladın? Gerçekten başının belada olduğunu nasıl anladın?”

“Uçak irtifa kaybetmeye başladı ve fırtınanın üstünden uçacağımıza içinden geçtik. Türbülans inanılmazdı,” diye homurdandı. “Hoparlörlerden kaptanın sesi geldi, çarpmaya hazırlanmamızı emrediyordu. Her şeyin o kadar gerçekdışı olduğunu hissediyordum ki o anda gerçekten bunların olduğuna emin olamıyordum.”

“Ölebileceğiniz ihtimalini anladığınızda kafanızdan neler geçti?”

Lillian parlatılmış tırnaklarına baktı, ne kadar şey söyleyeceğini düşündü; alnının üzerinden gözlerinin önüne düşen koyu renkli saçları, düşünürken gözlerine kalkan oluyordu, gerçek bir kalkan.

“Aileni düşünüyorsun, söylemeye vakit bulamadığın ve yapamadığın şeyleri. Sonra da bu durumdan nasıl kurtulacağını, hayatta kalmayı düşünüyorsun.”

Genevieve’in dudaklarında gıcık edici bir gülümseme belirdi, ilk açığını yakalamıştı.

“Uçaktakiler sert iniş için ne gibi hazırlıklar yaptı? Kayınvaliden Margaret mesela?”

“Margaret türbülans yüzünden uyanmıştı, ama yine de biraz sersemdi. Aramızda koridor vardı ve uçaktan gelen sesler çok yüksekti, o yüzden konuşamıyorduk. Sonra Kent çarpmaya hazırlanın dediğinde elini tuttum, onu sevdiğimi söylemeye çalıştım. İyi olacağımızı söyledim. Dave önümdeydi ama onu görmiyordum.”

“Ve Theresa ne yapıyordu?”

Sır

“Ah, Theresa kokpitte Kent’in yanındaydı, ama anonstan sonra o da bizim gibi kemerlerini bağlayıp oturmaya geldi.

Genevieve öne eğildi, suratında alaycı bir ifadeyle, “Lillian, zor olduğunu biliyorum ama Theresa’nın nasıl öldüğünü anlatır mısın?”

Altıncı Bölüm

Lily - 1. Gün

1261 Numaralı Uçuş

Hostes koridorun başında kemerlerin ve basınç maskelerinin nasıl takıldığını anlatan hareketler yapıyordu, fakat ben onu dinlemiyordum. Dave Hall'ı izliyordum. Pencereye doğru eğiliyordu, suratını göremiyordum. Theresa oksijen maskelerini takın der demez de şakaklarını ovalayıp yüzündeki yaşları silermiş gibi bir el hareketi yaptı.

Theresa yönergeleri anlattıktan sonra önüme oturup kalkış için kemerini taktı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Dave Hall donuk bir halde pencereye eğilmiş, uçak havalanırken okyanusu izliyordu. Kalkışın momentumu beni koltuğa iterken çok fazla mukavemet göstermeden teslim oldum. Fiji'ye son bir bakış atarken parlayan beyaz sahilleri ve sahillerin etrafını çevrelediği o yeşil havuza baktım. Sonrası sadece suydı, ışıldayan safir mavisi okyanus.

Uçak düzleştikten sonra tekrar kitabımı alıp okumaya devam ettim. Romantik bir kitaptı, her zaman okuduğum türde değil ama cebimde sadece on dolar kaldığı ve en ucuz kitap o oldu-

ğu için bu kitabı okuyordum ve tam da ateşli aşk sahnelerinden birindeydim. Yüzüm hafifçe kızarınca, daha fazla sallanan uzuv görmemek için bölümü atlardım.

Fakat bu arada kafamda duyduğum tek şey Dave Hall'ın cümleleriydi: *Onlar bebeklerimiz olabilirdi. Nasıl unutursun?* Kitabın kapağını kapatıp ellerimle saçlarımı düzelttim. Bu uzun bir uçuş olacaktı.

O sırada sert bir uyarı sesi geldi, hostes kemerini açıp bize doğru döndü.

“Hepiniz elektronik aletlerinizi kullanabilirsiniz, sadece telefonlar yasak.”

Dave'e bir bakış atarak bir an daha fazla şey söylemek ister gibi göründü, ama vazgeçip mutfağa doğru yürüdü.

Evet, kafa dağıtmanın vakti gelmişti sonunda. Çantamı önümden kaldırıp ağır siyah laptopumu bacaklarımın üzerine yerleştirdim. Normalde böyle bir tatile giderken bilgisayarımı hamal gibi yanımda taşımazdım, ama Jerry bilgisayara videoyla sohbet edebileceğimiz birkaç program yüklemişti. Yani oğullarımı ilk gününde ve sonraki her gün görebiliyordum. Bu, orada olma hissiyatı vermese de, telefondan birkaç gömlek üstündü.

Gümüş dijital kameramı çantasından çıkarıp beyaz kabloluyla bilgisayara bağladım. Seyahatimiz boyunca Jerry'ye çocuklara anlatması için hikâyelerimi ve fotoğraflarımı göndermiştim. Genelde şehir hayatında çok fazla macera arayan biri değildim, bu iyi bir şeydi, ama sadece bir “anne” olmadığımı da göstermek için iyi bir fırsattı.

Sanırım Daniel'in okuldaki ilk gününü kaçırmanın verdiği acıyı göğüslemek de bu yüzden daha zordu. Tamzamanlı annelik

Emily Bleeker

hayatımda bana çok uzak olan şey de bu göstermelik mezuniyet işleriydi. Şimdi tam da burada belli kararlar vermem gerekiyordu. Jerry üstüne basa basa hemen işe dönmeme gerek olmadığını söylüyordu, ama hayatımın geri kalanını bulaşık ve çamaşır yıkayarak geçirmek istemiyordum. Jill de Stevenson'a yarızamanlı gelebileceğimi ve onun yerine birkaç tarih dersine girebileceğimi söylüyordu. En azından Sivil Savaş dönemi kitaplarımı saklayabileceğim güzel bir yere sahip olarak yeniden öğretmenlik yapabilirdim miydi? Bilmiyordum. Ergenlerle, daha da kötüsü, aileleriyle uğraşmam gerekecekti.

Jerry, kendisi hukuk fakültesine başladığında ara verdiğim yüksek lisansımı tamamlamamı istiyordu, fakat tekrar öğrenci olma fikri, uçurumdan atlamak kadar çılgınca geliyordu kulağıma. Bu arada Taveuni Adası'nda bayağı da iyi atlamıştım.

Fotoğraflar bir cihazdan diğerine geçerken, Dave Hall'a bakma riskini aldım, onun da kucığında bilgisayarı vardı ama parlak ekranına bakmıyor gibiydi. Önündeki duvarda görünmez bir noktaya odaklanmıştı, neden bu kadar yıkılmış gözüküyordu?

Olamaz, yardım etme dürtümü hissedebiliyordum. Theresa'nın yerine oturabilirdim, onunla bir iki dakika konuşabilirdim. Tamam, bu belki de hayatını değiştirmezdi ya da dünyevi açlıklarını gidermezdi, ama o amaçsız bakışlarını bir dakikalığına yok edebilirdi ve buna kesinlikle değerdi. Jerry bu kadar yardımsever olmama hiçbir zaman katlanamamıştı, ama elimde değildi işte. Bir tamirci olarak doğmuşum ve sanırım öyle öleceğim.

Margaret'a da uzunca bir bakış attıktan sonra koridorun arkasına doğru yürüyüp Theresa'nın boş koltuğuna doğru ilerledim. Koltuğa yaklaşırken kasıklarım kolçağa çarptı ve koltuğa yığıl-

dım. Kemerini takarken çıkarttığım ses yüzünden Dave Hall bana baktı, yüzündeki sürpriz ifade Theresa'yı beklediğini gösteriyordu. Ne yapacağımı bilmediğim için elimi uzattım.

“Merhaba, adım Lillian.”

Elime sanki daha önce hiç kadının eli görmemiş gibi bakıyordu. Ben elimi geri çekmeden, Dave bilgisayarının kapağını kapatıp koltuğunu altına itti ve sonra uzunca süren bir uykudan uyanmış gibi bir ifadeyle titreyen parmaklarımı kuvvetlice avcuna aldı. Öne eğilmek zorunda kaldım, çünkü elimin bilekten çıkmasını hiç istemiyordum.

“Merhaba Bayan Linden, ben David Hall.” Kelimeleri yutarak konuşuyordu, “Bana Dave diyebilirsiniz. Seyahatinizin rüya gibi geçmesini sağlamak için buradayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden sorabilirsiniz.” Konuşurken başparmağıyla göğsünü işaret ederek aslında, “Sizin adamınız benim,” demek istiyordu.

“Peki Dave,” adını yavaş telaffuz etmişim “Acil durumlar için seni hızlı çağrı listeme alıyorum. Sadece gelip bir selam vermek istedim. İşine geri dönmek için seni rahat bırakayım,” kaçabilirdim ama hâlâ elimi tutuyordu.

Dave'in yüzü düştü ve az önce yüzüne gelen enerji azaldı. “Biraz ukalaca oldu değil mi?” gözlerindeki çaresizlik ses tonuna yansiyordu. “Çok özür dilerim, baştan alayım.”

Sanırım Bay Hall'ı daha berbat hissettirecek bir yol bulmuşum. Harika. Bu insanlara *yardım* etme işinde yeterince başarılı değildim.

“Dinle,” derken elimi geri çektim. “Koltuğuma geri döneceğim, sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Dave.”

Emily Bleeker

“Bayan Linden, lütfen, gitmeyin,” dedi sonra elini uzatarak ona dönmemi sağladı, “Genellikle işimde çok iyiyimdir.” Altın alyansı gözümü alıp dikkatimi dağıttı.

Jerry’nin yüzüğüne çok benziyordu, Sear Kuyumcusu’ndan elli dolara alabileceğiniz cinstendi. Aynı Jerry’nin alyansı gibi yılların verdiği mat ve donuk bir görüntüsü vardı. Jerry’ye alyansı satın alırken satıcı kadının ne zaman isterse getirip ücretsiz parlabileceğini söylediğini hatırlıyordum. Fakat zaman geçip, evliliğimizde günler yerine yıllar eskimeye başladığından beri ben de bu mat rengi sevmeye başlamıştım. Her çizik, her iz başka bir gün, dolu dolu hayatımızla alakalı başka bir anıydı ve bunların parlatılarak yok olması imkânsızdı. Neden o yüzüğe takılmıştı ki gözüm? Şimdi buradan kaçamayacaktım.

“Hayır, lütfen, benim yüzümden kendinizi kötü hissetmeyin,” adam kendini iyi hissetsin diye uğraşıyordum. “Hafta bitmeden kendimi senin karşında utandıracak bir şeyler bulup durumu eşitleyebilirim.”

Bana yan yan bakıp gülümsüyor. “Biliyor musun, bu detayın da dosyanda yazıyor olması gerekirdi. Güzel bir uyarı olurdu.”

“Dosyam?” en azından şaka yapabiliyordu, “Beni gizlice araştırıp tırdığınızı mı söylüyorsunuz, Bay PR?”

“Hayır, Carlton Yoğurt sizin dosyanızı inceliyor diyorum. Ben diğer yandan bana ne verdilerse onu okuyorum. Masum bir elçiyim.”

Bunu söylerken ellerini kaldırıp kendini bir saldırıdan korur gibi yapmıştı. Güldüğünde onu ilk defa görüyormuş gibi oldum. Jerry kadar uzun boyluydu, hafif topluydu. Saçlarının kabarık ve kıvrıkcık olması onu birkaç santim daha uzunmuş gibi gösteriyor

olabilirdi. Ten rengi ve dokusu pürüzsüzdü, koyu kirpikleri derin yeşil gözlerini çevreliyordu.

Mükemmel değildi, burnu hafif yana eğikti ve güldüğünde de biraz fazla kilosu olduğunu anlayabiliyordunuz. Ama çekici biriydi, karşısında dururken kendimi garip hissetmeme neden oluyordu.

“Hadi oradan, masum elçiymiş.” Gülerken o rahatsızlık hissinin de beraberinde yuttum, “Her sene bu seyahate çıkıyorsan çok da çalışkan biri sayılmazsın.” Dave bir kaşını kaldırarak cevap verdi,: “Evet bu doğru, Janice’le konuştum ve o da seninle ilgili bir dosya verdi.”

Kollarını kolçağa koyduktan sonra benim duruşumu taklit etti, öyle oturunca da kasları biraz belirginleşti. Beni keserken ona bakmak çok zordu.

“Peki, Lillian,” derken sesinin tonu biraz daha kalınlaşmıştı. “Eğer sen kendininkini gösterirsen ben de benimkini göstereceğim.”

Uçaktaki tüm sesler yok olmuş gibi sadece adamın söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu. Ne yani, benimle flört mü ediyordu? Kocamdan başka bir adam bana böyle ilgi göstermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl olduğunu bile hatırlamıyordum ve nasıl karşılık vereceğimi de bilmiyordum. Tanrım, onunla flört ettiğimi mi düşünüyordu?

Hayır, hayır, hayır! Bir yandan tek taş yüzüğümle oynarken diğer yandan da adamın söylediğini taca atmayı düşünüyordum, ya da bir espri yapmayı, veya ona beni rahatsız ettiğini söyleyip söylememeyi, ben evli bir kadını mı? Bir adada bu adamla birlikte yedi gün kalacaktım, o yüzden ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım saçma olacaktı.

Emily Bleeker

Sonra, bir şey söylemeden önce Dave'in yüzü kızardı, "Özür dilerim, yani... şey..." Eliyle ağzının sularını sildikten sonra donakaldı. "Sanırım seninle daha fazla konuşmamam gerek."

Rahatlamışçasına gülerek, "Evet bana da öyle geldi..." dedim.

Dave gülmeye başladı. "Bu arada, sana sarkmıyordum."

Birden bu fikir saçma geldi ve gülmekten kendimi alamadım, fakat Theresa kabinden içeri kafasını uzattığında bütün düşünceler kayboldu, kaşları şüpheyle havaya kalkmıştı. İkimizin de kahkahaları susturulmuş içlenmelere dönüşmüştü.

"Özür dilerim," diye nefessiz bir şekilde konuşmaya çalıştım, "Senin koltuğundayım." Kemerini açarken yüzümü kapayan saçlarıma da dokunmayıp kaşlarındaki şüpheli bakışlardan utançla kaçtım.

"Sorun değil tatlım, ikiniz eğleniyor gibisiniz," deyince de bir an cüceye dönüşüp bagaj bölmesine saklanmak istedim. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Ben de hemen konuyu değiştirme fırsatına balıklama atladım. "İçinde kafein olan soğuk herhangi bir şey olabilir."

"Peki sen tatlım?" Dave'i işaret ederken gözleri parlıyordu.

"Bira ister misin?"

"Su yeterli, teşekkür ederim," dedikten sonra Dave'in dertleri geri geldi ve omuzlarına oturur oturmaz onu çökertti. Sudan daha etkili bir şey içmesi gerektiğine emindim.

Theresa ılık hızıyla içeceklerimizi getirirken biz de birbirimize bakmıyormuş gibi yaptık, elimize plastik bardakları alır almaz Dave bana dönerek,

“Cennetin ortasındaki özel adalara,” diye kadehini kaldırdı.

“Şerefe,” diye ekleyerek hafifçe bardaklarımızı tokuşturduk.

Dave bir dikişte bardağını bitirdikten sonra, ben de içkimden bir yudum alırken adamın manikürlü olduğunu bağırarak tırnaklarına gözüm takıldı. Bu adam kesinlikle Missouri’den değildi.

“Bayan Linden,” diye başladı tekrar konuşmaya. Bense bardağımdaki içkiye bakarken, ona bakış attığımı görmediğini umdum.

“Bana Lillian deyin lütfen, etraftaki iki Bayan Linden kafa karıştırabilir,” dedikten sonra devam etmesini bekledim, oysa bardağına sanki konuşabiliyormuş gibi bakıyordu. “Dave iyi misin?”

“Evet, iyi olacağım. Gerçekten, az önce için özür dilerim, yani telefundayken. Herkesin duyduğunu biliyorum, karımla biz...”

Avcumu ağzına dayayıp onu susturdum. “Dave, bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Buraya gelip seni kederlendirmek niyetinde değilim, sadece iyi olup olmadığını bilmek istedim.”

Ağzını kapatırken küçük kırışıklıkları yanaklarında yarım yamalak bir gülümsemeye dönüştü. “Teşekkür ederim, Lillian.” Bardağına tekrar baktığında, sanki içine az önce söyleyemediği kelimeleri dolduruyormuş gibi hissediyordum. “Teşekkür ederim, gerçekten. Bilmeliydim, dosyan iyi ve yardımsever biri olduğunu anlatıyor.”

Omzundan dürterek şakayla karışık, “Hafta bitmeden o dosyayı bana göstereceksin,” dedim. Bariton gülüşü benimkiyle karıştı.

Sonra birbirimizi yıllardır tanıyormuş gibi sohbet etmeye başladık, ciddi konulardan kaçmak zor olmuyordu. Ben evden bahsettim; Jerry, çocuklar ve cüzdanımdaki bütün resimleri ona gösterdim. O da karşılığında 2005 yılında Rüya Tatil talihlisi-

Emily Bleeker

nin sarhoş olduktan sonra onu nasıl tavlamaaya çalıştığını anlattı. Kadın seksen iki yaşındaydı. Sohbetimiz güneşin batıp havanın karardığını anlayana kadar devam etti, altımızdaki bulutlar pembeye çalan bir renge bürünmüştü.

“Vay, bu çok güzel.” Dave camdan dışarı baktığında bulutlar bukalemun misali şekil ve renk değiştiriyordu. Ben görüntüye doyamadan büyük bir gürültü koptu ve uçak yana yattı. Hemen saklanacak bir yer aradım.

“O da neydi öyle be?”

Kafamı kaldırdığımda Dave’i camdan dışarı bakarken gördüm.

“Ben... ben duman görüyorum. Sanırım... sanırım uçak yanıyor.”

“Dave,” dedim anne tavrımla, “Her şey yolundadır, eminim. Hayatında hiç tanıdığın biri uçak kazasına karıştı mı? Hayır değil mi? Bir şey olmayacak, eminim,” anneden daha çok, arıdan korkmuş öğrencisine arının da en az onun kadar korktuğunu anlatmaya çalışan bir anaokulu öğretmeni gibiydim.

Fakat, emin değildim. Arkama, Margaret’a baktım, kafası koridora doğru eğilmişti ve göğsü nefes alarak inip kalkıyordu. Bu patırtı ve türbülansa rağmen uyuyabilirken nasıl oluyor da bodrum çok gürültülü diye gelip bizim odamızda uyumak istiyordu? Gözlerimi devirecek kadar rahat değildim. Şükürler olsun ki kemeri takılıydı.

Theresa kabine daldı. “Mekanik bir problemimiz olduğunu söylemem gerek. Fakat şansımıza varış noktasına kırk beş dakika kaldı. Kent her şeyin yolunda olacağını söylüyor, kemerlerinizin takılı olduğuna emin olun, biraz sarsılabiliriz.” Durdu ve ardından, “Senin bilgisayarın açık mı tatlım?” dedi.

Sır

Benimle konuşuyordu, bilgisayarımı tamamen unutmuştum, hâlâ arkamdaki koltukta duruyordu.

“Kapalı, yemin ederim interneti kullanmaya çalışmadım,” dedim, aniden her şeye ben sebep olmuştum hissiyatıyla.

Theresa güldü. “Sen yanlış bir şey yapmadın. Fırsatını bulunca onu koltuğun altına koyabilir misin? Bir türbülansa girebiliriz, çok önemli bir durum değil.”

Kadın neredeyse fazla sakindi, olanlar hiç de önemsiz bir durum gibi durmuyordu. Bir şeyler motorun duman çıkarmasına ve uçağın o patırtıyı yapmasına sebep olmuştu ve hâlâ kulaklarım çınlıyordu. Ya havaalanına varamazsak? Ya ciddi bir durumsa?

Dave de tatmin olmuş görünmüyordu. “Theresa, ne tür bir mekanik arızadan bahsediyoruz burada?” Dave’in sakin kalmaya ve kendini kaybetmemeye çalıştığını söyleyebilirdim fakat titreyen sesi kendini ele veriyordu.

Uçak aniden yana yatınca Theresa dengede durmaya çalıştı, fakat başını tuvalet kapısına vurduktan sonra sert bir şekilde yere düştü. Uçağın ışıkları kapandı ve çatırtılarla birlikte uğultular yükselmeye başladı. Milyonlarca parçaya ayrılmadan daha fazla dayanamayacak gibiydi.

Tam kendimi okyanusa doğru çakılacağımıza ikna ettiğimde uçak tekrar dengesini sağladı ve ışıklar yanıp sönererek eski sarı rengini aldıktan sonra her şey gayet normalmiş gibi göründü. Dave’in saçları biraz dağılmıştı. Theresa iyiydi, kalkıp kendine çekidüzen verdi.

“Kent’in ne dediği umurumda değil, hepinizin bilmeye hakkı var,” dedi soluk soluğa kalan Thereasa, tecrübesiyle ayakları üze-

Emily Bleeker

rinde durarak iki elini duvarlara dayadı. “Motorlarımızdan birini kaybettik. Oraya varmamız mümkün, fakat irtifamızı korumamız zor, o yüzden bulutların üzerinden uçmak yerine onların içinden ya da altından uçabiliriz,” dedikten sonra derin bir nefes aldı: “Bir fırtınanın içinden geçiyoruz.”

O anda çakan bir şimşegin ışığı pencerelerden içeri doldu ve uçağın aydınlatması gidip geldi. Uçak yine zıplamaya başladığında, kemerimi tutup belimde sabitledim, Dave kolçakları öyle sıkıyordu ki neredeyse tırnakları deri döşemeye geçecek gibiydi.

Theresa, her hoplamada sağa sola çarpıyordu, “Theresa, koltuğuna geç,” derken bir yandan da emniyet kemerini gösterdim.

Theresa kafasını sallayıp türbülansın sarsıntıları arasında bağırarak, “Kemerini sakın çıkartma, çok tehlikeli,” dedi.

Sonra, yerçekimi yok oldu. Yükseldik, bu sırada kemerlerimizi sıkıca tutmaya çalışırken bir şimşek daha kabine doldu. Gözlerimizi açtığımızda Theresa az önceki gibi yerde yatıyordu. Saçı suratını kapatmıştı ama arasından bana bakan gözlerini görebiliyordum, gözlerini kırpmıyordu, sağ kolu imkânsız bir şekle girerek arkasına dolanmıştı, ters dönmüş bir oyuncığa benziyordu. Kafası omzuna çok yaklaşmıştı, neredeyse omuz kemiği yokmuş gibi görünüyordu, sanki ipleri koparılmış bir kukla gibi orada öylece yatıyordu.

“Theresa!” kemerimi açmadan ona ulaşmaya çalıştım, uçak o sırada tekrar dalışa geçti ve öfkeyle kükredi, sanki fizik kurallarına kafa tutuyor gibiydi.

“Dave!” diye bağırdım, bir planı olduğunu ümit ediyordum ya da bir paraşüt veya özel güçleri olduğunu, fakat onun gözleri kapalıydı ve dua ediyordu. Belki ben de dua etmeliydim.

“Dave, DAVE!”

Aniden beni duyup dikkatini bana verdi, bir yandan da önündeki cansız bedene bakarak sersemlemiş bir halde, “Ne oldu?” diye sordu.

“Theresa öldü,” diye bağırdım. “Sanırım boynu kırıldı.”

“Tanrım, aman Tanrım!” diye bağırdı Dave. “Neler oluyor? Bu nasıl oldu?”

Sanki Kent bizi dinliyormuş gibi sesi hoparlörlerden duyuldu, profesyonel bir ses tonuyla konuşuyordu, sakın, sanki bir senaryo okur gibiydi. Theresa’nın iki adım ötede yatan cansız bedenini görse o kadar sakın olamazdı sanki.

“Talihsiz bir şekilde bazı teknik problemler yaşıyoruz, acil bir suya iniş planı yapıyoruz. Lütfen kemerlerinizi bağlayın, koltuklarınızı dik konuma getirin ve koltuklarınızın altında bulunan can yeleklerinizi giyin. İniş bitene kadar şişirmeye çalışmayın. Yeleklerinizi giydikten sonra Theresa’nın çarpma anıyla ve acil çıkışlarla ilgili vereceği direktifleri dinleyin.” Hoparlör kapandı.

Düşüyorduk. Hissizce eğilerek cankurtaran yeleğimi, hiçbir zaman kullanılmadığını bilerek giydim, kullanılsa da düştüğümüz anda milyon parçaya ayrılacağımızı biliyordum. Ailemi bir daha asla göremeyecektim.

Son konuştuğumuzda onlara ne söylemiştim? Jerry’ye onu ne kadar sevdiğimi ve en iyi arkadaşım olduğunu söylemiş miydim? Neden bu seyahat yüzünden birbirimizle onca kavga etmiştik ki? Tanrım, kendini suçlu hissedecekti.

Josh, ilk bebeğim. Hastaneden eve döndükten sonra bir ay boyunca onu kucağımdan indirmemiştim, uyuduğunda bile. Vücu-

Emily Bleeker

dumu onu çevreleyecek şekilde yanına yattım ve her gece kollarım ve bacaklarımla ona kucak yaparak küçük bedeninin nefes alıp vermesini izlerdim. Şimdi, onu büyürken göremeyecektim. Ve küçük Daniel, o tırnaklarının arasından hiç çıkmayan kirlerle, şakalarına ilk gülen oğlum, beni hiç hatırlayacak mıydı?

Can yeleğindeki son kayışı da bağladıktan sonra beyaz kablo-yu serbest bırakmaya dikkat ettim. Sonra Margaret'ı hatırladım. Tanrım, Dave Hall'la konuşmaya o kadar dalmıştım ki kayın-validemi unutmuştum. Kafamı çevirmeye çalışırken g-kuvveti beni engelledi ve gözyaşlarımı tersine akıtarak saçlarıma götürdü. Neden savaşıyordum ki? Belki de son dualarımı etmeliydim ve yok oluşumla barışmalıyım. Dolu dolu bir hayat ve fantastik bir tatilden sonra belki Margaret için de aynısı geçerliydi.

Sonra içimdeki isyan ateşi tüm korkuyu ve şüpheyi kovdu. Teslim olmayacaktım. Margaret ve kendim için savaşıacaktım. Boynumu sabitleyip, kafamı uçağın arkasına doğru çevirdim.

“Margaret! Margaret!” diye bağırdım, uyanık fakat şuursuzdu. “ANNE! BURADAYIM.”

Gözleri de şuursuzca sağa sola baktıktan sonra benimle göz göze geldi, parmakları bana uzanmaya çalışsa da aynı g-kuvveti onu da engellediği için yerinde donakaldı. “Lillian! Neler oluyor?”

“Okyanusa iniyoruz, iyi dinle, can yeleğini giymen gerekiyor. Koltuğun altında.”

“Yapamam,” güçsüzce boğuşuyordu. “Yapamam... lütfen, Tanrım lütfen beni eve götür,” deyip gözlerini kapattı. “Beni eve, Charlie'ye götür.”

“HAYIR, Margaret, HAYIR! Vazgeçmeyeceksin, buna izin vermeyeceğim. Yeleğini giy, hadi. ŞİMDİ!”

Yüzü gözyaşlarından sıırılsıklamdı. “Seni seviyorum, Jerry’ye ve çocuklara söyle.”

Dünya etrafımda havaya uçuyordu, metalik bir görüntü kafamın üzerinden geçerek uçağın uzak tarafına çarptı. Kameramdan kalan son parçalar kıymıklar şeklinde konfeti gibi etrafa saçılırken ardından gelecek büyük darbenin haberini veriyordu. Olduğum yere beni sıkıştıran güç, bir anda kaybolup kendini bir hiçlik his-sine bıraktı. Theresa çarpma anında ne yapmamız gerektiğini anlatmıştı ama hatırlamıyordum.

Omzuma sert bir şey çarparak ciğerimdeki tüm havanın çık-masına neden oldu, kesik kesik nefes alırken koltuğumda eğilerek kollarımı baldırlarıma doladım.

Sanki dev kasislerin üzerinden son hızla geçiyor gibiydik ve kollarım bu sarsıntıya dayanamıyordu. İkinci, yani çalışan motor da suyla dolarken guruldadı ve sonunda sessizliğe gömüldü, son bir sıçramadan sonra uçak da durdu.

Su spor ayakkabılarıma sızıyordu, hâlâ hayatta olduğumu bana hatırlatır gibiydi, gözlerimle yarım daireler çizerek etrafı ba-kındım, ama her yer karanlıktı.

Emniyet kemerini açtıktan sonra doğruldum, bacaklarım tit-riyordu. Koltuğun baş dayama yerine tutunarak suda çırpınmaya başladım, su çoktan bir metre derinliğe yaklaşmıştı. Sağır gibi hissedeceğiniz sessizliğin içinden bir ses duyuldu.

“Lillian, sen misin?”

Dave. Hâlâ koltuğunda olduğu anlaşılıyordu, yalnız değildim. Sanırım şu anda yalnız kalmak ölmekten daha da korkutucu bir histi.

Emily Bleeker

“Dave, Tanrı’ya şükür! Oradan çıkman lazım. Uçak batıyor.” Her nasılsa sakın konuşuyordum. “Margaret. Duydun mu? Dışarı çıkmamız gerek,” diye arkamdaki karanlığa bağırdım.

“Bekle,” dedi Dave, “Kemerini açamıyorum, sanırım yardımına ihtiyacım var.”

“Tamam bekle.” İki adım sonra yanına ulaşırken üzerine düştüm ve kafalarımız çarpıştı. Kafası ıslak ve kanlıydı. Metalik kokuyu es geçip ellerimi gömleğinin aşağısına indirirken bir yandan da kirleteceğim korkusunu yaşıyordum. Kemerini açıp geri adım atana kadar su bileklerime kadar ulaştı, fakat Dave hareket etmiyordu. Sabırsızlanmaya başlamıştım. Margaret çarptıktan sonra hiç ses çıkartmamıştı. Ona yardım etmeliydim.

“Kalkamıyorum, başım dönüyor.”

“Gel,” diyerek iki kolunu da boynuma doladım.

“Kalkman lazım.”

Kaslarım yanana kadar çektikten sonra Dave ayağa kalkana kadar uğraştım. Kalkar kalkmaz kafasını omzumun üstüne bıraktı. “Dave, uyan! Hadi, uyan hadi!” diye bağırdım ve onu sarstım. Uçak her dalgadan sonra sağa sola sallanıyordu, sağanak yağmur da çelik kasaya vurarak büyük bir gürültü çıkartıyordu. Cılız acil durum ışıkları da hafifçe yanmaya başlayarak rahatlık hissi yerine daha büyük bir kafa karışıklığı yaratıyordu.

Dave öksürdü. “İyiim, ben iyiim.”

“Kendi başına durabilir misin? Margaret’a ulaşmam lazım.”

Kafasını kaldırdıktan sonra biraz sallandı ama düşmedi. “Acele et.”

Gözlerim hızlı ritimde yanıp sönen acil durum ışıklarına alıştıktan sonra koltukları seçmeye başladım, ama henüz Margaret yoktu. Su artık dizlerime geliyordu.

“Anne, Anne!” diye bağırdım. İleriye atılarak Margaret’ın boş koltuğunu bulduktan sonra aşağı doğru takip ederek koltuğun döşemesinde elimi gezdirirken sonunda onun sırtına denk geldim. Neredeyse batmak üzereydi, kolçağa takılı kalmış öylece duruyordu.

Yanına eğilirken elbiselerime dolan okyanus suları vücudumu titretti. Onu net göremiyordum ama nefes aldığını duya-biliyordum. Tek elimle onu iterek emniyet kemerine ulaşmaya çalıştım. Ama önüme dikdörtgen bir engel çıktı, parçayı suya atıp kemerini çözdüm, öfke artık korkudan daha çok etkiliyordu beni.

Margaret’ın vücudu kum çuvalı gibiydi. Uyuyan bir çocuk gibi kollarımın arasına almaya çalışıyordum onu, bir kolumu bacaklarının altına diğerini de omuzlarına attıktan sonra eğilerek arkamdaki koltuktan destek alıp ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat onu sadece birkaç santim kaldıradımdı.

Tanrım, onu buradan nasıl çıkartacaktım? Uçağın düşmesi yetmezmiş gibi Theresa gözlerimin önünde ölmüştü ve şimdi kendi hayatımı kurtarmakla Margaret’inkini kurtarmaya çalışmak arasında seçim mi yapacaktım?

Öfkeyi alıp enerji olarak kullandım. Parmaklarımı vücuduna bastırarak onu tekrar kaldırmaya çalışırken kollarım bitkinlikten titredi, soğuk ve öfke de cabasıydı. Margaret bu kez hiç hareket etmedi. Kollarımdaki titreme devam ederken, bir yandan vücu-

Emily Bleeker

dum ve bacaklarım da titremeye başlamıştı, sanki az önce suyun üstünde giden uçaktaymışım gibi hissediyordum.

Sonra, onu tekrar kaldırmaya çalıştığım da kuvvet omuzları-
mın arasında sabitlendi. Bu Dave'di, tepemde dikiliyordu. "Kaçış
kapısını açtım." Siyah gömleği vücuduna yapışmıştı.

"Acil durum botu kolunu çektim, şu anda şişiyor olmalı. Su
kapıyı kapatmadan buradan çıkmamız lazım."

"Yapamam," derken sesim çatallaştı. "Onu kaldıramıyorum,
onu dışarı çıkartamıyorum."

"Ne kadar yardım edebilirim, bilmiyorum, bir deneyeyim."

Dave de su omuzlarına gelecek kadar çömelerek kollarını
Margaret'in altına koyarken omzuyla bana destek oldu Ben de bu
sayede tekrar dengede durmaya çalıştım.

Dave Hall'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda, gecenin ka-
ranlığında parladı, başaracağımıza güveniyordu, ben de inanıyor-
dum. "Hazır mısın Lillian?" Güçsüzce onayladım. "Üç deyince,
o zaman. Bir, iki, üç." Neredeyse hiç zorlanmadan ayağa kalktık.
Margaret, kucağımızdaki bir bebek gibiydi, titremem kesilmişti.

Yedinci Bölüm

Dave

Şimdi

Uçaktaki o gece Dave ölümle ilk kez karşılaşmıştı. On yaşındayken kaybettiği büyükbabasının cenazesini hayal meyal hatırlıyordu. Anılarında sadece taziye için gelen, Dave'in hiç tanımadığı insanlarla babasının konuşmaları vardı. En iyi hatırladığı, o gün kablolu televizyon ve havuzu olan otelde kaldıklarında babasının kuzeni ve Dave'e sabaha kadar oturup HBO izlemelerine izin vermiş olmasıydı.

Bir de liseli bir çocuk sarhoş bir sürücü tarafından ezilip ölmüştü. Dave taziye evinde açık tabutun yanından geçerken tabutta yatan çocuğa gözünün kenarıyla bir bakış atmıştı, içinde gerçekten bir çocuk "uyuyordu". Dave üniversitede çömezdi, ilk dönemi idi. Tabutta yatan çocuksa üst dönemlerdendi ama tabutun içinde, elleri göğsünün üzerinde uyur haliyle ufak bir çocuğu andırıyordu. Saten kaplı tabutun içi ve çocuğun suratındaki mumlanmış ifade, evi sanki rüküş eşyalar satan bir dükkâna çevirmişti.

Emily Bleeker

Etraftaki herkes çocuğun ne kadar da huzurlu yattığını fısıldaşıyordu; Dave'in tek gördüğüyse çocuğun solgun yüzünün, tabutta düzgün gözüksün diye renklendirilmiş olmasıydı. En iyi hatırladığı şeylerden biri de ne kadar sessiz olduğuydu, çatık bir kaş ya da alaycı bir gülümseme yoktu.

Ardından Dave, Theresa'yı gördü ve sonunda ölümü tanıdığını anladı, korkunun kakafonik gelgitleri kafasında belirdi ve ölümle iyiden iyiye tanışıp onun maharetlerini görebildi.

Ölümle arasındaki mesafe azaldıkça, Dave ölümün aslında *barışın* tam karşıtı olduğunu anladı: ölüm mücadeleydi, çirkin ve korkunçtu. En beteri de, ölüm bir boşluk haliydi. Margaret'ı kollarında taşıırken bir yandan da Lily'yi sağlama almaya çalışıyordu, ölümün boşluk haliyse Theresa'nın suyun yüzeyinde şişmiş ve cansız yüzen bedeni gibiydi. Theresa'nın sonsuzluğa gittiğini ancak böyle anlayabilmişti.

Aklından geçen bunca şeyi nasıl kısa ve öz bir şekilde anlatabilirdi ki? Aklı uçtu gitti ve Genevieve Randall yüksek sesle nefesini vererek, "KESTİK!" dedi.

Dave'in yanından geçen nefesin rüzgârında çok kuvvetli ve muhtemelen pahalı bir parfümün kokusu vardı. Genevieve Randall dizlerini birleştirerek Dave'in yanındaki koltuğa yerleşti, neredeyse bacakları birbirine değecekti. Öne eğildi ve adamın ona odaklanması için uğraştı.

"David," diye çıkıştı. "Pardon ama acaba yanlış bir şey mi söyledim? Yani bakıyorum, benden kopup gittin."

Adam birkaç kez göz kırparak belli ki kafasındaki bulutları dağıtmaya çalıştı, uzun zaman sonra bu röportajların ne kadar

yorucu olduğunu unutmuştu. Geçtiğimiz bir saat boyunca Genevieve Randall, Dave'e evinin salonunda sorular soruyordu ama Dave her an yakasındaki mikrofonu bir kenara atıp uyumaya gidebilirdi.

"David? Aloo?" Ellerini adamın gözlerinin önünden birkaç kez geçirerek onu gerçek dünyaya döndürmeye çalıştı.

"Dave, doğru olan," diye düzeltti. Kimse onu David diye çağırmazdı, Lily hariç.

"Özür dilerim Dave, ama süremiz kısıtlı ve bu röportajı bitirmem çok ama çok önemli, o yüzden iyi hissetmen için ne istersen yapabilirim? Dave?"

Ralph elinde bir bardak suyla röportajın ortasına daldı ve bardağı Dave'in eline tutuşturdu, karşılığında homurtudan ibaret bir teşekkür ederim sesi ve bardaktaki buzların şangırtıları duyuldu. Buzlu su... Dave bu ince detayları çoktan unutmuştu.

"Hayır, sizi anlıyorum," diye karnından konuşarak devam etti, bir yandan da işaretparmağıyla bardağın kenarına dokunuyordu. "Ne zaman isterseniz devam etmeye hazırım."

"Peki, şimdi hazırım," derken Genevieve iç çekti, ılık nefesi nane ve tütün kokuyordu.

"Öyleyse Jasmine'i çağıracağım, gelip bize çekidüzen versin," dedikten sonra sesi yankılanmaya kalmadan Jasmine hemen yanlarında belirdi. "Beş dakika içinde tekrar kayda giriyoruz." Eliyle beş işareti yaptıktan sonra odadan çıkıp ana kapıya yöneldi. Belki de bir sigara onu biraz olsun rahatlatacaktı.

Jasmine makyaj fırçasıyla işini yaparken Dave odanın diğer tarafında etrafındaki ekiple birlikte oturan Beth'e baktı. Gözleri

Emily Bleeker

bir an birbirine kilitlendi ve o sırada kadının suratındaki ifade bir anlığına değişti. Sanki bir şey söylemek istiyordu, ardından bakışlarını başka bir yöne, telefonuna çevirerek her zamanki gibi karıştırmaya başladı. Dave, o bakışın ne anlama geldiğini biliyordu, beş aydır etraflarında kameralar yoktu ve çok rahat bir hayatları olmuştu. Beth, onun neden yeniden röportaj vermek istediğini anlayamamıştı. Dave anlatmaktan ne kadar nefret ediyorsa, Beth de dinlemekten o denli nefret ediyordu.

Genevieve'in sesi düşünceleri bölen bir bıçak gibi odaya ulaştı. "David, üzgünüm, Dave, hazır mısın?"

"Evet, hadi devam et," dedi, olabildiğince sıradan olmaya çalışarak koltuğa yerleştikten sonra tekrar denemek için hazır hissetmeye uğraştı. Ralph suyunu getirmek için koşuşturmaya başladı ve saniyeler sonra sorular başladı.

"Uçağın düşmesiyle, Lillian ve Margaret Linden'la uçaktan ayrılmanız arasında tahminen ne kadar zaman geçti?"

"Tam olarak emin değilim, sonsuza dek sürüyor gibi gelmişti, ama bir iki dakikadan fazla olamaz herhalde. Margaret'ı dışarı çıkarttık ve ardından Kent kendi başına dışarı çıktı. Uçağın tamamen batmasıysa birkaç dakika sürmedi diyebilirim. Eğer içinde olsaydık ya da Margaret gibi baygın halde olsaydık, ne bileyim koltuklarımıza filan sıkışmış olsaydık okyanusun dibini boylardık."

"HmMMM, evet, ürkütücü ama bunların hiçbirisi kaçmayı başardığınız için olmadı, değil mi? Nasıl kaçmayı becerdiniz?"

"Sanırım şans ve yardımlaşma sayesinde. Ben cankurtaran botunu şişirdim, o sırada Lillian Margaret'ı çıkarmaya çalıştı.

Kent ise radyoyla kontak aradı ama su çok çabuk yükseliyordu ve sinyal bulana kadar aletler kısa devre yaptı. Ardından ilkyardım çantasını alarak dışarı fırladı.” Şimdi de Kent’e hakkını vermek için, “O ilkyardım çantası birçok sefer hayatımızı ölümle yaşam arasında kalmaktan kurtardı, çanta olmasaydı ölmüştük.”

Genevieve dramatik mimiklerle durakladı, elindeki notlara bakıyordu. “Peki Theresa Sampson? Ona çıkması için yardım eden oldu mu?”

Bir an bu konuyu zaten anlattığını düşünerek, “Hayır, o çoktan ölmüştü. Onu geride bırakmak zorundaydık,” dedi.

Bayan Randall ağzını büyük bir şaşkınlıkla açarak, “Yani kimse geri dönüp bakmadı mı demek istiyorsun?” diye sordu.

Dave cevap verirken başını bir yana eğerek, “Hayır hanımefendi, öldüğü kesindi,” diye cevap verdi.

“Uçakta nabzını kontrol ettiniz mi? Nefes alıp almadığına baktınız mı?”

“Hayır, ama bunu anlayabiliyorsun işte.” Tabii ki o anlayamıyordu. Yere çakılmış o koca şeye bakmanın nasıl olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Dave yalanlarına başlamalarının ilk sebeplerinden birini hatırlar gibi oldu. Herkes çok yargılayıcıydı.

“Anlıyorum,” diyerek sinsice, fakat dostane görünmeye çalışan Randall, Theresa’nın kaderini iki buçuk yıl sonra öğrenebilen Kent gibi davranıyordu. O bakışı tekrar görmek, suçlamaların gün yüzüne çıkması, Dave’in sinirlerinin kabarmasına yetiyordu. Genevieve’e sert bir bakış atarak bu dramatik soruları Lily üzerinde de denememiş olmasını umdu.

Emily Bleeker

“Ne ima etmeye çalıştığınızı bilmiyorum, Bayan Randall fakat bu ürkütücü durumdayken yapabildiğimizin en iyisini yapmaya çalıştık. Siz, hiçbiriniz,” Dave bir yandan gözünü odadaki herkesin üzerinde tek tek gezdirerek, “bizim ne halde olduğumuzu hayal edemezsiniz.” Öne eğilerek, vurgulu bir şekilde devam etti, “Bundan sonra biraz daha saygılı olacağınızı umuyorum.”

Gözlerini hızlıca kırıştıran Genevieve masumane bir tavırla, “Özür dilerim Dave, bir şey ima etmeye çalışmıyordum. Sadece meraktan işte,” dedi.

Kadın konuşurken, isimlerin telaffuzunda farklı bir ses tonu kullanmıştı ve bu Dave’in canını sıkmaya yetmişti, ona Genevieve Randall’ın beklendiğinden daha çok şey bildiğini hissettirmiş ve bu bildiklerini tüm dünyayla paylaşmak istediğini düşündürmüştü.

Bu noktada adamın çok fazla seçeneği yoktu, bu aldatmacaya devam edecek ve Lillian’la birlikte kendi özgürlüğünü Randall’ın ucu açık sorularına cevap vererek kazanacaktı, belki de sırada cevaplarını hiç veremeyeceği sorular vardı, kim bilir?

Sekizinci Bölüm

David - 1. Gün

Güney Pasifik'te bir yer

Dalgalar sanki bir havuzdaymışım gibi beni suyun altına çekiyordu. Biliyorum bu son hatam olacaktı ama başka yolu yoktu. Ne zaman bunu düşünsem aynı sonuca varıyordum. O ben olmalıydım.

Sekizgen bota ilk binen Lillian oldu, adamın kolları Bayan Linden'ı sarı plastiğin üstüne çekmek için gergin bir şekilde bekliyordu. Baygın kadını bota çekerken bir yandan da yağmur cildi delecekmiş gibi hızla yağıyordu. Kadını kurtarıırken uyguladığım kuvvet botun uçaktan uzaklaşmasına neden olurken, ben de uçağın kapısında öylece kalakaldım. Elimde bota bağlı bir ip vardı, tüm kuvvetimle naylon ipe asılarak botu batan uçağın yanına çekmeye çalıştım, ardından Lillian botun kenarına tırmanmaya başladı.

"Margaret'in can yeleği yok," diye bağırdı, şişirdiğimiz can yelekleri dalgalarla yukarı aşağı hareket ediyordu. "Yer değiştirmeli-

Emily Bleeker

yiz, gidip bir tane yelek almam gerekiyor.”

“HAYIR. Vaktimiz yok...”

“Bu çok kötü,” diye sözümü kesti.

“Bitirmeme yardım eder misin? Geri dönmen çok vakit alacak, ben giderim. En fazla beş dakika alır.”

Lillian tereddüt ettikten sonra bota döndü. “Tamam, ama uçak batmaya başlarsa hemen dışarı çıkacaksın, tamam mı? Söz ver.”

“Bağlandığın ipi çantadaki çakıyla kesmeyi unutma, yoksa uçakla birlikte aşağı çekilirsin.”

Plastik çantayı karıştırdıktan sonra turuncu ve gümüş renkli çakıyı buldu. “Buldum! Ama geri döneceksin değil mi?”

“Evet,” diye bağırıp uçağın karanlığına doğru ilerledim, içerisi hâlâ acil durum ışıklarıyla az da olsa aydınlanmıştı.

Yükselen suyun içinde Theresa’nın cesedinin yanından geçerek can yeleğini Margaret’in koltuğunun altından aldım. Suyun üzerinde durmaya çalışarak Lillian’ın su dolu sırt çantasına ulaştım ve başparmağımı sapına dolayarak sırtıma atıp kollarımdan geçirdim. Su, o ana kadar koltuk altlarıma kadar yükselmişti, artık yürümek yerine yüzüyor gibiydim, Theresa’nın yanından son bir kez geçtim, o iyi bir kadındı ve kimse böyle ölmeyi hak etmiyordu.

Uçağın kapısı hâlâ yükselen suyla doluyordu, can yeleğimin ipini çekerek şişmesini sağladım, derin bir nefes alıp çıkış kapısına doğru yöneldim, gözlerimi ve ağzımı kapattıktan sonra tuzlu suya doğru hızlıca atıldım. Kollarımla bacaklarımı aceleyle ve çaresizce çırpıyordum. Uçaktan yeterince uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, aksi halde batarken beni de yutacaktı.

Sır

Kafamı sudan çıkardıktan sonra gözümü perde gibi kapatan yağmurda Lillian'ı aradım, cankurtaran botu gitmişti.

Suda daireler çizerek çaresizce denizin dibini boylayan uçağı seyrettim.

Şimdi su üzerinde duruyordum, ama Lillian'ın sırt çantası ağırlığıyla beni batırıyordu, neredeyse yeleşin beni suyun üzerinde tutmasını engelleyecekti. Omuzlarımdan çantayı çıkartmak çok zor görünüyordu ve dalgalar yüzünden nefes almak da etrafta botu aramak da çok güçtü.

Karşıda çakan bir şimşek denizle buluştu ve tüm vücudum titredi, şimşek dalgaların üzerinde parlıyor ve tüm sular etrafıma dağılıyordu. Bir anda su üzerinde duran bir şey olduğunu fark ettim, gözümün önünde bir saniyeliğine belirip kaybolmuştu, ya bir bottu ya da sadece bir hayalden ibaretti.

Bu görüntüye doğru gitmeye karar verdim ve suda kulaç atmaya çalıştım, panik bir yandan işimi zorlaştırıyordu, kollarımla bacaklarım uyum içinde çalışmıyordu. Bırakın yüzmeyi bir nefes alsam yeterdi. O dalgaların arasında derin bir nefes alıp ciğerlerimdeki ağrıyı bile azaltamıyordum. Dalgalar suratımı tokatlıyor kapatmaya çalışsam da dudaklarımın arasından içeri sızıyordu. Sessiz karanlık bir yandan bileklerimden çekiştiriyor, diğer yandan dalgalar da her seferinde büyüyerek üzerime geliyordu.

Ardından bir dalga sanki bir devin oyuncağıyla oynarmışçasına üzerimden geçti, dalga bana ulaşmadan suya daldım, üzerimden geçerken hareketsizce okyanusun içinde bekledim. Can yeleş ben kendimi kontrol edemedim suyun üzerine çekmeye ve

Emily Bleeker

beni hayatta tutmaya çalışıyordu. Suyun köpüklü yüzeyine çıktıktan sonra plastik botu gördüm.

“YARDIM EDİN!” diye fırtınaya doğru bağırdım. “Lillian! Yardım et, beni yukarı al.”

Bir el gömleğimin arkasından çekerek beni botun kenarına çıkarttı. “İşte,” dedim, “yeleği aldım.” Sarı yeleği gösterdikten sonra nefessiz bir şekilde botun zeminine uzandım.

“Ne? Yolunu mu kaybettin?” Kent’in zor çıkan sesi bile içimi rahatlatmıştı, biraz enerjim olsaydı ona sarılabılırdim.

“Hayır, Bayan Linden’in bir yeleğe ihtiyacı vardı, ne bileyim, hemen gidip alırım diye düşündüm ama sizin açılacağınızı hesaba katmamışım,” diye botun zeminini dolduran suyun arasından söylendim. “Neredeyse boğulacaktım, yani şikâyet filan etmiyorum,” diye alaycı bir şekilde homurdandım.

Yağmurun arasında Lillian’a dayalı şekilde duran Margaret’i görebiliyordum, botun diğer ucundalardı. Hâlâ şuuru kapalıydı ve Lillian da neredeyse annesine katılmak üzereydi. Kent getirdiğim yeleği onlara doğru fırlattı, yelek Lillian’ın kucağına düştükten sonra Lillian gözlerini açtı.

“Sen, sen yaşıyorsun!” diye bağırdı. “Geri dönmeyince... seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım,” derken Lillian’ın sesi titriyordu.

Hayattaydım. Bir uçak kazasından kurtulmuş, bir hayat kurtarmış ve çantayı geri getirebilmiştim.

“Senin için bir şeyim var,” diye cevap verdim, dikkatlice sarı plastiğin üzerinde Lillian’a doğru uzanarak bulduğum şeyi göstermeye çalıştım. Kent önümdeki oturaklardan birine geçti.

“Theresa nerede?” derken yağmur Kent’in suratından aşağı akıyordu ve o soğuk mizacına biraz olsun ifade katmayı başarıyordu, “Onu suda gördün mü? Sen bota ulaşana kadar seni de görememiştim belki onu da göremiyorumdur,” diyerek suyu taramaya devam etti.

Aniden kafamı gökyüzüne çevirip ağzımı açtım, gökyüzünden gelen suyu ağzıma ve kurumuş boğazıma doldurmaya çalıştım. Neden yağmurda ıslanmak çok kolay ama biraz olsun su içebilmek zor? Boğazımdan birkaç damla su aktıktan sonra Kent eğilerek karşıma geçti.

“Neler oluyor? O nerede Dave?” Ne diyeceğimi bilemedim, bir yardımı dokunur diye Lillian’a bakıyordum, ama onun da dikkati başka yerdeydi. Üzeri kana bulanmıştı ve elindeki kanlı bez parçasını Bayan Linden’in kafasına bastırıyordu, yaşlı kadının beyaz montunun sol tarafı da dramatik şekilde aynı kana bulanmıştı.

Kent yüksek sesle, “Neden ona öyle bakıyorsun?” diye kükredi. “Söyle bana,” Doğru kelimeleri seçmek için, kıvrılan parmaklarıma baktım, onun yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Bunu bir bandı kolunuzdan çektiğiniz gibi çabucak yapmalıydım. Sonra babam kalp krizinden öldüğünde doktorun babamın öldüğünü söylemesini hatırladım. Ben de öyle söyleyecektim. “Kent, nasıl söylemem gerekir bilmiyorum, fakat üzgünüm. Theresa öldü.”

Kısa bir duraklamadan sonra Kent zorla nefes alarak, “Tamam pislik herif, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. O hepimizden daha iyi bir yüzücü. O da hayatta kalacak,” derken bir parmağıyla omzuma bastırdı.

“Kent, o okyanusta değil!”

Emily Bleeker

“Bunu bilemezsin,” diyerek bana hiddetle baktı, dudakları hislerini yansıtarak büzüşmüştü.

“Evet, maalesef biliyorum,” dedim ve yanına oturdum, dik-katli konuşmaya çalışıyordum. “Uçak türbülansa seyrederken oturacak vakti olmadı ve uçağa yıldırım çarptığında şiddetli bir sallantı oldu, o da...” ağzım kurumaya başlamıştı, söyleyemeyecektim, istemiyordum, hatırlamak da istemiyordum. “Uçağın aydınlatması çalıştığında onu yerde gördük, gözleri açıktı ve nefes almıyordu.”

“Onu içerde bıraktığını mı söylüyorsun?”

“Kent... *O ölmüştü!*” diye ısrar ettim. “Bayan Linden’ı zar zor taşıyabildik, Theresa’yı taşırken ölebilirdik. Vaktimiz yoktu.”

“Vakit yok muydu? O ikisini kurtarmak için vardı,” diyerek yağmurda titreyen kadınları gösterdi. “O can yeleğiyle birlikte kadının çantasını alıp takıntılı anneyi kurtarmak için vaktin vardı, ama Theresa’yı uçağın içinde boğulmaya terk ettin?” diye bağırды, öfkesi kafa karışıklığını bastırmıştı. Parmaklarıyla gömleğimi kavrarken kaburgalarımın kadar bastırdı.

“O zaten ölmüştü, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Doğruyu söylüyorum, hiçbir şey.”

Kent sallanan botta bana dönük duruyordu. Gömleğimi tuttuğu yerlerden beni havaya kaldırmaya çalıştı. Neredeyse on kilo fazlam vardı ama o da kuvvetli bir adamdı. Ellerinden kurtulmaya çalışsam da yüzmekten yorgun düşmüştüm, beni köpüklü okyanusa itiyordu ve kaçacak bir yerim yoktu. Can yeleğim beni daha ne kadar hayatta tutabilirdi ki? Kalbim durmadan önce köpekbalıkları beni bulur muydu?

Sonra, beni aniden botun içine bıraktı, oturağın üzerine kapanırken her hareketini izledim. Benden uzaklaşarak yanımdaki oturağa yığıldı.

“Ben geri dönüyorum,” derken kafasındakileri dökmeye başlamıştı. “Onu orada bırakamam, dönmem gerekiyor.”

“Onu geri getiremezsin Kent, uçak suya gömüldü.” Bizi bırakamazdı, yardım çağrısını nasıl yapacağımı bilmiyordum ve tek bildiğim ilkyardım müdahalesi yara bandı açmaktı. O bu okyanusu avcunun içi gibi biliyordu, sürekli üzerinden uçuyordu. Kent’i hiç sevmemiş olsam da ona ihtiyacımız vardı.

Can yeleğini yırtarak üzerindeki pilot gömleğini bana verdi. “Kurtulamazsam bunu anneme ver,” diye lafı ağzında geveledi. Hamur gibi olmuş gömleğini elime aldıktan sonra hemen annesinin adresini almam gerektiğini düşündüm, çünkü Kent kurtulamayacaktı.

“Lütfen, botta kal ve yeleğini giy. Kurtarma ekibi geldiğinde onu çıkartırlar. Söz veriyorum. Al, gömleği de giy.”

“Hayır,” diye kafasını salladı, “Onu bırakamam, bırakmaktan sa ölürüm daha iyi.”

“O halde öleceksin,” Lillian botun öteki ucundan bize doğru eğilerek bağıırıyordu. “Theresa gibi, Margaret gibi öleceksin.”

Yaşlı kadın da Lillian’ın kucağında hareketsizce duruyordu. Ölmüştü.

“Her neyse, dalacağım, söyleyeceğiniz hiçbir şey beni durduramaz.”

“O benim hatamdı, biliyor musun?” diye devam etti Lillian, “Theresa’nın ölümü... Eğer bu uçakta olmasaydım o da hayatta

Emily Bleeker

olacaktı.” Yağmur hızlanıyordu ve yavaş yavaş kadının üzerini boyayan kan akmaya başlamıştı.

Kent artık görünmeyen uçağı aramayı bırakıp Lillian’a döndü. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Türbülansa girdiğimizde onun koltuğunda oturuyordum. Başka bir koltuğa oturmaya çalıştı ama başaramadı, uçak sallanınca kafasını tavana çarptı. Işıklar açıldığında ölmüştü, eğer ben olmasaydım o da sağ salim kemeriyle oturuyor olacaktı,” derken oturduğu yeri işaret etti. Ne yaptığını bildiğini ummaktan başka şansım yoktu.

“Bunu neden şimdi anlatıyorsun, ha? Ne anlamı var senin için? Dave’le flört ettiğin için suçluluk duygusu mu sardı bedenini? Hepimiz ölmeden önce vicdanını rahatlamaya mı çalışıyorsun?” diyen Kent’in dudaklarının kenarlarında pis bir sırıtma belirdi, dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, “Evet, Theresa ikinizin de ergen çocuklar gibi davrandığınızı anlatmıştı.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diye sözünü kestim, biraz hasarı azaltma çabasındaydım. “Sadece sohbet ediyorduk, yahu zaten kadın evli.”

“Aynen, son kontrol ettiğimde sen de evliydin, Romeo.”

Tartışmaya devam etmek için ağzımı açmamla kapamam bir oldu, kavgaya etmektense Lillian’ı rahatlatacak bir konuşmayı tercih ettim.

“Theresa’nın ölümü bir kazaydı, ne olacağını bilemezdin, hiçbirimiz bilemezdik. Kendini suçlayamazsın.”

Lillian kafasını salladı. “Sadece Theresa da değil, Margaret da var.”

İsmi söylerken bir yandan öksürerek, “Onu da ben öldürdüm,” dedi.

Cümleleri ağzından kendinden emin bir şekilde çıkıyordu, bu cümlelerin Kent’in üzerinde yarattığı hipnotize edici etkiye şaşır-mıştım. Kent okyanusa bakmayı bıraktı ve aniden yaşlı bir adam gibi sessizce botun içine tekrar oturdu.

“Hatırla Dave, Theresa bilgisayarımı kaldırmamı ne zaman söyledi?” diye devam etti, “Çarptığımızda bir şekilde...” kucakındaki cansız bedene baktı ve Margaret’m suratına düşen saçları topladı. Saçlarını kulağının arkasına koyduktan sonra kafasındaki yarık ortaya çıkmıştı, hâlâ kanıyordu. “Bir şekilde bilgisayarım onun kafasına gelmişti, uçaktan çıkartırken kucagında buldum. Eğer bu kadar dikkatsiz olmasaydım, oturduğum yerden kalkma-yıp kocamın annesiyle biraz daha ilgili olsaydım...”

“Yeter artık!” diye sözünü kestim. “Sen kimseyi öldürmedin.”

“Bilmiyorum Dave, bence mantıklı bir açıklama yapıyor.” Kent fırsattan istifade ediyordu. O anda avuçlarım kendiliğinden yumruk haline geldi.

“Kes sesini Kent! Sen tam bir salaksın, kadını rahat bırak.”

Kent benden biraz daha yüksekte oturuyor ve karşıma geçip kavga edebileceğini vücuduyla belli ediyordu, sanki kabarmış bir horoz gibiydi. Sonra Lillian elini kaldırdı.

“Durun, Durun! Dave, lütfen bitirmeme izin ver,” dedi, sanki onu üzüyormuşum gibi davranıyordu. Oturmadan bir saniye ka-dar daha Kent’i takip ettim. Olayı başlatan olmak istemiyordum.

“Anlatmaya çalıştığım şey, o iki hayattan benim sorumlu oldu-ğumu hissetmem. Üçüncü kişi de siz olsaydınız ne yapardım bile-

Emily Bleeker

mezdim. Eğer suya dalarsan Kent, sen işte üçüncü kişi olacaksın,” dedi ve kabarık dalgaları gösterdi. “Beni affetmeni beklemiyorum ama lütfen kal, lütfen.”

Kent fırtınanın salladığı botun içinde oturdu. Katatonik bir hale gireceğini düşünmemle birlikte bize sırtını dönerek gözleriyle okyanusu son bir kez daha taradı, koca alnı kırışıyordu. There-sa’yı hâlâ seviyordu ve o artık sonsuza dek gitmişti. Nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdim.

Ya uçakla birlikte batan Beth olsaydı? Ya bir gün uyandığımda soğuk ayaklarını bacaklarıma bastıracağını hissetmeyecek olsaydım? Bana homurdandığını duymayacak olsaydım? Ya küçük bir an tüm planlarımızı, hatta bir gün kucağımızda çocuğumuzla hayalini kurduğumuz tatili elimizden alsaydı?

Bir anlığına ne kadar üşüdüğümü ve ıslandığımı unuttum, boğazım öyle yanıyordu ki kanıyor bile olabilirdi ve bir karar verdim, eğer onun için geri dönecek olursa bir daha durdurmayı denemeyecektim.

Kent kadına son bir soru daha sordu. “Emin misin? Yani öldüğüne emin misin?” Adamda garip bir sakinlik vardı ve onunla alakalı diğher her şey gibi, parlayan öfkesi ve hiçbir zaman gözünü-zün içine bakmayışı, beni germeye yetmişti.

Lillian kafasıyla onayladı, “Evet, maalesef öyle.”

Tartışmaya devam edecekmiş gibi ağzını tekrar açmasıyla kapatması bir oldu, durdu ve olduğu yere çöktü kaldı.

“Burada kalacağım.”

Lillian’ın dudaklarında, elleriyle yüzünü kapamadan önce görebildiğim buruk bir gülümseme oluşmuştu, hıçkırıyordu. Beth

aradıktan sonra beni nasıl telkin ettiyse ben de öyle yapmak istiyordum, tamam, kendime dürüst olacağım, başka birinin sıcaklığını kollarımda hissetmek hoşuma gitmişti, çünkü bu gece burada ölmektense her şeyi yaşamalıyım.

Botun kenarında ilerleyerek kadının omzuna dokunacak mesafeye geldikten sonra biraz fazlaca tereddüt ettim, o sırada koca bir dalga bota çarptı ve botu neredeyse deviriyordu. Bot altımızdan kayarken elimi devrilmemek ve bir şeylere tutunmak için uzattım ama tutunabileceğim hiçbir şey yoktu, bot tehlikeli bir şekilde sallanırken tek tutunabildiğim şey kendimdi.

Bir süre öylece durup, bot sakinleşene ve yağmur yavaşlayıp okyanus durulana kadar bekledim. Kendimi bırakamazdım. Vücudum öyle yorgundu ki davetsiz bir uyku hali yavaş yavaş beni ele geçirmeye başlamıştı. Vücudum istemsizce kapanıyordu ve tek umudum göreceğim kâbusların şu anki gerçeklikten daha hafif olmasıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Lillian

Şimdi

Merdivenin tepesine ulaştıktan sonra Lillian'daki yorgunluk belli oluyordu, eliyle korkuluklara tutunup dengesini sağladı. Özel tasarım kıyafetlerinin altından yeşil Versace ayakkabıları belli oluyordu. Bir buçuk saatlik konuşmayla birinin bu kadar bitip tükenmesi imkânsızdı.

İşaretparmağıyla ayakkabılarının kopçasını çok zorlanmadan çıkarttı. Giyeceği kıyafetleri Jill seçmişti ve şimdi kendi evinde oturup Lillian'ın haline gülüyor olabilirdi. Lillian'ın gün bitiminde onunla bir konuşma yapması şart olmuştu.

Jill, kısa kesim zümrüt yeşili straplez kıyafeti Lillian'ın yüzünü ve ince belini ortaya çıkartsın diye seçmişti, ona daha kıvrımlı ve albenili olduğunu hissettirecekti, fakat daha ziyade kıyafetleri onun daha utangaç davranmasına sebep olmuştu. Ön tarafı öyle kısaydı ki biraz daha dik oturarak dekoltesini kameraya çok fazla göstermemeye çalışıyordu.

Yeni sutyen bedenine alışması kolay olmamıştı. Hamileyken ve bebeğini emzirirken bile hep B giymiş bir kadındı. Ama son

birkaç aydır ergen bir kız gibi hissediyordu ve göğüsleri de büyüyen tek yeri değildi.

Bir yıldan uzun süren açlıktan kurtulduktan sonra Lillian hiç doymuyordu. En ufak bir açlık hissettiğinde, panik ve hayvani içgüdüleri onu hiç zorlanmadan teslim alıyordu. Kurtarıldıktan sekiz ay sonra neredeyse on kilo fazlası vardı, hem de bir adada ölmekten son anda kurtulan bedeninde...

Her nasılsa, hayatı boyunca zayıf kalmak için uğraşan Lillian bu toplu halini de sevmişti, göbeğini saran kumaş da gösteriyordu ki hiçbir zaman aç kalmak zorunda değildi, kilere yapacağı hızlı bir ziyaret tamamen tıka basa doymasını sağlayıp her şeyi çözecekti.

Kurtarıldıktan iki hafta sonra hastaneden Jerry'yle birlikte çıkarken kamera ve patlayan flaşlardan kaçmak için ona yaslanmıştı. Jerry o anda karısına sarılmamış, onun yerine kollarını onun etrafında mesafeyle tutarak ona dokunmamaya çalışmıştı, sanki kadın camdan yapılmış gibi davranıyordu.

Lillian artık kocasının onu sevmediğine emindi ya da hâlâ hayatta olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama sonrasında oteldeki boy aynasının karşısında durduğunda Jerry'nin ona neden sarılmadığını çok iyi anlamıştı.

Vücudu artık zayıf değil bir deri bir kemikti. Meraklı bakışlarla kalça kemiklerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi, öyle dışa çıkmışlardı ki parmakları üzerinde gezerken sanki derisine zarar verecekmiş hissine kapılmıştı. Sonra elleri göbeğine yöneldi, fazla deri üzerindeki çatlaklarla birlikte göbek deliğinin altına sarkmıştı. Deriyi parmaklarıyla sıkarak üzerindeki izlere baktı ve izler ona hayatta kalmak için verdiği amansız mücadeleyi hatırlattı.

Emily Bleeker

Çatlaklardan ziyade ayna karşısında gördüğü beden sanki başkasına aitti ya da daha önceden bildiği fakat bir felaketle altüst olmuş bir yere benziyordu. Kemiklerini sayarken, bir zamanlar kocaman olan gözlerinin yerindeki çukurlardan yaşlar süzülürdü, Jerry'nin tepkisini anlıyordu ve bu büzülmüş kadın için de onu suçlayamazdı zaten kendisi de aynada gördüğü bu yabancı yüzünden irkilmişti.

Artık her şey farklıydı. Lillian kaşınan ayaklarını gülerek okşadı, sanki yeni evlenmiş gibilerdi. Ne zaman kocasına yakın dursa, onun elleri Lillian'ın pürüzsüz vücuduna değer ve Lillian gecenin ortasında uyandığında, her zamanki gibi, kocasının bedenini arkadan ona sarılmış halde bulurdu, kafası da hep yastık gibi olan omzunda dururdu.

Eğer işler birkaç kilo ve yeni bir gardırop almak olacaksa çok önemli değildi. Ayakkabılarını tekrar giydi ve kopçalarını taktı. Sanki ayakları bir iki beden büyümüş gibi hissediyordu, bozuntu ya vermeden Jerry'nin uyuduğu odaya daldı. Adam yataklarında uzanmış, okuma gözlüğü gözünde hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Açık kahverengi saçları titizce taranmış, mavi çizgili takım elbisesini giymişti, genelde düğün ve cenazelerde bunu giyerdi. Lillian'ın cenazesinde de bunu giymişti.

Jerry çoraplarını istemsizce, aynı Daniel'ın film izlerken giydiği gibi giydi. Eğer yatakta işi için kullandığı parlak bilgisayarı ve etrafa saçtığı kâğıtlar olmasaydı atlayıp ona sarılacaktı. Onun yerine sessizce odanın diğer tarafına geçti.

"İşler nasıl gidiyor?" diye fısıldarken yatağın direklerinden birine tutundu. Jerry bilgisayardan kafasını kaldırdıktan sonra gözlüklerini çıkarttı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Merhaba tatlım, ne güzel sürpriz, aşağıda işler nasıl? Dayanabiliyor musun?”

“Sayılır, yarısı bile bitmiş değil. Kameralardan birinin bataryası arızalandı. Biz de ara verdik.”

“Hmmm,” diye mırıldandı Jerry, gözlüğünün sapını dişliyordu. “Şu meşhur Genevieve Randall ne yapıyor? Televizyonda görüldüğü kadar korkunç mu?”

Jerry, Randall hayranı değildi, onu sahte buluyordu. Lillian, kocasının bu tutumunu çok tatlı bulmuştu.

“Daha beter, sanki bir robot gibi.”

“Hmmm, iyi mi kötü mü?” Jerry alaycı bir hareketle kaşını kaldırdı.

“Şeytani, başka bir tür mü var?”

“Pes ediyorum,” diyerek güldü. “Peki robot karıma nasıl davranıyor? Vücudunu ele geçirmeye başlamadı mı?”

“Onu yapanlar robotlar değil, podlar. Bilimkurgu düşmanlarını iyi tanımalısın.”

“Özür dilerim, tabii, robotlar podlar gibi değildi.” Gözlüklerini kapattıktan sonra biraz daha doğrularak, “Fakat, peki nasıl biri? Diğerlerinden farklı mı?” diye sordu.

Kafasını sallayarak cevap vermeden önce yatakta boş bir alan arayarak normal konuşmaya gayret eden Lillian, “Hayır, o da diğer muhabirlere benziyor. Hepsinin yaptığı gibi beni duygulandırmaya çalışarak ‘gerçek hikâyeye’ ulaşmaya çalışıyor. Ne dediğini anlıyorsun,” dedi.

Jerry, “Evet anlıyorum,” dedikten sonra dizüstü bilgisayarını kapatıp yatağın altına itti, “Gel buraya, iki dakika dinlen,” diye-

Emily Bleeker

rek yanına yanaştı, birkaç kâğıdı ezdikten sonra yatağa vurarak gel buraya der gibi bir işaret yaptı.

“Oraya sığacağımı sanmıyorum,” dedi Lillian iç çekerek, yataktaki boşluğu baktıktan sonra yeni ve geniş kalça bedenini düşündü. Jerry tekrar yatağa vurdu, bahane kabul etmiyordu. Lillian topuklarını yere vurarak kaşlarını kaldırdı ve şüpheli bir bakış attı ama Jerry görmezden gelmişti. Ellerini kadının beline dolayarak parmaklarını da kemerinin tokasına geçirdi.

“Yapma, seni sığdırırız,” diyerek çevik bir hareketle karısını boşalttığı yere oturttu ve bacaklarını da kendi bacaklarının arasına aldı. Kafasını ise koynuna, tam kalbinin üstüne koydu.

Adam onun çok sevdiği parfümden sıkılmıştı. Bu tip kokuları Macy’s marketinden alırlardı ve Jerry’ye Fiji seyahatinden bir sene önce bundan almıştı. Jerry ancak özel günlerde, mahkeme duruşması olduğunda ya da gece bir mekâna gittiklerinde parfüm kullanırdı. Diğer birçok erkek gibi her fırsatta kendini parfüme boğan tiplerden değildi. Hayatındaki diğer her şey gibi bu da ölçülü ve muhafazakârdı, sadece bir fıs fıs yeterdi. Lillian kokuyu derin derin almak için burnunu adamın boynuna gömdü.

“Bunu yapmak zorunda değilsin biliyor musun?”

“Biliyorum değilim,” dedikten sonra Lillian durakladı, tekrar nasıl anlatması gerektiğini düşündü. “Ben istiyorum.”

Jerry öylece otururken sağ kolunu karısına sarmış, küçük dokunuşlarıyla karısının sırtında hoş bir his bırakıyordu. Kadın, kocasının boynunu öpmek için başını eğdi.

Yatağa uzanırken Jerry’nin kafasında dolanan düşünceleri hayal etti. Bu gibi zamanlarda her şeyi bir kerede anlatıp araların-

daki sırrı ortadan kaldırmak isterdi. Ama sonra sezgileri onun neden durması gerektiğini hatırlatıp, kocasının tüm hikâyeyi öğrenmesi durumunda her şeyin nasıl değişeceğini anımsatırdı.

“Neden tekrar tekrar bunu yapmak istiyorsun? Bu röportajlardan nefret ettiğini düşünüyordum.”

Kadın, adamın sıcak nefesini dudaklarının hareketiyle birlikte hissediyordu.

“Bunun bitmesini istiyorum ve herkes en sonunda tüm hikâyeyi öğrendiğinde bizi yalnız bırakacaklar. Ve kontrat, senin söylediğin özel madde, işte bu son röportaj olacak... En son.”

Jerry güldü, dudaklarını karısının saçları arasında gezdirdikten sonra kafasını salladı.

“Peki, evet ama bu kontratın bile tamamlanmadığı, boş kalan noktaları var. Harika bir avukatın olsa dahi korkarım bu akbabalardan kurtulmak için birkaç röportaj daha yapman gerekebilir.” Jerry durakladı. “Yani anladığım kadarıyla Dave de röportaj vermeyi kabul etti, öyle mi?”

Lillian’ın kalp atışları Dave’in adını duyar duymaz hızlandı, kocasıyla onunla alakalı konuları konuşmayı sevmiyordu, kocası kıskançlığının bittiğini söylese de içinde yanan o kıskançlık ateşi bir kere evliliklerini tehdit etmişti. Ama Jerry’nin ağzından onun adını duymak bile Lillian’ı savunma pozisyonuna sokmaya yetmişti.

“Görünüşe bakılırsa evet kabul etmiş.” Ses tonuyla çok umursamaz görünmeye çalışıyordu. “Robotun çıraklarından biri söyledi bugün, haftaya Kaliforniya’ya gidip röportajın ikinci bölümünü yani onun anlatacağı kısmı çekeceklermiş.”

“Onunla konuşmadın öyleyse?” Jerry dikkatle sordu.

Emily Bleeker

“Hayır Jerry.” Lillian kelimeleri tükürür gibi konuştu. “David’le konuşmadım...” Şimdi dişlerini sıkıyordu, bir kez daha onun ismini David diye telaffuz etmemeliydi. “Yani Dave, sen söylediğinden beri onunla konuşmuyoruz. Neredeyse beş ay oldu,” derken kelimeleri yutarak konuştu. Eğer Jerry karısının nasıl bir yalancı olduğunu bilseydi, bu gibi yarım ağızla söylenmiş kelimeler onu çoktan şüphelendirirdi. Yalanlar, en azından beyaz olanlar, daha kolay ve düşünülerek söylenirdi. Ağızdan zor çıkanlar gerçeklerdi, ama Jerry’nin bundan haberi yoktu.

Elini Lillian’ın kolundan çekerek yatağın kenarına koydu. “Hmmm, tamam. Beth’le son konuştuğumuzda artık röportajların bittiğini söylemişti. Sadece biraz şaşırdım.”

“Beth’le ne zaman konuştun?” Lillian kocasının yüzünü görebilecek kadar geriye yaslandı. Jerry ve Beth kazadan günler sonra Fiji’de tanışmışlardı ve o günden beri uzak mesafe arkadaşlıklarını devam ettirmişlerdi. Lillian bu ikisinin hâlâ görüştüklerini bilmiyordu, Jerry ve Beth’in istedikleri zaman sohbet etmeleri çok güvenli bir durum sayılmazdı.

“Yani, birkaç ay önce,” derken Jerry ellerini salladı. “Beni aradı ve Carlton yerleşkesi hakkında benden biraz bilgi almak için ofiste görüşmek istedi. Dave döndüğü için sesi çok mutlu geliyordu, artık daha fazla röportaj vermediklerini çünkü hami-le kalmaya uğraştığını anlattı. Yeniden bir aile kurmaya çalışırken rahatsız edilmek istemiyorlar tabii.” Jerry omuz silkerek devam etti, “Belki de artık böyle bir sorunları kalmamıştır, belki de işe yaramıştır.”

“Belki,” derken Lillian bir omzunu hafifçe yukarı kaldırdı, Jerry’nin umursamaz tavrını taklit ediyordu ama aslında neredeyse

Sır

ağlamak üzereydi. Bu sırada Jerry ellerini Lillian'ın omuzlarına koyarak onu kendine doğru çekti.

"Peki aşağıda nereye kadar geldiniz?" Konuyu değiştirmeye çalışıyordu, Lillian da ona ayak uydurdu.

"Kazadan sonradayız, batarya bittiği için çok yol kat edemedik. Sana tek bir şey söyleyebilirim, Genevive Randall hiç mutlu değildi."

"Robotların duygusal olabildiklerini bilmiyordum."

"Yani, bunun uyuz edebilen bir robot olduğundan şüphem yok."

Jerry gülerek karısını zorlamaya devam etti, "Eee sırada ne var?"

"Sanırım bundan sonraki sorular nasıl hayatta kaldığımla alakalı olacak. Farkında mısın? Herkes bu bölümü daha çok seviyor. Genevieve biraz hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü o bölümle alakalı pek fazla anlatacağım şey yok. Daha çok Dave ve Kent'in işiydi, ben toplayıcıyım ve erkekler de avcılardı, yani bizim için bayağı seksist bir durum."

"Bence feminist hareket, bu durum için seni affedecektir."

"Göreceğiz, eminim aksini düşündüklerini söyleyen bir sürü mektup alacağım. Herkesin her konuyla alakalı bir fikri var, gerçi ben umursamıyorum. Her neyse..." diyerek durdu, kocasına yaklaşıp ona dokundu, ellerini kocasının bacaklarının arasına soktu. "Sonra da herkes hakkında konuşacağız: Margaret, David, Kent ve sonra... Paul."

Kadın son ismi söylerken sanki büyük bir sır verir gibiydi. Jerry'nin çenesi kadının kafasının üstünde öylece kalakalmıştı, Lillian, kocasının yüzüne bakarak konuşmadığı için şanslıydı.

Emily Bleeker

“Genevieve Randall’ın tüm bu anlattıklarından memnun olacağına eminim,” Jerry’nin sesi öfkeli geliyordu, ama karısı kime sinirlendiğini anlamamıştı. “Belki, ben de son bölümlerinde aşağıya gelip kurtulma anına yetişebilirim. Biliyorsun işte, şu olaydan sonraki bölüm.” Sustular ve aralarında, birbirlerine sarılmış oldukları halde binlerce kilometre uzaktalarmış gibi bir hava esti.

“Biliyor musun, Jerry? Gelme, problem değil. Eğer çok büyük bir olay olursa seni istesem de bunun dışında tutamam.”

“Biliyorsun, hikâyenin o bölümü benim için zor. Tekrar duymak istemiyorum.”

Lillian, birden Jerry’nin koynundan çekilerek dik oturdu. “Peki öyle mi? Senin için zor olmasına çok üzüldüm Jerry, Tanrı şahit seni huzursuz etmek istememiştik. Sanırım bunun öylesine bir hikâye olmadığını, benim hayatım olduğunu hatırlıyorsundur?”

Jerry bir kolunu kaldırarak, “Hadi canım, beni suçlayabilir misin? Onunla alakalı konuşmaların, onu ne kadar sevdiğin, nasıl kıskanç olmamamı bekleyebilirsin?” diye cevap verdi.

“Bilmiyorum, David yüzünden beni kıskanıyorsun, gerçekten... ona bir uçakla ulaşabilirim. Ama Paul? Paul artık yok Jerry, nesini kıskanıyorsun?”

Jerry ceketinin üzerindeki ufak bir düğmeden fırlamış iplikle uğraşıyordu, “Yüzde yüz haklısın, *David*’i kıskanıyorum, o adam kesinlikle sana âşık. Fakat buna dayanabilirim çünkü onun yerine beni seçtin, eve döndüğünde onunla birlikte olmayı tercih edebildirdin. Tanrı biliyor ya, eğer onu isteseydin bir çırpıda zavallı Beth’i sokağa atardı.”

“Saçmalama.”

“Hayır, sen asıl bunun saçma olduğunu görmezden geliyorsun. Neler yaptığımı görmüyorsun ve o yüzden aksini iddia etmek seni masum yapıyor.” Jerry bir mahkeme salonundaymış gibi konuşuyordu. Bu sözleri Lillian’ı kızdırmıştı.

“Beni mi? Masum mu? Peki ya *zavallı* Beth? Sen ne kadar masum olabilirsin? Eğer o kadınla alakalı bildiklerimi bilsen onun için çok fazla üzülmezdin.” Lillian sözünü bitirirken krem rengi yatak örtüsüne bir yumruk attı.

“Lütfen açıkla. Ben tamamen farkındayım, neden biliyor musun? İşte bu küçük görüntü yüzünden,” derken Jerry titreyen işaretparmağıyla kadını işaret etti, “bana üzgün bir arkadaştan daha çok kıskanç bir âşık gibi geliyorsun da ondan.”

Lillian ellerini teslim olurcasına sallayarak, “Tamam yok bir şey, lütfen unut gitsin. Seninle tekrar Dave mevzusunu baştan sona konuşmak istemiyorum.”

Jerry’nin alnı onun yüzüne bakarken buruştu, Lillian adamın kendisine bakarken yüzünde okumayı umduğu şeyi tahmin edebiliyordu. Kafasını yüksekte tutarak hiçbir şey saklamadığını gösterir gibiydi ve sonrasında da bir şey bulamayan kocasının yaşanan gözlerini fark etti. Bu kendine çok güvenli adamın bu kadar kendinden şüphe ettiği bir ana pek rastlamamıştı. Adamın ipliğiyle oynadığı düğme yere düşünce, hüzünlü bir şekilde eğilerek düğmesini aldı ve düğmeyi geri almasını, yerini dolduramadığı daha soyut bir şeyle eşleştirmeye çalıştı.

“Sanırım hâlâ onunla alakalı konuşmaya hazır olduğumuzu sanmıyorum,” dedi, hâlâ düğmesine bakıyordu. “Bununla başa çıkabilirim. Sen bizi seçtin, yani bir şekilde onun için üzülüyö-

Emily Bleeker

rum. Yanlış anlama, yine de ona dayanamıyorum fakat en azından birbirimizi anlıyoruz. Onunla geçirdiğiniz zamana imreniyorum ve o da bizim geleceğimize imreniyor. Onu suçlayamam, ama Paul?” kadına yine kararsız bir bakış atarak durakladı. “Bilmiyorum onun için yapmayacağın bir şey yoktur, onu geri getirebilecek olsan her şeyi bir kenara atarsın.”

Lillian inkâr etmek iini ağzını açacaktı ama yapamadı. Paul’u kaybetmek, onu Margaret’in yanına, kızgın kumlara gömmek hayatındaki en büyük pişmanlıktı. Dünyadaki bütün acılar birleşse, onun için neler hissettiğini anlatamazdı. Dave gelip onu kaldırıana kadar mezarının yanında yatmıştı. Onu kaybettikten sonra artık hayatında başka hiçbir şeye yer olmayacağını düşünmüştü. Onu inkâr etmek hiç olmadığını söylemek gibi bir şeydi, onu tekrar tekrar kaybetmek gibi bir şey.

Jerry, karısının yüzünden akan gözyaşlarını sildi, bir süre suratını okşadı.

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi ve ayağa kalktı. Üzerine oturduğunu unuttuğu kâğıtlar altında hışırdıyordu, “Onun ölümü bir trajedi. Bunu yaşamış olmana üzgünüm, ama bundan daha fazla dilediğim şeyse onu geride bırakman ve ailenin burada olduğunu hatırlaman, sana ihtiyacımız olduğunu bilmen.” Jerry’nin sesi titriyordu, gözleri yeniden akmak akmak oldu. Onu böyle görmesi Lillian’ın duvarlarının yıkılmasına sebep oldu.

“Onu çok özlüyorum Jerry, ölmemeliydi. Onu güvende tutmalıydım. Keşke onu tanısaydın, o zaman anlardın, tanıyamadığın için kahroluyorum ve hakkında konuşmak da içimi çok acıtıyor, tekrar tekrar hatırlamak... Biliyorsun,” dedi Lillian ve bir parmağıyla Jerry’nin mavi ipek kravatını tutarak devam etti,

“bazen keşke hiç ondan bahsetmeseydim diyorum, ne sana ne de bir başkasına.”

Jerry elini karısının elinin üzerine koydu, Lillian’ın küçük eli onun kocaman elinin altında kaybolmuştu. “Bazen ben de öyle düşünüyorum.” Kollarını karısının omuzlarına doladı ve yine yüzünü sakladığı koynuna çekti, orada onu, taşımasını ve görmesini istemediği hatıralardan korumaya çalıştı.

Kulağına fısıldayarak, “Konuyu tekrar açtığım için özür dilerim, Lil. Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan bir daha bu konuyu konuşmayacağız. Seni seviyorum ve benim için en önemlisi de artık evinde olman.” Kadın onaylarken başını kocasının gömleğine bastırdı. “Telafi etmek istiyorum. Bu gece dışarı çıkalım, sadece sen ve ben. Sen röportajını bitirene kadar bir rezervasyon ayarlarım.”

“Bu çok hoş ama bu gece bir yere gitmek istemiyorum, Jerry,” diye cevap verdi Lillian, burnunu bluzunun kollarına silerken pahalı yeşil kumaşın üzerinde koyu bir iz bıraktı. “Kahretsin! Bir bu eksikti!”

“Merak etme, üstüne çekidüzen veririz,” dedi Jerry ve yüzünün ıslaklığına yapışan saçlarını topladı. “Ama bu gece çocukları yatağa götüreceğim ve akşam yemeği yiyeceğiz, sonra bir film izleriz belki? Uçaklar, doğal felaketler yok, söz.”

Jerry, aynı Josh ve Daniel’in bir şey istediklerinde güldükleri gibi hüzünlü bir gülümsemeyle karısına baktı, çünkü karısı bu gülümsemeye karşı çok kırılıyordu.

“Şimdi çekim başlamadan önce git toparlan,” dedi Jerry ve Lillian’ın on farklı spreyle taşlaşmış olan saçlarını okşadı, “Sanı-

Emily Bleeker

rım gömleğin makyajım yüzünden mahvoldu.” Siyah maskara ve göz kalemi adamın gömleğinin ön tarafını kaplamıştı, her taraf pudra lekeleriyle doluydu.

“Hayır, olamaz. En sevdiğin gömlek,” Lillian gömlekteki lekeler bakarak mahvettiği şeyler listesine bir yenisini daha eklemişti.

Jerry, “Merak etme, o lekeler çıkar, çıkmasa bile sadece bir gömlek,” diye karısını sakinleştirdi.

“Öyle ama...” Lillian adam öne eğilir eğilmez yeni bir tartışma başlatıyordu ki dudakları birleşince ikisi de her zamanki gibi uyumla birbirlerine sıcaklıklarını verdiler. Sıcaklık ikisinin de kalplerinden parmak uçlarına kadar yayılıyor, Lillian bunu kocasının lekeli gömleğinin altındaki kalp atışlarından hissedebiliyordu. Jerry karısını omuzlarından tutarak kâğıtlarla dolu yatağa attı ve dudaklarını vücudunda dolaştırmaya başlayınca Lillian kıkırdadı. Boynundan aşağıya giden sıcak yoldan önce omzuna sonra tekrar boynuna doğru geldi, kadın kafasının içinde düzensizce dolaşan bütün karmaşık düşünceleri unutup tek bir şeyi hatırladı, gerçek olan eve dönmesiydi.

Onuncu Bölüm

Lily - 2. Gün

Güney Pasifik'te bir yer

Sıcaklık gömleğimin arasından süzülerek beni uykumdan uyandırdı, gitgide daha sıcak oluyordu. Kazadan hatırladıklarım tamamen beni boğacak gibiydi, sanki net bir sinema filmi aklımda oynuyordu. Uçağın o sert ve ani alçalışı, Theresa'nın tavana çarptığında çıkan o korkunç çatırtı, kanın –sıcak ve yoğun bir şekilde– Margaret'in suratından aşağıya boşalması, Kent'in öfkeli gözleri. Bir hatıraya çok fazla odaklanırsam diğer hatıraları da baştan sona yeniden yaşarmışçasına izlemek zorunda kalıyordum.

Fakat hatırlamak istemiyordum, en azından böyle değil. Çok acı verici, çok tazeydi... Kazadan sonraki geçmek bilmeyen saatleri hızlıca ileri sardım, donuk, soğuk bir yağmur. Çok fazla detay hatırlamıyordum, en fazla dişlerimin titremesinden çıkan sesler ve şimşeklerin sesleri, böylesi daha iyiydi.

Şimdi güneş batarken uçak kazasından sonra kaç saat geçtiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tenime değen güneş hayatta olduğum anlamına geliyordu ama aynı zamanda kurtarılmadı-

Emily Bleeker

ğımızı da anlamıştım. Gözlerim, kupkuru vücudumda kalan en ufak sıvıyla bile gözyaşı yapmaya çalışırcasına kırpışıp duruyordu. Gözkapaklarımın filtrelediği güneş ışıkları daha gözümü açmadan acımasına sebep oldu, gözlerimi kapalı tutmak için elli yedinci sebep.

Daha da kötüsü aklım hâlâ yerindeydi ve içimdeki, ya şöyle olsaydılar, belkileri düşünüp duruyordum. Beni ayıltacak tek gerçeklikle karşı karşıya geldiğimde uyandım. Kucağım boştu, Margaret gitmişti.

Uykunun bizi ele geçirmesinden önceki o uyuşukluk halinde bile Margaret'ın verdiği ağırlığı hatırlayabiliyordum, şimdi ise üzerimde kocaman bir boşluk vardı, aynı Josh'ı ilk kucağıma aldığım zaman karnımdaki boşalan yerini doldurması gibi, şimdi Margaret'ı bulup eve geri götürmem ve Charlie'nin yanına gömmem gerekiyordu.

Zar zor gözlerimi açarken kum gözbebeklerime doldu, hayır, bu kum değildi. Gözkapağımın gözbebeğime sürten iç kısmı, gözyaşı bittiği için bu hissi veriyordu. O kadar susuz mu kalmıştım?

Tekrar gözlerimi kullanabilene kadar defalarca onları kırpıştırdım, ondan sonra bile gözüme direk gelen güneş ışığı beni kör etti. Sanki güvenli tünelden gün yüzüne çıkan bir köstebek gibiydim. Tam kör olduğuma emin olacaktım ki, gözlerimden gözyaşları boşaldı, tekrar kapattım ve bir damla gözyaşının bile kaybolmasından korktuğumdan, tüm gözlerim sulanana kadar açmadım. Ama ister istemez ara sıra açmak durumundaydım, gözlerimi kapalı tutmamam Margaret'ı geri getirmezdi değil mi?

Sır

Kolejde öğrendiğim garip fizik deneylerinden biri gibiydi, kapalı kutuda bir kedi vardı, aynı anda hem canlı hem de ölü. Şu hocalar ne derdi? Bir sonuç bulana kadar bakman gerekir, o yüzden ara sıra gözleri açmalı, her zaman kutunun içinde ölü bir kediyle karşılaşabilirsin.

Gözlerimi yavaşça açarken ışıkla birlikte kırptım, botun diğer ucunda, uykuya daldığım yerdeydim, Kent arkası dönük oturuyordu, hâlâ gözetleme yaptığı noktadaydı, muhtemelen hâlâ etrafımızı saran sonsuz mavilikte Theresa'nın izlerini arıyordu.

Kafasının tepesi güneşten yanmış, kısa sarı saçlarının altında kıpkırmızı olmuştu. Beyaz pilot gömleğinin önü açıktı, haki pantolonunun içine soktuğu atleti ve haki şortunun altında başlayan dizleri de kıpkırmızı olmuştu. Bir an gözlerimi ovuştururken dokunduğum burnumda da aynı kırmızılığı hissettim.

Sağımda Dave uyuyordu, başını botun kenarına dayamış, her ufak dalgada aşağı inip çıkıyordu, yüzünü de güneşten sakınmak için kollarının içine gömmüştü. Görünüşe bakılırsa o kızarmak yerine rengi koyulaşan insanlardandı. Güneşin altında kabak gibi durması gereken insanlar için iyi bir özellikti bu. Nefes aldıkça vücudu inip kalkıyordu. Burada onunlayken korkmuyordum.

Kafamı çevirip omuzdan omza, çeneden göğüs kafesine doğru acı veren hareketler yaptım, acı verse de bu hareketler kafamın açılmasına yardım ediyordu. Vücudumu esnetirken Dave'in yanındaki kumaşı fark ettim, bu Margaret'in eski tip montundan bir parçaydı, fakat kabarık duruyordu, sanki içi boş değilmiş gibiydi.

Oturduğum yerden kalkarken kollarım sanki spor salonunda çalışmış gibi ağrıyordu ve omzum da daha önce bambaşka bir

Emily Bleeker

acıyla sızlıyordu ama yine de şişkin duran montu inceleme merakım gitmemişti, Margaret'ı bulmak istiyordum, o yüzden omzumun çaresine kurtarma ekibi geldiğinde bakabilirdim.

Ayakları hâlâ uykuda olan Dave'e doğru uzanmıştı, kafası ve omuzları montla örtülüydü, bir tarafı önceki gece temizlediğim kan yüzünden pembeleşmişti. Çok zor yutkunuyordum, boğazım öyle kuruydu ki sanki içerideki dokular birbirine yapışmıştı.

Dün gece Margaret'ın nasıl görüldüğünü hatırlamak istemiyordum, kanının ellerimde ne kadar sıcak olduğunu, yarılıp açılmış tenini ve her seferinde yarasını yakından incelemek istediğimde gördüğüm kafatasını. Boş mideme kramplar girdi, montun altındakini görmek istediğimden emin olamıyordum.

Hayır, onu son bir kez daha görmem lazımdı, artık gittiğinden emin olmam gerekiyordu. Dün gecenin büyük bir kısmı kâbus gibi olsa da, her şeyin gerçek olduğuna inanmam için, titreyen ellerimi uzatıp parmaklarım kanlı ve tuzlu kumaşa değene kadar uzattım, sonra iki parmağımla montu tutup kaldırdım.

Önce kumlu saçları yumuşak göründü, bir papatyanın yumuşak kısmı gibiydi. Uzanıp dokunmaya çalıştığımda kurumuş siyah kan parçaları saçıyla birlikte dağıldı.

Bunu hızlı yapmalıyım çünkü aksi halde beceremezdim, dudaklarımı ıslatıp parmaklarımı polyestere bastırıp cesaretimi topladım; montu hızlı, tek bir hareketle yukarı kaldırdım. Mont üzerime düştü ve kendimi bakmaya zorladım.

Ben vahşi bir görüntü bekliyordum, kocaman açık gözler, kan, deri, kemik... Ama karşımda sadece uyuyan bir kadın vardı. Biri kafasını bandajlamış, suratını silmişti. Gözleri kapalıydı ve huşu

içinde uyuyor gibi görünüyordu. Parmaklarımla başının bandaj-sız kısmına ulaşarak dudaklarının kenarlarındaki ince kırışıklık-ların üzerinden geçerken, o ufak anda onu ne kadar sevdiğimi ve annem gibi yas tuttuğumu hissettim.

Güneş ışığıyla birlikte bir şey parladı gözümde, Margaret'ın boynunda altından bir zincir vardı, Margaret evlilik yüzüğünü genellikle boynunda altın bir zincirde taşırdı. Her zaman. Teni-nin soğukluğuna ya da sertliğine aldırış etmeyip kurumuş siyah kanın arasında kolyenin klipsini aradım, o yüzüğü almalıydım. O evimin ve Jerry'nin bir parçasıydı.

Kan ve tükürükle boynuna yapışmış kolyeye bakarken ince-cik kolyenin altında bir hareketlenme oldu, ışığın bir yansıması olmalıydı. Daha sıkı çektiğimde kesinlikle derisinin altında bir hareketlenme olduğunu gördüm.

“Lillian, sen uyanıksın.” Bu Dave'di, kıvrıkcık saçlarının üzeri-ne yattığı tarafı düzleşmişti. Ağzım kupkuru, konuşamıyordum. Ellerimle önümdeki kumaşı göstererek homurdanmaya başladım.

Dave hüznünlü bir şekilde gülümseyerek kafasını salladı. “O hayatta.”

Gözlerim sanki ağlayacakmışım gibi yanmaya başlamıştı ama hiç gözyaşı gelmiyordu ki bu da iyi bir şeydi.

“Şşşt, şşşt tamam her şey yolunda.” Bot denizde bir yükselip bir alçalırken Dave yanıma geldi. Kolunu bana sardıktan sonra ona doğru sokulmam çok normal gelmişti, kafamı omzuna yasla-yıp ağlamak doğal geliyordu.

Beni sıkıca tuttu, ter ve tuz kokuyordu ama onu Jerry'nin yerine koyarak her şeyin iyi olacağını düşünüyordum. Böylece

Emily Bleeker

ağlamam yavaşlayıp durmuştu ama hareket etmemiştim. Etmek istemiyordum.

“Bu iyi geldi mi?” Sıcak eli yüzümü okşuyordu ve gözlerimi örten saçlarımı önümden çekti.

“Evet yaradı... Bunu nasıl yaptın?” *Yaşayacak* mı diye sormak istiyordum ama bu sorunun cevabını zaten biliyordum.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Dave burnunu çekerek, sanki komik bir şey söylemişim gibi. “Şafak vaktinden önceydi, yağmur sonunda durdu ve ben de uyumaya çalışıyordum, hava çok soğuktu ve uyuyamadım, her neyse, birinin konuştuğunu duydum. Gözlerimi açtığımda oradaydı, bir hayalet kadar beyazdı ve hayatımda duymadığım kadar saçma sapan şeyler sayıklıyordu. Suratındaki ve saçındaki kuru kanla sanki bir filmde çıkmış gibiydi. Sonra... öyle işte,” diyerek Dave parmaklarını şıklatıyordu, “ardından yine bayıldı. Nabzına baktım ve nefesini dikkatlice kontrol ettim, hayatta olduğundan iyice emin oldum ki hayattaydı.”

“Sonra kafasını mı bandajladın?” Dönüp ona bakmaya çalıştım ama omzumdaki ağrı hareket etmeme izin vermiyordu.

“Hayır, Kent bandajladı.”

“Kent?”

“Evet sanırım eski izcilerden.”

“Bu etkileyici, senin yaptığına emin gibiydim.”

“Şey aslında ben başladım ama...”

“Ama berbat yaptığı için ben elinden aldım,” Kent kaşlarını kaldırarak konuşmaya başladı, “Erkek arkadaşın tüm bandajı ve alkolü büyükannen üzerinde ziyan edecekti ve eğer birileri bu delilikten kurtulmayı başaracaksa birazını da kendimiz için sakla-

mamız gerektiğini düşündüm.” *Erkek arkadaş* kelimesinde Dave biraz kendine çekidüzen vererek kolunu üzerimden çekti.

“Neyse, artık kim yaptıysa teşekkür ediyorum.” Sırayla iki adama baktım. “Gerçekten, o iyi bir durumda olmayabilir ama biraz daha hayata tutunabilirse kurtarma ekibi geldiğinde ona yardım edebilirler.”

“Pufff, evet, belki.” Kent gözlerini devirerek konuşuyordu.

“Kent, Tanrı aşkına biraz olsun adam gibi davran,” diye uyardı Dave.

“Oh tatlım, sizi üzmemek istemedim.” Şimdi de benimle dalga geçiyordu. “Büyükanne burada istemediğimi söylemiyorum, anlatmak istediğim birileri bizi gelip kurtarana kadar nefesimi tutmayacağım, büyükanne buradan kurtulduğunda hayatını ne yaparak geçirmek istiyorsa geçirebilir. Ama bu mavi çölden kurtulana kadar beklemeyeceğim.”

“Zamanımız daralıyor,” diye devam etti. “Kazanın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçti ve sana şunu söyleyeyim,” kalın parmaklarından birini bana doğrultarak, “Uçağımızın denizinin dibini boyladığını anladıklarında bizim için çok da zahmetli bir arama faaliyetine girişmeyecekler, onları da suçlayamam ama tuzlu su dışında suyumuz da kalmadı.” Kollarını genişçe açarak botu çevreleyen suyu gösterdi, sanki biz koca bir okyanusun ortasında değilmişiz gibi, “Yiyeceğimiz yok ve sinyal verebileceğimiz imkânımız da kalmadı. Bu dandik ötesi botun yanında gelen sinyal cihazının pili çürük. O yüzden ciddi anlamda kaybolduk.” Ardından öne doğru eğilip ellerini birleştirerek gözlerimin içine baktı. “Bebeğim, annenin hâlâ nefes aldığına üzülmelisin çünkü bu durumdan çok daha kolay kurtulabilirdi.”

Emily Bleeker

Tamam, Kent'in ağızındaki acı gerçekleri doğrudan söylemek gibi bir huyu vardı. Surata atılan bir tokat gibiydi, bir süre acıtıyordu fakat şoku atlattığınızda kafanız daha açık ve net oluyordu.

"Tanrım." Ellerimi Margaret'in montundan taştan saçlarının üzerine koyduktan sonra Kent'in haklı olabileceğini düşündüm.

"Buralarda birilerinin beni dinliyor olmasını görmek iyi," diye homurdandı Kent, çektiğim acıdan sapkın bir zevk alıyordu.

"Keşke suya atlasaydın diye düşünmeye başlayacağım, Kent." Dave bana elini uzatmadan Kent'e bir bakış atarken benim de hafifçe irkilmeme neden oldu. Bu adamı yeni tanıdım, ama gözlerimi ondan alamıyordum. "Peki, durum bizim lehimize gözüküyor, bunu görebiliyorum Lillian, birlikte durmamız lazım. Neler olacağını bilemeyiz. Carlton Yoğurt kolay kolay pes etmeyecektir. Bu bir PR kâbusu ve bu benim profesyonel fikrim. Bizi bulamalar bile bir balıkçı teknesine ya da gemi rotasına denk gelebiliriz ya da bir helikopter tepeden bize rastlayabilir. Bir sürü olasılık var ama biraz zaman alacak, sabırlı olmalıyız ve olabildiğince beklemek durumundayız."

"Ama Margaret için vaktimiz kalmadı, ikimiz de biliyoruz ki burada fazla yaşayamayacak," Hareketsiz bedenini göstererek, "ve tek düşünebildiğim şey *sonrakilerin bizler* olduğu," dedim.

"İyi şeyler düşünmelisin Lillian, çocuklarını düşün, evini ve kocanı düşün. Ah... ve bir şey daha var," diyerek devam etti, tüm o iyi niyetli mizahıyla durumun ciddiyeti örtüşmüyordu. Elimi bırakıp botun diğer tarafına geçti.

"Bunun iyi olması lazım." Kent, yorumlarına durmadan devam ediyordu.

Dave botun dibinde biriken tuzlu okyanus suyu, kan ve yosunları elleriyle dışarı atmaya çalışıp tekrar yanıma geldi ve oturdu, sol tarafıma dokununca omzumdaki ağrı biraz daha çoğaldı.

“Margaret için can yeleğini almak için uçağa döndüğümde başka bir şey daha aldım, sana ait bir şey,” dedi ve dramatik bir tavırla durakladı, bebek mavisini Jansport çantamı çıkarttı. Dip tarafı ıslaktı ve tepesinde güneşin buharlaştırdığı deniz suyundan arda kalan tuz izleri kalmıştı. Onun dışında on beş yıldır taşıdığım sıradan bir çantadan başka bir şey değildi. Çanta *evi* hatırlatıyordu, tabii Dave kulağıma bağırarak konuşuyor olmasa onu daha net duyacaktım.

“Bunu oradan nasıl çıkartabildin?” diyerek uzandım ve çantanın kumaşını hissettim.

“Bu çok uzun ve sıkıcı bir hikâye ama söz, bir gün sana anlatacağım ama önce bu bottan kurtulmamız lazım. Gördün mü? Önümüze bakmamız için bir sebep daha,” dedikten sonra bana göz kırptı. “Al bakalım.”

Çantamı almaya gittiğimde omzumu bir balık iğnesi parçalıyor gibi hissettim, nefes alıp çantayı alamadan durdum.

“Yaralı mısın?” Dave çantayı aşağı indirerek başını eğdi.

“Yok yok. İyiyim. Çantayı açar mısın? Orada bir şişe suyum olacaktı.” Dave şüpheli gözlerle bana baktıktan sonra fermuarı zorlukla açtı, kurtulan dirseği koluma çarpınca yine acıdan inledim. İki derin nefes alıp verdim. “Şişe en büyük ceplerden birinde, hiç açmamıştım. Dolu olması lazım.” Risk alarak Kent’e baktım. “Bu bizim şansımızı artırıyor, değil mi?” Kent omuzlarını silkti şimdi biraz daha derli toplu oturuyor ve çaktırmadan çan-

Emily Bleeker

taya bakıyordu, o sırada Dave en büyük cebi açtı. Bense çantanın içindeki eşyalarımın neler olabileceğini düşündüm: su, yulaflı gofret, Margaret'in cüzdanı, makyaj çantam, kitabım, birkaç kıyafet, su geçirmez telefonum, bilgisayarım ve birkaç başka ıvır zıvır daha.

Dave çantaya bakarak fermuarı açtı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, kolunu çantanın içine daldırarak yarım litrelik su şişesini çıkarttı.

Kent şaşkınlıkla bana, "Tamam, ne biliyorsun?" dedi, Dave şişeyi botun diğer tarafına attı ve Kent anında yakaladı, şişeyi sanki kırılğan bir kristal gibi tutuyordu. "Dikkat et! Bu küçük şişe bizim yaşama şansımız. Bunun sayesinde iki gün daha burada yaşayabiliriz tabii ne kadar içtiğimize dikkat edersek. Bu gizemli çantada başka neler var?"

Dave tekrar bana baktı, sessizce çantamı karıştırmak için izin istiyordu, başımla onayladım. Omzumdaki ağrı hâlâ rahatsız ediciydi. Sonunda Margaret'in cüzdanı ve makyaj çantasını buldular. İçindeki aynalarla uçaklara sinyal verebilirdik. İçeride bir dikiş takımıyla tarihi geçmiş çeşitli ilaç kutuları vardı.

Bottaki halimiz kıyamet halinden yarı iyimser bir hale geçmişti, ikili çantadaki tüm eşyaları çıkartıp kategorize ederek boy boy plastik çantalara yerleştirdiler. Bu işlerin verdiği kafa dağınıklığı belki de elimize geçen malzemelerin verdiği mutluluktan daha önemliydi.

"Lillian bak ne buldum! Hâlâ tek parça olduğuna inanamıyorum," Dave omzuma dokunarak elindeki karton kapaklı romantik kitabı gösterdi, kapağında birbirine sarılmış yarı çıplak bir çift vardı.

“Hey, tamam, yeter.”

Dave geri çekildi. “Ne oldu ki?”

“Hiç... hiç işte omzum ağrıyor.” Nefesimi kontrol etmeye çalışıp konuşacak kadar rahatladıktan sonra, “Omzuma öyle dokununca çok acıttı.” Eğer hareket etmesini durdurabilseydim daha fazla acı çekmeyecektim.

Dave kollarını önünde birleştirdi, kaşları üzgün olduğunu anlatıyordu. Bense keşke benim için üzülme diyor ve onun ilgisi-ne ihtiyaç duymuyordum, ama Margaret’in ihtiyacı vardı.

“Beni boş verin, ben iyiyim.” Sert bir cümle kurarak kendime güvenim olduğunu anlatmaya çalıştım.

“Eğer sesin öyle titrememiş olsaydı *bir ihtimal* sana inanırdım.”

“Ben... Bu o kadar...” Ama o haklıydı, sesim bir opera sanatçısının gibi titriyordu.

“Gördün mü?” dedi kafasını sallayarak. “Şimdi lütfen izin ver de şuna bir bakayım. Ciddi şekilde yaralanmış olabilirsin ve burada gerçekten onun da dediği gibi tıklıp kaldıysak yaranın mikrop kapmasını istemeyiz.”

“Tamam,” dedim, çünkü ondan kaçmak için daha fazla bahanem kalmamıştı, yarama bakmasına izin verdim. Sağ omuz kemiğimdeki yaraya bakarken dudaklarımı ısırdım.

“Burada çok fazla kan var.” Nefesini dişlerinin arasından alıyordu, “evet işte, tam da düşündüğüm gibi Lillian, kan kurumuş ve gömleğin yaraya yapışmış. Ne yapacağımı bilmiyorum...” dedi ve durakladı, ardından Kent’e seslendi: “Kent biraz yardım lazım.”

Emily Bleeker

“Size söyledim, gün bitene kadar bütün ilk adım setini kullanacağız, sonra ne yapmayı planlıyorsunuz ha?” Botun diğer tarafından bize doğru gelirken söyleniyordu.

Dave’le yer değiştirdikten sonra ağır elleriyle kanlı gömleğimi inceledi. İlk adım çantasını açarak kâğıt paketlerin arasında aradığını buldu ve yırtarak açtı, ağzında kalan parçayı da okyanusa tükürdü. Elini botun kenarına dayayınca botun diğer yanı kalkıp inerek su sıçrattı.

“Neler oluyor,” demeye kalmadan ağır bıçak gibi sözlerimi kesti. Kent ıslak bir şeyi omzuma doğru bastırıyordu ve Dave’in benim zarar görmeme izin vermeyeceğini bildiğim için olduğum yerde durabildim, derin ve kontrollü nefesler alıyordum. Kolumu geri çekince ağrıyla birlikte gözlerim karardı.

“Bu kadar sert davranmak zorunda değilsin,” Dave arkamdan bir yerlerden sesleniyordu.

“Buna ters baskı derler, eğer sen yapmak istemiyorsan çeneni kapat.”

“Hayır,” dedi zayıf bir cevapla, “sadece dikkatli ol.”

“Gömleğini kaldırmam lazım,” dedi ve ellerini çıplak sırtımdan yukarı doğru gezdirerek gömleğimi yavaşça kaldırdı. “Bu acıtacak,” diye beni uyararak kumaşı yaradan çekti, sonra daha fazla sargı bezi açıldı ve yarama doğru bastırdı. Alkolün kokusu burnumu yaktı ve biraz inledim.

“Üzgünüm bebek, bu bayağı derin,” dedi, sanki umursuyor gibiydi. “Yarayı kapatmadan önce iyileştirip temizlemem lazım.”

“Kapatmak derken? Bunu nasıl yapacaksın?” Dave pek inanmış görünmüyordu.

Ben o anda yarı baygın haldeydim, bir yırtılma ve daha fazla alkol, bu sefer Kent fazla bastırmıştı, açık yaramın üzerinde zımpara geziyor gibiydi.

“Bandaj için çok derin bir yara,” diye açıkladı Kent. “Eğer kapatmazsak mikrop kapacak ve bir anda seni çökertecek. Anti-biyotik yok, değil mi?”

“Peki nasıl kapatmayı planlıyorsun, Kent?” Dave sabırsızlıkla sorusunu tekrarladı.

“Mucize çantada bir dikiş seti olduğunu söylememiş miydin?” derken son gazlı bezi de kullanıp okyanusa fırlattı sonra oturarak boynunu çıtlattı. “Hatırlayın, mucizevi bir kurtarma ekibi olmayacak, en azından uzun bir süre için. Eğer birbirimize bakmazsak tek bulacakları cesetle dolu bu bot olacak.”

“Tamam, iyi öyleyse,” dedim sessizce. “Hadi yap şimdi... Lütfen.”

“Emin misin, Lillian? İstersen biraz daha bekleyebiliriz.” Dave beni vazgeçirmeye çalışıyordu, beklemektense bitmesini istiyordum.

“Kent, *Yap şunu, şimdi.*”

“İşte akıllı bir kız,” dedi Kent, sanki bir köpeğe söylemiş gibi, Dave artık tartışmıyordu ve ben de Kent hazırlanana kadar onu dinlememeye çalıştım. “Tamam bebeğim, hareket etmemeye çalış.”

Soğuk metal iğnenin derimi deldiği anda verdiği derin acıyla elimde olmadan hopladım.

“Kahretsin! Sabit durman lazım,” diye homurdanan Kent, dişlerini sıkıyordu.

Doğum derslerinde aldığım gözünde canlandırma derslerini hatırlamaya çalıştım, meditasyon. Ben tamamen meditasyon halinde olacaktım. Kent yaraya dokundukça ben daha çok kendi

Emily Bleeker

derinliklerime indim, hemşire Karen'in öğrettiği teknikleri kullanarak uzaklaşmaya çalıştım. Fakat daha sonra iki çocuğumda da epidural operasyonla doğum yaptım, yani kısaca tekniklerin yine de iyi yanları vardı.

Yavaş verdiğim nefeslerden birinde Kent iğneyi derime daha hızlı bir şekilde batırdı. İğnenin gittiği mesafeyi hissedebiliyordum. Diğer taraftan çıkarttığına, soğukkanlılığımı kaybedip küçük işkence aletinden kaçınmaya çalıştım. Ardından arkamdan birkaç lanet okuma geldi.

"Bak tatlım," dedi, sesi vücudum gibi titriyordu. "Eğer hareket etmeyi kesmezsen kendini daha fazla yaralayacaksın. Anladın mı?"

"DENİYORUM!" diye bağırdım, neredeyse Josh gibi bağırmıştım, buna kendim bile şaşırıırken kafa karışıklığım da gözlerimi doldurmaya yetti.

"YO YO YO... Ağlamaya başlama. Ulu Tanrım." Kent ellerini üzerimden çekip dizlerine indirerek, "Dave buraya gel ve bir kere olsun işe yara. Karşısına otur ve onu sabit tutmaya çalış," dedi.

Dave hızlıca gelerek önüme oturdu, yüz yüzedik. "Bunu yapabilirsin, biliyorum yaparsın," dedi, yüzündeki endişe çizgileri geri gelmişti, acıyla, DAHA BENİ TANIMIMYORSUN BİLE, diye bağırışım vardı, ama onun yerine başımı salladım.

"Hazır mıyız artık?" Kent sabrını yitiriyordu.

"Acelen ne, Kent? Randevuna mı gecikeceksin? Hayır mı? O halde bize bir dakika ver," Dave güvenle kurduğu cümlelerden sonra başımı alarak boynunun altına yapıştırdı, sonra sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi kendi kafasını da benimkine dayadı, bir günlük sakalı kafamı kaşındırıyordu.

Sır

Kollarımı aradı, kararlılıkla ellerimi tuttu ve başparmağıyla avcumun içini okşadı. Sanki bir düğmeye basmış ve tüm vücuduma bir doz morfin salgılanmıştı.

“Lillian hazır mısın?” diye sorarken sesi dalgaların aşındırdığı taşlar gibi geliyordu.”

“Hı hı.”

Kent’e dönüp, “Devam et,” dedi.

İlk delik derimde açıldığında büyük bir yanma hissettim, vücudumu kasar kasmaz Dave beni kendine çekerek, “Tamam, çok iyi gidiyorsun,” dedi, nedense ona inanıyordum.

İkinci delik hızlı ama sağlam olmuştu, Kent sanki dikiş dikmeyi kolumda öğreniyor gibiydi. Sonraki eşit dikişler daha kolay oldu ya da metalin ince derime girmesini hissetmiyorum desem yalan söylemiş olurum, ama doğru olan bir şey vardı, Dave’in kollarında acıya dayanmayı öğrenmiştim. Sekiz kez daha dikiş atıldı: del, sıkıca ger, bağla, çektir, tekrar et.

Kent, “Bitti,” diyerek kenara çekildi.

Yara hâlâ acıyordu ve ani hareketlerde çığlık atasım geliyordu, fakat daha iyi hissetmiştim, kesinlikle daha iyi. “Teşekkürler Kent, çok teşekkürler.”

Eliyle bir şey değil diyerek çantayı aramaya devam etti ve bir ilaç prospektüsü buldu.

“İşte al bunları,” diyerek botun öte yanından kucağıma bir şişe fırlattı. Margaret Linden adı ve 2006 tarihi hemen gözüme çarptı, enfeksiyondansa eski antibiyotikler tercih edilebilirdi.

Dave şişenin ağzını açarak, “Dur sana yardım edeyim,” dedi. Ufak bir yudum aldım ve koca tabletleri ağzıma attım.

Emily Bleeker

“Teşekkürler, bugün çok yardımcı oldun.” Umduğum, gülümsememin Dave’e söyleyemediğim kelimeleri söylemesiydi.

“Dinlenmen lazım,” diye cevap vererek topladığı çantayı Margaret’in yan tarafına koydu. “Hadi uyumaya çalış.”

Oturağın üzerine kıvrılırken bacaklarımın onun kucağına gittiğinden haberim yoktu, sıcak dokunuşu gözkapaklarımı ağırlaştırıyor, bakmama imkân bırakmıyordu. Teslim oldum ve uyuma-ya çekildim, evdeymişim gibi yaptım.

On Birinci Bölüm

Dave

Şimdi

“Botta ne kadar kaldınız, Dave?”

“Sonsuz gibiydi ama kazadan sonra karaya ulaşana kadar neredeyse üç gün geçmişti,” Dave yeterli cevaplar vererek bacak bacak üstüne attı, “Gerçeği söylemek gerekirse botun üzerinde karanlık anlar da yaşadık, hiç kurtulamayacağımızı düşündüren anlar.”

“O günlerde nasıl hayatta kaldınız?” diye sordu Genevieve, parmak uçlarını birbirine değdirerek, sesinin konuşurken artık meraklı bir tonu yoktu, fakat Dave duvarlarının sağlam olmasında kararlıydı. Kadın çok kolay pes eden tiplerden değildi.

“Çoğunlukla şans diyebilirim. Uçağı terk ettiğimizde Lillian sırt çantasını getirdi, içinde bir şişe su ve işe yarayacak başka malzemeler de vardı, hatta Kent’in beraberinde getirdiği ilk yardım çantasını unutmam mümkün değil. O eşyalar olmadan yirmi dört saat dayanamazdık.”

Genevieve, “Peki karada?” diye hızlıca devam etti, Dave’in hazırladığı bir ton angarya soruyu atladi. “Karayı ne zaman gördünüz?”

Emily Bleeker

Dave'in cevabı bir an gırtlığına takıldı, o botun üzerinde geçen sonsuz saatleri, işkence dolu anları kadın bir sorusuyla ezip geçmişti, Dave kendine kısa ve öz olmanın daha yararlı olacağını hatırlattı. Eğer muhabir kurtulma anına atlamak istiyorsa, Dave bundan şikâyet etmeyecekti.

“Üçüncü gün, öğlen saatleriydi,” diye sonunda cevabını verdi. “Güneş tepemde, alnımı yakıyordu, şişede birkaç yudum su kalmıştı ve Margaret komaya girmişti, o an sanki hiç geçmeyecekmiş gibi geldi, umutsuzluğu hissetmişim.” Bir damla ter, boynunun arkasından sırtına akarak uzunca bir iz bırakmıştı, sanki o damla botta geçirdikleri inanılmaz sıcak anları hatırlamasını istiyordu. “Önce bir göz yanılması sandım, gücüm kalmamıştı, hepimiz kırılma noktasına gelmiştik, fakat kimse hâlâ deniz suyunu içmek isteğine boyun eğmemişti, çünkü Kent içmemiz halinde deliye döneceğimiz konusunda bizi uyarmıştı. Ama bir anlığına düşününce zaten kendi akıl sağlığımdan şüphe etmeye başlamıştım, oturup karşıda gördüğüm küçük yeşil noktanın büyümesini bekledim, en az bir saat boyunca kimseyle konuşmadım.”

“Son anlarda hisleriniz nasıldı?” diye sordu Randall.

“İlk başta inanmadım, inkâr ettim sonrasındaysa heyecanlanıp umutlandım. Adanın ne kadar büyük olduğu ya da birilerinin yaşayıp yaşamadığı konusunda bir fikrimiz yoktu ilk başta tabii, hepimiz kurtulmuş hissine kapıldık ve tüm yaşananlar artık son bulmuştu.”

Dave o an yaşadığı heyecandan ötürü karnında oluşan garip hissi ve dalgaların botu yavaş yavaş kıyıya yaklaştırdığı anı hatırladı. Aralarında kurtulduklarına inanan tek kişi oydu, botu karaya çektikten sonra kumsalda güneşlenen insanlar göreceğine

emindi. Güneşten yanan beyni hepsinin ellerindeki koca limonata bardaklarıyla bota koşacaklarını hayal etti.

“Adaya herhangi bir kürek ya da motor olmadan nasıl ulaştınız?” diye sordu Genevieve, ama önceki *Theresa* sorularında olduğu gibi şüpheli değildi, robotik ya da imalı bir tavrı yoktu.

“Kara olduğunu anladığınız an keyfimiz bir süre sonra kafa karışıklığına dönüştü, üstünde bulunduğumuz akıntı bizi çok yavaş sürüklüyordu, adaya yaklaştıyor ama adaya götürmüyordu. İlk önce ellerimizle kürek çekmeye çalıştık ama pek başarılı olmadık, düşünün hepimiz su kaybı yaşıyorduk, neredeyse açıktan ölecektik, güneşten yanmıştık yani güç gösterecek halde değildik. Sonra Kent’in aklına suya girip ayak çırparak botu hareket ettirmek geldi.

“Suya mı girdiniz?” diye araya girdi kadın, kafasını bir yana yatırmakla, “Köpekbalıklarından veya başka şeylerden korkmadınız mı?” Bal renkli kaşlarından birini diğerinden yukarıya kaldırması yüzünden Dave plastik cerrahide böyle yanlış müdahaleler olup olmadığını düşündü.

“Şu anda ne yaptığımı bildiğime göre, evet korkmalıydık fakat öyle çaresizdik ki... O bottan ayrılmak istiyorduk, adada insanlar ve imkânlar olacağını düşündük, iletişim kurabilirdik. Şimdi tekrar düşündüğümde yine alınabilecek bir risk olduğuna inanıyorum.”

“Karaya indiğinizde neler hissettiniz? Lütfen anlatır mısınız? Adaya geldiğinizde adadaki durum ve bottakilerin durumu nasıldı?”

“İlk gece en kötüsüydü,” derken terden ıslanmış gömleğine rüzgâr geliyormuş gibi bir serinlik hissetti sırtında. “Kıyıya var-

Emily Bleeker

duğumuzda gece olmuştu. Ateş, temiz su ve yemeğimiz yoktu. En çok hatırladığım şey oradaki inanılmaz karanlıktı. Lillian, Margaret’la ilgilendi, Kent iner inmez dolanmaya başladı ve ben de gecenin çoğunda botta uyudum.

Muhabirin kulakları, Lillian’ın kayınvalidesini duyunca hareket eder gibi oldu. “Ve Margaret, ne kadar daha dayanabildi?” Bir kadının ölümü nasıl tek bir soruya indirgenebilirdi? Dave, Margaret’a hak ettiği saygının duyulmasında ısrarcıydı.

“Margaret adaya indikten sonraki yirmi dört saat içinde yaşamını yitirdi. Onu kurtarmak için yapabilecek başka hiçbir şeyimiz kalmamıştı, bir doktora ve tam teşekküllü bir ameliyat odasına ihtiyacı vardı, sanırım Lillian adayı görünce içinde bir umut belirmişti ama indikten sonra yalnız olduğumuzu anlayınca Margaret’in hayatta kalamayacağı gerçeğini anlamıştık.”

“Margaret Iowa’da kocasının yanına gömülmeden önce detaylı bir otopsi yapılmış onu okuma şansınız oldu mu?” Dave otopsi yapıldığından bihaberdi.

“Eee... Hayır, duymadım,” derken kelimelerini yuttu ve gırtlığında kuruluştan yapışan yerin açılmasını umdu. Margaret hakkında neden yalan söyledi ki? Lillian’ın suçluluğunu mu azaltacaktı? İnsanlar onu bilgisayarını masasında bıraktığı için mi suçlayacaktı? Jerry suçlar mıydı? Emin değildi, eğer Dave ürettikleri senaryoyu düşünürken daha rahat olsaydı, bu yalanın çok açgözlü ve gereksiz bir yalan olduğunu anlayabilirdi. Bu belki de ölümcül bir yalandı. Eğer Genevieve Randall tek bir şeyle alakalı yalan söylediklerini kanıtlayabilecekse bir şeyler sakladıklarını kesinlikle bilirdi.

Sır

Yanındaki sandalyenin üzerinden bir dosya çıkarttı, “İşte rapor burada,” dedi ve zarfın içinden birkaç sayfayı arayarak gösterdi, “İşte burada, ölüm sebebi alınca aldığı şiddetli bir darbe diyor, kaba bir güç yüzünden travmaya girmiş,” dedi ve kâğıtları kapatıp yeni sorusunu sormaya hazırlandı. “Nasıl oldu?”

“Bilmiyorum, uçak kazası olabilir mi?”

Kadının bu cevap karşısında yüzünde beliren küçük gülümseme Dave’in endişelenmesine yetti.

“Tabii, yarasına yardımcı olabildiniz mi?”

“Denedik, elimizden geldiğince temizleyip bandajla sardık, ama profesyonel bir tedaviyle kıyaslanacak gibi değildi.”

“Evet, anlıyorum,” diyerek diliyle kırmızı dudaklarını nemiylelendiren Randall devam etti, “Kadının kazada yaralandığını anlıyorum ama meraklanmamın sebebi şu, kurtulanlarla alakalı tüm haberleri izledim ve hiçbirinde Margaret’in ölüm sebebi anlatılmıyordu. Nedenini merak ettim?”

Kadının sesindeki suçlamaları dinlerken Dave titreyen ellerini bacaklarının arasına soktu ve kadının görmesini engelleyerek duygularındaki değişikliği fark etmemesini sağladı. Gerçekten başının belaya girdiğine inanması ya da sakın bir şekilde rol yapması gerektiği kanaatine varması için beş saniyesi vardı ki aklına bir fikir geldi.

“Sanırım kimse vakit ayırıp bunu bize sormadı,” dedi ve muhabire sıcak bir gülümsemeyle baktı, ellerini bacaklarının altından çekip saçlarını düzeltti, Lillian kızların bu hareketi sevdiğini söylemişti, kendisinin de *sevdiğini* söylemişti. “Bu geniş çaplı soruşturmanızdan bir hayli etkilendim, Bayan Randall.”

Emily Bleeker

Bu iltifattan sonra Randall dişlerini sıktı ve kafasını iki yana salladı ki bunu sadece Dave fark edebilirdi ardından da raporu kapattı. Aşağıya bakmıyordu, elindeki kalemle herhangi bir not almamış ve göz temasını bozmamıştı. Dave karşısında gördüğü donuk gözler yüzünden boynunda soğuk terler hissetmiş ve tüyleri ürpermişti.

“En azından onu da zavallı Theresa gibi gömdünüz,” dedi Genevieve. Bu sözü editörlere bir mesajdı, kadın Dave’in oyununu bozabilirdi çünkü bu röportajda o istediği her şeyi yapabilirdi. Dave her ne derse, kısa küçük parçalara bölecekler, kontrol altına alınabilir hale getirecekler ve tepkilerine göre ona karşı kullanabileceklerdi. Dave yanındaki yastığa yumruğunu indirmek istedi ama onlara bu gücü kendisi elleriyle sunmuştu. Aynı o bottaki gibiydi, ne kadar güçsüz kaldığını hatırladı, değişen hava durumunda, farklı akıntılarda sürüklenip gidiyordu, kontrol onda değildi. Şimdi de Genevieve Randall’m okyanusunda sürükleniyordu.

On İkinci Bölüm

David - Dördüncü Gün

Güney Pasifik'te bir ada

Yirmi saat, yirmi. Bir günden az. Anaokulundayken yirmiye kadar saymakta zorlanırdım, babam dişlerimi fırçalarken bana hep sayıları tekrarlardı. Ona kadar kolaydı, on bir, on ikiden on dokuza kadar; ama sonrası... Yirmiyi hiç hatırlayamazdım. Beş yaşındayken yirmi rakamı kafamda oturması çok zor, büyük bir şeydi. Yirmi dolar servetti, yirmi oyuncak hazineydi ve yirmi dakika da ömür gibiydi, yirmi yılsa... Sonsuzluk.

Bugün yine beş yaşında gibiydim hâlâ yirmiye kadar gidemiyordum, su geçirmez saatim öğleden sonra tam 3:45'te durmuştu, yani bu adaya gelişimizin on dokuz saat elli beş dakikasında kalmıştı saat. Saatin analog tarafını kırsam da olmadı, hep aynı dakikada durmakta ısrar etti. Ateşin yanına gidip ilk kez gerçek bir yemek için oturdum.

Ot toplarken bulduğum farklı bitkilerden ve Kent'in avladığı tropikal balıklardan oluşan basit bir yemek, ayrıca kızarmış hindistancevizi de vardı. Kent etraftan topladığı taşları, Margaret'ın

Emily Bleeker

gözlük camlarıyla yaktığımız ateşin ortasına koyduktan sonra balıkları da bottan bulduğu bir bıçakla temizleyerek kelebek şeklinde açıp ısınan taşların üzerine yerleştirdi. Kısa sürede hava zengin, ağız sulandıran bir kokuyla doldu. Umarım Lillian geç kalmaz ve Kent’le birlikte kendimizi kontrol edip bütün balıkları yemeden durabiliriz diye düşünüyordum.

Kent ateşe yaklaşarak balığın pişmemiş kısımlarını delerken ben de yemeğe sanki evde futbol maçı izleyerek televizyon keyfi yaparmışçasına bakıyordum. Kent’in homurdanmaları balığın taş üzerinde çıkardığı cızırtılardan duyulmuyordu.

“Ne?” diye kafamı çevirip ateşin diğer tarafına baktığımda, Kent güzel bir hayalimi böldüğü için de canım sıkılmıştı.

“Git kızı getir, yemek neredeyse hazır.”

Küçük balıkların her zerresinin pişmesini izliyordum, acaba bu Kent’in bizden kurtulup tüm balıkları midesine indirme planı olabilir mi diye düşünmeden de edemiyordum. Hayır, Kent, ne planı yaparsa yapsın ben yine de kızı getirmeyi tercih ederdim, onun taktiği bir işe yaramazdı ve bu da bardağı taşıran son damla olurdu.

Ateşin kenarında duran odunu iterek suya indim ve bir gün önce karaya oturduğumuz yere doğru ilerledim, kumsalda yürüyüp adanın diğer tarafına doğru dönen kıvrıma geldim, fakat Lillian’ı göremiyordum. Etrafa, ağaçların arasına baktım, botta da yoktu sonra tekrar suya bakarken nerede olduğunu anlamıştım.

Açlık ve Kent’in tüm balıkları yiyebileceğinin verdiği korkuyla kampın sol tarafına doğru koşturdum, fazla büyümüş hindistan-cevizi ağaçlarının arasından geçer geçmez onu gördüm. Kumun

üzerinde, okyanusa doğru dönmüş suyu izliyordu, esen hafif rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor. Üzerinde mayosu olduğu için omzundaki kızarıklığı buradan seçebiliyordum, Kent'in attığı di-kiş çok düzenli görünmüyordu ve enfeksiyondan kapmamış olsa da, feci bir yaraydı.

Lillian orada çok yalnızdı, ayaklarını iki yana açmış, ellerini ceplerine sokmuş, sanki dünyaya karşı pozunu veriyormuş gibiydi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve bilmek beni korkutur diye düşünüyordum, bugün ondan uzak durmaya çalıştım. Kent'ten de uzak dururdum ama ondan kaçmak biraz daha zordu. Onların etrafında olmak bir hayli zordu, arkamda bıraktıklarımı düşünmek bir hayli zordu ve sevsem de sevmesem de hepsi hayatımda kalan son şeylerdi.

Margaret hayattayken Lillian daha farklıydı, şu inatla hayatta kalma umudunu taşıyor ve konuşmaktan vazgeçmiyordu. Kent su stokumuzu yönetmeye başladıktan sonra herkesin hakkı bir kapak su olmuştu ve Margaret'ın bundan sonra su içemeyeceğini çünkü her seferinde yarısını ziyan ettiğini söyledi, ziyan. Lillian suyunu geri istememişti, gıkı bile çıkmamıştı ki su onun çantasından çıkmış ve o da suyu bizimle paylaşmak için heves etmişti. Hatta kendi bir yudumluk su hakkını da kayıinvalidesiyle paylaşmayı tercih etmişti.

Fakat sonrasında adayı görüp bir halüsinasyondan ibaret olmadığını anladığımızda Margaret çoktan aramızdan ayrılmıştı ve Lillian değişmeye başladı.

Bir gün boyunca kollarımızı ve ayaklarımızı cırparak çaresizce suda ilerlemeye çalıştık ve sonunda akıntı botumuzdan yana

Emily Bleeker

değişti, plastiğın üzerinde biraz daha çırpındıktan sonra adanın kumlu kıyılarına gelmiştik ve güneş batmak üzereydi.

Botu sağı salim kıyıya çektikten sonra aşağı inip Lillian'la birlikte annesini kıyıya taşıdık. Kıyıya vardığımızda karşımıza çıkan banyan ağacı sanki yıllardır bu an için hazırlık yapmıştı. Ağacın kökleri arasında tam da iki kişinin sığabileceğı bir oyuk vardı o yüzden onları orada bırakıp geri çekildim.

Karanlık hızla çökerken botun içine girdiğimde, ayağım botun zeminini dolduran suya battı. O kadar yorgundum ki, her yerim kırılıyordu ve yatar yatmaz uykuya daldım. Birkaç saat sonra esen rüzgâr ve dalgaların sesine uyandım, karanlıktı. Hayır zifiri karanlıktı.

“Lillian? Kent? Orada mısınız?” diye seslendim.

Karanlığın içinde tanımadığım bir ses vardı, yüksek tonda bir inleme sesi gibiydi, kulaklarımı titretiyordu. İçimde bir umut dalgası büyötmüştü, bir motor muydu? Bir siren mi? Hayır. Bu ses canlıydı, bir hayvan sesi gibiydi.

Animal Planet kanalında izlediğim tüm hayvanlar gözümün önünden geçti, hatırladığım bölümlerin birçoğı yılan, örümcek ve dev farelerle ilgiliydi.

Botun içine biraz daha gömölerek elli santimlik kenarların beni karanlığın içinden gelen bu şeye karşı koruması için dua ettim. “Uyu, hadi uyu, uyu...”

Beni anestezi yapılmış gibi hissettiren o uyuşukluk gitmişti ve karanlığın içinden gelen ses tüm duyularımı uyarmıştı. Bulutlar, parlak ay ve yıldızların önünde kocaman görünüyordu, rüzgârda sallanan palmyeleri gördükçe yeni bir fırtına mı geliyor düşün-

cesine kapılmışım. Hava durumu da kurtuluş ümidimize karşı olan kurguda yerini almıştı.

“Aaahhh!” diye içimdeki tüm duyguların yarattığı buhranı atmak için bağırdım, “*Herkes nerede?!*” Kent ve Lillian’ın kendi kendilerine sürekli sordukları sorular artık benim de kafama yerleşmişti, yüzüstü yattığım için zor nefes alıyordum. Daha fazla yiyecek nereden bulacaktık? Su nereden bulacaktık? Bizim için geliyorlar mıydı? Yoksa çoktan vazgeçmişler miydi?

“Dave?” uzaktan bir ses adımı söyledi.

“Sen misin Lillian?” titreyen sesimle bağırdım.

“Evet, kayaların oradayım, sen neredesin?”

“Botun içindeyim, eğer konuşmaya devam edersen sana doğru gelebilirim.”

Karanlığa atılıp ne yöne gideceğimi düşündüm. “Konuşmaya devam et, sana doğru geleceğim.”

Onun sesine doğru ilerledim, birkaç saniye sonra hiçbir şey hissetmiyor ve duymuyordum ama ayaklarım kumun içinde tembelce hareket ediyordu, ta ki kumda sert bir şeye denk gelene kadar.

“Taşlara geldin mi?” Lillian yanıt vermişti.

“Evet, konuşmaya devam et, sesini takip edeceğim.”

“Tamam, peki,” dedi ve kararsızca durakladı. “Ne demeliyim?”

Gelen sese doğru bir adım attım, bu hızla tan vaktine kadar oraya ulaşmam imkânsızdı, tek kelimeyle cevaplanacak sorulardan daha iyilerine ihtiyacım vardı.

“Kent nerede?”

Emily Bleeker

“Hmm, buralarda bir yerde, karaya geldiğimizde dolanmaya başlamıştı. Sonra bir daha görmedim.”

Harika. Kent ve ben yere ayak basar basmaz iki yaralımızı terk etmiştik, işte harika bir centilmenlik örneği. Yürümeye devam ettim ve Lillian’ın sesini takip ediyordum, şimdi sesi biraz daha soluma doğru kaymıştı.

“Ya Margaret? O nasıl? Durumu normal mi?”

“O öldü.”

“Öldü,” kelimesini tekrarladım, kötü hissetmişim ama şaşır-mamıştım. “Üzgünüm Lillian.”

Sonra o ağlamaya başladı, geçtiğimiz birkaç gün boyunca onu hep ağlarken görmüştüm, acıdan, korkudan ya da suçluluk duygusundan ağlamıştı. Fakat bu kez sesi başka geliyordu, bu yakarış bir çığlıkla birleşmişti. Durmasını istiyordum ama hıçkırarak inliyordu. Bu ses, bu sesi anında tanıdım: Lillian her zaman beni korkutan o yaralı, savunmasız hayvandı.

Onu dinlemek beni başka türlü bir korkuya itti, şimdi sesine ulaşmak daha kolay olsa da aslında artık uzaklaşmak istiyordum, çünkü bu denli gerçek ve yoğun üzüntüyü nasıl bastıracağımı bilmiyordum.

Şimdi beni açlıktan ölmek ya da boğulmaktan daha çok korkutan bir soruyla karşı karşıyaydım: Eğer onun acısını dindiremezsem, kendiminkini nasıl dindirecektim?

Yanağımdan dudağımın kenarına tuzlu bir damla aktı ve anladım: Bunu tek başıma yapamazdım, ona ihtiyacım vardı ve onun da bana... Başka bir şey düşünmeden sesini takip etmeye devam ettim, karanlığa şimdi müteşekkirdim, çünkü Lillian’ın görmek

isteyeceği son şey suratım olacaktı, kızarmıştı ve ağlamaktan şişmişti. Ayaklarım onun bacaklarının yanına ulaşınca hıçkırarak nefes alıyordu.

“Dave?”

“Hayır,” diye espri yaptım sesimi alçaltarak, “ben Elvis.”

Anında elleri ellerimle buluştu, ağlamaktan ıslanmıştı. “Oh, buradasın,” diye fısıldadı, az önce çığlık atan sesin bu hale gelmesine inanamamıştım. Parmaklarıyla benim parmaklarımı sarıyordu.

“Bu Marco Polo’nun susuz hali gibi işte, havuz olsaydı daha iyiydi,” diye esprilerime devam ederek onun gerginliğini görmezden geliyordum, dokunuşundan ne kadar stresli olduğu anlaşıyordu.

“Özür dilerim, pek işe yaramadı.” “Dalga mı geçiyorsun? Eğer beni buraya çıkartmasaydın o botun içinde küçük bir kız gibi zırlıyor olacaktım.”

“Gel otur,” ellerimi tutarak yanındaki boş yere doğru oturmamı istedi, bağdaş kurup yanına çömeldim.

“Nasılsın? Kendine geldin mi?” diye sordum, bir yandan da hafifçe ellerimle sırtını sıvazlıyordum. Bana yaslandı ve başını omzuma yasladı, bir hayli içimi ısıtmıştı.

“Çok değil.”

“Sabah yiyecek bir şeyler arayıp kafamızı sokacak bir baraka yapabiliriz, sonra da ne yapabileceğimize bakarız. Birkaç seçeneğimiz var, artık karadayız ve bu iyi bir şey.” Konuşurken ne dediğimi bilen biri gibi görünmeye çalıştım, o sırada ellerini avcumun içine alıp kucağıma getirdim.

“Şu anda yarınla alakalı hiçbir şey düşünemeyeceğim,” dedi Lillian ve kafasını omzuma gömdü, “Margaret artık yok, sanki

Emily Bleeker

artık güneş doğmayacakmış gibi, sonsuzlukta bir yerde kapana kısılmışız gibi.”

“Seninle alakalı en çok sevdiğim şey bu,” diye dikkatini çekmeye çalıştım, “bitmek bilmeyen yapıcılığın.”

“Onlar gelmeyecek,” dedi, esprimi görmezden gelmişti. “Kimse gelmeyecek.”

“Hayır, bence de gelmeyecek.” Yalanın lüzumu yoktu, Lillian derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini geri vererek havanın etrafımızda dolanmasına sebep oldu.

“O zaman bu adada öleceğiz.”

“Sanmıyorum.”

Ardından ıslak başını omzumda salladı, “Eğer kimse gelmiyorsa burada sıkışıp kaldık demektir ve Margaret gibi bu adada öleceğiz, er ya da geç.”

“Kimse sonsuza kadar yaşamaz, Lillian,” derken yanaklarım saçlarına değiyordu, “Ne bir adada ne de St. Louis’de bir evde. Ama yaşanacak çok şeyimiz var, bu adada öyle ölüp gitmeyeceğiz; burada da *yaşayacağız*.”

“Ama hayatımın sonuna kadar burada yaşamak istemiyorum, Dave. Çocuklarımla, Jerry’yle birlikte olmak istiyorum, Margaret’la kardeşlerimle ve arkadaşlarımla olmak istiyorum.” Aniden suratını bana doğru çevirdi, ılık nefesi suratımı kaplamıştı, “Diyelim ki burada bir şekilde yaşadık, düşünsene, bundan sonraki beş sene, on sene, ne bileyim yirmi sene nasıl bir hayatımız olacak? Burada, bu kumun üzerinde. Burada mutluluğu nasıl bulacağım?” Sesi zayıflamıştı, tek bildiğim bu kaygının Margaret’ı kaybetmeninkinden daha büyük olduğuydu. Çocuklarını

bir daha göremeyecekti ve onlar da annelerinin öldüğünü düşüneceklerdi.

“Biliyorum, ben de eve gitmek istiyorum ve belki de gideceğiz, ama o zamana kadar kendimize dikkat etmeliyiz ve durumu en iyi şartlarda değerlendirmeliyiz.” Her cümlemin arasında kısa nefesler alıyordum. “Birbirimizi kollayacağız, elimizden gelenin en iyisini yapacağız.” Bu kez gerçekten kendime inanmışım.

Gözleri geniş ve dokunsam ağlayacak gibiydi, suratımı taşıyordu. Kafası omzumdaki boşluğa tekrar yaslandı ben de kendimi dengeleyerek yaralı omzuna fazla baskı yapmamaya çalıştım. “Çok yorgunum ve açım. Bilmiyorum... ne ...” Lillian cümlesini bitiremeden uykuya dalmıştı, onu uyandırmadan kuma yatırdım ve ben de yanına uzanarak yıldızları seyretmeye daldım. Koyun sayarmış gibi yıldızları sayarak kendimden geçmişim.

Kent sabahın erken saatlerinde bizi dürterek uyandırdı, Lillian sabaha kadar yarı katatonik bir duruma girmişti, zombi gibi hareket ediyor, Margaret’in taşlaşmış ve ürkütücü bir renk almış bedenine dokunmamaya gayret ediyordu.

Kent bir hindistancevizini soyup eline verdiğinde içinden akan tatlı sütü içmek için bile çok fazla istekli gözükmemişti. Daha sonra Kent bize cevizi kırmayı ve içindeki tatlı katmanı yemeyi gösterdi, Lillian yine sadece kafa sallamakla yetiniyordu.

“Bu kız kafayı yemiş,” diye homurdandı Kent, bir yandan boş kabukları denize atıyordu.

“Ona biraz zaman ver, kayınvalidesi öleli daha bir gün bile olmadı. Kendine gelmesi için birkaç güne ihtiyacı var.” Bu kadında, onu korumama iten bir şeyler vardı.

Emily Bleeker

“Evet, ben de bir arkadaşımı kaybettim ama böyle mızımlanmıyorum.” Lillian’a laf sokuyordu sanki fen dersinde bir projeye not veren öğretmen gibiydi. “Bence fazla dayanamayacak, kafayı üşüttü.” Kent her kabuğu tek tek *frizbi* gibi fırlatıyor, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Yemek yemiyor, su içmiyor, kampa yardım etmiyor. Pes edip etmemesi benim için fark etmez ama bir kişi fazladan yemek yemiş olacak, bende çok katı ‘çalışmayan yiyemez’ kuralı vardır.”

“Vay anasını, demek çoktan adada birtakım *kuralların* var öyle mi?”

“Uyanıklık etmeyin.” Lillian’ın yemediği kabukları kemirmeye başladı, “Onu karşılığında hiçbir şey almadan daha fazla sırtlanamayacağım.”

Dalgaların kenarında çıplak ayakla duruyordum, Kent’in patavatsız sözleri beni şok etmişti, sanki o adanın kralıydı ve bense onun bir hizmetkârıydım. Kafamda bir şeyler kurmaya çalıştım, fakat koyverdim. Kent’le alakalı öğrendiğim bunca şeyden sonra onun mantıklı bir şekilde beni dinlemeyeceğini bilmeliydim.

“Onunla konuşacağım.”

“Mmm tamam,” derken büyük bir hindistancevizini emiyor bir yandan da ağzıyla kırmaya çalışıyordu. “Bekle,” dedi ve kargo pantolonunun ceplerini karıştırdı. “Al, bu yanında dursun.”

Elime parlak, turuncu bir plastik tutuşturdu, sanki onun değnekçisiymişim gibi bana bahşiş veriyordu. Parmaklarımı açtığımda elimde plastiğin ucundaki keskin metal uç gözümü aldı. Bu iyice bir X-ACTO bıçağına benziyordu. Kent suratımdaki manasız bakışları anlamış olacak ki anlatmaya başladı.

“Bu bottan aldığım bir bıçak... Botta iki tane vardı, uçaktan ipleri ayırmak için, sende de bir tane olsun diye düşündüm, lazım olur.”

Bir bıçak, Lillian'ın botun iplerini kestiği bıçaklardan biri. Sanırım kestikten sonra yerine koymuş. Kent'in bıçağı bana vermesine de şaşırdım, uçak düşer düşmez kanka olmamıştık. Parmaklarımı parlak kabzasında gezdirdim. Şimdi daha güçlüydüm, sırtımdaki yırtık kıyafetler ve ıslak ayakkabılarım bir yana, artık ilk aletim elimdeydi. Bu aleti iyi kullanmayı öğrenecektim.

Bıçağı cebime atarken Kent'in beni dikkatle izlediğini fark ettim, belki de verdiği pişman olmuştu. Onu geri almaya çalışmadan oradan uzaklaştım.

Arkamdan beni takip ediyordu, ellerini haki pantolonuna sildiğini çıkardığı sesten anlamıştım. O pantolon Kent'i olabildiğince tehditkâr bir hale de sokuyordu. Kuralı koymuştu, günlük program belliydi ama bir oylama yapılmadan liderliğe soyunmuştu. Onunla kavga etmek istemiyordum o yüzden patronmuş gibi davranmasına izin vererek bıçağımı cebimde tutmaya devam ettim.

İlk önce Margaret'ı gömdük. Kent'in ağzından ne kadar da kabaca geliyor olsa da haklıydı, güneşte vücudu çürümeye başlayacak ve leş hayvanları, etoburları davet edecekti. Kent Margaret'ı gömmek için yarımada şeklindeki burnu seçmişti, çünkü hem kamptan hem de ormandan uzaktı. Bence de onu okyanusun kenarına gömmek akıllıcaydı, onu görebilecek ve neler kaybettiğimizi hatırlayacaktık.

Bambu parçalarıyla hayvanların eşeleyemeyeceği derinlikle bir kuyu kazmamız iki saat sürdü. Kazdıkça, kum çukura akıyordu, sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Sonunda ıslak kuma ulaştık ve işimiz hızlandı. Kimse konuşmuyordu.

Emily Bleeker

Kent, kazada kaybettiğimiz iki kadın için de bir anma töreni yapmak için ısrar etse de Lillian hiçbir şey söylemek istememişti, Margaret'in cesedi kumla kaplandıktan sonra ondan kalan mont ve altın kolyeye sarılıp sanki geri gelecekmış gibi ümitlenmişti.

Kent, sesi çatlayana kadar Theresa'yla alakalı birkaç cümle söyledi ve sonra da avlanacağım diyerek gitti. Lillian, Margaret'in mezarının kenarına oturdu, gözlerini kapattı. Uyuyor muydu bilmiyorum, belki de dua ediyordu ama şu anda konuşmak için iyi bir an değildi.

Lillian hâlâ derin derin okyanusa bakıyordu, öyle ki sanki yeteri kadar baksa evini bulacakmış gibi sonsuz maviliği tarıyordu. Onun bu dalgınlığını kırmam gerektiğini biliyordum, eğer kırmazsam beni burada Kent'le yalnız bırakacaktı. Onunla bu kara parçasının üzerinde yaşayabilirdim ya da tek başıma da yaşayabilirdim ama onsuz, Kent'le baş başa kalamazdım.

Şimdi, bu konuşmayı yapma şansım vardı.

Ona doğru yürürken avuçlarımın içi terledi, omzundaki yara daha fena ve kötü görünüyordu, yanına gidip kollarımı ürpermiş tenine sarmak istiyordum, ama onun yerine yanında durdum ve kollarımı rüzgâra karşı bağlayarak durdum, beni görmesini bekledim ama görmedi.

"Lillian," dedim, gözlerini kırptı ama dönmedi. "Lillian, Kent akşam yemeği hazırladı. Çok lezzetli görünüyor, balık ve başka şeyler de var. Gelip yemelisin, hepimize yetecek kadar var." Sınırım kafasını sallayarak bir şeyler söylüyordu, ya da rüzgârın aldatmasıydı. "Lütfen gel Lillian, senin için endişeleniyoruz. Ben

endişeleniyorum. Bizimle yemek ye.” Bir damla yaş yanağından süzüldü ve keskin çenesinden aşağı aktı. Ardından birçok damla daha gelmeye başladı.

“Biliyorum, yalnız hissediyorsun, ne kadar bencilce gelse de kulağa, şu anda sana ihtiyacım var,” diyerek ona bir adım daha yaklaştım. “Eğer sen olmazsan ben de pes edebilirim.”

Kelimelerim, rüzgârda kurumaya bırakılmış çamaşırlar gibi havada asılı kaldı, ben de okyanusu izler gibi yaptım. Belki de, onun bu bakışı, bu hiçlik halinden kendini kurtardığı bir şeydi. Karnım gurulduyordu, midemdeki birkaç ceviz parçası altüst olmuştu. Kampıta, ateşte gerçek yemek vardı ve beynimin hayatta kalmak isteyen tarafı burayı terk edip her an bitebilecek olan yemekten payımı almamı söylüyordu, ama Lillian’ı dün gece yaptığım gibi terk edemezdim, Margaret öldüğünde onu yalnız bıraktığım gibi yapamazdım.

“Keşke bunları da senin dosyanın içine koysalar,” dedi hıçkırıklarının arasından.

“Ne? Bencil bir pislik olduğumu mu?” dedim ona dönerek.

“Hayır, keşke önceden okuduğumuz dosyada çok iyi bir insan olduğunu söyleselerdi,” dedi ve kafasını kaldırarak bana baktı, keder maskesinin arasından ufak bir gülümseme belirmişti. Karşılık vererek uçakta ona söylediklerimi hatırladım.

“Bence ödeşti,” diyerek kampı işaret ettim. “Hadi yemeğe.”

Denizden gelen esinti bizi adanın içine doğru itiyordu, Lillian titriyordu, ben üşümemiştim. Lillian’ın gözlerinde yeniden yakıtığım o ışık içimi ısıtmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Lillian

Şimdi

“Kamptan biraz ötede bir çukur kazmaya başladım,” diye Kaçıkladı Lillian, Genevieve’in suratına ekşi ekşi gülmek için kendini zor tutmuştu. “Herkes bu kuyuyu kullandı fakat bir süre sonra midemiz kaldıramayınca üzerini örttük. Lagüne taşındığımızda yeni bir kuralımız vardı: sorma, anlatma. Kamptan elli adım uzaklıkta herhangi bir yere yapmaya başladık. Böylesi daha çok işe yaramıştı.”

“Kişisel temizlikle alakalı sorarken,” diye araya girdi Genevieve, yutkunurken yüksek bir ses çıkarttı, “daha çok banyo, çamaşır, sabun yerine kullandıklarınızı soruyordum, bu gibi şeyleri yani.”

Görünüşe bakılırsa Genevieve Randall’ın bu ısrarını kırmak için birkaç tane daha ilginç hikâye anlatmak gerekecekti. Lillian, muhabiri kusturmak istese bunun gibi yüz tane daha hikâye anlatabilirdi.

“Yani tuvalet kâğıdı yerine ne kullandığımızı merak etmiyor musunuz?” diye sordu Lillian, masumca gözlerini kırparak muhabire bakıyordu. Randall dudaklarını sıkıyordu, belki de Jer-

ry'nin aşağı gelmemesi iyi olmuştu yoksa ikisi birlikte kahkaha krizine gireceklerdi.

“Hayır!” diye sesini yükselten muhabirde bir panik havası vardı. *Bu kadın kesinlikle anne olamaz,* diye düşündü Lillian, Josh ve Daniel’in gözleri hafızasında belirdi.

Kâbus gibi seyahate çıktığında ikisi de daha bebekti, biri beş diğeri de yedi yaşındaydı eve döndüğündeyse büyümüşlerdi.

Onu bekliyorlardı, bir grup kameraman ve Jill’in kolları tarafından çevrelenmişti. İlk bakışta Jill, Lillian’ın ayrıldığı günkü gibi, kahve içtikleri gündeki gibi görünüyordu. Jill o gün Lillian’a türlü espriler yapmış ve her gördüğü yakışıklının resmini “tatilin iyi yanları” diyerek mail atmasını söylemişti.

Gökyüzüne doğru uzanan kırmızı saçlarıyla, süper stildeki koyu daracık kotu ve dizlerine kadar inen tişörtüyle Jill, “ben orijinalim,” diye bağırıyordu. Jill böyleydi: orijinal. Lillian onun yanındayken kendini yedi tahıllı ekmeğin yanındaki basit beyaz ekmek gibi görüyordu ama herkesin farklılıkları vardı, yine de iki iyi arkadaşlıklar.

Üç adım attıktan sonra Jill göründü, çıkık elmacıkkemikleri uzaktan belli oluyor gözlerindeki makyaj da onu farklılaştırıyordu. Tişörtünün altından sarkan zayıf kolları Josh ve Daniel’in omuzlarındaydı. Bu karede kocaman bir kadın gibi görünmüştü, pembe, dev bir kuş çocuklarını koruyordu sanki, yavrularını koruyan bir kuş gibi.

Jill çocuklarını ondan almazdı değil mi? Fakat ikisini de böyle iç içe, samimi gördüğünde onları sonsuza dek kaybetmiş gibi hissetti.

Emily Bleeker

Jerry, Lillian'ın elini sıkıca tuttu, yine onu izliyordu, öyle ki her zaman onu izliyormuş gibi hissettiriyordu. Onun bu hali ağır bir yükü, basının bakışlarından daha ağır bir yük.

“Oğlanları görmeye hazır mısınız?” diye fısıldadı Jerry, “Baksana ne kadar heyecanlılar.

Josh en az on santim filan büyümüşü, kum rengi saçları uzamış, kulaklarının ve gözlerinin üzerine kadar gelmiş, uçlardan kıvrılmıştı. Eğer Lillian evde olsaydı, bu saçları çoktan kesmiş olurdu ama gördüğü saçların oğluna bir hava kattığını da kabul etmişti.

Cılız uzuvları bu özel gün için alınmış uzun tişörtü tarafından örtülmüştü, dik gelen yeşil ve gri çizgiler upuzun kollarını örtebilmişti ama bu görüntü Lillian'a ergenliğe adım atacak bir erkek çocuğun karşısında durduğunu göstermişti. Çocuğun her tarafı, “BUNU KAÇIRDIN,” diye bağırıyordu. Öndeki azı dişleri tamamen büyümüşü, peki kaç kere diş perisi ona yardıma gelmişti?

Ben yokken o ne cüretle buraya gelmişti? diye düşündü Lillian, hayatın onun yokluğunda kolayca akmış olması sinirlerini bozmuştu. Bir anlığına diş perisinden, onun küçük sevimli kanatlarından ve sihirli değneğinden nefret etmişti, ardından kafasını sallayarak odaklanmaya çalıştı. *Delirme, Lillian. Normal davran, normal.*

Artık nasıl normal olunduğunu hatırlayamıyordu. O sabah Jerry bluzundaki düğmeler için ona yardımcı olmuş ve hav almasına giderken dudak parlatıcısını kullanmasına yardım etmişti. Jerry yolculuğun her saniyesini, Lillian'ın yokluğunda oğullarıyla ilgili kaçırdığı anılarla doldurmaya çalıştı, bebek bakıcısı gibi dav-

Sır

randığını ve annelerinin kısa bir süre sonra geri geleceğini çocuklarına empoze etmeye çalışmıştı. Lillian, her zaman çocuklarının uzmanı olarak yaşamıştı ve şimdiki hali ancak seyirci olabilecek kadardı.

Lillian, Jill'in diğer tarafına baktı, orada Daniel'in ufak suratı pembe tişörtünün altına gizlenmişti. Jill'in kalça kıvrımına güzelce saklanmış sanki huzuru hep orada bulmuş pozu vermişti. Jill kolunu kaldırdığında Daniel'in kafası gözüktü ve Lillian bir anda kıskançlığını unuttu. Lillian gittiğinde saçları adadaki gibi sarıydı, öyle açık bir renkti ki yaz güneşi uçlarını sarartmıştı. Fakat arkada bırakılan yirmi ay sonunda koyulaşmış ve yerini maun renginde kıvrımlara yerini bırakmıştı.

Jill çocuğun omzuna dokunup bir şeyler söyledi, ardından Daniel doğrudan Lillian'a doğru bakmaya başladı, gözleri birleştiğinde Lillian nefesini tuttu. Daniel'in zümrüt gibi gözleri vardı ya da eskiden olduğu gibi parlak ve mutluydu. Küçük pembe dudakları gülümsemeyle doluydu. Yumru olmuş parmaklarının arasından rengârenk kalemlerle yazılı bir döviz duruyordu, üzerinde "EVİNE HOŞ GELDİN ANNE!" yazıyordu, *eğer bu yazı doğruysa*, diye düşündü Lillian, yeniden önceki hayatlarına dönebilirlerdi.

Etraflarındaki gürültü yavaş yavaş yükselirken kalabalıktan birileri onun ismini haykırıyor ve kalp atışlarının daha da hızlanmasına neden oluyordu.

"Lillian, LILLIAN!" tekrar duymuştu, etrafı tekrar tarayarak yabancı insan selinin arasında tanıdık birilerini aradı. Karşısında renklerden bir duvar vardı, balonlar ve çiçekler suratlardan oluşan kolaja karışmış, sırtan ve onu çağıran insanlar etrafını sarmıştı.

Emily Bleeker

Adını tekrarlıyor ve Lillian için hiçbir manası olmayan mutluluk sözcükleri söylüyorlardı.

Gözlerine inanamıyordu, sesleri de kulaklarını ağrıtmıştı, kadının biri kurtulup Lillian'a ulaşmış yaşlı gözleriyle ona dokunmaya çalışıyordu. Bu kadın ne istiyordu? Bu insanlar ne istiyordu? Bir anlığına her şeyin çok fazla olduğunu düşündü. Fazla insan, fazla heyecan ve fazla beklenti. Kaçması lazımdı.

Parmaklarını Jerry'nin parmaklarından kurtarmaya çalışarak yarım akılla düşünürken bu şekilde koşmanın imkânsız olacağını anladı. Bileğindeki dar metal aksesuvardan dolayı ayakkabılarını çıkartması kolay olmayacaktı. Guam'da, sabahın köründe bu parlak, cici terlikler yerine neden spor ayakkabılarını giymemişti ki? Adada kalan eski ayakkabıları bile koşmasına yeterdi. Koşması gerekiyordu.

İndikleri uçak çoktan Chicago'ya yol almıştı, uçağı yakalamış olsa bile nereye gidebilirdi ki? Adaya geri dönüp tek başına yaşayamazdı ve hiçbir kuvvet onu tekrar hastane odasına tıkamazdı. Bir seçeneğı daha vardı: David. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Onunla konuşacak olma fikri Lillian'ı uyuşturucu almişçasına sakinleştirdi. Kafasında plan yaparak Kaliforniya'ya kadar gidecek uçaktan indikten sonra onun rahatlatıcı gülümsemesiyle karşılaşarak kendisini onun kollarına bırakacaktı. Fakat eve dönmeyen hayalini onca zaman kurduktan sonra, bunu ona nasıl açıklayacaktı? Buraya ait olmadığını nasıl anlatacaktı. O kazadan hiç kurtulmasaydı herkes rahatça hayatına devam edebilirdi diyecek olsaydı adamın suratında oluşacak ifadeyi bile kafasında canlandırmıştı. Bu düşünce bile kalabalıkta onu izleyenlerin ba-

kışlarından daha acı verici gelmişti. David'i daha çok kızdırmaktansa burada kalmayı tercih etti.

Jerry, karısının kemikli omuzlarına sarıldı, neredeyse ona dokumamaya çalışıyordu. "Çocuklar seni çok özlediler," derken nefesi nane kokuyordu. Genelde yolculuklarda sürekli bu naneli şekeri emer, kulaklarındaki basıncı dengelemeye çalışırdı. Bu hatıra, Lillian'ın ona sarılmasını ve gülümsemesini sağladı. "Onları çağırmalı mıyım?" diye sordu Jerry. Lillian hayır demek istedi, ama yine de kafasıyla onayladı, karada boğulmanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Jerry çocuklara el salladı, Lillian da başını kocasının omzuna dayadı, çocukların geldikten sonra kafalarıyla hayır diyerek geri döneceklerinden çok korkuyordu. Daniel yabancılardan her zaman korkardı ve Lillian şu anda tam anlamıyla bir yabancı gibi görünüyordu. Fakat çocuklar isimlerini duyar duymaz Jill'den kurtularak annelerine koştular.

"Anne!" Josh'ın ergen sesi çok tanıdık geliyordu.

"ANNEEEE!" Daniel koşarken bağıırıyordu, bacakları kıyafetinin altında kaybolmuştu. Lillian çarpma için hazırlanarak çocukları bekledi, ilk çarpan Daniel'dı, kollarını annesinin bacaklarına doladı arkadan Josh geldi ve beline sarıldı. Çarpmanın etkisi aklındaki tüm şüpheleri silip atmıştı, içine düşeceğini düşündüğü o karanlık kuyudan ziyade en sonunda ilk defa başını kaldırdığında küçük bir ışık huzmesi görebilmişti, ışık ona nereden tırmanacağını gösteriyordu.

Hayır, Genevieve Randall'ın çocuğu yoktu, Lillian emindi. Bir annenin günlük tecrübeleri yaşadığı pis dakikalardan espri

Emily Bleeker

üretmeye yeterdi. Randall’la dalga geçmek çok eğlenceli olsa da Lillian röportaj için hazırlanıyordu, üstesinden gelecekti.

“Tamam, kişisel temizlik?” Lillian ellerini ovuşturarak işe koyulmaya hazırlanıyordu, “Bu çok kolay. Hepimiz temizlik günlüğü tuttuk. Bu hiçbir zamandan haftada bire kadar uzanıyordu.”

Genevieve burnunu kıvrarak sanki anlatılan şeylerin kokusunu almış gibi göründü. Arka planda Jerry merdivenlerden inerek boştaki sandalyeye, Randall’ın arkasına tam Lillian’ın karşısına oturdu. Gömleğini değiştirmiş, çizgili olanı giymişti. Gözleriyle Lillian’ı yakalayarak ses çıkartmadan, “Robot,” dedi. Lillian ağzını kapatarak gülüşünü öksürerek saklamaya çalıştı.

“Banyodan mı bahsediyorsun?” diyerek bok çukurlarından ziyade daha rahat konuşabileceği şeyleri ümit ediyordu. “Okyanusta ya da tatlı suda mı?”

“Genellikle lagünün kenarında bulduğumuz tatlı su havuzundaydı. Burası bir kaynakla besleniyordu ve çok taze su vardı, kirletmemeye dikkat ediyorduk.” Lillian kaşlarını şüpheli bir biçimde kaldırmaktan kendini alıkoyamadı. “Haftada bir, pazar günleri çamaşırlarımızı havuza götürür ve elimden geldiğince yıkardım, sonra da banyo yapardım. Bir süre Margaret’in çantasından çıkan sabunları kullandım fakat sonraları sadece özel günler için saklamak zorunda kaldım. Tatil günleri gibi mesela.”

Bu adanın interaktif haritasını gösterdiklerinde gördüğümüz müydü? Kırmızı çizgi, lagüne giden ve lagünden dağılan yolları gösteriyordu, tatlı su havuzu, yarım adadaki mezarlığı ve kumsalı.

Ya da oraya gittiler mi? Ya da oraya bir kamera ekipmanı göndererek evlerinden arta kalanı filme mi çektiler? Bu düşünceler

Lillian'ı ürpertti, öyle ki gece yarısı evine giren bir hırsızı takip ediyor gibi olmuştu, bütün eşyalarını tutkulu bir şekilde karıştırarak değerli şeyler arıyordu.

“Peki ya erkekler?”

Lillian omuzlarını silkti, “Yıkandıklarını biliyorum, en azından Dave, Kent’ten emin değilim. O hep erkeklerle özgü kaballıyla dolanıyordu. İkisi de balık tutarken çok vakit geçirirlerdi, bunu da hesaba katmanız lazım ama zaten hepimiz çoğu zaman pis kokuyorduk.”

“Her gece hep birlikte yattığınız için bildiğini düşünüyordum.” Genevieve kaşlarını kaldırmıştı, Lillian kadın tarafından ahlaksızlıkla suçlanıp suçlanmadığından emin değildi.

O gecelerde, karanlık, sessizlik, iki adamın arasında tost olmak, arasında kaldığı vücutların sıcaklıkları, üzerinde dolaşan bir el, tişörtünün altından göğüslerine uzanan parmaklar... Lillian yavaşça ama isteyerek gözlerini kırptı.

“Evet, her gece,” diye cevap verdi.

On Dördüncü Bölüm

Lily - 65. Gün

Güney Pasifik'te bir ada

Çamaşır günüydü. Bir haftalık yağmurdan sonra güneş bulutsuz gökyüzünde doğdu ve çabucak yağmur sularının oluştuğu birikintileri buharlaştırdı. Artık görevimi yapabilirdim.

Erkekler birkaç saattir ayaktaydı, ateşin ve iki yanımdaki uykutulumlarının halinden bunu anlayabiliyordum, nedenini bilmiyordum ama uyumama izin vermişlerdi, şikâyetçi değildim ama öğlene dek beni idare edecek kadar meyve kalıp kalmadığından şüpheliydim.

Ayaklarımdaki kumları temizleyip gri spor ayakkabılarımı giydim, bir zamanlar mavi olan spor ayakkabılarım şimdi siyah ve üzerine bastığım için taş gibi sertleşmişti. Kumda birkaç saniye durarak kaslarımı esneterek bambu zeminin uyuşturduğu kaslarımı açmaya çalışıyordum.

Güneş olsa da havada hâlâ yağmurun bıraktığı bir serinlik vardı. Margaret'm montunu bir tarafının kanlı olduğunu görmezden gelerek giydim. Ama görmemek elimde değildi, her zaman

ilk gözüme çarpan o leke oluyordu. Geçtiğimiz altı hafta boyunca o montu her gün yıkadım, bugün de yıkayacaktım. Onu ne zaman ısınmak için giysem Margaret'in kanyla sarmalanmaktan nefret ediyordum.

Ateşin etrafında dolanırken yağmursuz günlerde topladığım meyveleri çantadan çıkardım, iki yeşil muz ve fazla olgunlaşmış bir mangodan oluşan kahvaltılarını bitiren kurtlardan sonra bana kalanlar... Omuzlarımı silkip meyveleri montun cebine koyarak tatlı su havuzunda yalnız kalıncaya kadar meyvelerin keyfini çıkarmayı erteledim. Oraya kamptan yaklaşık yirmi dakikalık bir yürümeyle gidiliyordu, fakat ağaçların sakinliği ve etraftaki yeşilliğin suya verdiği o renklerle, yemekler her zaman daha lezzetli oluyordu, hele ki biraz da yalnızlıkla terbiye edilince...

Bu havuz bizim kurtuluşumuzdu, onun yokluğu, bizim için içme suyunun yağmurdan gelmesi demekti ve yağmur suyunu filmlerdeki kadar kolay biriktiremiyordunuz. Adadaki ilk iki günümüzde yağmur yağmamıştı ve hayatta kalmak için hindistan-cevizi sütüyle mango suyu içmek zorunda kalmıştık, haliyle sürekli susuzduk ve meyve suları sindirim sistemimizi mahvetmişti. Sonra Kent elinde bir şişe, temiz, serin, gerçek suyla gelmişti, cennetten gelir gibiydi.

İlk şişeyi şuursuzca, nereden geldiğini sormadan içtik, şişe bitter bitmez Dave kaynağını sordu ama Kent söylemeyi reddetti, tam da Kent'ten beklenecek bir hareketti.

Ertesi gün saklanarak Kent'i adanın diğer yarısına kadar takip ettik, yol ormanın içine yapılmış bir labirent gibiydi. Sonra ağaçlar seyrekleşti ve onu gördük: karanlık bir su birikintisi, bir otelin havuzu büyüklüğünde. Kent doğrudan havuzdan içiyor

Emily Bleeker

ve şişesini dolduruyordu. Ardından da ormana, muhtemelen avlanmaya gitmişti. Bekledik, bizi fark edemeyeceğini anladığımız kadar uzaklaştıktan sonra Dave'le birlikte kendimizi kaybederek üstümüzü çıkarmadan suya atladık.

İlk önce ağız dolusu su içtim, avuçlarımı hızla ağzıma götürüp yarı aç bedenim doyana kadar içtim. Biraz kumluydu ve yosun tadı vardı ama önceki günlerde hasta olmadığımızı göz önünde bulundurursak yeteri kadar temizdir diye düşündük. Sonunda dayanamadım ve ağzımı suyun kaynağına dayayarak içmeye devam ettim. O günden beri, o havuz bizim cennet köşemiz oldu.

Margaret'in montunu alıp yere serdim ve düzleştirerek saten tarafını üste bakacak şekilde çevirdim, arka köşede Dave ve Kent'ten istediğim kirliler vardı. Dave'in gömleği, Kent'in donu ve önceden beyaz olan fakat şimdi grileşmiş bir çift çorapla birlikte rengi atmış iç çamaşırlarımı da montun ortasına yerleştirdim.

Montu köşelerinden tutup bohça yaparken kahvaltımı düşürmemeye gayret ettim, sonra omzuma alıp kumsaldan uzaklaştım. Bir yandan da iki adam silueti arıyordum ama etrafta kimse yoktu.

Yalnızdım, kazadan sonra bu fikir ne kadar korkutucu gelse de şimdi kendimle çok az vakit geçirebiliyordum. Hatta tek özel vaktim uykumda, rüyalarımdaydı. Yatağımda bile yalnız değildim, çünkü yatağımyı bu iki adamla paylaşmak zorundaydım.

İkisi iki yanımda yatıyorlardı, Dave solumda, Kent ise sağımdaydı. Bu uyku düzeni nasıl oluştu bilmiyordum ama iki adam da birbirinden oldukça nefret ettiği için uzak durmaları gerekiyordu. Bazı geceler, genellikle fırtına olduğunda ya da sonrasın-

da birbirimize sıkıca bastırıp zincirleme bir sıcaklık oluşturmaya çalışıyorduk.

Ortada üşüme problemim hiç olmadı çünkü iki adam da kalorifer gibi beni ısıtıyordu. Hava çok ısındığında istemsizce benden uzaklaşıyorlardı ve böylece tropikal rüzgârlar biraz olsun nefes almama yarıyordu.

Birlikte uyumanın bazı kötü yanları da yok değildi. Sivrisinekler doymak bilmeyen vampir gibi pis yaratıklardı, o yüzden patlak botu kestik ve küçük barakamızın kenarlarını kapatmaya çalıştık, böylece böceklerden filan korunacaktık ama çoğu zaman bu yüzden içerisi sıcak oluyor ve kokuyordu. Hafif esinti bile olsa iki adamın kokusunu bastırması imkânsızdı. Uzunca bir süre burnumu tıkayarak kusmadan uyumaya çalıştım.

Kent en beteriydi. Sanırım banyodan kaçma hakkını kullanıyordu, ufak bir çocuk gibi oynamaktan banyo yapmaya vakti kalmıyordu. En azından bu koku sinekleri uzak tutmaya yarıyordu. Bir süre dayanılırsa alışılır fikrine inanmıyordum, fakat son zamanlarda vücut konusu farklı bir boyuta ulaşıyordu.

Gecenin kör vaktinde ateş ölüp korlaştığında, okyanustan gelen rüzgârlar ferahlatıcı olmaktan çıkıp üşütmeye başlıyordu, o yüzden birbirimize kenetlenip uyumaya alışmıştık. Ben burnumu Dave'e dayamayı öğrendim, iki adamdan kesinlikle daha az kokanı oydu, bir de daha kolay uyuyabileceğim biri, benim alanımı daraltmıyor ve hareketlerimi önceden tahmin eder gibi bana yer açıyordu, hava soğuduğunda da güvenli limanım olarak daima yanımdaydı.

Bu da Kent'i arkama atmam demek oluyordu, vücudu hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı, ayrıca son zamanlarda sıklıkla bana

Emily Bleeker

çok yakın ve rahatsız edici bir şekilde uyuduğunu görüyordum, tüm vücudunu bana yaslıyordu ve şimdi de şu *rüya* görme durumları başlamıştı.

Bu izin veremeyeceğim kadar yakınlaşmalarla başladı ama uyanmama neden olan bu değildi. Geçtiğimiz birkaç gün, uyanınca ağır kolunun üzerimde olduğu fark ettim. Genelde uyurken o görünmez sınırı geçmezdik, bu konuşulmayan kurallardan-
dı: ısıtmak için yapılan dokunuşlardan fazlası yok.

İlk kez olduğunda Kent uykusunda kendi kendine duymakta zorlandığım şeyler söylüyordu, kokan nefesi kulağıma doluyordu ve ağır işitiyordum. Sonra parmakları hareket etmeye başlamıştı, yavaş yavaş, önce montumun arkasından sessizce kıvrılıyorlardı. Yarı uyanık bir halde böcek ya da fare olduğunu düşünürken bir anda parmakları tişörtümün içine girip çıplak tenime dokunmaya başlamıştı, o anda irkilerek uyandım.

“Kent, KENT, uyan,” diye sessizce ona seslendim, uyandığında şaşkıncı ve ne yaptığını anlamıştı. Bir anda elini çekip sakladı, sanki hiç uyumamış gibiydi.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım, bütün öğrendiğim düşünce tekniklerini uygulamaya çalıştım, ama sonraki gecelerde uyuyamamıştım, korkuyor ve o elin tekrar tenimde gezeceği fikrini aklımdan atamıyordum, daha da kötüsü derin uykumda daha da ileri gittiğini fark edememekten korkuyordum.

Barakadan çıkıp ertesi sabahın yorgunluğu ve mahmurluğuyla dolanırken Dave iyi olup olmadığını sormuştu. Söylemedim, yer değiştirmek istemedim. Bir parça utanç, görmezden gelme ama

büyük bir kısmı da Kent'in Dave'e karşı olan fiziksel üstünlüğü yüzündendi, olası bir durumda Kent her zaman kazanırdı.

Sonraki iki gece alacakaranlık kuşağında gibiydim, aynı şeyi yaşamayı bekledim. Üçüncü gece uyumamam imkânsızdı çünkü gün boyu çalışmış, ağaçlardan ceviz toplamış ve efor sarf etmiş-tik. En hafifleri ben olduğum için ağaçlara tırmanan da hep ben oluyordum, kollarımı ince ağacın gövdesine sararak ayaklarımla pürüzsüz kabuğun üzerinde rahatça gidebiliyordum. Günün sonunda bitkindim.

Kafamı bambuya koyar koymaz derin ve rüyasız bir uykuya dalmıştım, kimin nerede yattığı belli değildi, Kent arkamda mı, Dave önümde mi, bilmiyordum, örtülerimizin içine giren rüzgârı bile hissetmemiştim. Dave'in nefesini, Kent'in titreten horlamalarını duymuyordum. Ve gece bir noktada Kent'in ellerini kıyafetimin içinde ya da çıplak vücudumda hissetmemiştim, ta ki güneş okyanusun dibini boylayıp grinin tonlarında kaybolana kadar... Yorgunluğum tavan yapmıştı ve bir şeylerin ters gideceğine emindim.

Eli hiç anlayamayacağım şekilde tenimde ilerliyordu, durduğu yer tişörtümün içinde, köprücükkemiklerimin ortasındaydı, tam göğüslerimin ortasında. Ağır, kılı kolu üzerimdeydi ve çılgılık atasım geliyordu, küçük hareketlerle onun hâkimiyetinden kurtulurken ellerini tenimden uzaklaştırdım. Kurtulduktan sonra barakanın arka duvarına dayandım, kollarımla dizlerimi sararak kısa ve zor nefesler alıp verdim. Tüm kıyafetlerim üzerimde olsa dahi kendimi çıplak hissediyordum; ormana, kimsenin göremeyeceği bir yere kaçmak istiyordum. Ama her yer aynı okyanusla çeviriliydi, asla kaçamazdım. Üşümüş ve yenik düşmüştüm, ağırlaşan kafamı dizlerimin arasına aldım ve sessizce ağladım.

Emily Bleeker

Eğer Kent karanlıkta neler olduğunu bilseydi, devam etmezdi. Kent kâbusundan sonraki iki gece ya da her neyse, ateşin yanında uyudum, biliyorum, Dave bundan memnun değildi ama ikisi de yer değiştirmeme laf etmemişti.

Sonra yağmurlar geldi ve tekrar onlarla uyumak zorunda kaldım, çoğu gece uykusuz geçti, fetüs pozisyonunda kendimi Dave'e yaklaştıırıp iyice kapanarak uyumaya çalışıyordum. Sanırım bunun nedeni yağmur diye düşünerek pek farkında olmamıştı Dave ya da bunu konuşacak yer bulamamıştı.

Durmasını istiyordum.

Uykusuzlukla ne kadar daha savaşılabileceğimi bilmiyordum, yalnız kalabileceğim, aylardır gördüğüm bu iki insandan uzaklaşabileceğim bir an arıyordum. Dalgaların, tuzun ve terin monotonluğundan kurtulup biraz ferahlamam gerekiyordu.

Bohçam giderek ağırlaşmış ve omzumu acıtmaya başlamıştı ki iki dallı banyan ağacına ulaştım, üzerindeki işaret neredeyse görünmez olan yola girmemi söylüyordu, bu yol vahamıza çıkan yoldu. Parmaklarımı ovuşturdum, Dave'in ilkel X işaretlerini takip ederek Kent'e ihtiyacım olmadan buraya ulaşmalıyım. Yağmur bitkilerin şımarmasına ve yolumu birkaç kez şaşırtmasına neden olmuştu, bir iki defa durarak doğru yolda olduğuma emin oldum.

En sonunda ağaçlar seyrekleşirken bastığım zeminden de ıslak sesler çıkmaya başlamıştı, sonra aniden bileklerime kadar temiz su havuzuna girmiştım. En sevdiğim yıkama taşım suların altında kalmıştı, havuzun kenarındaydı. Ayakkabılarımı ıslatmak istemediğim için –kurumaları çok uzun sürüyordu– bohçamı yakındaki

bir ağaca astıktan sonra çıkartmak için kuru bir zemin buldum. Ardından v yaka tişörtümü ve şortumu çıkarttım. İçimde beyaz bikinim vardı ve omuzlarından biri çözülmüştü. Esnekliği kaybolmak üzereydi ama önemli yerlerimi hâlâ kapatabiliyordu. Çıkarttığım kıyafetlerimle ayakkabılarımı çantanın üstüne koyduktan sonra karanlık ve soğuk suya daldım.

Suyun içine girer girmez, o yenileyici kuvvet kendini hissettiriyordu, dizlerime kadar girip yıkama taşına ilerledim. Vücudumda kalan son kas gücüyle çantamı kenardaki kayanın üstüne fırlattım ve tırmanarak bir anlığına uyumak istedim. Ama içimdeki anaç ses işim bittiğinde uyuyabileceğimi söylüyordu. Saçmalık.

Yıkama rutinim çok basitti: önce kıyafetleri yıkıyor sonra da kendim yıkanıyordum. Birkaç parça kıyafeti çitileyip durulamak basitti, Margaret'in montunu da hep sona bırakıyordum, o kan lekesi üzerinde uğraşıp kadının yaşadığı acının son göstergesinin de kaybolmasını umuyordum. Sonunda kayalardan oluşmuş küçük mağaraya doğru yüzerek elimi oyuktan içeri sokuyordum, birkaç hafta önce keşfettiğim yerde Margaret'in makyaj çantasını saklıyordum.

Nasıl ilkyardım çantası hayatımızı kurtardıysa bu çanta da benim akıl sağlığımı kurtarmıştı. Tırnak makası, cımbız gibi birkaç aleti bulmuştum. Ayrıca şaşılır sayıda otel şampuanı, diş macunu, fırça, peçete, losyon ve sabun da çantadaydı. İçinde bir de bornoz olmadığına şaşırmıştık.

Şu küçük şişeler beni tekrar insana çevirebilmişti, o kadar büyük bir mucizeydi ki, şu ufacık şampuanlar sizi ruhunuza kadar temizliyordu. Kent ve Dave zulamdan haberdardı –tırnak makası ve cımbız gündelik eşyalardı– ama bunun yanında Dave'in sak-

Emily Bleeker

ladığı küçük bir sabun dışında ikisi de benim kişisel eşyalarım la ilgilenmiyorlardı. Bu iyi bir şeydi, ben daha çok kullanacaktım.

Taşa doğru yüzerek mayomu yıkadım, altımı ve üstümü çıkarttıktan sonra iyice çitiledim ve taşımın üzerine kurumaya bıraktım. Çıplak ve mutlu bir şekilde vücudumun her yerini sabunluyordum. Zayıflamış ve kaslanmıştım, karnım dümdüz ve sıkıydı, doğurduğumu anlatan eski izler dışında başka bir değişiklik yoktu. Bacağımdaki ve kol altımdaki kıllar erkeklerinki kadar uzamak üzereydi. Önceleri utanç verici olsa da sonrasında yeni vücudumun yeni parçaları gibi onlara alışmıştım. Ama yine de cildimin saten kayganlığını özlüyordum.

Vücudumu ovaladıkça şampuanın çiçek kokuları burnuma doluyordu ve sabunla temizlediğim cildim sıkılaşıyordu. Saçlarımı da bir avuç şampuanla yıkadıktan sonra iyice durulandım. Tanrım, temiz olmak harika bir duyuydu.

Kafamı sudan çıkarttıktan sonra duraklayarak iç geçirdim. Kamp hayatından kaçtığım bu küçük seyahat sona ermişti. Bitki örtüsünün arasından güneşin yavaşça battığı görünüyordu. Güneş azaldıkça havada bir serinlik oluştuğunda yeni bir fırtınanın bize doğru geldiğini anlıyorduk. Bir tarak alarak saçlarımı tardım, taşlara tekrar tırmanarak Dave'in tişörtünü kontrol ettim, neredeyse kurumuşt u. Hızlıca toparlanıp yağmur tüm emeğimi berbat etmeden kampa dönmeliydim.

Hâlâ ıslak olan mayomun altını taşın üzerinden alıp suyun içinde giydim, bej renkli, esnekliğini kaybetmiş çamaşırım biraz rahatsız ediyordu, sutyenimin son kopçasını da takarken ormandan bir çatırtı sesi geldi. Bir sopa kırılmış gibi, çok yakındı, korkutucu derecede yakın. Bu ada o kadar çok sürünge n vardı

Sır

ki: yılanlar, kertenkeleler ve fareler... Tanrım bir ton fare. Liste kafamda takip edemediğim bir hızla devam ediyordu.

“Merhaba? Orada kimse var mı?” Sesim fısıldasam bile yankıyla geri dönüyordu.

Parmak uçlarımla sudan çıkıp ipeksi çamurun üzerinde dikkatlice yürüyerek gizemli sesin olduğu tarafa yöneldim, aslında bu sese sebep olan şeyi bilmek istemesem de öğrenmeliydim. Sonra sesi tekrar duydum, bu sefer emindim, çalıların arasında kocaman bir şey hareket ediyordu. Bir ağacın arkasına saklandım, tırmanabilirdim fakat ağaç çok düzdü ve en yakın dal on metre uzaklıktaydı.

Yüksek sesli bir vurma ve sanki acıyla çıkarılmış hırıltılar duyuyordu, insansı değildi ama hayvan sesine de benzemiyordu. Koca bir şey bana doğru geliyordu. Adada henüz avlanan hayvan bulamamıştık, fakat bu olmadıklarını kanıtlamıyordu. Topuklarımin üzerinde dönerek suya daldım ve çantamı tekrar zulaya sakladım ardından geri dönüp eşyaları topladım, bohçamı sol omzuma atarak çıplak ayakla kumsala doğru koştum.

Kumsala ulaşmadan önceki son dallara takılıp kendimle birlikte her şeyi yere döktüm, zor nefes alıyordum.

“Bu neydi?” diye fısıldadım can havliyle.

“O da ne?” kalın erkek sesi ormanda yankılandı.

Ayağa kalkmaya çalışırken Kent kumsalın diğer tarafından bana doğru geliyordu, klasik kıyafeti üzerindeydi: şortu, çıplak vücudu ve elinde mızrağıyla yaklaştı. Kısa sarı saçları kazadan beri uzamıştı fakat yana yatmak yerine yukarı doğru farkı yönlere dikilmişti.

Emily Bleeker

Oh, Kent'miş. Kalbim normal ritmine dönmeye başlarken, “Bilmiyorum, çamaşırları yıkıyordum ve bir ses duydum. Yüksek ve bana doğru geliyordu. Kocaman vahşi bir hayvan sesi gibiydi.”

Kent bana bakarken beyaz kaşlarını şüpheyle kaldırdı, kolları çıplak vücudunun önünde birleşmişti, “Ve bu gizemli hayvan neye benziyor?”

“Bilmiyorum, görecektense kadar kalmadım ama o her neyse çok büyük ve hızlıydı.” Artık daha rahat konuşabiliyordum ve nefes alış verişim kolaylaşmıştı. “Yabandomuzu ya da benzer bir şey olabilir mi? Her neyse?”

“Bilmiyorum, belki,” dedi Kent ve omuzlarını silkti, mızrağını omzuna atarak dirseklerini iki yanda sabitledi. “Ve sen de bu yüzden sırlıslıkla, sadece altındaki şeyle koşturarak kumsala geldin öyle mi?” Neredeyse çıplak bedenimi gözleriyle tekrar süzerek, “Kırmızı başlıklı kız, koca kurttan korktu mu yoksa?” dedi.

Kollarımı yarı çıplak vücudumun önünde birleştirdim, aslında hep böyle yüzüyordum ama burada yalnızken ve adamın gözleri vücudumun her yerini iyice tararken kendimi örtmek istemiştım. Utancın verdiği baskı ve heyecan gözlerimden yaşların gelmesine neden oldu, durdurmaya çalıştım. Beni böyle, zayıf görmesini istemiyordum.

“Niye hep uyuzluk yapıyorsun, Kent? Biraz daha sempatik olamaz mısın?”

Arkamı dönerek suratımı saklamaya çalıştım. Yerdeki kumlanmış bohçamı alırken meşgulumuş gibi görünmeye çalıştım, mangolarımdan biri yuvarlanarak dalgaların önüne gitti ben

de arkasından emekleyerek sanki dünyadaki son meyve oymuş gibi peşinden gittim, gözyaşlarım ve dalgaların köpükleri arasındaki mangoyu alırken Kent sıkıca kolumdan tuttu ve ayağa kaldırdı.

“Bana histerik numarası yapma, kırılgan duygularını zedelemek istemedim.”

Çok sıkı tutuyordu ve uzun tırnakları tenime batmıştı, beni kendine doğru çekti, göğsündeki kıllar avuçlarıma dolmuştu. Nefesi ekşi kokuyordu, kusacak gibi olmuştum ama kahvaltı yapmadığıma şükrettim. Parmaklarını açmaya çalışsam da çelik gibiydi.

“Kent, bırak beni.” Umursamadı ve daha çok kendine çekti.

Bir eliyle yarı kurumuş saçlarımı avuçlayarak eline doladı, sonra bırakarak düzgün bir kıvrıkcık oluşturdu, sonra avcunun içine alarak kokladı.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye homurdandı. “Gerçekten güzel.” Saçımı bırakarak iki eliyle kollarımı iki yana bastırdı, ayaklarımı yerden kesti ve vücuduna bastırdı, burnu boynumda gezinirken beni tekrar kokladı.

Kaçmak istiyordum ama donup kalmıştım, bir bitki gibi avcıların yanımdan geçip gitmesini bekliyordum, sonra dudakları kulağıma yaklaştı, derin derin aldığı nefes korkutuyordu.

“Şu anda uyumuyorum, Kent. Hemen bırak beni ya da bir gece uyurken donunun içinde bir yılan bulabilirsin,” diye kükre-dim. “Ve bu bir blöf değil.”

Beni bıraktı, hafif arkaya doğru sendeledim, sersemlemiştim. “Ne dediğini bilmiyorum kaltak, hadi koş, babacığına git ve ormandaki canavarları anlat.” Eli her zamanki gibi beline sokulu bı-

Emily Bleeker

çağının kabzasında duruyordu. “Bir daha bana parmak uzatmayı aklından bile geçirme.”

Kollarımı kendi etrafıma daha sıkı sararken bir yandan da tit-riyordum, Kent aç gözleriyle son kez vücudumu inceliyor ve homurdanıyordu. Ve biliyordum. Ormanda homurdanarak gezen şey bir hayvan ya da canavar değildi, Kent’in ta kendisiydi. Gittiğinden emin olduktan sonra bir an bile düşünmeden eşyalarımı toplayarak o günkü iki tehlikenin birinden kaçıyordum.

Sonra nefes nefese Dave’in yanından geçip ateşin yanına gittim. Ateşte dört tane şişe geçirilmiş balık öğle yemeği için kızarıyordu, çantamı barakanın önüne koyduktan sonra ateşin üzerindeki dumanı takip ettim, ayakta ellerimi uzatarak dumanın tüm vücuduma işlemesine ve ormandan beri peşimden gelen zambak kokularını alıp götürmesine uğraştım.

On Beşinci Bölüm

Dave

Şimdi

“E n basit şekliyle hayatta kalmak, terk edilmiş bir adada yaşamak ne kadar zordur?” diye sordu Genevieve ruhsuzca. Soruyu öylece soruvermesi, onu rahatlatmıştı. Sonunda güvenli bir konuydu.

“Çok zor aslında. Merak ediyorum, insanoğlu ceptelefonlarından önce ne yapıyormuş? Hazır yemekler yokken, elektrik yokken...” Dave kısık sesle güldü. İnsanlar sizin ne yediğinizi, nasıl yediğinizi, nasıl uyuduğunuzu ya da barındığınızı merak ediyordu. Tabii açlık dışında onlara en çok zarar veren şeyin insan olmaları gerçeği olduğunu bilmiyorlardı.

“Evinizden bahset, adadan. Neye benziyordu?” Kadın dudaklarını büzdü, Dave bunun bir gülümseme olduğuna karar verdi.

“Eh, ada küçüktü, aşağı yukarı iki üç kilometre çapındaydı, biraz meyve ağacı, balıklarla dolu bir lagün ve ormanın içinde temiz su kaynağı olan bir havuzumuz vardı. Böyle küçük bir adada temiz su kaynağı bulduğumuz için şanslıydık.” Dave bunları anlatırken,

Emily Bleeker

kıt kanaat yaşamlarından gurur duyar gibi olduğunu hissetti. Gerçekleri anlatıyor olmak, yalan söylemekten daha eğlenceliydi.

“Peki, orayı nasıl yaşanır hale getirdiniz? Ne gibi eşyalarınız ve gereçleriniz vardı?” Genevieve sorularını yıldırım hızıyla soruyordu, ama Dave vereceği cevaplarda acele etmeyip düşünceli davranmak istiyordu, konuşmanın bu kısmındaki güvenli konuyu rahatça kullanmalıydı.

“Bambuları kullanarak bir barınak yaptık, palmiye ağacının kabuklarını ve botun parçalarını kullanarak su geçirmez bir yüzey oluşturduk. Kent karmaşık bir su toplama düzeneği kurdu ve botta kalan diğer suları da kaynağı bulana kadar kullandık. Kayaların kenarlarındaki sümüklü böcekleri yedik ve şansımız yaver gittiğinde mızrakla balık yakaladık.” Tüm lagün Dave’in hafızasında canlanmıştı, mavinin tonu, salyangoz avladıkları taşlar, korundukları zehirli deniz yılanları, parlak beyaz kumsal...

“Hmmmm.” Genevieve tepkisini vermekte gecikmedi, Dave’in verdiği detayların hepsini bir kenara atarak nasıl balık yakaladıklarını ya da hindistancevizlerini nasıl topladıklarını geçti. “Ve adanın dinamikleri? Bir lider var mıydı?”

Dave nefesini tuttu, agresif konulara dönmüşlerdi, kapanma vaktiydi. “Açıkçası Kent liderdi,” diye yanıtladı. “Pilot olmasından dolayı bazı durumlara alıştı ayrıca hayat memat meselelerinde verilecek önemli kararlarda işe yarıyordu. Lillian ve ben onu takip etmekte problem yaşamadık, her şey doğaldı.”

Kent’le alakalı iyi şeyler söylemek kolay değildi, hatta çoğu doğru olmasa bile bu önemliydi. Genevieve’in gözlerindeki sinsî ateş yeniden parladı.

“Peki sen ve Lillian, sizin rolünüz neydi?”

Mutlu. Bir. Aile. Bunu söylese satabilirdi, en iyi gülümsemesini yaparak yanağındaki gamzeyi belli ettikten sonra göz kırpıp kolayca söyleyebilirdi, ama kendini zor tutarak yanıt verdi.

“Hepimiz aynı şeyleri yapıyorduk. Bitki ve meyveleri topluyorduk. Malzeme arıyorduk. Katı kurallarımızdan biri, kampı terk eden biri olursa dönerken mutlaka yakacak getirme zorunluluğuydu. Avlandık, Kent bu işte çok iyi olsa da bir süre sonra bu iş hepimizin elinden geliyordu.”

Genevieve sımsıkı kapalı dudaklarının arasından homurdandı. “Yani Kent’ten memnundunuz, sert ve ters bir karakter olduğunu bildiğiniz halde, o patronunuzdu?”

“Tam değil aslında,” diye hızlıca yanıtladı Dave. Tereddüt etmemiştir, bir yerde bu gurur duyulacak da bir şeydi, “Bu işte dünyada yeteri kadar tecrübeye sahibim ve kimin hangi işte iyi olacağını ve o kişinin her zaman harika bir insan olamayacağını bilirim. Fakat işini yaptığı sürece karakteri çok fazla da umursamam.” Bacak bacak üstüne attıktan sonra rahatlamış bir hali vardı.

Buna karşın Genevieve, sandalyesinin kenarında gergin bir şekilde oturuyordu, kalemini stresli haliyle yukarı aşağı sallıyordu. “Tamam...” dedi ve not kartlarına baktıktan sonra, “Peki, uyku düzeni?” diye sordu.

“Hepimiz barakanın içinde uyuduk, palmyelerden yere yumuşak bir zemin yaptık ve bir kısmıyla da üzerimizi örttük. Birbirimize yakın yatıyorduk, vücut ısılarımızı kullanmamız gerekiyordu. Fırtınalı gecelerde ateş sönmesin diye nöbetleşe odun atıyorduk.”

Emily Bleeker

“Ve karınızın dışında başka bir kadınla uyumak garip değil miydi?”

“Hayır, bu hayatta kalma meselesi. Bazı geceler Lillian ateş nöbeti tutuyor ve Kent’le ikimiz küçük kızlar gibi uyuyorduk.”

Evdeki ekipten gülüşme sesleri yükselirken Dave’in gerginliği nefesiyle birlikte çıkıp gitmişti. Genevieve Randall kontrolü kaybetmeye alışkın değildi, röportajlarında bu asla olmazdı, soruların arasında dışlarını öyle gıcırdatırdı ki, ses evin dışındaki karavandan duyuluyordu.

“Peki, duygusal olarak?” diye devam etti, belli ki kendi duygularıyla da baş etmeye çalışıyordu: kafa karışıklığı, öfke. “Sen ve diğer sağ kalanlar ailelerinizden ayrı yaşarken neler hissediyordunuz?”

“Kolay değildi, buna emin olabilirsiniz.” Dave koltuğuna iyice yerleşti, devamından *ondan* bahsetmek zorunda olduğunu biliyordu. “Lillian kocasını ve çocuklarını özlemişti, çaresizdi. Doğum günlerini adada kutlamıştık ve hatta tüm özel tatilleri de kutluyorduk. Her gece uykuya onlarla daldığını ve onlarla uyanıldığını söylemişti.”

Daha fazlasını anlatmaması gerekiyordu, çünkü *Lillian*’la alakalı daha fazlasını anlatabilirdi ama bunu yapmamalıydı, Kent’le ilgili ne cevap vereceğini düşündü.

“Kent, Theresa için çok daha fazla yas tutuyordu, ailesinden uzakta olan bir adamın kederinden fazlasına sahipti, ailesinden hiç bahsetmiyordu. Eğer Theresa kurtulabilmiş olsaydı Kent son-suza kadar o adada kalabilirdi.”

Muhabir başka bir soru sormadan önce derin bir nefes aldı, ısırmaya hazırlanan bir bekçi köpeği gibiydi, güvende olmama-

sı gerektiğini söylüyordu. “Peki sen Dave, karın olmadan nasıl yaptın?”

Dave, Beth’e bir bakış attı, karısının suratı hâlâ bir oyuncak bebek kadar donuktu. “Kelimeler onu ne kadar özlediğimi tarif etmeye yetmez,” diye yanıtladı.

Karnındaki yangı tekrar başlamıştı, ülser gibiydi, ne zaman yalan söylese bu yangıyı hissediyordu. Karısına bir öpücük göndermek istedi ama sonra bunun yapmacık olacağını düşündü.

Genevieve, birkaç kart daha karıştırdıktan sonra yoldan çıktığını anladı. Bir tanesini seçerek ilk kul çocuğu gibi elindeki karttan sorusunu okudu. “Lillian, sen ve diğer kurtulanların lakapları olduğu söyledi, bu doğru mu?”

“Evet, çok özel şeyler değildi ama bu kadar vakit geçirince oluyor işte.”

“Senin lakabın neydi, Dave?”

“Dave zaten bir lakap gibi ama bazen beni tam adımla –David– da çağırırlardı.”

Genevieve bu cevabı sevmiş gibi göründü, “Ardında bir hikâye var mı peki?” diye devam etti.

Dave gözlerini kaçırmamak için kendini kontrol ettikten sonra cevaplamaya devam etti, “İncil’deki David gibi olduğumu söylerler, bilirsiniz David ve Golyat gibi. Ne zaman balık avına gidip bir şeyler yakalasam, hatta en küçük balığı tuttuğum zamanlarda bile Kent klasik esprisini yapardı: bu Golyat’ı alt etmiş olmam anlamına geliyordu.”

“Peki anlıyorum, yani Kent dindar biriydi öyle mi? O ve Lillian’ın birçok ortak noktası olmalı öyleyse. O öğretmen bir anne

Emily Bleeker

ve rahip bir babanın olduğu bir aileden geliyor. Sanırım ortak noktaları olacaktır.”

Dave kontrolü kaybetmemeye çalışarak adada olan hiçbir şeyin bu kadına anlatılmadığını hatırlatıyordu kendine, Lillian dışında kimse de anlatamazdı ve onun da susması için birçok neden vardı.

“Pek emin değilim Bayan Randall, tek bildiğim bana nasıl seslendiğiydi,” diye cevabına devam etti Dave, eğer yalanlar kulesinden bir taş bile çıksa, ya da bu kadın tarafından çekilip alınsa tüm kule başlarına yıkılacaktı.

“Peki ya Kent? Ona ne lakap takmıştınız?”

“Kent’e ‘İzci’ diyorduk. Hayatta kalma meselelerinde çok becerikliydi, mesela Margaret’in gözlük camını kullanarak ateş yakmıştı, Lillian’a palmye kabuklarından iplik yapmayı öğretmişti. Neye ihtiyacımız varsa onu yapıp bize veriyordu.”

“Görünüşe bakılırsa onunla birlikte olmanız sizin için büyük şansmış,” Genevieve bastırıyordu, kelimelerinde ince bir alay cilası vardı.

“Çok hem de, o adam olmasaydı şu anda burada oturuyor olamazdım.” Kent’le ilgili konuşurken ses tonunun iğrençliğini saklayabilmek için çok çalışması gerekmişti, o yüzden göz teması kurmak ve gülümsemek çok işe yarıyordu.

“Anlıyorum,” dedi muhabir ve devam etti. “Lillian’a gelelim, onun lakabını söyler misiniz?”

Dave karısına baktı, sıratı hâlâ renksiz bir maskeyle örtülüydü, bazen Beth odadaki herkesten daha iyi bir yalancı diye düşünmeden edemiyordu, Lillian’la alakalı konuşmak zorlayacaktı, hem

de kendi evinde. Dave gözlerinin uzunca bir süre dalmaması için hemen cevaba geçti.

“Bazen onu ‘Lily’ diye çağırırdık,” dedi, kısa ve öz.

“Bu lakabın arkasında da bir hikâye var mı?” ağzından bal damlıyordu, öyle tatlı niyetlerle soru soruyordu ki...

“Hayır,” derken *a’zı* uzatmıştı.

“Kent de bu lakabı mı kullanıyordu?”

“Ooo, evet tabii. Kent, Lillian’ın çok ciddi biri olduğunu düşünüyordu, o yüzden biz de ona Lily demeye başladık,” dedi Dave ve arkasına yaslanarak rahatlamaya çalıştı.

“Kent herkese bir isim takmışsa mutlaka Paul’e de bir isim vermiştir, öyle değil mi?”

Paul. Bu isim David’in başına şiddetli bir ağrı sokmayı başarmıştı, neden şimdiden onu konuşmak istiyordu ki? Paul açık ara en büyük yalanımızdı, üstünü örtmek için çaba gerekiyordu. Paul’e karşı hissettikleri, Lily’nin duyguları ve onu kaybettikten sonra başlarına gelen olaylar, zor günler...

“Bundan çok da emin değilim,” derken Dave gırtlığını temizledi. “Lillian’a sormak isteyebilirsiniz, bu gibi bir bilgi ancak onda vardır.”

“Sen Paul’le çok vakit geçirmedin öyleyse?”

“Bir adada birlikte kaldığınız zaman, diğerlerini göz ardı etmeniz pek mümkün olamıyor,” diye yanıtladı Dave, teste tabi tutuluyormuş gibiydi.

“Ah, o zaman sen Lillian ve Paul’dan kaçmaya çalışıyordun, öyle mi?” diye sordu Randall, adamın sözlerini ustalıkla çarpıtıyordu. “Neden peki?”

Emily Bleeker

Dave sinirlenmişti, birkaç sefer dürtülmüş bir kobra yılanı gibi dişlerinden akan zehri kadını ısırarak ona enjekte etmeyi bekliyordu, “Kimseyi görmezden gelmedim,” dedi Dave, sesi zehirliydi. “*Lily*, onun hakkında soru soracağınız tek kişi.” Kelimeleri tane tane söylerken dizinin üzerindeki elini yumruk yapmıştı.

Genevieve omuzlarını rahatlatarak elindeki kartları yeniden karıştırmaya başladı; kibirliydi, sonraki soruya geçmeden önce anın tadını çıkartıyordu. “Şans bulursam Lily’ye bu konuyla alakalı sorular soracağım,” diye sözünü tamamladı.

On Altıncı Bölüm

David - 81. Gün

Ada

Üç ay önce, günlük aktivitelerimden birinin elimdeki mızrakla soğuk bir su birikintisinde avlanmak olacağını düşünemezdim.

Gömleksiz, haki pantolonumu dizlerime kadar kıvrımış bu halimle çok ilkel hissediyordum, tam bir erkek, dünyayla bir bütün. Mütevazı barınağımız, gözlük camıyla yaktığımız ateşimiz, yabancılarla gece ısınmak için koyun koyuna olmam, ne diyeyim olağan geliyordu.

Bugün küçük koyumuzdaki kayalardaydık ve Lillian tam tepemde, bir taşın üzerinde oturuyordu, güneşten yanmış teni ve rüzgârın üflediği saçlarıyla olabildiğince doğal görünüyordu gözüme. Yeşili kaçmış mayosunun altındaki kasları atletik bir şekilde hareket ederken kayaların üzerinde parmak ucuyla bale yapıyor gibiydi. Saçını kulaklarının arkasına aldıktan sonra kayanın diplerine eğilip birkaç midye toplamaya çalışıyordu, güneşin yansımasıyla saçları altın rengi gibiydi. Margaret'in

Emily Bleeker

kolyesi üzerindeki yüzüklerin de ağırlığıyla sarkarak suratına çarpıyordu.

Benim olduğum tarafa bakarak boşluğa el sallarken diğer elinde de topladıkları vardı. Suyu tararken yaptığı işe onay vermek için biraz bekledim, onu izlediğimi fark etmediğini umsam da çok da kolay fark edebileceğini biliyordum. Dengede durmaya çalışırken, ip üzerindeki cambazlar gibi görünüyordu ve çok seksiydi.

Kendi kendime sırtıtmayı bırakıp balık tutmaya odaklanmaya çalıştım, eğer dikkatimi kaybedersem bu bir felaketle sonuçlanabilirdi. Lillian midye toplamaktan daha fazlasını yapıyordu, hayatımı bile kurtarıyor olabilirdi.

Bu lagünü karaya ulaştıktan üç gün sonra bulduğumuzda kusursuz görünüyordu, dalgalardan ve yüksek kayalar sayesinde rüzgârdan korunan bir yerdi, büyük ve tembel balıklarla doluydu. Etraftaki ağaçlarda da hindistancevizleri, muzlar ve mangolar vardı.

Bu küçük adadaki diğer kumsallar bir yana, balık tutulabilecek tek yer bu kayalık alandı. Normalde birkaç yüz metre yüzererek suyu geçebilirdim, problem değildi hatta bazı seyahatlerimde Fiji'de zıpkınla balık tutmuşluğum bile olmuştu. Fakat kazadan sonra, boğulmaktan kıl payı kurtulup okyanusta sürüklendikten sonra, o yorgunluk kendinizi riske atmanıza engel oluyordu.

Lagünün kenarındaki kumsal da kurtarma ekipleri için ideal bir alandı, Kent İMDAT yazısını adanın batı yakasındaki geniş kumsala yazmıştı ve bir tane de bizim tarafımızda bulunan kayalıkların yanındaki kumsala yazı yazmıştı. Kocaman bir sinyal ateşi

de ihtiyaç anından yanması için barakanın içinde hazır bekletiliyordu, kuruydu. Uzun bir iti ama harflerin yerini değiştirmek ve ateşe taze odun getirmek bile umudumu ayakta tutacak şeylerdi.

Sonra köpekbalıkları. Hayatımın büyük bir bölümünü Kaliforniya'da geçirmiştim ve defalarca plaja gitmişliğim vardır ama bir köpekbalığını ancak yarım metre kalınlığında camları olan bir akvaryumda görmüştüm. Shark Week'teki tanıtımlar ve tecrübe eksikliğinden ötürü köpekbalıklarının her zaman gözü kara, devasa hayvanlar olduğunu filmlerden öğrenmiştim, çok derine gitmediğim takdirde güvende olacağımı sanırdım, fakat doğa kısa süre içinde bana bir sürü farklı tür olduğunu öğretti.

İlk köpekbalığını gördüğümde korkmamıştım, hatta çok sevimliydi. Balık tutarken mini köpekbalığı mavi lagnde dolanıyordu, derinden yukarı çıkıp bana doğru geliyor, sanki kaç tane balık tuttuğumu kontrol ediyordu. Sevimli bir köpeği andırıyordu, bir ara sevimli balıki arkadaşıma bir isim takmayı bile düşünmüştüm, onunla ilk kontağımı bir balığı tek seferde yzgelerinden vurduğumda kurdum. Yakaladığım balığı sudan çekmeye çalışırken çırpınıyordu ve tam o sırada kk dostum gelip balıkla birlikte mızrağımın yarısını alıp gitti.

Köpekbalığı sarıbalığı gözlerimin önünde ufacık parçalara ayırmıştı, balığın parçaları ayaklarıma gelmeye başlamış ve olduğumuz yer kan yüzünden bulanıklaşmıştı, bir anda daha kk köpekbalıkları ziyafet için etrafa şşt.

Kanımdaki adrenalin artarken ve dikkatlice oradan kaçmaya çalışırken Discovery Channel'daki görüntülerden birini hatırla-

Emily Bleeker

dım, köpekbalıklarının çılgınca yemesi sırasında bacaklarımdan olmak istemiyordum, sudan çıkıncaya kadar yüzümü o yönden çevirmeye cüret edememiştim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Suda köpekbalıkları var, sakın suya girme!” diye bağırdım, Lillian doğruldu ve kumsalın ortasında buluştuk.

“Köpekbalığı mı? Ah Dave, seni ısırdı mı?” diyerek ellerini üzerimde gezdirdi, kan ya da diş izi arıyordu.

“Ya bu köpekbalığına ne dersiniz?” Kent ormanın içinden elinde bir bıçakla çıkageldi.

“Bir tane değil, bir sürüler. Lagündeler,” derken nefesim normale dönmüştü.

“Bekleyin,” dedi ve kafasındaki soyulan deriyi kaşıdı. “Şu küçük gri şeylerden mi bahsediyorsunuz?”

Onayladım. “Yakaladığım balığı mızrağımdan çaldılar.”

Kent kocaman bir kahkaha attı. “Ah kahretsin, sen tam bir yumuşaksın. Onlar sana zarar vermezler. Bir daha mızrağını ona sapladığında bağırarak bir şey bulmuşsun demektir,” dedi ve bıçağını yerine sokarak koşar adım ormana, artık her ne yapıyorsa yapmaya gitti.

“Gel, otur.” Lillian yakındaki bir kütüğün üzerine oturmamı istedi, okyanusa bakıyorduk. Bu kütüğe balıkçı kütüğümüz di-yordu. “Kent bugün birkaç tane fare yakalamış, hadi biraz balık tutmayı erteleyelim ne dersin? Tamam mı?”

“Tamam,” diyerek kabul ettim.

Suya tekrar girebilmem iki gün sürmüştü, kırk sekiz saat boyunca Kent’in yüksek dozda dalga geçmelerine maruz kalmıştım, balığı günbatımında tutuyordum, birinin yine beceremediğini

görmesini istemiyordum, yeni mızrağımla yola koyulduğumda arkamda ayak sesleri vardı.

Lillian.

Salyangoz toplaması gerektiğini söylüyordu, halihazırda önceki gün bir sürü toplamış ve iki gün yetecek kadar olmasına rağmen tekrar toplamak istiyordu. Gereklilikten ziyade, benimle gelmek istediğini anlamamış gibi yaptım ve güvende olmamı istediği için hissettiğim mutluluğu kabul etmek için bir süre içsel bir kabullenme yaşamam gerekti.

Her zaman olduğu gibi Lillian yine değerli biri haline gelmişti, yüksekte tünediği taşlardan lagündeki büyük balıkları kolaylıkla seçebiliyordu. Sonuç olarak biz, Kent de dahil balığa grup halinde gitmeye karar verdik, her gün durduğumuz noktalar değişecekti.

Bugün en sevdiğim pozisyondaydım. Lillian'la ikimiz çok iyi bir takım oluyorduk, o taşların üstündeyken güvende olduğumu biliyordum. Tabii, Kent'in etkisi çok büyüktü ve mızrak ondayken daha fazla balık yakalıyorduk ama ona hiç güvenmiyordum. Kent gözcü olduğunda suda köpekbalıklarının gelip gelmediğinden emin olamıyordum, Lillian onunla balık tutarken de kumsalla yakın durmaya çalışarak kadını tümüyle onun himayesi altında bırakmamaya çalışıyordum.

Lillian taşların üzerine çıktı, ayak parmaklarıyla kayaya sıkı sıkı tutunuyordu ve değişik el hareketleri yapıyordu. Onu dikkatle takip ediyordum, eğer bir köpekbalığı görürse ellerini birleştirip gökyüzüne doğru tutuyordu. Büyük bir balık sürüsü gördüğünde

Emily Bleeker

iki elini birbirine paralel tutuyordu, balık olmasını umuyordum ama büyük karanlık gölgeleri de takip ediyordum.

İşareti kontrol etmeye kalmadan etrafımı sarı tonbalıkları sarmıştı, tonbalıkları çok büyüktü. Omurlarındaki büyük dikenler yüzünden, köpekbalıkları kadar vahşi gözükseler de en azından bunların dişleri yoktu.

Adaya bu kadar yakın mesafede tonbalığı bulmak zordu ama Kent haftalardır ay döngülerinde balıkların kıyıya geldiklerini anlatmıştı ve yine haklı çıktığı için üzölmeye vaktim yoktu.

Mızrağı dik tutarak saldırıya hazırlandım, kazadan sonra öğrendiğim iki şey hızlı hareket etmek ve çok kez denemek olmuştu.

Balıklar etrafımı sardığında kuyruklarının yumuşak kısımları bacaklarıma değiyordu, bense suya doğru seri mızrak darbele-ri vuruyordum. Mızrağın çıkardığı su sesi vardı, fakat etrafa su sıçratmıyordu. Lillian yanıma geldiğinde mayosunun üzerinden sular damlıyordu, mızrağımın ucunda da sarı bir tonbalığı vardı. Ağırılığı bambuyu bir hayli eğmişti.

“Bu harikaydı!” diye haykırdı, koşarken nefes nefese kalmıştı. “Elindeki o şeyle Ninja gibiydin. Kent bunu görünce çatlayacak.”

Yüzüme öyle büyük bir gülümseme yayılmıştı ki yanaklarım acıyordu, “Ben de herkes gibi şaşkınım. Sanırım biraz başım dönüyor. Az önce taşın oradan bağırdın ya, ondan öncesi biraz bulanık hafızamda.”

Suda sıçrayarak yanıma geldikten sonra, “Hadi sudan çıkalım Geçmişî Olmayan Adam, az önce bir balık yakaladın ve ağzının tadını biliyorsun,” dedi.

“Çok büyütüyorsun,” derken kendime güvendiğimi göstermek istiyordum, benim beceriksiz olduğumu sanmasından nefret ediyordum, başını çevirir çevirmez hemen suyu tekrar kontrol ettim ve balığı parçalamadığımdan emin oldum.

Kıyıya ulaştığımızda Lillian kuma oturdu, ıslak bacaklarına yapışan kum kısa şortunun arasına da gitmişti. Ben hâlâ hareket eden balığı yere bıraktıktan sonra yanına oturdum, yorgun ama mutluydum.

“Hmmm, şimdiden balığın tadı ağızımda gibi, hepimiz için bir ziyafet, harika,” derken saçında biriken suları sıkıyordu.

“Ben yakaladım, o yüzden tadına ilk ben bakacağım. Kim bilir belki de ardımda bir şey bırakmam.”

“Pekâlâ, seni köpekbalıklarından kurtardım o yüzden karşılığında bir şeyler almam lazım. Kent benim salyangozlarımı yiyebilir,” derken her zaman oynadığımız oyunlardaki gibi davranıyordu.

“Evet, süper fikir, bunu çok *sevecek*,” diyerek yanımdaki taşlardan birini dalgada temizleyerek avucumun için ovuşturdum. “Biliyorum, ona salyangoz meselesini söylersin ve ödeşiriz. Eğer ben onu yemekten uzak tutacak olursam beni öldürür, özellikle de taze balıktan.”

“Ona söyleyeceğim,” derken Lillian’ın gözleri çelik gibi parlıyordu. “O adamdan korkmuyorum. Biliyor musun, henüz bana kendi adımla bile seslenmedi. Sürekli ‘bebeğim’ ya da ‘tatlım’ diye sesleniyor,” derken buna alındığı her halinden anlaşılıyordu.

Onu daha iyi görebilmek için yan döndüm, yüzü akşam güneşiyle aydınlanıyordu. “Sanırım isminle alakalı, o isimden nefret ediyor.”

Emily Bleeker

“Benim ismim mi? Sana bahsetti mi?”

“Bir şeyler anlatmış olabilir.”

Gülüyordu ve gülerken parmaklarını saçları arasında dolaştırıyordu, yeşil gözleri okyanusun mavi yansımasıyla farklı bir renge bürünmüştü. Hâlâ onu ilk gördüğüm andaki kadar güzeldi. Ben de parmaklarımı kendi saçımda gezdirdim, Kaliforniya’da saçımı kestirememiştim ama bu da istediğim bir modele doğru gidiyordu. Ensemdeki kaba kıvrımlarla suratımdaki sakallar “koca ayak” gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Lillian aslında çok da güzel gelmiyor kulağa, eğer benim ailemde olsaydın sana Lily derdim.”

“Gerçekten mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Şükürler olsun ki onun yanındaki ilk gerginliğimi atmıştım ama hâlâ onunla konuşurken zaman zaman kalbim yerinden çıkacak gibi olduğu da oluyordu. Kuma konsantre olarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

“İnan ya da inanma, babam çiçekçiydi. Çocukluğumda zamanımın çoğunu onun dükkânında geçirirdim, ‘Büyülü Çiçekçi’ dükkânımızın adıydı.” Gözlerimi istemdişi kaçırarak o isimden hep nefret ettiğimi anımsadım. “Zambaklar*, her çeşidi, babamın en sevdiği çiçeklerdi. Sana kesin öyle seslenirdi eminim.”

“Sanırım hoşuma giderdi,” diyerek dudaklarını birleştirdi, “Hmmm, Zambak. Bir gün babanla tanışmak isterim, eve döndüğümüzde. Bana çiçeklerden aranjman yapmayı öğretir ve beni Zambak diye çağırmasına izin bile verebilirim.” Bunu çok yapar-

dık, eve dönüş hikâyeleri anlatır, hayaller kurar, sanki olacakmış gibi planlar yapardık.

“Babamla tanışmanı çok isterdim, tanıdığım en iyi adamdı ama birkaç sene önce vefat etti.”

“Çok üzgünüm Dave, şey yapmak istememiştim...”

“Yok, hayır. Her şey yolunda, ben iyiyim.” Kafama üşüşen kederi uzaklaştırarak kilitli kapılar arkasındaki üzüntülerden uzak duruyordum. Burada kendimi kaybetmemeliydim, beni kontrolü altına alıp yok edebilirdi. “Beş yıl oldu. Biz, çok ama çok yakındık. Annem üç yaşındayken bizi terk etmişti, yani hayatımda hep ikimiz olmuştuk,” dedikten sonra doğrularak kuma bir daire çizdim. “Geri dönüp dönemeyeceğimin stresini yaşamayacak kadar erken öldüğüne seviniyorum.”

“Babanla bu kadar yakın olman çok güzelmiş, ben ikisine de yakın değildim. Babam bir rahip, beni sevdiğini biliyorum ama benimle gurur duymadığına da eminim. Hayatta yaptığım her şey iyi olabilir ama yeterince iyi değil.” Lillian da ellerini kuma gömerken tırnaklarında kalan bazı pembe boyalar gözüme çarptı.

“Ne? Geçmişinde uyuşturucu sabıkaları ve trafik cezaları mı var yoksa?”

“Hayııııı,” diye kıkırdadı. “Babam Mike Henshaw’la evlenmemi isterdi, kilisemizdeki yardımcı rahip ve bir rahip eşi olmamı isterdi. Denedim, gerçekten ama birlikte yapamadık,” Suya bakarken yüzündeki tüm neşenin kaçtığını görebiliyordum.

“Eminim zavallı Mike hayal kırıklığına uğramıştır.”

“Sanmıyorum, Jerry’yle evlendikten bir yıl sonra misyonerlik gezilerinden birinde tanıştığı kızlardan biriyle evlenmiş ve altı ço-

Emily Bleeker

cuğu var, hatta Tennessee’de de bir kilisesi var. Ben onu o kadar mutlu edemezdim. Babamsa bencil olduğumu söylüyordu.”

“Bence bencil değilsin, ama baban sanki olmadığın biri gibi davranmanı istemiş,” sesimdeki öfke artmaya başladığı için kısa kestim.

“Sanırım,” diye cevap verirken yanaklarını ısıırıyordu, “Her neyse, bununla başa çıkabildim ve artık ne düşündüğü konusunda üzülmiyorum, Josh ve Daniel olduktan sonra işler daha iyiye gitti, artık çocuklarımla vakit geçirmeyi tercih ediyorlar.”

“Beni ailenle tanıştırmalısın, tanıştır ki ne kadar iyi bir kızları olduğunu ve çok şanslı olduklarını onlara söyleyebileyim.”

“Ha, ha. Tamamen yanılıyorsun.” Lillian kafasını sağa sola sallayarak cevap veriyordu, “Ailem senden hoşlanırdı, komiksin, eğitimsin ve hepsinin dışında dini olarak bağnazlığın yok. Babam seni bir dondurma gibi kaşıkla yuvarlayıp kâsesine koyabilir.”

“Vay, kulağa çok eğlenceli geliyor...”

“Seni uyarmalıyım tabii, seni David diye çağıracak, Josh’a Joshua dediği gibi, bu onun tarzı. İncil’deki isimleri seviyor, malum konular yüzünden.”

“David, yani David ve Golyat’taki gibi mi?”

“Aynen, o David. Ama o sadece bir devi öldürmedi, İsrail’in en büyük krallarından biri oldu ve onun gibi olacak Solomon’un da babasıydı. Babam, İsa soyunun Eski Ahit’teki gibi David’e kadar uzandığını söyler,” derken sesini biraz alçaltan Lillian sanki bir sır verecekmiş gibiydi. “O büyük bir simgedir.” “E o halde bundan böyle Kent’le bana ‘Majesteleri’ demeniz gerekiyor.”

Lillian esprime karşılık, “Tabii, nasıl istersen,” diyerek hafifçe koluma vurdu.

“Kesinlikle kulağa hoş geliyor. Kral David, KRAL David.” Sesimi olabildiğince gür tutmaya, soylu gibi görünmeye çalıştım. Lillian yüzünü buruşturarak, “Sen sevmesen bile baban mutlaka bayılırdı,” Dedi.

“Hayır bence ‘saygısızca ve günah’ derdi,” babasını taklit ederek, “Fakat David, bu isim sana yakışıyor.” Bunu yaparken dudaklarını büzüyordu ve ben onlara dokunmak istiyordum. *Tanrı aşkına Dave kontrol et kendini.*

“Eğer sen beni David diye çağırırsan ben de sana Lily diyeceğim.”

“Sanırım bu hoşuma gider,” dedi ve omzuna düşen saçlarını topladı. “Artık adadaki kimliklerimiz belli, gizli kimliklerimiz yani önceki yaşantımızdaki insanlar gibi olamayız, o nedenle neden bunu kayda değer bir şekilde değerlendirmiyoruz.”

“Bu harika bir fikir, Lily hadi yapalım,” dedikten sonra el sıkışmak için elimi uzattım ve iki kere bileklerimizi aşağı yukarı salladıktan sonra bıraktık.

“Peki David, artık anlaştığımıza göre bana nasıl balık temizlediğini gösterir misin?” diye sorduğunda dizlerinin üzerinde duruyor ve doğum günü kutlayan bir çocuğa benziyordu, sanki hediyelerini açmayı dört gözler beklemiş gibiydi.

“Tabii, gerçekten öğrenmek istiyorsan neden olmasın.” Bilmek istediğini umuyordum, çünkü onunla birkaç dakika daha geçirerek günümü daha iyi bitirebilecektim.

“Herhalde istiyorum,” dedi ve ayağa kalktı, elleriyle dizlerini temizledi. “Bıçağın yanında mı?”

Emily Bleeker

“Evet yanımda, şu taşların üzerinde temizleyelim.” Elimi sağ cebime atarak bıçağımı aradım, onu asla yanımdan ayırmazdım, asla. Lillian’la konuşmaya çalıştığım, fırsat kolladığım bir şey daha vardı. “Bu sana bir şey vereceğimi de aklıma getirdi, gel otur.”

Lily’nin kaşları merakla yukarı kalktı ve yanıma oturdu, şimdi bağdaş kurmup oturmuştu ve heyecanı her halinden belli oluyordu. Elimi cebime atarak küçük palmye yapraklarına sarılı paketi çıkarttım. Hatırladığımdan daha küçüktü, avuç içime sığacak kadardı ve iki parmak genişliğindeydi.

“Oh, bu ne hediyesi?” derken paketi avuçlarının içine bıraktım. Bırakırken içimde farklı hisler oluşmuştu.

“Bunu erken yılbaşı hediyesi olarak kabul edebilirsin, bekleyecektim fakat...” Doğru kelimeleri bulamıyordum. “Aç hadi.”

Parmakları, ayakkabı bağıyla bağlanmış paketi açarken sıkıca sarılı yapraklar da bir bir açılıyordu, Lily çok acele ediyordu, aynı kalbimin şu anki atış hızı gibi hızlıydı, sonra paket açıldı ve avcunun içinde hediyeleri vardı: taş, tahta ve kendi ellerimle yaptığım bir bez parçasıydı bu, sadece onun için.

“Bir bıçak mı? Nerede... Nasıl? Bunu nasıl becerdin?”

“Hayır, onu bir yerden satın aldım... *tabii ki* ben yaptım, beğendin mi?”

Parmakları bıçağın sapını inceliyordu, bezin üzerinde gezen parmakları on santimetrelik bıçağı iyice incelemişti.

“Beğendim, hatta bayıldım. Harika! Bunu becerdiğine inanmıyorum. İşe yarıyor mu? Balık üzerinde kullanabilir miyim?” derken bıçağı yakaladığım ton balığına doğru tutuyordu.

“Evet, işe yarıyor,” diyerek bıçaktan uzaklaştım. “Onu sallarken dikkat et, çok keskin. Bir hafta onu bileylemek için uğraştım.”

“Demek ki arada kaybolduğunda bununla uğraşıyordum, çok kurnazsın. Kent çok kıskanacak.” Heyecandan ayaklarıyla dans ediyor gibiydi. Neden bu kadar mutlu olmak zorundaydı ki? İşte konuşmanın bu anını yapmak için sabırsızlanıyordum.

“Lillian... Lily,” diye seslendim, adındaki espriye gülümsedi ama ben gülemiyordum. “Bu bıçakla alakalı Kent’e bir şey söylemeyeceksin, bir sır olarak saklamanı istiyorum.”

“Ama neden? Bana kampta kullanırım diye verdiğini düşünüyordum, gizli saklı kullanacaksam ne anlamı kalır ki? Gizli bıçağımı? Anlayamadım.”

Bu sandığımdan daha da zor olacak gibiydi. Bıçağın sapını ve keskin kısmını yaparken bu konuşmayı yapmanın bin bir türlü şeklini denemiştim.

“Kent tehlikeli ve güvenilemez biri,” dedim hızlıca. Ağzını açtı, muhtemelen karşı çıkacaktı ama ellerimi hafifçe omuzlarına koydum. “Bu bıçağa her şeyden çok ihtiyacın var. Güvenliğin için.”

“Güvenlik?” şimdi bıçağa bakıyordu ve sanki birdenbire ellerini yakmaya başlamıştı. “Beni neden koruyacak? Bu bıçağı Kent’e karşı kullanmam gerektiği için yaptığını mı söylüyorsun?”

Sağ elimle yüzünü okşadım, parmaklarım yavaşça boynundan aşağı uzanan saçını takip etti. “Dinle, ikimiz de onun yanında güvende değiliz ama sen daha zayıf olanımsın.”

“Neden?” diyerek tepki gösterdi ve kendini geri çekerek, “Ne yani kadınıym diye mi?” dedi.

Emily Bleeker

“Hayır, aslında evet, yani bir anlamda öyle,” derken bocaladım.

“Endişelendiğin için teşekkür ederim ama kendi başımın çaresine bakabilirim, ne yapacağını düşünüyorsun ki hem... beni alı mı koyacak? Tükenmek bilmeyen uyuzluğuyla bana saldıracak mı?” diyen Lily bıçağı bana doğru uzatarak geri verecekmiş gibi görünüyordu ve bu aramıza biraz da mesafe koyacaktı. Yüzündeki o karanlık ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

“Hayır, ama sana bakışları yüzünden, Lily. Sana vahşi bir hayvan gibi bakıyor, avı gibi görüyor. Bu adada istediği her şeyi yapıp hiç ceza almayacağını biliyor ve ben de yapabileceğini düşünmeye başladım. Son tahlilde... onun yanında güvende değilsin ve az bir süre kaldı...”

“Neye Dave?” sesi titriyordu, korkuyor mu yoksa kızıyor mu bilememiştim. Bıçağı tutan elini tuttum, parmaklarını bıçağı tutacak şekilde kıvırdım.

“Bakmaktan öteye gidene kadar, uyanık ol, dikkatli ol çünkü sana bir şey olacak olursa ne yaparım bilmiyorum.”

Kent’in ona dokunacak olma fikri bile içten içe beni mahvediyordu, ellerini çekerken muhtemelen içimdeki bu yangıyı hissetmişti, bıçak hâlâ elindeydi ve titriyordu.

“Aptalca bir şey yapma, Dave, ona karşı gelme. On iki yaşında bir izci çocuğu değil o,” dedi ve sesi taştan maskesinin ardında azalmaya başladı, yüzündeki o cesaret maskesi eriyordu ve onun kırılğan olduğu apaçık ortadaydı. “Eğer seni mutlu edecekse onu taşıyım ama söz ver, onunla tek başına uğraşmayacaksın. Söz verirsen bıçağı kabul ederim.”

Boynundaki damarlardan kalp atışları görülebiliyordu. Biliyordum, benden bir şey saklıyordu, kötü ve bilmemi istemediği bir şeydi. Sormak istiyordum ama sormadım.

“Ona saldırmak gibi bir planım yok ama senin için endişeleniyorum. Umarım aşırı tepki veriyorumdur, ama dikkatli olmanı istiyorum her ne olursa olsun. Tamam mı?”

“Tamam,” dedikten sona bıçağını ilkel kabzasına yerleştirdi ve titrek bir nefes alarak, “Ciddi konuşmalar yeter. Şimdi güneşte çürümeden önce balığı nasıl temizleyeceğimi de gösterir misin?” dedi.

“Elbette,” derken yalandan bir gülümsemeye çalıştım.

Lillian hoplayarak balığa doğru koştu ve o balık artık gözümde bir balina gibiydi. Balığı yerden alırken beni çağırdı, gülüşü her zamanki gibi rüzgârda uçuşan melodiler oluşturunuyordu.

Lily’yle birlikteyken evi ne kadar özlediğimi unutuyordum, eski hayatımı hayal ettiğimde bile onsuz bir düzen oluşturmıyordum. Onun böyle hissetmediğini biliyordum, yani Jerry’yi tereddütsüz tercih edeceğini biliyorum ama bu adada onsuz hayatta kalamazdım ve o gittiğinde nasıl yaşayacaktım?

Göğsümü tarifsiz bir acı doldururken bir tarafım Kent’le arasında ne geçtiğini sormadığım için mutluydu, onu bu kadar korkutacak ne yapmıştı bilmiyordum. Israr etsem anlatacağını da biliyordum ve anlatırsa Kent’i öldürmek zorunda kalabileceğimi de biliyordum.

On Yedinci Bölüm

Lillian

Şimdi

“**E**n iyi meyvelerimizi ilk Noel’den bir hafta öncesi için saklamıştık. O sabah Dave ve Kent balığa gitmişlerdi ve dolayısıyla bir gün sonrası için de yeterince kutlama yemeğimiz olacaktı. Birbirimize adanın etrafında bulabildiğimiz şeylerden hediyeler hazırladık ve o gece yemekten sonra hediyelerimizi açtık. Dekorlarımız bile vardı, çiçek toplayarak desenler ördük. Evdeki Noeller gibi değildi ama hatırı sayılır çaba harcamıştık.” Lillian yavaş yavaş konuşuyordu, bu onun en sevdiği anılardandı.

“Ne hediyeler aldığınızı hatırlıyor musunuz?” İyi hatıralar Genevieve’i tabii sıkımsı, zamanını boşa harcayacak on farklı şeyden biri gibi hissediyordu.

“Ben erkeklere palmyelerden şapka yaptım, çünkü güneşte derileri çok çabuk yanıyordu, özellikle Kent seyrek saçlıydı. İşe yarar diye düşündüm. Kent bana rengârenk bir deniz kabuklarından bir kolye verdi, Dave ise bir balık mızrağı yapmıştı çünkü

kendi mızrağını yapmakta biraz beceriksizdim. Onlar da artık paylaşmaktan sıkılmıştı.”

“Evden, aileden uzakta biraz zor ve farklı olmuştur mutlaka,” diye konuyu ileri götürdü Genevieve.

“Evet, öyleydi.” Lillian cevap vermemek için kendini frenliyordu. “Aynen öyle.”

“Ailenize, siz olmadan geçirdikleri ilk Noel’i nasıl kutladıklarını sordunuz mu? Siz taş bileylerken onlar dünyanın diğer tarafında neler yapıyorlarmış?”

“Ailem büyüklerle birlikte geçirmiş.”

Genevieve, Lillian ortalıkta yokken neler yaşandığını ondan daha iyi biliyormuşçasına başıyla onayladı. “Cenazeniz Noel zamanında yapılmış eğer yanlış hatırlamıyorsam.”

Lillian’ın burun delikleri gerilmişti, bir an mikrofonu kopartıp röportajı terk etmeyi düşündü, içerisi sıcak ve basıklaşmıştı, belki de klimayı açmayı unutmuşlardı. “Bu bana söylenen şekliydi.”

“Arama uçak bulunduktan bir hafta sonra bitirilmişti, ardından da sen ve dostların ölü ilan edildiniz. Cenazeniz neden bu kadar geç yapıldı?”

Genevieve’in dar omuzlarının üstünden Jerry’ye bakarken nasıl bir açıklama yapacağını bilmiyordu. Jill, Jerry’nin pes etmek istemediğini tüm birikimlerini bu arama için kullanacağını söylemişti. Görünüşe bakılırsa Beth de onunla birlikteydi ve maddi destek veriyordu, en az Jerry kadar umutluydu. Ta ki babası uçakla gelip Jerry’yi alana kadar. Babaları Rob kriz yönetiminde deneyimliydi ve kardeşi Noah da bu konuda hep Jerry’yle dalga geçerci.

Emily Bleeker

Pes ederek Rob'la eve dönen Jerry herhangi bir taziye yapmak istemedi, günler ayları kovaladı ve sonunda Lillian'ın annesiyle birlikte Jill, bir cenaze töreni düzenleyerek önce Wildwood'da Lillian'a sonra da Fairfield, Iowa'da Margaret'a tören düzenlediler. Fairfield mezarlığında iki mezar mermeri vardı. Margaret kocasının yanına gömülmüştü ve Lillian hemen yandaki boş çimlerde, bir gün Jerry'nin de gömüleceği yerde yatacaktı. Burayı Margaret'ın cenazesine gittiklerinde görmüştü, mezar taşında şöyle yazıyordu: "İyi bir eş, anne ve arkadaş. Çok erken kaybettik." Lillian ertesi gün bu taşı hemen kaldırtmıştı.

"Umut," dedi Lillian, kocasının gözlerine bir an bakarak. Ardından tekrar Genevieve'e odaklandı, "Jerry'nin henüz umudunu kaybettiğini düşünmüyordum. İçinden bir sesin benim hâlâ oralarda bir yerde hayatta olduğumu söylediğini biliyordum."

"İlk Noel'de anne babanız ne yapıyordu."

"Sadece bildiklerimi anlatıyorum." Lillian öne doğru eğildi, "Ailem Missouri'de Noel için kalmıştı, süsleme ve ağaç yapıyorlardı."

Genevieve kaşlarını kaldırdı. "Yani cenazeden çıkıp çılgın bir Noel kutlamasına mı gittiler?"

"Çok ruhsuz gibi konuşuyorsun," diye çıkıştı Lillian, "Noel en sevdiğim tatildi, o yüzden özel olmasını istemişlerdir. Çocuklarım normale dönsün diye." Ailesine o kadar minnettardı ki... Jerry kederi yüzünden çocuklarına gerekli ilgiyi gösterememişti ve tüm yük onların omuzlarında kalmıştı. Hediyeleri alıp paketlenmişler, yemekleri yapmışlar ve Noel'de birlikte yaptığımız tüm aktiviteleri eksiksiz yerine getirmişlerdi.

Genevieve, yaklaşık elli kere onaylayarak Lillian'a gerçekten çok ciddi biçimde katıldığını anlatmak ister gibi başını sallıyordu. "Demek çocuklar için çok zor bir süreçti?"

Lillian artık bu konuyu konuşmak istemiyordu, belki adayla alakalı bir sürü detayı saatlerce anlatabilirdi ama çocukları konusunu kapatmıştı. Genevieve'in yaratmaya çalıştığı dramatik havayı dağıtmak için ellerini sallayarak, "Zor bir Noel'di ama çocukları bilirsiniz. Noel baba geldi mi yüzleri hemen gülmeye başlar," dedi.

Lillian sorulan dekorasyon, hediye ve Noel'de ne yaptın soruları için Genevieve'e minnettardı, çünkü kocası tam karşısındaydı fakat Jerry onun kadar becerikli maskeleri olan biri değildi ve o bu soruları aynı ustalıkla cevaplayamaz, sahte gülümsemeler yapamazdı. Umursamazlığı öyle beceriyordu ki, kimsenin içindeki kederi görmesine imkân yoktu. Tropik bir adada kalarak öğrendiği en önemli yeteneklerinden biriydi bu; mızrakla balık avlamak, meyve toplamak ya da palmyelerden battaniye yapmaktan daha önemli bir yetenektir. Yalan söylemeyi biliyordu.

"Başka tatiller de kutladınız mı? Yılbaşı? Palmiye şapkalar, hindistancevizinden süsler?"

Yeni yıl. Noel Jerry'nin zayıf noktasıysa, yeni yıl da Lillian için öyleydi. Kendi kuyusunu o gün kendisi kazmıştı ve artık tepede bir ışık dahi göremiyordu. Fakat bocalamak, göz kırpma veya ağlamak yerine cevap verdi.

"Hayır, herhangi bir gün gibiydi."

On Sekizinci Bölüm

Lillian - 112. Gün

Ada

Koyu mavi suyun üzerinde sırtüstü uzanırken gözüme girmeye çalışan güneş ışıklarına hafif hafif izin vererek gördüğüm renklere zihnimde bir müzik çalıyordum. Kollarım yana açıldı ve zihnimde yarattığım bu şaheserin, Noel gününden beri aklımda yer edinen özlem düşüncelerini yok etmesine çabalıyordum.

Bir hafta önce, Noel gününde kendimi ödüllendirdim, bir gün boyunca hatıralarlaydım. Şu ana kadar bu tarz düşüncelerden kendimi korumaya ve uzak durmaya çalışmıştım, çünkü görmezden gelmek hatırlamaktan daha az acı veriyordu. Ta ki Noel sabahına kadar, o gün teslim oldum.

David ve Kent'e çocuklarımla alakalı hikâyeler anlattım, hatta bazılarını iki defa anlattığım da oldu. Josh'ın Daniel'a alfabeyi öğretirken tahta kalemiyle yepyeni televizyonumuzun ekranına yazı yazdığını anlattım. Josh'ın bir dönem sadece turuncu kıya-

fetler giydiğini ve Daniel'ın ilk kez en sevdiği yemeği öğretmeni-ne anlatmasını ve ne kadar gurur duyduğumu anlattım.

Jerry'yle ilk Noelimizi ve hiç paramız olmamasına rağmen birbirimize özel hediyeler yaparak verdiğimizizi anlattım, o tahta kutuyu hâlâ kullandığımı itiraf ettim. Hikâyelerimle onları delir-tene kadar anlattım ve Kent bir süre sonra barınağa kaçtı ben de bu sayede David'in zoraki gülümsemesini yakaladım.

Dinlemeleri bittiğinde bile ben düşünmeyi bırakamamıştım, güneş doğup batana kadar evimle kendim arasında gidip geliyordum, bazı günler annelik zamanında saatlerce emzirmelerimi ve usta bir bakıcı oluşumu hatırlıyordum. Diğerleri de çocukların büyüyerek nasıl iki vahşi canavara dönüştüğüyle alakalı şeylerdi.

En sevdiğim günler, güzel bir romanı tekrar okur gibi yavaş yavaş hatırladığım günlerdi. Jerry bizimle birlikte evdeydi, Margaret da oradaydı, bazen de benim ailem vardı. Birkaç saatlik deneme sonunda hafızama bu kadar görüntüyü getirebilmeme çok şaşırmıştım, detaylarla birlikte tüm anılar karşımdaydı. Gözlerimi kapattığımda kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum.

Tek göremediğim şeyse, Noel'e olan bu özel sevgimin beni burada kuduz bir Noel köpeğine çevireceğiydi. Noel'den bir hafta sonra "ev kanalını" kapatıp "hayatta kalma" kanalına geçiş yapmak zorunda kaldım, bir hayli zorlanmıştım. Kokular, görüntüler, duygular sessiz her anımda beni rahatsız ediyordu ve bu adada sürekli bir sessizlik hâkimdi.

Hatta özel yerime bile gidemeyeceğimi düşünmüştüm bugün, çünkü sessizlikte lanet vardı ama sonunda gitmeyi becerdim. Havuzdaki sular sanki anıların üzerimde bıraktığı keder parçacıkları-

Emily Bleeker

nı alıp götürüyordu, sonra bunlar atmosferde buharlaşıyor ve ben tekrar temiz hissedebiliyordum.

Ağır ağır dolambaçlı yoldan çamaşırları kurumaya bıraktığım taşa giderek şortumu aldım. Hâlâ ıslaktılar. David’se hâlâ beni yeni yıl kutlamalarının ikinci bölümü için bekliyordu ama ben hâlâ dünden kalma yorgunluğumu hissediyordum.

Kent partimizin nasıl olacağını tahmin etmediği için erken-den yattı, bizse ateşin etrafında oturduk şarkılar söyledik ve ürkütücü hikâyeler anlattık. Gecenin aklımda kalan anıysa saati tahmin ettiğimiz andı. Sonra izlediğimiz filmlerden bahsettik ve en kötü filmi hangimizin izlediğine karar verdik, kıyasıya yarıştık fakat sonunda David *Oğlum*, *Sevgilim*, *Arkadaşım*’dan yaptığı bir alıntıyla ipi göğüsledi. Aylardır böyle gülmemiştim.

Sonra ateşin iki yanında sızarak geceyi bitirdik. Kent’le yaşadığım o karşılaşma anından beri ateşin etrafında yatmaya başlamıştım. David genellikle barakada yatıyordu ama dün gece birlikte uyumak çok eğlenceliydi, küçükken ailemin yanına giderek uyuduğum akşamları hatırlamıştım.

Fakat gençken yaptığım gibi öğlene kadar uyumak yerine, şafak vaktinden önce kalktım, ateş kor haline dönmüştü ve havadaki serinlik muazzamdı. Barakada kaldığım zamanlardan gelme bir alışkanlıktı, Kent’ten kendimi korumak için edindiğim bu alışkanlıktan benden uzakta olsa dahi kurtulamamıştım.

Noel hepimizi efkârlandırmıştı ama Kent’in durumu daha farklıydı, o gece ağaçların arasına kaçmış ve iki gün boyunca ortalarından kaybolmuştu. David’e ona bakmaya gitmek istediğimi söylemiştim, belki bir kuyuya düşmüştü ya da balık avlarken bo-

ğulmuştu diye düşünmüştüm ama David pek umursamıyordu. Hatta Kent'in sürekli huysuz olması onu bu durumda biraz da sevindiriyor gibiydi. Kent'in sonraki hamlesi ne olacak bilemiyordum ama onu gördüğümde ve sonraki hamlesini tahmin edebildiğimde kendimi daha güvende hissediyordum.

Fakat David haklıydı, Kent'e bir şey olmazdı, haliyle iki gün sonra gecenin bir vakti ormandan çıkarak arkamda balık ve ter kokularıyla belirdi. O yokken barakada uyuyabileceğim fikri için ne kadar salak olduğumu düşündüm fakat bu kez bana dokunmaya kalktığında uyuyormuş gibi yapmadım, koşarak kumsala indim ve salın üzerinde donarak uyudum. O gecedeki Kent'in gözü üzerimdeydi biliyordum fakat bana tek bir kelime dahi etmemişti.

Çamaşırları kuruttuğum taşın üzerine çıktım, tenime vuran güneş hoşuma gittiğinden hafifçe inliyordum, bu spa günlerimin ada versiyonuydu. Tenimdeki su buharlaşırken kâğıttan ince iç çamaşırlarım da güneşin altında hızlıca kuruyordu. Taşa uzanarak ormandan gelen rahatlatıcı seslere ve zihnimdeki hiçlik duygusuna kendimi bıraktım, bu sayede uyuyabilecektim.

Yanaklarımı gıcıklayan şey beni gerçekliğe geri döndürdü. Korku reflekslerim korkunç şeylerle karşılaştığımda çok işime yarıyordu ama bu kez durum farklıydı, suratım heyecandan renk atmıştı ve parmaklarımla üzerime tırmanan her neyse atmaya çalışıyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatarak hayali yaratığı görmezden gelip gideceğini umdum ve sanki doğru şeyi de yapmıştım, gözlerimi kapatıp kollarımı serbest bıraktığımda gıcıklanma hissi gitmişti.

Emily Bleeker

Ardından bir el ağzımı kapattı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, Kent tepemdeydi, elini ağzıma öyle sert bastırıyordu ki nefes alamıyordum, kafamı taşa şiddetli bir şekilde bastırıyordu, kolunu tutup ağzımdan çekmeye çalıştım, etleri tırnaklarımın arasına girmişti ama o kıpırdamıyordu. Kolları bir ağaç gövdesi kadar sağlam duruyordu. Ön dişlerim dudaklarımı yarıyor ve ağzım kanla doluyordu. Kanın metalik tadı boğazımdan gider gitmez kusacak gibi oldum. Ayaklarımla sağı solu tekmelemeye çalıştım fakat Kent'i iskalıyordum.

Ciğerlerim yanmaya başlamıştı, karanlık, bir bardağın suyla dolduğu gibi içime doluyordu. Her şey çok hızlı geliyordu; vücudum sabitleşiyor, ciğerlerimse nefes almayı bırakıyordu. Artık acıya ya da çırpınmaya yer yoktu, kapanan bilincimle yerde uzanıyordum. Zihnimin karanlığında korkutucu ve tazeleyici bir hiçlik hali vardı. Artık çok fazla dert etmemem gerektiğini söylüyordu, akışına bırakıp gitmemi istiyordu. Teslim olmanın büyüğü alt edilemezdi, yerçekimi gibi inatla beni kendine çekiyordu. Karanlığa adım adım yaklaşıırken el ağzımdan çekildi ve tekrar nefes almaya başladım.

Gözlerimde dolaşan karıncalar tekrar karanlık, güvenli yere gitmemi söylüyordu. Düşünmeme ve film şeridi gibi kafamda dolanan anları bir araya getiremeden ağzıma dolan kan boğazımdan aşağı inmeye başladı. Boğulmamak için ayağa kalktığımda tüm kan çenemden aşağı aktı. Elimin arkasıyla suratımı temizledim. *Biri peşimdeydi. Kent benim peşimdeydi.*

Sendeledim, her şey bulanıktı, havuza ve çevresine baktım, o gitmişti. Ormanda da yoktu. Tekrar kayanın üzerine çıkarken çamurlu yüzeye düştüm. Midem bulanıyordu, ellerim ve dizlerim

üzerinde yuvarlanırken ağzıma dolan kanla birlikte midemdekileri kustum, asit ağzımı yakıyordu. Kafam acımişti ve hâlâ bulanık görüyordum.

Arkamda, ormanın içinden bir çıtırtı gelir gelmez çamurlu ellerime emekleyip Kent gelmeden kaçmaya çalıştım. Altımdaki çamur ne kadar çok çabalarsam beni o kadar çok içine çekiyordu, zorla nefes alarak ellerimi çamurun içinden çıkarıp birkaç ilerlemeye çalışıyordum. İlerlemek yerine olduğum yerde batarak canlı canlı gömülüyordum. Hızla çarpan kalbim ağzımdaki yaraya kan pompalıyor ve dudaklarımdan kan damlaları akıyordu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Kent’in biraz alaycı biraz da kızgın sesi arkamda duyuldu. Ayak sesleri, evden kaçmış bir bebeğin ebeveyni gibi yaklaşıyordu, ağzımı açıp çığlık atmaya çalışmak işe yaramamıştı.

Kent gülüyordu, arkama bakmadım.

Ağaçlara ulaş ve koş. Ormanın karmaşık yolu bir iki adım ötemdeydi ama şu anda birkaç kilometre gibi görünüyordu, ne kadar çabalarsam o kadar yavaşlıyordum.

O yanımdaydı, çıplak ayakları çamurun içindeydi, kahverengi lekeler bacaklarına bulaşmıştı. Kavalkemiklerindeki kılların üzeri çamurla örtülüydü. “Neden kaçıyorsun, tatlım? Küçük yaşlı Kent’ten korkmana gerek yok,” diyerek dalga geçti. “Hadi tatlım, ayağa kalk seni yıkamamız lazım.”

Suratını aradım ama parmakları çamurlu saçlarımı yakaladı, asılarak beni dizlerimin üstüne kalkmaya zorluyordu, komutlarına uymak istemiyordum ama başka şansım yoktu. Bacaklarım altımda öylece sallanıyordu.

Emily Bleeker

Ayağa kalk, diye bağırdım içimden. *Lütfen ayağa kalkmama izin ver!* Kent saçımı iyice arkaya çekerken saç tellerimin tek tek kopma seslerini duymaya başlamıştım, açık mavi gözleri bıçak gibi keskindi. “Yaramazlık yapmamalısın, cici kız. Bundan kaçacak halin yok ama sevimli olmaya çalışırsan daha kötü olur.”

“Kent, ne... ne istiyorsun?” diye konuşmaya çalışırken vücudumun yarısı hâlâ çamurun içindeydi.

“Ne mi istiyorum?” dedi ve içten bir kahkaha attı. “Ayağa kalkmanı istiyorum, şimdi hemen.”

“Başka ne istiyorum biliyor musun?” derken beni kendine doğru çekti, ekşi nefesi suratıma geliyordu. Kusmamak için uğraşıyordum. “Theresa’yı geri istiyorum. Şu iğrenç barınakta onunla uyumak istiyorum. Peki buna sahip olabilir miyim? Neden hayır, Lily? He?” durakladığında cevap vermemi beklemiş gibi yaptı. “Çünkü senin yüzünden, o burada değil. PR elemanıyla fingirdeşirken çok meşgul olduğun ve koltuğuna oturmadığın için. Şimdi burada yarı çıplak keyif çatıyordu, o salak Dave’le evcilik oynuyorsun ve kalkıp bana sinirleniyor musun?” Sesi öyle yükseliyordu ki etraftaki kuşlar bile kaçmaya başlamıştı. Dudağının kenarından akan salyaları görebiliyordum. Sonra bir virgül koyar gibi gülümsedi. “Pek sanmıyorum. Oyunlarından sıkıldım. Şimdi suya gir, yoksa ben sokarım.”

Sonraki an bulanıktı bir anda karadan, yarı belime kadar o suya nasıl girdim bilmiyordum, oradaydım ve Kent de arkamdaydı, elleriyle saçımdan tutarak benimle bir kukla gibi oynuyordu.

“Al bununla yıkan.”

Elime küçük bir şişe tutuşturdu, Margaret'ın çantasındakilerden, etiketinde *frezya kokularıyla* yazan bir şişeydi. Titreyen ellerime kapağını açarken şişe suya düştü. Sadece ellerimle uzanabiliyordum çünkü kafamdan asılıyordu.

“Bırak gitsin,” diye kükredi. “YIKAN, ŞİMDİ.”

Kanlı ve çamurlu ellerimi temizlerken sabun puding gibi olmuştu, yüzümü, kollarımı, vücudumu ve yüzümü yıkadım. Şişeyi tekrar alıp tüm sabunu kafama döktü, kabaca kafamı ovaladı ve her yerine köpürtmeden yaydı. Ardından da beni suya batırdı.

“Lütfen yapma, lütfen, lütfen,” diye yalvarırken kendimi dışarı atmaya çalışıyordum, beni boğacağından emindim. “Ne? Birazcık sudan korkuyor musun? Her hafta burada oynarken öyle görünmüyordun, bize çalışıyorum deyip burada çırlıçıplak geziyordun. Şimdi minik bir dalış yapamaz mısın? Kafan hiçbir şey çalışmıyor değil mi? Tamam, yeter artık. Kararı ben vereceğim, şimdi *suya* gir.” Beni daha fazla dibe itti, şimdi sadece yüzüm dışarıda kalmıştı. “Hadi, durulan.”

Beni karanlık suya itti, burnuma ve ağzıma su dolar dolmaz öksürmeye başladım, yüzeye çıkmaya çalıştım, vahşi baloncuklar, değerli hava kabarcıkları olarak ağzımdan kaçıyordu ve son nefesimdeki çığlığım suyun içinde öylece kalakaldı. *Nefes alamıyordum ! NEFES ALAMIYORDUM!*

İçimde kalan tüm kuvveti kullanarak ayaklarımla çamurlu suyun dibine bastırdım ve başımı iten güce karşı koymaya çalıştım. Sudan çıkar çıkmaz ciğerlerime hava dolarken kontrolsüzce öksürdüm, ağzımdan oluk oluk sular aktı. Kent kollarını kavuşturmuş çıplak vücuduyla beni izliyordu, bekliyordu. Vücudum

Emily Bleeker

sakinleştğinde elleriyle beni kendisinden uzak tutarak kirli bir çift çoraba bakar gibi bakmıştı.

“Bu daha iyi,” diye homurdandı ve daha sığ olan tarafa doğru beni sürükledi.

“Şimdi karşımda iyi bir kız var,” diye devam etti. Beni biraz daha suyun dışına çektikten sonra kendinden uzaklaştırdı. Parmaklarını gri çakıllarla buluştuktan sonra devam etti. “Sudan çık ve üzerindeki çıkart. Hemen.”

Beni neden soyamak istediğini biliyordum ve soyununca olacakları da biliyordum, ama yüzümdeki ve kafamdaki darbeler bana daha da kötü şeyler yapabileceğini hatırlatmaya yetti. Yavaşça çakılların üzerine yürüyerek daha düzgün nefes almaya çalıştım ve midemden gelen suların kanla birlikte ağzımdan çıkmaması için ağzımı tuttum. Ellerimi kaldırdığımda titrediğini gördüğünü çok iyi biliyordum, şimdi, benim korktuğumu bilmesi içimi acıtıyordu ama titremeleri kesemiyordum. Taşın üzerine çıkarken sivri köşeleri ellerimi kesmişti.

“Ayağa kalk,” derken tükürdü. Çamur bulaşmış suratının altında ahlaksızca bir ifade belirmişti.

Titreyen dizlerimle tamamen ayağa kalktım, vücudumu izliyordu, sanki tamamen çıplakmışım gibi her noktaya dikkatle bakıyordu. Çamurdakinden daha kirli hissediyordum.

“Önce üstün,” diye emir verdi, sırtıma doğru ilerleyen ellerim tekrar titrerken sütyen kopçama ulaştım.

Başparmağımı kopçanın altına yerleştirip, diğer elimle de iki tarafı birbirinden ayırmaya, ortaokul yıllarımdan beri yaptığım şeyi yapmaya çalışıyordum.

“Bir problem mi var?” diye sordu Kent, bıçağını kasıklarının arasında gezdiriyordu. Bir cevap yerine icraat bekliyordu. Kopçayı daha sert kıvrarak açılma sesini ve dolayısıyla Kent’in aç bakışlarının yok olmasını bekliyordum, beni inciteceğini söyleyen bakışlarının.

“Yapamıyorum... Açamıyorum.” Küçük, kaybolmuş bir çocuk gibiydim, yalnız, korkmuş ve annesini isteyen bir çocuk.

“Bir kez daha her şeyi kendi başıma yapmam gerekecek. Gel buraya,” diye kükremeye devam eden Kent taşın kenarına geldi. Onu dinlemenin beni daha fazla hırpalanmaktan kurtaracağını düşünüyordum ama işe yaramayacaktı. Bir yandan havuza bakarak dibe dalarak gözden kaybolmak mümkün mü diye düşündüm. Kent’in sağ eli bileğimi tam tutacakken parmaklarımla kendimi dengeleyerek suya atladım. Fakat on adım uzağa ve birkaç metre derine ineneğime hemen Kent’in bir iki metre yakınına düştüm ve direk suyun dibine indim. Çamurlu su saçlarımın arasına dolarken suyun zeminine değen ayaklarımla hayatımı kurtarmak için daha derinlere gitmeye çalıştım. İlk kulacım hızlı ve düzgündü, suyun içinde çok çaba harcamadan sanki uçarmış gibi hareket ediyordum. İçimi kaçabileceğimin heyecanı sarıyor ve gerçekten bunu yapabileceğime inanıyordum.

Sonra Kent’in elini bileğimde hissettim. Beni sudan dışarı çekiyordu, bense karanlık suyun içinde çaresizce ellerimi sağa sola uzatarak tutunacak bir yer arıyordum. Yaşayacağım iğrenç şeyleri durdurmak için uğraştım ama hiçbir şeyden kaçamamıştım.

Beni sudan çıkarıp kıyıya attı, midem altüst olmuştu, su kusuyordum. Yerde kıvrılırken Kent’in hoşuna gittiğini görebiliyordum.

Emily Bleeker

“Oyunların bitti,” dedi ve bir bacağına üzerimden atarak yerde yatan vücuduma tamamen hâkim oldu. Ellerimi tuttu ve saten bir kurdelayla arkamdan omuzlarım yanana kadar gererek bağladı.

“Bu daha iyi,” diye mırıldandı ve beni yüzüstü çamura yatırdı, ağzıma dolan kumlar dişlerimin arasına girmişti. Boynumdaki altın kolyeyle oynarken yüzükleri sayıyordu. Margaret’ın, Charlie’nin ve benim yüzüklerim vardı. O kadar kilo verdikten sonra kaybolmaması için oraya takmıştım, ama şimdi hiçbir şey güven-de değildi.

“Artık bunlara ihtiyacın olmayacak değil mi? Kocan senin küçük bir fahişe olduğunu öğrenince ne yapacak dersin?”

Sertçe asıldı ve altın zincir boynuma koca bir çizik attı, arından da koptu. Yüzükler suratımın yanındaki çamura batarken, önceki hayatımdan kalan son sembollerin de gidişini izledim.

Onların kaybını izlemek az sonra Kent’in yapacaklarına maruz kalmaktan daha kolaydı. Onu izlemek ve en azından o çizgiyi geçtiği anı görmek istiyordum. Her şeyi sonsuza kadar değiştirecek anı merak ediyordum. Bir dileğim daha vardı, daha iyisi, David’i dinleyerek bıçağı yanımda tutmaktı ama bıçağım şu anda yirmi metre ötede çamaşırları kuruladığım yerde, şortumun içinde duruyordu.

Uzakta bir kuş sesi duyuldu, sesi korkuyor gibiydi, *en azından yalnız değilim*, diye düşündüm. Kuşun sesi annemin zamanında söylediği şarkılardan birini hatırlatıyor, annem küçük bir kızken kâbus gördüğümde bu şarkıyı söylerdi, o da misyoner ailesinden Avusturalya’dayken öğrenmişti. Bu şarkıyı hâlâ çocuklarıma söy-

lüyorum. Kelimeleri aklımdan çıkmıyordu, o yüzden söylemeye başladım.

“Kookaburra küçük paslı bir çivide oturmuş.” Eski kelimeler ağzımdan dökülürken pek melodik bir ses çıkartmamıştı. Şarkıyı söylerken sutyen kopçamı kesen çelik bıçağın soğuğunu hissetmemiştim. “Kuyruğuna bir boo boo takmış.” Kent’in pis kahkahasını çamura doğru ilerlerken duyamamıştım. “Ağla kookaburra, ağla kookaburra...” Vücudumun kıvrımlarında gezinen ellerini de hissetmiyordum. “Ah, hayat, oluyor arada.”

Tam zamanıydı, hissediyordum, şarkımı söylemeye devam edecektim ve bir yanımda özgür kalacaktı, fakat bunu bile yapacak gücüm kalmamıştı.

Sonra bıçağını kalçamın yanındaki ipin üzerinde gezdirirken ağaçların arasından çatırtılar gelmeye başladı.

“KENT!” sinirli bir ses bağıırıyordu.

Kalbim umut ve korkuyla çarpmaya devam etti, bu David’di.

On Dokuzuncu Bölüm

Dave

Şimdi

“Eğri oturup doğru konuşalım Dave, Kent’le iyi bir arkadaşlı-
ğınız yoktu değil mi?”

“Bunu neden söylüyorsun?” Kent’in her zerresinden nefret
ederken aksiymiş gibi görünmesi çok zordu.

“Açıkçası bana deli diyebilirsin ama ‘İzci’ hikâyelerini anlatır-
ken sesindeki alaycı tonu hep fark ettim, tabii eğer onu böyle
çağırان gerçekten sen olsaydın. Bence ilk bir iki ay sizi hayatta
tutan oydu, tek başına, ama yaptıkları için en ufak bir takdir gö-
remedim,” diyen Genevieve yine kaşlarını suçlar gibi kaldırmıştı.
Acaba Dave o kadar saydam mı görünüyordu ki?

“Etrafınızda barındıracağınız kolay tiplerden değildi, çok şey
biliyordu, yanlış anlamayın, ama onu sıcakkanlı ve sevimli olarak
adlandıramam.”

“Ben öyle işitmedim,” diyen Genevieve zorlamaya devam etti.
“Ailesi pozitif huyu yüzünden çok güzel bir hayatının olduğunu

ve arkadaşlarının ondan çok memnun olduğu söylediler. Ayrıca Theresa'yla birlikte ciddi bir ilişki yaşadıklarını ve yakında nişanlanacaklarını da anlattılar.”

Dave, Theresa'nın istediğini son şeyin bu olduğunu biliyordu, Kent'le kazadan birkaç hafta önce ayrılmışlardı, Kent'in ailesi bir avuç aptal mıydı? Ailesiyle tanıştıktan sonra Dave, Kent'in nasıl biri olacağından hiç şüphe duymamıştı. Kurtarıldıktan sonra hastanede tedavi olup Amerika'ya dönmüşlerdi ve kurtulanlar da bir sürü gazeteci sorusuyla karşı karşıya kalmışlardı. Sabah programları onlara bayılıyordu, herkes onlara âşıktı. Mektuplar, e-postalar her yerden, dünyanın her yerinden geliyordu ve kurtulanlar bir anda popüler olmuşlardı, fakat sadece iki tanesi hayran değildi: Joan ve Jim Carter, Kent'in ailesi.

“Tabii ki, ailesi onu benden farklı tanıyacaktır, biz ölüm kalım savaşındaydık, ucuz kurtulmuştuk, eminim ki iyi bir evlatları var. Hiç sorgulamadım,” dedi Dave, Kent'le ilgili soru soran herkese bunu yapmaya çalışıyordu, özellikle de ailesine.

Kent'i alaşağı edecek hamle Carlton firması çalışanı Janice'den gelmişti. Kazadan sonra, kara kutu bulunduğu hava yolları firması ve Carlton Yoğurt, Kent'i günah keçisi ilan etmişler ve kazanın pilotaj hatasından kaynaklandığını öne sürmüşlerdi. Sonuç olarak ailesi ve Kent on milyon dolarlık tazminatı alamadı ve Lillian'la Dave'in ailesi ödüllendirildi. Carter ailesiyse öfkeden kudurmuştu.

Carter'larla şirketler arasında büyük bir dava savaşı başlamış ve Janice bu savaşın iğrenç ve duygusal bir hale büründüğünü söyle-

Emily Bleeker

mişti. Görünüşe bakılırsa Kent 1999 yılında alkollü olarak uçak kullandığından ehliyeti bir yılığına elinden alınmıştı, Güney Pasifik'e döndüğünde Kanaku adında küçük bir şirketle anlaşmış ve özel jet servisi vermeye başlamıştı. Davanın sonu berbat görünüyordu, Kent'in ailesi kaybetmişti ve hâlâ kayıp olan oğulları katil olarak suçlanmıştı.

Dave evine döneli bir hafta olmuştu ve geceleri gelen garip telefonlar almaya başlamıştı. Tam karısıyla uyuyacakları zaman telefon üç dört kez çalıyordu ve açmaya kalmadan kapanıyordu. Dave ayda dört beş kez numarasını değiştirmek zorunda kalmıştı.

Bir gece mutfakta atıştırmak için gezinen Dave telefon çalınca elindeki hardallı ekmeğı yere düşürmüş ve temizlemeyi es geçip telefona atılmış, karşı taraftaki kapatmadan yakalamaya çalışmıştı. Ellerini lavabodaki beze silerek ahizeyi kaldırdı, Beth'in uyanmamış olmasını umuyordu, gözüyle ekrana baktı, "bilinmeyen numara" yazıyordu ama bunun "Lily" demek olduğunu anlamıştı. Telefonu şarjdan alır almaz ekrandaki yazı Mobil Arama olarak değişmişti. Bu yazıyı yüzlerce kez görmüştü.

Bu iş iyice saçmalaştı, diye düşündü Dave, açma tuşuna sertçe basarak cevap verirken kontrol etmeye çalıştığı sesi çığırından çıkıttı. "NE İSTİYORSUN?"

Şok edici sessizlikten sonra arka plandaki televizyon ve nefes alma seslerini duydu.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama eğer hemen konuşmazsan numaranı engelleyeceğim ve bu son şansın olacak. Oradasın biliyorum, seni duyabiliyorum."

“Neden oğlum hakkında yalan söylemekten vazgeçmiyorsun?” dumanlı bir kadın sesi karşı taraftan cevap vermişti.

“Üzgünüm hanımefendi, sizi tanıyor muyum? Oğlunuzu tanıyor muyum?” Neden onu sürekli gözetleyen biriyle bu kadar sakin ve mantıklı konuşmaya çalışıyordu ki? Kadının telefonu kapatacağını düşündü.

“Ah, oğlumu tanıyorsun,” diye devam etti kadın, “hayatınızı kurtaran adam o, orada olmadığını iddia ettiğiniz kişi.”

“Kent?” diye sordu Dave, düşüncesi bile koca bir tokat yemiş gibi hissettirmişti.

“Evet, Kent. Kent Carter.” Kadının sesi sertleşmişti. “Ona ne yaptığınızı biliyor musunuz? İtibarına? Tek yapmanız gereken şey alkol almadığını söylemekti, onun suçu olmadığını söylemekti, sonra herkes gerçeği öğrenecekti. En azından bunu ona borçlusunuz.”

“Kent’in bize ne kadar yardımcı olduğu konusundaki fikirlerimizi yeterince açıkladık diye düşünüyorum, o bizim için hayatla ölüm arasındaydı, tekrar tekrar söylüyorum. Başka ne dememi istiyorsunuz?”

Umutsuz bir iç çekmenin arkasından konuşan kadın, karşısında bir bebek varmış gibi konuşuyordu. “Önceden söylediğim gibi, onun alkol almadığını söylemediniz. Eğer söyleseydiniz her şey farklı olacaktı.”

Dave kadın görmeyecek olsa bile kafasını sallamaktan kendini alamadı, “Bakın, basına da açıkladığım gibi içip içmediğini bilmiyordum, herhangi bir alkol görmedim ya da kokusunu almadım. Tek bildiğim bu. Lillian zaten kazadan sonra onu gördü ve benden fazla bilme şansı yok.”

Emily Bleeker

“Sizi arayan bir avukat oldu mu? Onlara ne dediniz?” diye araya girdi karşısındaki kadın.

Avukatlar, Dave anlamıştı. Eğer onlara Kent’in içmediğini söyleseydi hepsi payına düşen değerkileri alacaklardı.

“Beni hiçbir avukat aramadı Bayan Carter ve ararlarsa onlara da gerçeği söyleyeceğim, hepsi bu.”

“Seni orospu çocuğu,” kadın küfrü basmıştı, işte Kent’in ğetiği buradan geliyordu. “Senin gibi ezik birinden de böyle bir şey beklemem gerekirdi zaten, değil mi? Bir ğün herkes Kent hakkındaki gerçeği öğrenecek ve siz de bu duruma üzüleceksiniz.”

“Ben zaten çok üzęünüm Bayan Carter,” diye iç çekti Dave, “aileniz için en iyisini diliyorum, geç oldu sizi daha fazla tutmak istemem.”

“Her neyse,” diye homurdanan kadın telefonu kapattı.

Dave kafasındaki tüm adi düşünceleri haykırarak bağırmamak için kendini zor tuttu ve telefonu soğuk mutfak taşının üzerine bıraktı. Yumruklarıyla taşa vurur vurmaz telefon kendi etrafında, dans eder gibi döndü. Tekrar telefonu fırlatmak için eline aldığında durdu. Sonra tanıdık bir numarayı ışık hızıyla çevirdi, bir anda onu sıcak ve ılımlı hale getiren numaraydı bu.

“Alo?”

“Hey, Lily, ğünün nasıldı?” Dave duvara yaslandı ve yere kadar kayarak oturdu, dizlerini karnına çekerken Lily’nin sesini duyduğuna memnun olmuştu.

“Harikaydı. Parka gittik, piknik yaptık,” konuşmaya başladığında hiç duraklamıyordu, “Daniel sonunda demir askılara asılmayı öğrendi, ellerinde koca yaralarla geri döndü ama kendiy-

o kadar gurur duyuyordu ki yaraları umursamıyordu.” Çocukları hakkında konuşurken sesinde farklı bir zenginlik oluşuyordu. “Senin nasıldı? İyi miydi?” diye sordu. Dave diğer taraftan Lily’nin tırnaklarını yediğini duyabiliyordu.

“Güzeldi,” dedi Dave ve nefes aldı, sakın olmaya çalışıyordu. “Beş dakika önceye kadar.”

“Hayır olamaz,” diyen Lily sanki biliyormuş gibi devam etti, “Beth’le yine kavga mı ettiniz?”

“Hayır,” diye iç çekti. Kahretsin, kaç kavgasında onu aramıştı ki? Ona bu olayları anlatmamalıydı, özellikle de Lily’nin Jerry hakkında hiç kötü konuşmadığını anladıktan sonra yapmaması gerekirdi. Dave kendine gelerek devam etti: “Saçma bir telefon aldım.”

“Öyle mi? sadece bir tane mi? Yine o uzaylılar tarafından kaçırıldığımızı ve geçtiğimiz iki yıldır orada olduğumuzu söyleyen adam mı? Uzaylıların ceptelefonunu sordu mu yine?”

“Keşke. Beni arayan kadından daha eğlenceli geliyor kulağa,” dedi ve durakladı, ona bu konuşmayı söyleyip söylememekte kararsızdı. “Kent’in annesi aradı.”

“O ne demek?” kadının sesi titremişti, Dave uzanıp omuzlarını sıvazlamak istedi.

“Biraz... garipti. Kent’in sarhoş olmadığını söylememizi istiyor. Sanırım tazminatı alabilmek için, ama çıkıp yemin etmemiz gerekir.”

“Sen kadına ne dedin? Bizim yaptığımızı söylemedin değil mi? Söyledin mi yoksa? Ben bunu yapmak istemiyorum, David.” O David’e böyle seslendiğinde, istediği her şeyi yaptırabilirdi, çünkü kendini ölümsüz hissettiriyordu.

Emily Bleeker

“Şşşşt Lily, şşşşt. Gerek yok, ben yapmayacağım. Eğer bizi alt edecek cesaretleri varsa biz de ne isterlerse söyleriz.”

“Fakat yemin altında gerçekleri söylememiz gerekir,” diye bağırdı. Dave evdekileri uyandırmamayı nasıl becerdiğini anlayamamıştı.

“Seni zor duruma düşürecek bir şey söylemek zorunda değil-sin,” diye hatırlattı. “Soracaklarından ya da bizi çağıracaklarından değil de, biz konudan biraz saptık sanki?”

Lily katılmış gibi gözükmüyordu, “Belki,” deyip durakladığında konuşmaya büyük bir virgül de atmıştı. “Belki de Jerry’ye her şeyi anlatmalıyım. O bir avukat, bize yardım edebilir.”

Jerry, her şeyi mahvedebilirdi.

“Bunu enine boyuna düşündün mü, Lily? Ona Kent’ten daha fazlasını anlatman gerekecek. Bu saçma yalanlara Jerry yüzünden başlamadık mı?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Lily, “Artık çok daha sakın, ama eğer gerçekleri öğrenirse işler daha kötüye gidecek. Çok kötüye, ona söylemek istemiyorum, keşke söyleyebilsem. Her şeyden önce, hiçbir sırrımız yoktu ama şimdi, ona hep yalan söylüyor-muş gibiyim.”

“Çünkü ona yalan *söylüyorsun*.” Dave tatlı sözcüklerden uzaklaşıyor bu konu hakkında, Jerry hakkında konuşurken kontrolden çıkıyordu. “Peki, şuna ne dersin? Ben anlatacağım, böylece Margaret ve Kent’le alakalı her şeyi öğrenecek. Peki ya Paul gerçeğiyle de karşılaşmak istemez mi sence? Ona bu küçük bölümle alakalı da bir şeyler anlatmak isterim. Git onu uyandır ve telefona çağır ya da dur bekle, onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. Uçağa binip geleceğim.”

“Bunu yapmazsın.”

“Sanırım yaparım, senden daha iyi karşılamayacağına emim, ama böylece hayatına gece yarısından sonra birde açılan bir telefonda daha fazla girmiş olabilirim.”

Sessizlik oldu. “Haklısın,” diye onayladı Lily. “Bilemez ve bilmemeli. Hiçbir fikrim yok, David, eğer ona söylersen seninle tekrar konuşamam, asla.”

Son cümlelerin kelimesi ve bitiş tarzı Dave’in göğsünü bir bıçak gibi parçalamıştı, “Ciddi değildim,” diyerek çark etti. “Ben... eğer ben sesini duyamazsam ne yaparım bilemiyorum.”

“Bana böyle şeyler söylememelisin, David.”

“Biliyorum, üzgünüm.” Dave ortamı düzeltmeye çalıştı. “Meraklanma, röportajlardaki gibi bunun üstesinden gelmeye çalışacağız,” diye ona güven vermeye çalıştı. “Ve Jerry’ye de söylemeyeceğiz.”

“Evet, biliyorum.”

Dave bu konuşmayı son kez yapmadığını biliyordu, ama bir gün Lily onun blöfüne rest çekecekti.

“Hadi, şimdilik Joan Carter’ı dert etmeyelim. Bu telefon konuşması onu bir süre oyalayacaktı ve ben onun numarasını sabah olur olmaz engelleyeceğim. Her neyse, onlar Kent’le ilgili gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyorlar, kısa süre sonra oğullarını ne kadar az tanıdıklarını öğrenecekler.”

“Umarım iş buralara varmaz,” diye söylendi Lillian, “Bunu artık düşünmek istemiyorum, hadi bana hikâyelerinden birini anlat, uyumama yardım et, David.”

David başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. “Gözlerini kapat ve dalgaları düşün, köpürerek kıyıya çarptıklarını hisset, güzel

Emily Bleeker

çiçeklerinin deniz kokusuyla birleştğini düşün ve gece serinliğini teninde hisset...” Dave anılardan konuşmaya başladığında Lily’nin nefesi sabitlenmişti ve uykuya daldığından çoktan emindi.

Dave, Lily’ye yatak odasında telefonla konuşabilmek için kendine gizli bir bölme nasıl yaptığını hiç sormamıştı, ya da saatlerce süren telefon konuşmalarının, telefon faturasındaki ücretlerin neden, nasıl böyle olduğunu Jerry’yi şüphelendirmeden nasıl idare ettiğini hiç kurcalamamıştı. Lily eğer onun karısı olsaydı şu anda kıskançlıktan ölüyor olurdu, ama sadece arkadaşydı ve bundan öteye de gidemezlerdi.

“Onu sevmemenizde özel bir neden var mıydı?” Genevieve sorularıyla dürtmeye devam ediyordu. “Sizin canınızı sıkan ne yapmıştı?”

Dave içinde yükselen o korku verici, tehlikeli duyguları çenesini sıkarak bastırdı, yoksa kamera karşısında hepsi görünecekti. Bunun yerine yüzüne bir gülümseme koyarak eski PR numaralarından birini çekmeye çalıştı.

“Kent’i çok iyi tanıyorum diyemem, yani kazadan önce, ama her insan travmalara farklı tepkiler verir. Kent, Theresa’nın ölümünden ötürü çok sarsılmıştı ve bunun onu çok asosyal yaptığını biliyordum. Evet, bize yardım etti ve bu gerçek belki bizim hayatımızı kurtardı. Çok iyi iki arkadaş olmasak da bu birbirimizden nefret ettiğimiz anlamına gelmiyor.”

“Hayır,” derken Genevieve’in kaşları aşağı yukarı hareket etti, alını kırışıyordu, “ama onunla alakalı her şeyi söylemediğinizi biliyoruz, neden dürüst olmuyoruz?”

Ona neden Kent'ten nefret ettiğini söylemek istiyordu, Lily'nin tepesinde durup koca pençesindeki bıçakla, Lily'yi sanki bir av hayvanı gibi yakalamış duran halini anlatmayı, hayatında tanıdığı en akıllı, bilgili ve ilginç insan olduğunu söylemek yerine, bunu anlatmayı istiyordu. Lily'nin gözleri ona hiçbir zaman kaçamayacağı bir yokluk eklediği için bunu yapmak istiyordu.

“Dürüstlük mü istiyorsun? Anlaştık. Arkadaş değildik, sanırım o adamı kimse arkadaş olarak tanımlamaz. Ailesi ne derse desin, o kazadan önce aşağılık herifin tekiydi, ada ve yalnızlık da karakterini değiştirmede. O benimle hiçbir zaman kibar konuşmazdı ve Lillian'la birlikteyken...o...o...” Genevieve Dave'in cevabından memnun olduğu için öne doğru eğildiği anda Dave durdu, omuzlarını yenilemek için oynattı ve derin bir nefes alarak sesini ortaladı. “Dediğim gibi, farklılıklarımız vardı ama her zaman karşılıklı saygıyla oradaki durumu idare ettik.”

“Tamam, bir Kent sorusu daha.” Gülümsemesi aşırı derece tatlı görünüyordu. “Dave, eğer Kent'in ailesi bizi oğullarının çok iyi bir yüzücü olduğu hakkında bilgilendirdi desem cevabın ne olurdu?”

“Tamamen katılırdım,” diye başıyla onayladı Dave. “Fakat Bryan Randall, kimse bir köpekbalığından hızlı yüzemez.”

Yirminci Bölüm

David - 113. Gün

Ada

Güneş doğup, suyla birleşen ufku iterken ellerimi kumsala yakın yerde oluşan su birikintisinde yıkadım. Biraz ıslak kum olarak ellerimi deli gibi ovuşturuyordum ve keşke daha kuvvetli bir etkisi olsa diyordum içimden, çamaşır suyu gibi mesela.

Çamaşır suyu, ihtiyacım olan buydu. Her şeyi yeniden tertemiz yapabilirdim, reklamlardaki gibi her şeyin en beyazına sahip olabilirdim. Dünkü anıları kafamdan bir leke gibi silebilirdim. Ne diyordu Lady Macbeth? “Defol adi leke!” Dün ağaçların arasından gördüğüm o resmi tamamen silip atmak istiyordum.

“Dave, arkanı dön ve uzaklaş,” diye bağırdı Kent, sanki onun her söylediğini eğitilmiş bir maymun gibi dinliyormuşum gibi seslenmişti. Belki de ondan nefret ettiğimi ya da bana verdiği bıçağı unutmuştu. En yakın teori, beni bir düşman olarak görmesiydi. Oradan ayrılmadım.

“Ondan uzaklaş, Kent,” diyerek haki pantolonumun ön cebindeki bıçağı çıkartarak kabzasını açtım. Kendime olan güvenim bedenimi sarmıştı ve iki gece önce onu nasıl bilediğim aklıma gelmişti. “Eğer ona zarar versen yemin ederim...”

“Ne?” diye alaycı bir tonla lafımı kesti, bana bakmıyordu bile, “Bana bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun, evlat? Ciddi hayaller filan görüyorsun sanırım. Eğer çok akıllı olduğunu düşünüyorsan uzaklaş, izin ver de başkaları kızıdan faydalansın.”

Lily’den uzaklaşmasını istediğim kadar susmasını da istiyordum, öne doğru iki adım attıktan sonra Kent’in üzerine atıldım.

“Cidden mi? Bunu yapmak istiyorsan hay hay,” diyerek Lily’den uzaklaştı. *Koş Lily, KAÇ.*

“Sakin aklımdan bile geçirme,” diyen Kent Lily’yi uyardı. “Deneyebilirsin tatlım, ama burası bir ada ve burayı ikinizden de daha iyi biliyorum.” Bıçağı ikimizin arasında sallıyordu. “Nereye saklanırsanız saklanın sizi bulurum.”

“Lily, onu dinleme,” diye bağırdım, bir yandan da Kent’e bakıyordum. “Gitmelisin, ŞİMDİ.”

“Evet Lily, neden gitmiyorsun?” diye meydan okudu, büyük bir aslanın avına yaklaştığı gibi bana yaklaşarak, “Erkek arkadaşını öldürmemi izlemek zorunda kalma.”

Lily çamurun üzerine doğru yuvarlandı, suratı kanıyordu. Muhtemelen burnu kırıktı. Ben de bıçağıma iyice sarıldım.

“David, senin gitmeni istiyorum,” diye mırıldandı.

“Bu mümkün değil.”

Dizlerinin üzerine kalkan Lily, zor nefes alıyordu, yeşil gözleri yüzündeki kuru çamurdan zar zor görünüyordu.

Emily Bleeker

“Lütfen git David, bu canından değerli değil.”

“Lily, şşşt!” diye komut verdim, Kent’e doğru bir adım daha atarak etraftakileri not ediyordum. Sağımda su vardı, solum ormandı karşımda psikopat bir adam vardı. İşler iyi gitmiyordu.

Lily tekrar konuştu, şimdi ayaktaıdı. “Kent, dur!” dedi ve ağzındaki kırmızı sıvıyı tükürdü. “Onu bırakırsan seninle geleceğim, bana söz ver.”

Lily’ye, “Kes artık,” diye kükredim.

“Bu güzel bir teklif tatlım, ama şu anda biraz meşgulüm. Merak etme,” diye kakhaha atan Kent’in dişleri sayılıyordu. “Seninle sonra ilgileneceğim. Kovalamacaları severim.”

Kent bıçağını göğsüme doğrultarak üstüme atılınca, “Kaç!” diye bağırdım.

Kısa süreli gecikmeyle verdiğim reaksiyonla yere basan topuklarımı sağlamlaştırdım, bıçağını öyle sert kavramıştım ki eğer öfke dolu olmasam elimdeki acıyı hissedebilirdim. Kent’in iri vücudu sağ omzuma çarptıktan sonra yumrukları çenemle buluştu.

İki yumruğumu da sallayıp ilk darbeyi ben indirmeye çalıştım. Kent her zamanki gibi hile yaparak eğilip dizlerimden kavradı. Yere düşer düşmez elimdeki bıçağı tekmeledi ve ardından da gırtlığımda büyük bir acı hissettim.

Daha ben ne olduğunu anlayamadan sırtımı yere dayamıştı, bacakları vücudumu sıkıyordu. Ellerimle suratımı koruyarak sert yumruklarından kaçmaya çalışıyordum. Suratıma ulaşamadığı için daha önemli yerlerime, kulaklarıma vuruyordu ve bir iki darbe de gırtlığıma indirmişti.

“Benim de sıramın gelmesine izin vermeyeceksin öyle mi?” diye kükreyen Kent parmaklarını boynuma doladı. Ona bağırarak için ağzımı açsam da nefes borum parmakları tarafından ezilmişti.

Bu kadar. Tüm uzuvlarım yere serildikten sonra görüşüm karmıştı. *Az sonra öleceğim.* Huzur içinde değildim, tünelin sonun ışık yoktu. Yapamamış olduğum her şey yüzünden korku ve pişmanlık doluydum.

Son düşüncelerim, en sonuncular Lily’yle ilgiliydi: uçakta batan güneş suratına yansıdığındaki hali, gözlerindeki sıcaklığı ve yanıma oturuşu, Kent omzunu dikerken gösterdiği cesaret, Margaret’ı kaybettiğindeki kederinin çıplaklığı, espri yaparken dudaklarının aldığı tatlı şekil ve son bir düşünce daha... Hiçbir zaman kendimi inandıramayacağım düşünce: Ona âşık olduğum.

Sonra öldüm.

Acı gitmişti, sığ havuzun dibinde dövüşmek yerine yüzeyinde süzülüyordum ve güneş ışıkları dalların arasından gözüme giriyordu. Kıyıda iki çocuğun silüeti belirmişti, iki kız ve bir erkek çocuğu oynuyorlardı. Hayır, dans ediyorlardı, küçük periler gibiydiler. Kıkırdamaları havada renkli kurdeleler gibi dolanıyordu. Zıpladıklarında arkalarında mavimsi bir ışık parlıyor ve beyaz kıyafetleri de arkalarından uçuşuyordu.

Sersemdim, oturmaya çalışıp birkaç santim derinlikteki suyun içinde etrafa baktım, havuzu ağaçlar çevrelemişti. Adadaki palmye ağaçları gibi değildi. Babamın beni götürdüğü ormandaki gibi servi ağaçlarıydı. Kıyıyı taradım, bilinçsizce babamın ormanın içinde beni beklediğini düşünüyordum. Soğuk değildi,

Emily Bleeker

acı hissetmiyordum sakın ve mutlu olmalıydım, biliyordum ama değildim. Bilincimde bir düşünce belirdi, ne kadar çok düşünürseniz o kadar zor telaffuz edebildiğiniz bir kelime gibiydi. Burada olamazdım, ormanın içinde, siste, başka bir yerlerde olmalıydım, bambaşka...

Aniden Glen ormanına gittiğim gibi bir el bileğimden çekerek beni sudan çıkardı. Geri dönmüştüm. Kent hâlâ üstümdeydi ama elleri boynumdan çekilmişti, üzerimde klasik ter kokusu ve balık artıklarıyla uzanmıştı. Ölümün haresi gözümden gittiği için onu üzerimden kaldırmaya çalıştım, karşı koymuyordu.

“Lily, Lily!” diye çılgık attım, Kent’in parmaklarıyla ezdiği gırtlığım zorlanıyordu, birkaç denemeden sonra Kent’in şuursuz bedeninden kurtuldum. Sol bacağımda his yoktu, hızlıca ayağa kalktığım için başım dönmüştü. Kavga yüzünden görüşüm hâlâ bulanıktı ve gözlerimi kırpınca toz parçacıkları içine kaçtı.

Çalılıarın arasına saklanarak havuzun etrafına Lily’yi aradım. Diğer taraftaki ağaçlara baktım, kaçabilecek kadar uzakta durup bizi izlediğini düşünmüştüm.

“Neredesin Lily?” diye fısıldadım.

Sonra onu buldum. Çamaşırlarla kaplı taşların arkasına çömelmiş yüzü ellerinin arasında duruyordu, hızlıca Kent’e baktıktan sonra ağaçların güvenli alanından çıkarak ona uzak kalmaya çalıştım sonra da durmadan taşlara doğru koştum.

O taşın kenarına ilişmiş, ufacık bir bedeni vardı, kendi kendini kapatmıştı. Bakışlarımı ona kilitledim, çamur ve taşların arasında kalmasını istemiyordum. Çok zayıftı, kollarının kemikleri garip görünüyordu. Neden daha önce fark etmemiştim ki?

Saklandığı yere ulaştığımda diz çökerek onu karşıma aldım, her yere çamur sıçratmıştım. Ağrıyan kollarımı açarak onu kucaklayacak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim, ona kimsenin zarar veremeyeceğini söyleyecektim. Ona ulaşıp dizine dokunduğumda beni itekledi.

Ellerini suratından çekmeye çalıştığımda akan gözyaşlarının izinde yaşadığı terörü görebiliyordum, iki ağzının kenarında kan vardı, donmuştu. Beni tanıması tam tamına iki saniye sürmüştü ve tanıdığı anda alt dudağı titremeye başladı. Gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu.

“Sen iyisin,” diye şaşkınlıkla fısıldadı. “Senin... öldüğünü düşünmüştüm.”

“Ben de öyle,” dedim hafifçe.

“Şşşt,” diyerek titreyen eliyle dudaklarımı kapattı. “Bunu duymak istemiyorum. Yaşıyorsun, Yaşıyorsun!” Ellerinizi tutup parmaklarını öptüm, kanayan yerlerini umursamamıştım.

“İyi misin, Lily?” O sana...” Kent’i öldürmemi tetikleyecek kelimeler seçmemeye çalışıyordum. “Çok mu geç kalmıştım?”

Sanki elini ısırmışım gibi Lily elini hızlıca çekiverdi.

“Hayır,” diye titredim. “Az kalmıştı.”

Ona tekrar uzanırken tereddüt ettim, bacaklarını ve göğüslerini kapatan tek şey çamurdu. İç çamaşırı da çamur rengiyle kararmıştı, sadece göğsüne bastırıldığı, sapları kopmuş sutyene ne olduğunu tahmin edebilmişim. Taşa uzanarak elime gelen ilk çamaşırı alıp üzerine örttüm. Şükürler olsun ki çektiğim mavi polo gömleğimdi, Kent’e ait bir şey değildi.

Emily Bleeker

“Eğil, şunu giy,” dedim. Bana eğilirken kanlı dizlerini görebiliyordum. Nemli gömleğimi kafasından geçirdim. Ellerim kafasının arkasına dokunduğunda ani bir refleksle kafasını çekti ve o anda saçındaki kan ve çamuru görebildim. Ellerini, gömleğin kolundan geçirmesine yardım ettim, yaralandığı yerlerine dokunmamaya dikkat ediyordum. Avuçları, dizleri, dirsekleri koyu kırmızı pıhtılaşmış kanla kaplıydı, suratı şişmişti ve kanıyordu. Tırnaklarından biri tamamen kırılmıştı. Ah, benim Lily'im, o sana ne yaptı? Artık daha fazla dayanamadım.

Tenlerimizin dokunmamasına dikkat ederek gömleğin üzerine geçmesini sağladım, acısını artırmak istemiyordum. İki düğmesini ilikledikten sonra, iki saniye kadar bekledim ona incitmeden ancak böyle dokunabilirdim.

Gömleği giydirir giydirmez Lily'nin elleri çamurdan çıkarak bileğimi tuttu, “Benim için geldin, teşekkür ederim David,” dedi parmakları benimkilerle birleşti, titremelerini hissettiğimde çuvalşamamı daha iyi anlamıştım.

“Özür dilerim Lily, bu hiç olmamalıydı. Tekrar olmasına izin vermeyeceğim.” Kent'i bir süredir kontrol etmemiştim ve bu bir anda her yerimin irkilmesine neden oldu, sanki biri hâlâ bizi izliyordu. Taşın üstünden bakmaya çalıştığımda Lily kuvvetlice bana karşı koydu. “Ayağa kalkmam lazım, Lily,” diyerek panikledim. “Seni güvende tutmam lazım, lütfen buna izin ver.”

Hâlâ bırakmıyordu. “O orada değil, o gitti.”

“Ne?” Vücudumdaki tüm kaslar esniyordu, başka bir dövüşe hazırlanıyordum. Taşın kenarından gizlice havuzu ve etrafını gözetledim. Defansif tedbirler düşünmeye başlamıştım. Kent hâlâ

çamurda baygın yatıyordu. Sinirlerim biraz olsun yatışmıştı, hâlâ kaçış planımızı yapabiliydik.

Hızlıca yere eğildim, “Hâlâ baygın, senin yaralı olduğunu ve korktuğunu biliyorum ama uyanmadan önce ayağa kalkmamız lazım, kalkabilir misin?”

“O gitti,” Lily tekrar kıvrılmıştı. “O gitti, o gitti...” diye tekrarlardı.

“Hayır Lily, o hâlâ orada. Gitmeliyiz!” Tekrar kolundan çektim, onu kucağıma alıp taşımaya hazırdım.

Elini tekrar suratından çekince bana baktı, “David beni dinleyecek misin? O geri dönmeyecek, kaçmamıza gerek yok. O gitti!” diye bağırdı. “Gitti, çünkü onu öldürdüm. Bana yaptığın bıçağı kullandım ve senin üzerindeyken...”

“Ne? Ne demek istiyorsun?” sözcükler ağızımdan fırtına gibi çıkıyordu ve anlamakta zorlanıyordum.

Lily, titreyerek nefes aldı, korkmamaya çalışırken böyle yapıyordu. Dizlerini iyice kendine çekerek gömleğimin ucundan tuttu.

“Sana saldırdığında çamaşırların içinden bıçağımı aldım. Yemin ederim,” ellerini mahkemede yemin eder gibi tutuyordu, “onu sadece korkutmak istedim ama umursamadı. Kıpırdamadan seni boğmaya çalışıyordu. Suratın mosmordu David, sonra savaşmayı bıraktın ve korktum.” Elini çamura atıp içinden sert bir şey çıkartıp havaya kaldırdı. Benim saatlerce elimde tuttuğum, bileyletiğim bıçaktı, bir silaha dönüşmüştü. Kan içindeydi.

“Onu bıçakladın mı?”

“Evet,” diye mırıldandı, bana bakamıyordu. “Onu bıçakladım.” Kirli saçlarının arkasına saklanıyordu.

Emily Bleeker

Yanına oturdum, kollarımız birbirine değiyordu, uzaklaşmamıştı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim avcunu açtı ve iç içe geçirdi. Ufak bir dokunuşuyla boğazımdaki ve başımdaki acıları hafifletmişti. O da aynısını hissetmiş olacak ki omzuma yaslanmıştı.

Bacaklarım uyuşana kadar öylece oturmuştuk ve tek bir kelime bile konuşmamıştık, kuşların ve rüzgârın sesini dinliyordum. Bir yanımda ölümden kurtulan bu adamı izliyordum. Ne düşündüğümü anlayamamıştım ama ona da soramıyordum. Onun yerine nefes alıp verişini takip ettim. Tanrı'ya şükür o hayattaydı ama kısa süre sonra düzelen ritmi bozulmaya başladı.

“Şşşt, tamam,” diyerek kafamı onunkine dayadım, “Güvendesin. Bir daha kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim, söz.”

“Onu öldürdüm,” diye tekrarladı, sersemlemişti. “Onu gerçekten öldürdüm.”

“Hayatımı kurtardın Lily, başka çaren yoktu.”

“Onun canını aldım, kendimi durdurabilirdim ama yapmadım. Seni boğduğunu görünce onu öldürmeye *karar* verdim. Bıçağı elime aldığımda... ne yapmam gerektiğini biliyordum, bu bir önsezi, ben bir katilim.”

“O şanslı varken durmamıştı, değil mi? Sen kendini savunuyordun, beni savunuyordun. Sen olmasan ölmüştüm.”

Tereddüt etti, aksi bir şeyler arıyordu. “Hapse girer miyim?”

Kendini kaybediyordu, “Hapis mi?” gülmemeye çalıştım. “Ne yani, profesör hindistancevizi telefonuyla 911'i mi arayacak?” dedim ve gülüp gülmediğine baktım.

“Bu hiç komik değil, David,” dedi ve kolumu kucağına doğru çekti. “Diyorum ki eğer buradan kurtulursak onu bulurlar ve ai-

lesi onu götürebilir, bıçaklandığını öğrenirler, hem de defalarca. *Datelines*'da daha az delille suçladıklarını izlemiştim. Bu ben olabilirim, buradaki hapisten kurtulup başka bir hapse gireceğim.”

“Asla, ben oradaydım, neler olduğunu, sana ve bana neler yaptığını biliyorum. Onlara anlatabilirim.” Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama anlattıklarını düşündüğümde ne yapmaya çalıştığını anladım. Eğer kurtulursak ne olacaktı? Kent’in cesedini gördüklerinde ne yapacaklardı? “O zaman sen de benim suç ortağım sayılabilirsin,” diyerek elimi sıktı, parmakları elimdeki kemiklerin arasındaki çamurları temizliyordu. “Her neyse, bunu yaptığımda sen baygındın o yüzden senin şahitliğin pek işe yaramaz. Paranoyak gibi görünebilirim ama kötü şeyleri anlamaya başlıyorum, berbat şeyler, herkesin başına gelebiliyor.”

“Gidip kontrol etmemi istemez misin, Lily? Emin olmamı?”

Kafasıyla onayladı, er ya da geç gerçeğe yüzleşmeliydik. Eğer o öldüyse, orada havuzun kenarında bırakamazdık, orası su kaynağıımızdı, bize hayat veren yerdı. Eğer kavga yüzünden çoktan kirletmemiş olsaydık, Kent'i orada çürümeye bırakarak kirletecektik.

Sonra, yine, eğer o ölmediyse... Bu düşünce içimdeki asidik nefretin boğazımdan yukarı çıkmasına neden oldu. O zaman ne yapacaktık? Sanırım ona bakmak zorunda kalacaktık, bu yapmak isteyeceğim son şeydi ama Lily göz göre göre onu ölüme terk etmeme izin vermezdi.

İstemeyerek de olsa ellerimi onunkilerden ayırdım, terlerimiz avuçlarımızdaki çamurla birleşmiş ve yapış yapış olmuştu. Yerçekiminin tüm kuvveti de yorgun bedenimin üzerinde onbinlerce

ton baskı yaparcasına beni zorluyordu. Birkaç zor adımdan sonra ayağa kalkabildim.

Kent hâlâ çamurda yüzüstü yatıyordu, kanını görmek için birkaç adım yaklaşmak yetmişti, kırmızıydı, gıda boyası gibi gömleğinin arkasını lekelemişti. Kumaştaki delikleri saydım, bir, iki, üç, dört... Belki beş. Eğer her yırtık bir bıçak darbesini gösteriyorsa Lily haklıydı: Kent çoktan ölmüştü.

Ya Lily haklıysa... Bu cümleyi birçok farklı kelimeyle bitirebilirdim. Eğer Lily haklıysa önümdeki cesedi sırtüstü çevirip boyundan nabzına ve gözlerine bakmalıydım, Kent'in son gördüğü şey benimle yaptığı dövüştü. Eğer Lily haklıysa, ondan kurtulmalıydık ve kimse bu olayla alakalı bir şey bilmemeliydi.

Lily haklıydı. Kent'i sırtüstü çevirmeye gittiğimde vücudu çoktan soğumuştı ve çenesinden akan iç kanamayı görmek için doktor olmak gerekmezdi. Açık gözlerindeki donukluk bana bir an Theresa'nın öldüğü anı hatırlatmıştı. Ben hep gözlerin ölüm anında huşu içinde kapandığını düşünürdüm, Margaret da öyle ölmüştü. Fakat vahşice öldürülen insanlar da bu farklı oluyordu, sanki sonsuza dek içlerindeki duyguların yansımasıyla donup kalıyorlardı.

Sırayla gözlerini kapattım, ıslak gözkapakları çok zorlanmadı. Artık ona bakmak daha kolaydı, çömelerek derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, içime çektiğim oksijenin bana ilham ve fikir vererek dönüşü olmayan bu andan sonra ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini umuyordum. Kent ölümünde bile problem yaratmıştı, gözlerimi açtığımda cesedin biraz ötesinde gözüme portakal rengindeki plastik çarptı. Onun bana kullanmam için verip az önce geri aldığı plastik bıçak, sanki sorunun cevabı gibi orada duruyordu.

Lily hâlâ aynı yerdeydi, taşlara dayanmıştı ve kafası dizlerinin üzerindeydi, ona yaklaştığımda bana baktı, acı içindeydi ama umutluydu.

“Ölü değil mi?”

“Evet, ölü.”

“Biliyordum, biliyordum, biliyordum,” diye haykırdı.

“Kendini kaybetme şimdi, Lily ben çaresine bakacağım,” dedim ve önünde diz çökerek sanki şoka girmemesi için ona yalvarıyordum. “Kimse bilmeyecek.”

“Nasıl?” sorusunu sorduğunda cevap vermek istemiyordum.

“Meraklanma, hepsini halledeceğim. Seni barınağa götürüyüm, biraz ısınır, kıyafetlerini kurutursun sonra ben de seni bu günü bir daha hatırlamayacak kıvama getiririm,” dedikten sonra bana karşı çıkarmış gibi yaptı ama artık pek fazla takati kalmamıştı.

Kampa kadar ona eşlik ettim, kıyafetleri ağrıyan omzumun üzerindeydi ve acıya aldırış etmeden Lily’nin daha fazla ısıtıp çektiğini düşündüm. Ateşin yanından geçip kumsala gelene kadar konuşmadık, ikimiz de bu kederli sessizliği bozmaya korkuyorduk, hatta onu okyanusa temizlenmesi için soktuğumda bile tek kelime etmedik, tuz yaralarını yaktığı için biraz ağladı.

Sonra onu kucakladım, bağrıma bastım ve güneş tepemize çıkana kadar ağladı, ardından da uykuya daldı. Kollarımdaki ağırlığını seviyordum, sanki çoktandır ayarsızdım ve onun ağırlığı dengemi sağlamıştı.

Kafamdaki yüksek nabız düşene kadar onun uyumasını seyrettim ve sonra götürüp usulca yatağına yatırdım. Sonrasında bir planım vardı, eğer işe yararsa tüm kanıtları yok etmiş olacaktım.

Emily Bleeker

Kent'in cesedinin yanına gittim, bıçağım cebimdeydi ve yanına geldiğimde birkaç fareyi savuşturmam gerekti. Ağır bacaklarını kaldırdım, bu kolay olmayacaktı.

Onu sürükleyerek ormandan geçirdim, arada dinlenmek için duraklıyordum, taş gibi ağırdı ve başarabileceğimden emin değildim. Bir saat kadar sonra onu ağaçların içine bırakmayı düşündüm, böceklerin ve hayvanların onu yok edeceğini tahmin ettim. Ama Lily'ye söz vermiştim, bunun çaresine bakmalıyım.

Ağaçlık alandan çıktıktan sonra güneş neredeyse batmak üzereydi, çok terlemiştim ama Kent daha berbattı, çok kötüydü, kolları ve sırtı kanayan yaralar içindeydi. Arkamızda siyah kandan iz bırakarak gelmiştik.

Kayalara ulaştığımızda kollarının altından kollarımı geçirdim ve sonra uçurumun kenarına doğu cesedini çektim. Zar zor nefes alarak bıçağımı çıkarttım, hâlâ onu aldığım yerdeki çamur ve balçıkla kaplıydı. Kent, bir gün onun üzerinde kullanabileceğimi bilemeyeceği bir bıçağı bana vermişti.

Önce tek tek elbiselerini kestim, çırlıçıplak soyana kadar devam ettim. Bıçağım sanki kıyafetten daha kalın bir şeye aç gibiydi, bir tarafım Kent'i öldürmüş olmayı, tatmin olmayı istiyordu ya da bayılmadan önce ilk yediği darbeye suratını görmek istiyordu. Bunun zor olabileceğini düşündüm, yanlış bir şeydi.

Güneş batmaya yüz tuttuğunda zamanı gelmişti, bıçağımı Kent'in soğuk etine bastırdım ve kestim, o uzun süre önce öldüğü için sadece kanıyordu, sonra aklıma Kent'in avladığı hayvanları ters astığı geldi, Lily bundan nefret ederdi ve yağmur yağmadığında çok fazla fare toplardı. Fakat şimdi benim kana ihtiyacım vardı ve bu sayede çok önemli bir temizlik ekibini çağırabilecektim.

Cesedi uçurumda belden aşağıya sarkacak kadar ittim ve bacaklarına oturdum, sonrası yerçekiminin işiydi, cesetteki kanı aç vampirler gibi okyanusa doğru çekiyordu. Günbatımı ve doğumu, onların beslenme saatiydi, orada olduklarını biliyordum. Sadece yukarı çıkan yüzgeçlerini bekleyecektim.

Işık bitmeye yakın karanlık gölgeler suda birikmeye başladı, yüzgeçler suyun yüzeyini bölüyordu. Kusursuz plan. Kent'in üzerinden kalkarak son kez onu ittim, yerçekimi bir kez daha imdadıma koştu ve cesedi suya gömüldü, aşağıda bekleyen avcılar etini yemek için onu açık suya çekecek ve kemiklerini bir daha bulunmamak üzere kaybedeceklerdi. Bu düşünce bir an için çok rahatlamamı sağladı, öyle ki utanmıştım.

Yıldızlar gece gökyüzünde belirmeye başladığında köpekbalıkları suyu temizliyorlardı, sandığımdan daha çok ses çıkıyordu, fakat bu ses kulağıma müzik gibi geliyordu. İzlemiyordum, korkutucu olaylar gecenin karanlığından öteye gitmemişti, hâlâ gel gitli akşamın nemi üzerimdeydi, bir taşın üzerine çıkıp uzandım ve sesleri dinledim. Suyun içinden gelen katırtılar ve şapırtılar çok uzun sürmedi, hafifçe azalarak durulmaya başladı.

Ardından her şey durağanlaştı, yuvarlanıp gökyüzüne, cennete baktım. Böyle bir güzelliğe alışmak mümkün olabilir miydi? Belki de. Artık her şeye alışabileceğimi düşünüyordum.

Kent ölmüştü, Lily onu bıçaklamış, ben de cesedinden kurtulmuştum. Suçluluk duygusunun beni esir almasını beklesem de, öyle olmamıştı aksine uyuyakalmıştım, kâbus dolu gecelerimizden sonra ilk defa kolayca uykuya dalmıştım.

Güven battaniyesine sarılı bir şekilde deliksiz bir uykuya daldıktan sonra, güneş vücudumla temas edene kadar uyanmadım,

Emily Bleeker

yeni günün ağırlığı üzerime çökmeye başlamıştı, ışığa alışan gözlerimin karşısında kanlı bir sahne vardı. Kayalar donmuş kan lekeleriyle boyanmıştı, aynı ellerim ve üstüm başım gibi... Taşların üzerine çıkıp sağa sola bakındım, eğer dedim, ceset hâlâ buralarda bir yerdeyse ne yaparım diye düşündüm, fakat beni kristal sular ve dalgalar karşıladı. Özgürdük.

Ayağa kalkarak ellerimle güneş ışınlarını inceledim, her şey tertemizdi, havuza baktığımdaysa her gün yıkandığım suyun hafif turuncumsu bir renk aldığını gördüm bu yüzden biraz kum alıp suya fırlattım, Lily'nin her gün geldiği yeri böyle görmesini, daha da önemlisi bugüne kötü başlamasını istemiyordum. Yağmur çiselemeye başlamıştı ve bu fırtınanın habercisiydi. Mutluydum, çünkü fırtına dün yaşanan her şeyin izini etraflıca alıp götürecekti.

Kumsaldaki kampa yöneldim, Kent'in parçalanmış kıyafetlerini ateşin yanından geçerken içine attım, nemli oldukları için önce biraz tüttüler fakat kısa süre içinde alev aldılar. Ateşe baktığımda Kent'in kora dönmüş pilot brövesini gördüm, o da küle dönmeye yüz tutmuştu.

Sonra barınağa, Lily'ye bakmaya gittim, çünkü Kent artık geçmişte kalmıştı. Lily ise benim geleceğimdi, artık bir daha arkama bakmayacaktım.

Yirmi Birinci Bölüm

Lillian

Şimdi

“Kent’in öldüğü günden bahseder misiniz?” diye sordu Genevieve.

Lillian bu soruya hazırlanmıştı, hikâyeyi anlatırken tüm mantık hatalarını ince ince düşünerek hesaplamıştı.

“Adadaki ilk yıldönümümüze yaklaşmıştık (YALAN). Kent her zamanki koyda balığa gitmek istedi, ikimizden de erken uyanmıştı (YALAN). Normalde takım halinde balık tutardık ama o gün kendisi gitmişti (YALAN). Dave meyve topluyordu ve ben de barınakta Paul’le beraberdim (YALAN, YALAN, YALAN). Bir çığlık duyduk (YALAN). Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım, bir dakika kadar sürmüştü ve sonra kesilmişti (YALAN). Dave’le birlikte midye topladığımız kayalıklara koştuk, kaya dik olarak uzanan kayanın yanına vardığımızda suyu ve etrafı taradık ama kimse yoktu. Kent’e seslendik, etraftaki kumsalları yürüdük hatta ardından adayı da dolaştık ama nafile (YALAN). Bir anda

Emily Bleeker

ortadan kaybolmuştu, sanırım gerçekte neler olduğunu hiç öğrenemeyeceğiz ama köpekbalıkları tarafından saldırıya uğradığını düşünüyoruz (DOĞRU).

Elleri bacaklarının yanlarında duruyordu, altmış saniyede on tane yalan söylemişti, bu bir rekor filan olmalıydı.

“Bu olayla nasıl başa çıktın Lillian, bu olay biraz... yıkıcı olmuş olmalı?”

“Gerçekten öyleydi, günlerce ağladım, gözlerim, başım çatlayana kadar ağladım, onsuz nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyordum.”

Lillian, Genevieve Randall’ın sözleri bittiğinde rahatlayacağını düşünürken kadın aniden kaşlarını kaldırdınca vücudunda ufak bir elektriklenme hissetmişti.

Onu, yalan söylemekle ilgili şaşırtan şey vücudunun harekete geçmesiydi. Neden olduğunu anlamıyordu, belki de hayatı boyunca iyi bir kız olduğu içindi ya da ahlaki pusulasında ciddi yanlışlar vardı ama her söylediği yalan onu daha kuvvetli yapıyordu, en azından birkaç dakikalığına. Fakat çok sürmeden, heyecanı yok oluyordu. Sanki akşamdan kalmamış gibi hissettiriyordu: Gece içerken iyi geliyordu ama sabah kalktığınızda verdiği o sersemlik ve pişmanlık arkasından geliyordu.

Yalan söylediğine pişman olduğu tek kişiler ailesiydi, özellikle de çocukları. Küçük oldukları için akıllarının ermeyeceğini düşünmüştü, ama Margaret ve Paul nasıl öldü soruları geldikçe Lillian kendisini kötü hissediyordu. Her gün yalan sınırını geçen Lillian’ın bu çocuklara doğru ve yanlış anlatma hakkı nereden gelebilirdi ki?

Lillian'ın kurtulma taktiği görmezden gelmekti, hayatını ne kadar meşgul kılabilirse geçmişle cebelleşeceği anlar azalacaktı o yüzden ilkyaz sezonunda ortamı mükemmel yapmak istedi. Havuza ve parka gidilecek, kütüphanede en sevilen kitaplar aranacak ve arka bahçelerinde çocukların istediği tüm oyunlar oynanacaktı.

Yaz projelerinden biri de Josh ve Daniel'in odalarını küçük çocuk odası olmaktan çıkarıp büyük adam odasına çevirmekti, bir hafta sonunu bununla geçirmişlerdi, cuma akşamı odaların renklerini seçip duvarları boyama işleriyle başlamışlardı.

Cumartesi günü çocuklarla birlikte üstleri başları boyanana kadar duvarları boyamışlardı, Daniel bile onca boya işinden yorulmamıştı, bir yandan da en sevdikleri şarkıları Josh'ın iPod'undan seçerek adeta bir parti havası yaratmışlardı.

Boya gecesi bodrum katında kamp kurmuşlar ve gece boyunca film izlemişlerdi, uzunca bir süredir Lillian ilk defa kendini cennete hissetmişti.

Pazar günü, kiliseye hızlıca bir ziyaretten sonra öğle yemeği için eve dönerek tavuk, patates ve mısırla karınlarını doyurup üst kat-taki işlerini bitirmeye koyulmuşlardı. Boya biter bitmez koruma bantlarını çıkarıp en güzel posterleri ve çıkartmaları duvarlara yapıştırmışlardı, oda tamamlandıktan sonra Lillian çocuklarını kapının önünde toplayıp yaptıkları odayı birlikte incelemek istemişti.

"Harika görünüyor çocuklar!" diyerek çocuklarının omuzlarını sıvazlamıştı, çocuklarının teni annelerinin parmaklarını istiyor gibiydi, sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Daniel annesine sarılarak kafasını kucağına gömmüştü, aynı hava alanında birkaç hafta önce Jill'e yaptığı gibi.

Diğer tarafta Josh biraz daha büyüdüğü için annesi ona daha sıkı sarılmıştı, Josh büyüyordu ve bir süre sonra aileyle takılmak ya da anneye sarmaş dolaş olmak onun için sıkıcı bir aktivite olacaktı.

“Müthiş!” diye fısıldadı Daniel, “Emma’yı çağırıp odamı gösterebilir miyim? Jill Teyze tadilatı bitirdiğimizde onu davet etmem için benden söz istemişti.”

“Tabii!” evet, biraz fazla isteksiz çıkmıştı sesi, çocuklarının Jill’i özellikle “teyze” diye çağırmalarını hiç sevmiyordu ama Lillian en yakın arkadaşlarından Jill’e olan tek taraflı rekabet duygusunun üstesinden gelmeye çalışıyordu, ayrıca geçtiğimiz on sekiz ay boyunca çocukları Jill’in kızlarıyla da iyi arkadaş olmuşlardı, Emma ve Jane’le. Daniel önceleri kızlardan iğrense de artık onlarla arkadaştı. O ve altı yaşındaki Emma örnek alınacak bir arkadaşlığa sahipti, Josh ve Jane de iyi bir arkadaşlık kurmuşlar, zamanlarını çizgi roman yazmakla geçiriyorlardı. Şimdi “J&J”nin Maceraları” çizgi roman dizilerinin yeni bölümünü yazmakla meşguldüler. Lillian önceki on beş bölümü okumuş ve anında edebi bir başyapıt olarak değerlendirmişti.

“Neden gidip onları aramıyorsun? Sandviç hazırlarız ve Jill Teyze’nden de varsa cips getirmesini isteriz, hadi arasana?”

Lillian yedi yaşındaki oğluna seslenirken o çoktan telefona ulaşmıştı bile, ardından, “Sen ne düşünüyorsun dostum?” diye Josh’a odayla ilgili fikrini sormuştu. “Odayı nasıl buldun?”

Saçlarını sol eliyle arkaya atması bir alışkanlık haline gelen Josh odayı taradı, koyu kahverengi gözleriyle her köşesine baktıktan sonra, “Harika anne, teşekkür ederim,” dedi. Sol kolunu an-

nesinin beline sararak ona sarıldı, birkaç saniye orada durduktan sonra elini çekerek hemen saçını arkaya attı.

“Anne sana bir soru sorabilir miyim?” diye sorarken sesi titremiştir, anne derken sesinin aldığı bu halin ne anlama geldiğini Lillian çok iyi biliyordu, Josh ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Ne oldu bebeğim? Biliyorsun bana ne istersen sorabilirsin,” diyerek Lillian yüzünü hemen oğluna döndü, oğlunun göz torbalarında yaşlar olduğundan emindi ve bu kez yüzünü görmek için oğlunun saçlarını kendisi arkaya attı.

“Bizi tekrar terk edecek misin?” sorusunun ardından bir damla yaş, gözbebeklerinden kurtuldu.

Lillian’ın kalbi duracak gibi olmuştu. “Neden böyle bir şey soruyorsun, Josh?”

Çocuk geri çekilerek, “Uzun süre yoktun ve o adamlaydın, Dave’le. Sınıftaki Sammy senin o adamla çok fazla vakit geçirdiğin için artık babamla evli olmak istemeyeceğini söyledi. Onun ailesi geçen yıl boşanmış ve artık pazartesi otobüse biniyor, diğer günlerde de yürüyormuş. Ailesinin sürekli kavga ettiğini ve aynı odada yatmadıklarını söyledi, sonra babası da kız arkadaşıyla birlikte olmuş ve evden ayrılmış,” dedi.

Lillian, Sammy’yi hiç görmese de şimdi içinde o çocuğu bulmak için büyük bir istek oluşmuştu, onu bulup suratına parmağını uzatıp, “Kendi işine bak evlat!” diye tehdit etmek istemişti. Ama burası maalesef artık McDonalds’ın oyun bahçesi değildi ve kafasına göre gidip başka bir çocuğa kendi çocuğuyla uğraşmaması gerektiğini söyleyemezdi. Josh artık on yaşına gelmişti ve kendi savaşlarını kendisi vermek üzereydi.

Emily Bleeker

Josh'ın söylediklerindeki ufak gerçeklik payı Lillian'ın berbat hissetmesine yetmişti, yetişkinlere yalan söylemek bir yere kadardı ama ya çocuklarına yalan söylemek? Lillian çoğu akşam kanepede ya da misafir odasında Dave'le konuşurken uyuyakahyordu, Jerry henüz onun yataktaki yokluğundan şikâyetçi değildi ve Lillian bu duruma şükrediyordu, tabii eğer bir gün onu faturaları kimin ödediğiyle ya da yaralanmış duygularıyla tehdit etmeyecekse...

Çocukların bir şeyleri anladığı çok açıktı, iki yıl önce havadan sudan tartıştıkları şeyler, mesela, tuvalet kâğıdını nasıl kullandıklarıyla alakalı tartışmalar artık çocuklardan gizli kapalı bir odada dakikalarca sürüyordu. “Keşke geri gelmeseydin,” ya da “Artık seninle birlikte olmak istemiyorum,” cümleleri hiç konuşulmasa da her zaman bir kenarda duruyor ve tehditkâr hisler uyandırarak hayatlarındaki sessizliği bozmakla ve tümüyle yaşantılarını değiştirmekle tehdit ediyordu.

Oğlunun endişeli suratını gördüğünde Lillian iki elini oğlunun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine bakarak, “Her zaman senin için burada olacağım Josh, her zaman. Seni benden hiçbir şeyin almasına izin vermeyeceğim, seni ve kardeşini. O adadayken beni hayatta tutan *tek* şey sizin, ikinizin düşüncesiydi.” Josh altdudağıyla bir şeyler homurdanmak ister gibi yaptı. “Benimle ne istersen konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?” diye Lillian oğlunu cesaretlendirmek istiyordu. “Başka söylemek istediğin bir şey var mı, tatlım?”

“Endişelenmemin nedeni, şey...” Lillian Josh'ın suratını kurulamaya çalışırken çocuk annesinin ellerinden geri çekildi, “Anne, dur ve dinle. Babamın bir kız arkadaşı vardı,” dedi ve durakladı, Lillian'ın bir anda çığlıklar atacağını düşünürcesine onu izledi,

belki de bayılacaktı. Annesi cevap vermeyince Josh devam etti, “Onunla bir sefer tanıştık ve sevmedik. Babam sen sonsuza dek gittiğin için yeni birinin olmasının doğru olacağını söylemişti ve senin de bizim mutlu olmamızı isteyeceğini söylemişti. Ama ben istememiştim ve şimdi olanları görüyorum, sen sonsuza dek gitmemiştin ve onu sevmem de doğru değildi.”

Lillian kelimelerin yavaşça süzülerek yok olmasını bekledi, Jerry birkaç kez farklı kadınlarla çıktığını kabul etse de bir kız arkadaşı olduğundan hiç bahsetmemişti, özellikle çocuklarla tanıştıracak kadar önemli biri olduğunu söylememişti. Lillian kıskançlık yapmak istiyordu, her kadının yapacağı gibi bu kadının nasıl göründüğünü, kaç yaşında olduğunu öğrenmek istiyordu. Romantik anlar yaşayan kocasının onu öpmüş veya onunla sevişmiş olabileceği ihtimalinin onu öldürmesi gerekiyordu. Jill’e olan kıskançlığını bu gizli sevgiliye çevirmek istedi ama Lillian, Jerry’yi yargılamaya hakkı olmadığını düşünüyordu, öyle bir durumda Jerry de onu yargılayabilecekti.

“Joshua, sen çok yumuşak kalpli bir çocuksun,” diyerek oğlunu kucağına çekti, Josh da karşı koymadı, kafası artık omzuna denk geliyordu ama kokusu aynıydı, aynı deterjan ve sabun kokusu vardı. “Baban yanlış bir şey yapmadı oğlum, hayatta olduğumu bilmiyordu ve sonsuza kadar beklemesi mantıklı değildi. Babanın geçen yıl görmeye gittiği yargıcı hatırla, benim ölü olduğumu yazan kâğıdı imzalamıştı, benim ve babaanneniz için cenaze töreni yapmıştınız. Beni aldatmıyordu oğlum, seni çok iyi anlıyorum ama kızgın değilim. Bana söyleyebildiğin için cesaretinle gurur duyuyorum ve beni ne kadar sevdiğini, ne kadar endişelendiğini anlıyorum.”

Emily Bleeker

“Seni tekrar kaybedemem anne,” Josh annesinin omzunda fısıldıyordu. Ardından hafifçe iç çekti.

“Meraklanma tatlım, çocuklarımla arama hiçbir şeyin girmesine izin vermem,” diyen Lillian oğlunun sırtını okşarken kelimelerinin ne kadar ciddi olduğunu pekiştiriyordu.

Sonraları bu konuşmayı çok düşündü, o yüzden bu berbat röportajı kabul etmişti ve manipülatif sorularla baş etmeyi göze almıştı. Hikâyeyi son bir defa daha anlatacaktı, doğruyu söyleyecekti ve her şeyi arkasında bırakacaktı: kaza, ada, Kent, David hatta Paul’u bile... Tüm Amerika’ya ve Genevieve Randall’a yalan söylemek gerekecekse sorun değildi. Genevieve, Lillian’a Kent’le alakalı düşüncelerini sorduğunda verdiği tepki kadar zorlanacaktı: suratını kederle buruşturmuş, ekşitmiş gözlerine birkaç damla gözyaşı biriktirerek, “Mahvolmuştum,” diyecekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Lily - 156. Gün

Ada

Tekrar pazar günü. Kent'i öldürmemin üzerinden altı hafta ve iki gün geçti, sırtına bıçağımı saplayalı kırk dört gün oldu. Derisini yırtarak kaburgalarının arasını kesmiştim, omurgasına indirdiğim taşlar çok kötü hissetmeme neden olmuştu, hâlâ hayatımda yaptığım en kötü şeyin bu olup olmadığına karar veremiyordum.

David'in kendi fikirleri vardı, geçtiğimiz haftalar boyunca ateşin yanında uyumuştum. Benimle iki üç kelime konuşursa kendimi şanslı sayıyordum. Barınakta yalnız uyumak bana verilen en ağır cezaydı, bazen kesinlikle hak ettiğimi düşünüyordum ve hayaletler gece gelip karanlıkta kâbusum oluyorlardı.

Güneşe adım atar atmaz ateşin kenarında pişen balıkları gördüm, karnım gurulduyordu. Balıkların leziz konusu beni kendine çekse de David dönmeden önce lagüne gitmek istiyordum, onunla sessizlik içinde yemek yiyeceğime açlıktan ölürdüm daha iyi.

Emily Bleeker

Artık şükürler olsun ki pazar günü yaptığım banyolar için fazla endişelenmiyordum. Çantamı aldıktan sonra Margaret'in grileşmiş ve artık yıkandığında beyazlaşmayan eski montunu almam yetiyordu. Üzerindeki kan lekesi de artık yok olmuştu.

Ormandaki kampımızın kenarındaki yıkılan kütüğün yanına gittim, bu okyanusa en yakın kütüktü ve görmesi çok kolaydı, kütüğün kenarındaki taşı kaldırdıktan sonra oyuktan Margaret'in makyaj çantasını aldım ve ayağımla taşı tekrar yerine koydum.

Sahilden aşağı yürüyerek lagündeki en sevdiğim noktaya gittim, tuzlu suda banyo yapmak kolay değildi ama neredeyse tümüyle temizlenebiliyordum, saçım hariç. Saçım hep bembeyaz tuzla kaplı oluyordu, fakat hâlâ ormandaki tatlı su havuzuna gitmek istemiyordum.

Bir seferinde, Kent öldükten sonra, denedim. Düşündüm ki o öldükten sonra onun verdiği korku kanıyla birlikte temizlenip gitmiş olacaktı, ama suyun çevresindeki çamura ayak basar basmaz bunun yanlış bir düşünce olduğunu anladım.

O geri gelmiyor, gelmiyor, o öldü, diye hatırlattım kendime, beni yakaladığı yere, beni çamura gömüp nefessiz bıraktığı yere ulaştığımda tüm hatıralar geri gelmişti. Orada çaresizce yatmak zorunda kalmam, David'in benim için yaptığı bıçağa ulaşamamam... Teslimiyete yaklaştığım anlar...

Orada duramadım, kalbim gözlerimden, kulaklarımdan çıkacak gibi oldu, sendeleyerek kaçarken Margaret'm sabun ve şampuanla dolu çantasını da düşürdüm. Çantanın içindeki alyans ve kolye de yuvarlanmıştı. Kent'in boğazımdan koparıp aldığı an aklıma geldiği için dönüp onları bile yerden alamadım.

Durmadım, koştum önce ağaçların arasına girdim ve sahile inen gizli patikadan devam ettim, sallanan dallarla sarmaşıklar koluma ve suratıma dokunuyor, sanki bir kavgadaymışız gibi saçımı çekiyordu, kampa ulaştığımda vücudumun açık olan her yeri yara bere içindeydi.

David oradaydı ve kendimi kuma bıraktığımda beni kucağına alıp barınağa götürmüştü, beni yere bırakmadan, son gazlı bezi de ağzıyla açıp dalların açtığı yaraları temizledi, nefes alışım normale dönmüştü ama David beni bırakmıyordu, o gün saatlerce beni koynunda tutmuştu, tek güvenli yerde uykuya dalmıştım.

Uyandığımda güneş batmıştı ve barınakta yalnızdım, hafifçe yanan ateş yerde yatan David'i görmeme yetmişti, güneşten kararmış çıplak vücudu terliydi ve ateş yansıdığında parlıyordu, siyah saçları çok uzundu, kıvrıkcık lüleler omuzlarına kadar düşmüştü ve birkaç tutam da suratını kapatıyordu. Sırtından anladığım kadarıyla derin bir uykudaydı.

Yanımda yatan vücudunu özlemiştim, Kent gittikten sonra David'in koynunda uyuyordum, kalp atışları benim ninnim olmuştu ama o gece, onu uyandırmaya gittiğimde bambu zeminin üzerinde elim parlak bir şeye denk geldi: makyaj çantası. Çantanın üzerindeyse Margaret'ın altın kolyesi ve ucunda alyansları duruyordu. Nasıl bulmuştu? Benim yüzüğümün kayıp olması bile umuflumda değilken... Zinciri boynuma taktım ve Kent'in kopardığı yere gelişigüzel bir düğüm attım.

David her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi, onu uyandırmak gibi bencil bir istek belirmişti içimde, onun yerine çantayı aldım ve küçük çocuklar gibi sarıldım, sanki oyuncak ayıymış gibi elimden hiç bırakmayacakmışçasına sarılıyordum,

Emily Bleeker

uzandım ve hâlâ yanan ateşin ısıyla birlikte David'i izlerken uykuya daldım.

O günden sonra David barınağa bir daha hiç girmedi, neden olduğunu hâlâ bilmiyordum ama David bunu konuşmak istemiyordu, o yüzden de görmezden gelme oyununu oynadık, konuşabildiğimiz anlarda sadece havadan sudan sohbetler ediyorduk.

Eskimiş ve yırtık kıyafetlerimi, üzerimdeki terk edilmişliği atarmışçasına çıkarttım, o benden her ne sebepten ötürü uzak duruyorsa buna izin vermekten başka çarem yoktu. Kafamdaki yeşil bandanayı çıkartıp kirli saçlarımı özgür bırakıp artık iyice eskimiş iç çamaşırımı düzeltmeye çalıştım. Kilo vermiştim, bir hafta öncesinden çok daha zayıftım, sanırım bir katil olmak da bunları getiriyordu. Tişörtümü ve şortumu çantama koyduktan sonra okyanusa daldım, su cennet gibiydi, her zamanki gibi. Josh ve Daniel'in banyosunu sevdiği gibi, ne soğuk ne de çok sıcaktı.

Olmaz, bugün bunları düşünemezdim. Çantamdaki kıyafetleri lagünün ortasındaki kayanın üzerine koydum, banyodan sonra yıkanmak üzere beni bekliyorlardı, siyah makyaj çantasını da açıp birkaç şişe arasından sulandırılmış şampuanı buldum. En sevdiğim çiçek kokulu olanı seçtim, Margaret bunları, bu seyahate gelmeden önce kaldığımız Mariott otelinden araklamıştı. Fiji'den ayrıldığımızda zaten birçoğunu kullanmıştı ama onda hatırladığım son koku buydu ve en özel zamanlarım için bunu kullanıyordum, en son Noel zamanı kullanmıştım, David'in deniz kabuklarından bana kolye yaptığı, Kent'in hâlâ hayatta olduğu zaman.

Kafama masaj yaptım, kopuklar ve kırıklar artık kaybolmuş yerlerine baharda açan yeni çiçekler gibi kısa saçlar gelmişti. Eli-me döktüğüm azıcık şampuan zar zor köpürüyordu ama kokusu-nu almaya yeterdi, bu kokunun burnuma dolmasına izin vererek kendimi bir otel odasında, duvarları süsleyen çirkin resimlerin arasında ve çiçek kokan nevresimlerde hayal ettim.

Durulanırken, birinin beni izlediği hissi, o tanıdık his geri gelmişti, tüm vücudum ürpermiş ve kollarım diken diken olmuştu, suda çömelerek bir elimle üzerimi kapatmaya çalıştım diğeriyle de çamaşır-larıma ulaştım. Bu adadaki diğer kişinin David olduğunu biliyor-dum ama sanki yabancı biri gelecekmiş gibi sahili tartıyordum.

Sarkık iç çamaşırımı ve sutyenimi giydikten sonra bu hafta yıkamasam ne olur diye sordum kendi kendime ve diğer yıkana-cakları da orada bırakıp kıyıya doğru ilerledim. Cesaretim nere-den geliyordu bilmiyordum, ama çaresizce tekrar ani bir şekilde yakalanmak istemiyordum.

“Merhaba, orada kim var?” diye bağırdım, sesim berbat bir şekilde, zayıfça etrafa dağılıyordu. “David, sen misin?”

Sıcak kumsala ayak bastığımda bir erkek figürü ağaçların ara-sından gözüküyordu, gırtlığımdan fırlamak üzere olan çığlık, beynimin bu figürü David olarak tanımlamasıyla geri gitmişti.

“Ah, korkuttum beni!” diye gergin bir şekilde güldüm, “başka çamaşırın var mı?”

David ağır çekimde kafasını iki yana sallarken göz teması kurmamaya çalışıyordu, “Hayır, şey... sadece güvende olup ol-madığına bakmak istemiştin. Az önce balık tutuyordum, bugün dalgalar çok kuvvetli.”

Emily Bleeker

“Tamam, meraklanma dikkat ederim.” Değişen bir şey yoktu, kafamı sağa sola yatırarak yüzüne bakmaya çalışıyordum, çünkü genelde yüzüne ne kadar uzun bakabilirsem onu o kadar çok anlayabiliyordum. David’in alnından bir tutam kıvrıcık saç aşağıya sarkmıştı ve o gözleri, öyle derin bir maviydi ki içinde kaybolabiliyordum.

Uykudan yeni uyanmış gibi çıkan sesiyle, “Saçların çıkıyor,” diye homurdandı, parmağıyla kıvrıcık saçlarımı hissediyordu, onun dokunuşunu özlemiştim, avcunun içinden gelen sıcaklık beni içine çekiyordu ve istemsizce yanağımı avcunun içine götürüyordum, titrek nefesi kalbimin daha fazla atmasına neden oluyordu.

“Seni çok özledim,” dedim gözlerimi kapatarak. David gözkapaklarımın arasından süzülen gözyaşımı parmaklarıyla takip ediyordu, gözlerimi açtığımda haftalardır çarptığım duvarın kalkmış olmasını istiyordum, tek gördüğüm David’di... Ve onunla birlikte başka bir şey, yeni bir şey daha vardı. Yüzündeki o parıltı kalp atışlarıma biraz daha ritim vermiş ve tenimi karıncalandırmıştı.

Parmak uçlarını kullanmaya devam ederek çeneme indi, dokunduğu her yer bana ufak karıncalanmalar veriyordu, parmağıyla çenemin altına kadar akan yaşı sildi ve altdudağıma tuzlu bir tat bıraktı. Düşünmeyi bırakarak öne doğru eğildim, dudaklarım açlıkla aralandı.

Gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyordu, ifadelerimi takip ediyordu, tutkumu okuyordu, onun dudağını dudağımda hissetmekten başka bir şey düşünemiyordum, beni kollarına çektiğini ve birlikte nasıl eriyeceğimizi düşünüyordum, her şeyi unutup sadece ikimizi hayal ediyordum. Vücudum bunu

istiyordu, kalbim de arzuluyordu, umudum David'in de aynı şeyleri istiyor oluşuydu. Elimi sakallarla kaplı çenesine koydum ve sonra da boynuna indim, onu kendime çekiyordum. Sonra David durdu, ellerini suratımdan çekti ve beni suya iterek kollarından uzaklaştırdı.

"Gitsem iyi olacak," dedi, hafifçe öksürerek. Utanç yüzünden okunuyordu, sonra arkasını döndü ve gitti.

Bu da neydi? Islak kumdan okyanusa doğru hızlıca ilerledim ve dalabildiğim kadar derine daldım.

Suyun altına dalarken üzerime üşüşen dalgalar sanki su altına ait olduğumu söyler gibiydi, dalışımın kuvveti geçtikten sonra bile ciğerlerim yanana kadar suyun altına kaldım, bu acıyı seviyordum. Daha önce David'le denizde olduğumuzda hissettiğimden daha farklıydı, daha hafif ve ferahlatıcıydı, burada yeteri kadar kalırsam acaba bu yanma onu da yakıp içimden alabilir miydi? Artık ona ihtiyacım kalmazdı. Onu çok istemekten nefret ediyordum.

Dayanabildiğim kadar suyun altında kalmaya çalışsam da dip-ten gelen bir dalga beni kıyıya sürükledi, sudan çıkıp gözlerimi temizlerken keşke David'i de böyle kolayca silip atabilsem diye düşündüm.

Hızlıca banyomu bitirip fazladan kıyafetlerimi de taşa temizleyerek kalan son çamaşırı elime aldım. David'in eski haki pantolonları. Sağ dizindeki delikten elim kolayca geçiyordu, bu yüzden David uzun süredir alt kısmını komple kesip kesmeme konusunda kendi içinde bir tartışma yaşıyordu. Bir gün zaten kendiliğinden kopacak ve bu tartışma da son bulacaktı. Bu par-

Emily Bleeker

ayı da hızlıca yıkadıktan sonra tüm çamaşırları kurumaları için taşın üzerine bıraktım, bitirmiştım ama kampa dönmek istemiyordum, o yüzden kendimi yine suyun üzerine bıraktım ve sırtüstü uzanarak gökyüzünü izledim.

Batıdan bir fırtına geliyordu, havada esintisi vardı. Koyu fırtına bulutları gökyüzünü kalabalıklaştırmıştı ve üzerimdeki mavi örtüyü hızlıca kapatmaya başlamışlardı. Çok kısa bir anlığına Jerry'yi düşündüm, çocukları düşündüm, beni çağırmalarını hayal ettim, yaralı dizlerinden  pmemi istediklerini düşledim. Şimdi onlar için piyanonun üzerindeki bir fotoğraftan ibaret olduğumu düşündüm, gözlerimi sıkıca kapattım ve bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Koca bir yıldırım ve ardından gelen gök gürültüsü kafamdaki her şeyi bilinaltıma itmeye yetmişti, fırtına neredeyse gelmişti. Geri dönmeliydim.

Zar zor nefes alarak ve titreyerek yağmura yakalanmadan barınağı vardım, ateşin yandığına sevinmişim. Sırtımdaki ıslak çantayı yere bırakıp ateş i yağmurlardan koruyan kapağı alıp ateş i kapattım. Bazen etraftan topladığımız çalı ırpı ve bottan kalan parçalarla yaptığımız bu şey ateş in fırtınalarda s nmesini engelliyordu, bazen de iş e yaramıyordu. Yeni bir ateş yakmak zordu ve Kent gittikten sonra ateş i korumak için elimizden geleni yapıyorduk. Kent. Onun ismini düşünmek bile canımı acıtıyordu, özellikle kafamdaki o yolunmuş yerler. Hemen onu kafamdan atarak bambulardan yaptığımız çubuklara çamaşırları astım, az sonra bir muson yağmuru patlayabilir ve tüm emeğim boşa gidebilirdi, aksi halde sırlıklam kıyafetlerle fırtınanın sonuna kadar beklemek zorunda kalacak ve hepsini tekrar yıkamak zorunda kalacaktık.

Üzerimdeki kumları attıktan sonra bottan kalan sarı kaplama malzemesini bambu zemine sabitledim, malzemenin iki ucu ancak bağlayacak kadar uzundu o yüzden diğer iki ucu rüzgârda sallanıyordu, yağmur patlamadan hemen önce barınağın köşesine giderek kuru kalmaya çalıştım. David neredeydi? Benimle burada kuru olarak yatmaktansa yağmur fırtınasında açıkta kalmayı tercih etmesinden nefret edebilirdim.

Rüzgârlar geldiğinde tüm kıyafetleri su gelmeyen tarafa aldım, ardından da palmiyelerden yaptığımız örtünün içine girdim, hava neredeyse on derece birden soğumuştı ve ateş sönmek üzereydi, Margaret'ın ıslak montu diğer çamaşırlarla birlikte kurumayı beklerken onsuz dişlerim titremeye başladı, buna alışık olmalıydım, burada yalnız soğukta yatmaya alışık olmalıydım. Vücudum böyle zamanları da hatırlıyor gibiydi, tepeden tırnağa titrediğim zamanları. Adaya geldiğim ilk gece ne yapmıştım, Margaret'ın cesedi kucagımda dururken ne yapıyordum? Sonra daha iyi zamanları düşündüm, umudu ve ailemi düşündüm, gözlerimi kapattım ve rüzgârı rüyalarımın dışında tutmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda bana bakan suratı görünce şaşırmıştım, bugün, Jerry yoktu. David'in suratıydı. David bana balık tutmayı öğretiyordu, sonra uçaktaki o gülüşmelerimizi hatırlıyordum, kazadan öncesini, dişlerinin ne kadar düzgün ve beyaz olduğunu, Kent omzumu dikerken beni tuttuğunda teninin ne kadar taze koktuğunu hatırlıyordum. Hafızamda beliren kareler bir yağmur fırtınası gibi gelmeye başlıyordu. O zamanlar iyi zamanlarımdı, o mutluydu ve biz arkadaştık, sonra ben onun hayatını kurtarmak için bir adam öldürdüm ve kendini benden beklenmedik bir şekilde soyutladı.

Emily Bleeker

Örtümün içine serin hava dolunca tüm hatıralarım sekteye uğradı, örtüyü kapatmak istesem de o kadar üşüyor ve titriyordum ki parmaklarım neredeyse donmuştu. Sonra birden David'in sıcak elleri kollarımı sıvazlamaya başladı.

"Lily, iyi misin?" soğuktan cevap veremediğim için kafamla iyi olduğumu işaret ettim, "Sen donuyorsun," diye fısıldadı. "Montun nerede?"

"Şura-da," diye kekeledim, "Hâ-lâ, 1-1s-slak."

Kollarını bana sardığında vücudumu onunkine bastırdım, nefes almaktansa onun vücut sıcaklığı daha çok işime yarayacaktı, üstü çıplaktı ve uzayan kılları yüzümü gıdıklamıştı, kendimi ona bastırırken ayaklarımı da ayaklarına bastırıyordum. Sağ bacağım istemsizce onun bacaklarının arasına girdi, birbirimize kilitlendik. Rüzgâr ve tuz kokuyordu.

Yeniden sarmalanmak güzeldi, kalbine dayalı başıma gelen nabzının sesini duymak, tenlerimizin birleştiği yerde uyanan his, çok güzeldi. Rahatladığımdan, iç çekip kollarımı onun vücuduna sardıktan sonra vücudundan gelen sıcaklığı daha iyi nasıl hissederim diye düşündüm, kısa süre içinde tüm kaslarım yumuşayacaktı.

"Şimdi daha iyi değil mi?"

"Mmmm," homurdandım, "çok daha iyi, sen bir tanesin, teşekkürler David." sırnaşarak konuşurken iyice boynuna sokuldum, yumuşak sakalı yanağımda yastık hissi uyandırmıştı, bütün gün burada durabilirdim.

David'in başka bir fikri var gibi gözükiyordu, "Daha iyi değil mi?" cümlesinden sonra vücutlarımızı ayırmaya başlamış ve beni barakanın duvarına doğru itmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye ağladım, “henüz gidemezsin, ne güzel sımsıcaktı,” diye çocuk gibi ona sarıldım ve o ne kadar inatla ittirirse ben de o kadar sıkı tutundum, artık yalnız kalmak istemiyordum.

“Ben... ben öğle yemeği için bir şeyler toplamalıyım, o kadar üşümeden sonra acıkacaksın,” diyerek daha da gerildi, yastığım şimdi taşa dönüşmüştü. Çok açıktı, yanımdan ayrılmak için bahaneler buluyordu, çünkü yanımda durmaya dayanamıyordum.

“Aç değilim,” dedim dişlerimi sıkarak parmaklarımı omzuna bastırdım, “henüz gitmeni istemiyorum.”

“Tamam, bu senin için iyi olabilir ama ben gitmek istiyorum,” dedikten sonra sol elini omzumdan kaldırdı, beni ittiği yer de tam burasıydı, ardından sağ bileğimi tutarak kolundan uzaklaştırdı. Sola doğru çabucak yuvarlandı ve gitti, yanımdaki boşluk beni alt eden bir soğukluk yaratmıştı.

“Benden bu kadar nefret etmem mümkün mü?” diyerek ayağa kalktım, üzerimdeki palmiye örtü düşünce tekrar titremeye başladım fakat artık sinirden titriyordum, “Benden iğrendiğin için mi yanımda bile yatmıyorsun? Bensiz hayatta kalamayacağını söylüyordun önceleri, ama şimdi de beni bu adada yalnızlıkla cezalandırıyorsun. Bunu bana nasıl yaparsın? Kent’ten kurtulmanı sağladığım için benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın ama...”

“Nefret etmek mi?” diyen David, barınağın az ötesinde oturmuş okyanusu seyrediyordu, saçları yağmurla dolmaya başlamıştı. “Senden nefret etmiyorum.”

“Peki, beni sevmediği *kesin*, tek yaptığı kaçmak ve seni kovalamaktan sıkıldım.”

Emily Bleeker

“O halde, dur,” diye cevaplarırken “d” harfine vurgu yapmıştı. “Peşimden gelmeyi bırak Lily, bu herkes için daha iyi olacak.”

“İyi arkadaş olduğumuzu düşünüyordum,” diyerek öne doğru bir adım attım, “İkimizin de birbiri için bir anlamı olduğunu düşünmüştüm, yaşadığımız şu olaylara bak, beni hiç mi özlemiyorsun, David?” donuk elimi omzuna koymamla kaçması bir oldu.

“Her şey değişir Lillian, Kent’ten sonra, o...” David kafasını sağa sola salladı, kafasından aşağı boşalan yağmur üzerime sıçırıyordu. “Daha fazla yapamıyorum, bu aldığımız riske değmez,” ellerini güç almak için yere koydu, yine gitmeye hazırlanıyordu, tekrar kaçmadan elinden tuttum.

“Beni affedemez misin? Ben de keşke onunla gitseydim, şimdi hayatta olan o olurdu ve benden nefret etmezdin,” dedim ve David kafasını öyle hızlı çevirdi ki saçılan sular bir perde gibi havalandı.

“Bir daha asla böyle söyleme,” diye çıkıştı, parmakları benim kileri acıtana kadar kasıldı. “O adamla gidecek olmayı düşünmemen gerekir.”

“Ama onu öldürdüm ve seni bir şeyler yapmaya zorladım, korkunç şeyler, suçumu saklamak için.”

“Hayır, o kendini öldürttü,” parmağı çenemin altına gelecek kafamı hafifçe kaldırdı, şimdi yüz yüzeydik, “O öldüğü için memnunum, sana o bıçağı verdiğim için ve keskin olduğu için mutluyum.”

“Onu öldürdüm.”

David, “Hayır,” diyerek kafasını salladı, elleri şimdi bugün kumsaldaki gibi yüzümde geziyordu. “Kent kendi kendini öldür-

dü, suçlu hissetmemelisin. Ben hissetmiyorum,” ağzından kelimeler kolaylıkla çıkıyordu ve kafamda bir sürü soru işaret bırakmıştı.

“Öyleyse neden benden nefret ediyorsun?” diye sorarken alt dudağımı ısırdım.

“Bundan vazgeç, Lillian.”

“Problemin ne olduğunu söylemediğin sürece vazgeçmeyeceğim, neden gözlerimin içine bakamıyorsun?” dedim ve kollarımı omuzlarına doladım. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

“Hiç pes etmeyeceksin değil mi?”

“Bu sorunun cevabını çoktan biliyor olman gerekir,” dedim, onun gülmesini istiyordum ama o okyanusu izlemeye devam etti.

“Korkuyorum tamam mı?” dedi usulca. “Kent’e dönüşmekten korkuyorum.”

“Bu çok saçma, onunla uzaktan yakından alakan yok.”

“Beni tanımıyorsun Lily, kafamda neler döndüğünü de bilmiyorsun,” diyerek kafasına vurdu.

“Zihnini okuyamam ama seni tanıyorum,” ellerimle saçlarını okşadım, ensesine kadar masaj yaparak ilerledim. “Sen iyi bir adamsın, hem de çok iyi.”

“Sadece senin hayal ettiğin kadar iyi bir adam, eğer bilseydin...”

“Neyi David? Gerçekten bu kadar kötü ne olabilir?”

Sertçe bana dönerek omuzlarımdan yakaladı, “Seni istediğimi anladın mı? Hayatta her şeyden daha çok istediğimi. Benimle uyuduğun zaman uyuyamıyorum ve sabahlara kadar vücudunun her yerini nasıl öpeceğimi hayal ediyorum, sonra kumsalda yanı-

Emily Bleeker

na oturuyorum, benim olduğunu hayal ediyorum. Keşke sonsuza dek bu adada kalsam ve seni başkasına hiç vermesem diyorum.”

Gözleriyle suratımı taradıktan sonra kafasını ellerinin arasına gömerek beni uzaklaştırmak istedi, söyledikleri kafamın içinde dolaşmaya başladı, başım dönüyordu. Bu adada gereğinden çok kalmıştım, aşkı, romantizmi ve fiziksel tutkuları unutmıştım. Kent’in hissettikleri böyle şeyler değildi, o beni kontrol etmek istedi, hükmetmek istedi, ama David? O Kent gibi davranamazdı.

“David, benden bir daha kaçma,” diyerek parmaklarımı boynuna doladım, “Bu sabah, kumsalda beni öpebilirdin, sana izin verecektim.” Elimi sırtına dayayarak omuzlarının arasındaki boşluğu kapattım. “Yürüdün gittin. Kent asla böyle yapmazdı, sen neden arkanı dönüp gittin?”

Bana dik dik baktı. “Bunu sana yapamazdım, onun yaptıklarından sonra... Seni çok seviyorum.”

Öne eğilerek yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, yağmurun suyuna rağmen beklediğimden daha tatlıydı, sarıldığımızda verdiği sıcaklıkla kıyaslayacak olursak, öpüştüğümde sanki koca bir kamp ateşi yakmış gibi olmuştum, biraz geri çekilerek ona baktım, dudaklarım titriyordu ve mutluydum, onun gözleri hâlâ kapalıydı, bir rüyada kaybolmuş gibiydi. Tekrar öpüşmeden önce geri çekildi.

“Lütfen bunu yapma Lily, lütfen.”

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Gitti tabii, hatta fazlasıyla, ama dinle. Benimle olmak zorunda değilsin, senden uzak durabilirim, bunu yapmak zorunda değilsin,” diyerek ellerimi tuttu.

“Biliyorum, gerek olmadığını da biliyorum ama ben gerçekten *istiyorum*.” Gerçekten istiyorum, bunu anlayalı ne kadar zaman geçmişti? “Korktuğumdan ya da güvenli bir ortam yaratmak için değil... sanırım ben de seni seviyorum.”

Bana dikkatlice bakarak, “Emin misin, Lily? Emin olduğunu bilmek istiyorum,” dedi.

“Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama evet, seni seviyorum ve...” yanaklarım kızarmıştı, “...ve ben de seni istiyorum.”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzümdeki ifadeyi incelemeye başladı, kaşlarımı hareket ettirdikçe dudakları ayrılıyordu, beklemekten yorulmuştu. Ellerini suratımdan indirdikten sonra ufak bir hareket beni kendisine çekmeye yetmişti. Dilimle dudaklarımı ıslattım, hâlâ tuzluydu.

Önce ağızlarımız birleşti, beni keşfediyordu, sanki her an fikrimi değiştireceğimi beklermiş gibi temkinliydi, ama değiştirmeyecektim. Onu tatmıştım ve üzerindeki tuz, yağmur ve is kokusuna karşı koyamıyordum. Kollarımı boynuna dolayarak sertçe onu kendime doğru çektim, kafamı yana eğerek burunlarımızın çarpışmasını engelledim. Avuçlarımın içindeki omuzları rahatlamıştı ve dudakları da daha özgürce hareket ediyordu. Usulca inleyerek öpücüklerinin şiddetini artırıyordu, ikimiz de açtık ve aramızdaki en ufak mesafe bile çok fazla geliyordu.

Öpücükler yoğunlaşıırken ellerimiz de serbestçe dolaşmaya başladı. Elleri tişörtümün altından sırtıma ulaşırken onu barınağın içine girmeye zorladım ve nemli çamaşırların üzerinden yuvarlandık, ortama tutku ve şehvet hâkimdi, ama bir yandan da

Emily Bleeker

David'in narin davranışları havadaki tüm isteksizlik parçalarını da ortadan kaldırmıştı. Nerede olmam gerektiğini ve şu anda nerede olduğumu unutmuştum. Hatta onun kollarında kaybolmuş ve eğer bu yerden kurtulamayacaksak beni sevdiği sürece yalnız olmayacağımın verdiği mutluluk ateşiyle yanmaya başlamıştım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dave

Şimdi

“Biraz atlayarak gideceğim, çünkü merak ettiğim şeyler var,” cümlesindeki “merak” ve Genevieve Randall, Dave’in aynı cümlede görmek istemediği iki şeydi. “Kent öldükten sonra kurtarılanlara kadar Lillian’la birlikte adada ne kadar kaldınız?”

Dave’in düşünmesi gerekiyordu, ölümlerin sırası Theresa, Margaret, Paul, Kent, evet tam da böyleydi.

“Üç ay,” dedi ve Genevieve başıyla onayladı, Dave doğru hatırladığını düşünüyordu.

“Bu birlikte yalnız kalmak gibi bir şey miydi? Kent olmadan ortamınız nasıl ilerledi?”

Huzur dolu, cennet gibi. Gerçekte Kent öldükten sonra adada bir buçuk sene kadar geçirmişlerdi, kazanın travmasından uzak ve yalnızlardı, Dave, Lily’yi fiziksel özelliklerinden öte yönleriyle de tanımişti. Lily sivil savaş gönüllüsüydü ve bazı akşamlar tüm savaşları kuma çizirdi, Dave onu tarihi süslemekle suçlasa da daha önce tarih hiç bu kadar hoşuna gitmemişti öyle ki, hâlâ beş

Emily Bleeker

dolarlık banknotlara baktığında Lily'nin Gettysburg Savaşı tarifini hatırlamadan edemiyordu.

Birlikte çok eğlenirlerdi, neredeyse her cümlelerinde kıkırdarlar, Lily iğneleyici espriler karşısında hemen histerik bir ruh haline girerdi. Bazen öyle sohbetleri olurdu ki sadece dinleyecek olsanız, öğlen yemeği yiyen on iki yaşında çocukları dinlediğinizi sanırdınız.

Ama Dave adada acıyı ve açlığı iyice öğrenmişti, özellikle kurtarılmadan önceki son birkaç haftada yaşadıkları çok zordu. Şimdi tek ihtiyacı olan o günlerdeki umutsuzluklarını hatırlamaktı, o sayede inandırıcı olabilecekti.

İç çekerek devam etti, "Hayat Kent'siz çok daha zorlaşmıştı, yiyeceklerimizi biriktirmeyi bilmiyorduk. Lillian çok hastalanmıştı ve elimden hiçbir şey gelmiyordu."

"Susuz kalarak neredeyse açlıktan ölecekti, değil mi?"

Dave onayladı, artık gülüşme yoktu, saf korku, Lillian'ın ölme ihtimaliyle birlikte ona hâkim olmuştu ve o sadece izleyecekti.

"Sen neden hastalanmadın, Dave?" diye sordu Genevieve, yavaşça ortamı dengelemeye çalışıyordu.

Dave öksürdü, aniden gırtlığı kurumuş ve büzüşmüştü, muhabirin kelimelerindeki manalı tonu sevmemişti, Lily'yi özellikle öldürüp yiyeceklerin hepsinin kendisine kalması için uğraştığını ima edip etmediğini düşündü.

"Lillian hastalandıktan sonra yiyecekler midesinde fazla kalıyordu, hâlâ sebebinin ne olduğunu bulup bulamadıklarını merak ediyorum ama bu soruyu ona ya da Jerry'ye sormalısınız, hastaneden sonra birbirimizi çok az gördük."

“Neden?” Genevieve Randall sonraki sorusunu sormadan önce dudaklarını gerdi, “Lillian Linden’la aranızdaki mesafenin sebebi nedir? Birbirinize yabancılaştınız mı?”

Dave durakladı, zihninde verebileceği olası tepkileri ölçüyordu, dikkatli davranmalıydı çünkü bu hin hikâyeleri daha önce adadan sonraki yaşantıya dahil bir şey içermiyordu.

“Yabancılaşmadık,” diye cevapladı, “Binlerce kilometre uzakta yaşıyoruz ve kendi hayatlarımız, ailelerimiz var.” Elini dizine koydu, “Hatırlayın, Lillian ve ben o uçağa binmeden önce birbirimizi tanı mıyorduk bile. Sonra birbirimize zor bir süreçte yardımcı olduk, fakat bildiğim kadarıyla ‘gerçek’ hayatlarımıza dönmüş olmamız çok normal.”

Beth bu yalanı fark etmemiş gibi görünüyordu, tırnaklarıyla uğraşıyordu, bir yandan da akıllı telefonunu kurcalıyor, sarı saçları yüzünün tümünü kapatıyordu. Dave onun son *tweetle*lerinden birini hatırlar gibi oldu: “Genevieve Randall’ı kocamı sorguya çekerken izliyorum, gittikçe şüphelenmeye başladım ☺ HAHA”

İlginçtir ki karısı şüphelenmişti veya şüphelenmiş olsa bile bunun üstüne gitmemişti. O genellikle sıkılırdı, bunalırdı ve dikkati dağılırdı; bunların Dave’i mutlu etmesi ya da en azından rahatlatması gerekirdi. Karısı tüm bu tutarsızlıklara rağmen bir şeyleri yıkmaya çalışmıyordu, ama onun yerine kocasının biraz salak durumuna düşmesine neden olmuştu, sanki okyanusa çakıldıktan sonra bir adada hayatta kalmaya çalışıp ölümle ilk elden tanıştıktan sonra elinden kurtulmuş gibi...

Emily Bleeker

Beth her zaman böyle duyarsız biri olmamıştı, Dave eve ilk geldiğinde karısı meraklan çatlıyordu ve tüm detayları, en ince ayrıntısına kadar duymak istiyordu, kaçırdığı her dakikadan haberdar olmak istiyordu. Gece yatağa yattıklarında belirli günlerde kocasının ne yaptığını soruyor ve aynı anda birbirlerini düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu, bir değişiklik yaratacağını umuyordu.

Guam'da kocasının yanında, o antibiyotikler ve iğnelerle cembelleşirken yanında beklemişti, o zamanlar ilgi göstermeye çabalayan Dave'di. Lily yan odada sağlık durumu kötü şekilde yatıyordu ve hâlâ şuuru kapalıydı, kurtarıldığından haberi yoktu. Dave için yan odadaki tıbbi cihazların bip seslerini dinlemek kadar zor bir şey yoktu.

Hastanedeyken Dave elini tutanın Lillian olmasını isterdi, ama onun yerine başında konuşan Beth'ti, bir buçuk yıldır karısının anlattığı hikâyelere şaşırılmış gibi yapmaya çalışıyor ve artık yaptığı numaralar da tutmuyordu. Tepkilerini verirken ne kadar kusursuz ve inandırıcı olmaya çalışsa da artık Beth etkilenmiyordu.

Güney Pasifik'ten döndükten sonra çiftin bu işin bu şekilde yürümediğini anlaması yalnızca iki hafta sürmüştü, ikisi de döndüklerinden beri, "Nasıl uyudun?", "Gece havlayan köpekleri duydun mu?", "Diş macununu verir misin?" cümlelerinden başka bir şey konuşmamışlardı.

Televizyon röportajları sırasında çift birbirini seven, tekrar birleşmiş görüntüsü verseler de kamera arkasında aralarındaki boşluğu doldurmaya hiçbir şey yetmezdi. Bir pazar sabahı birlikte kahvaltı masasına oturmuşlar ve üzerlerine de sessizlik örtülerini örtmüşlerdi.

Dave kendi hazırladığı yumurta ve peynirli sandvicini yiyor, McMuffin'in başarısız bir taklidini yapmaya çalışıyordu, geçtiğimiz hafta boyunca her sabah *fast food* restoranında kahvaltı yapmıştı. Röportajlarda bunu kabul etmese de self servis *fast food*lardan kendini alamıyordu, bunun yanında pantolonları da artık üzerine dört beden büyük geliyordu, yani birkaç kilo alması halinde yeni kıyafetler almak zorunda kalmayacaktı.

Velhasıl, birkaç telefon röportajından sonra cumartesilerini evde oturarak ve en sevdiği sandvici yaparak geçirmeyi planlıyordu, çünkü bu gibi şeylerle uğraştıkça ihtiyacı olan kafa dağıtma seanslarını gerçekleştirebileceğini öğrenmişti.

Sandvicinden bir ısırık daha aldı ve yavaşça çiğnemeye başladı, içindeki karışık tatları anlamaya çalıştı ve belki de bakkaldan salam almak yerine gerçek, Kanada salamı kullanması gerektiğini düşündü. Beth aniden konuşmaya başlayarak aralarındaki “konuşma-kes” anlaşmasını bozmuştu.

“Evde olduğun için mutlu musun, Dave?” diye sordu, önündeki yulaf ezmesiyle oynarken gergin görünüyordu.

“Hı?” Dave'in sandvicinden peynirler tabağına akıyordu, Beth ise kaşığını usulca masaya koymaya çalışsa da yine de tabağından ufak bir şangırtı gelmişti.

“Burada olmak istiyor musun hatta?” diye devam etti Beth, ellerini önünde birleştirmişti.

“Ne demek istiyorsun? Tabii ki burada olmak istiyorum. Ya da tamam McDonalds'a gideyim diyeceğim ama damarlarımın biraz molaya ihtiyacı var,” diyerek şakayla karışık bir cevap verdi, ardından sandvicini tabağına bıraktı.

Emily Bleeker

Beth gülmüyordu, “Ciddiyim Dave, burada olmak istiyor musun? Eve geldiğin için mutlu musun?” diye ısrarla sormaya devam etti, sesi titremeye başlamış fakat mavi gözleri hâlâ ıslanmaya yüz tutmamıştı.

“Tabii ki istiyorum,” dedi kocası, başını yana eğerken karısını kandırmanın kolay olacağını düşünüyordu, çünkü daha önce hisleriyle alakalı bu kadar meraklı değildi. “Neler oluyor tatlım? Neden bu kadar gerginsin?”

Karısı önündeki kâseyi ileri ittikten sonra sandalyesine yaslandı, sarı bukleleri yüzünün etrafında hareket ediyordu, hâlâ güzel bir kadındı.

“Sen Dave, beni geren sensin,” dedi, kuvvetlice iç çektikten sonra gözlerini ovaladı ve sabah yaptığı makyajı bozarken pek de kafasına takmamıştı, “Kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum ama sen artık farklı birisin.”

Beth ona iri gözleriyle baktığında Dave suçlu ve öfkeli hissetmişti, hem de hemen, hangi hissinin diğerine ağır bastığını bilmiyordu ama öfkesini hiç kontrol edemezdi.

“Ben farklıyım, Beth,” diye atıldı. “İki yıldır evden uzak kaldım, açlıkla mücadele ettim. Her gün yemek aramak ve hayatta kalmak için uğraştım, bir fırtınanın gelip elimizdeki her şeyi yok edebileceğinden korkarak yaşadım. En ufak bir yaranın bile bizi öldürebileceği ihtimaliyle yaşadım; fareleri, yılanları, köpekbalıklarını ve diğer sayısız yaratığı saymıyorum bile. Böyle yaşamak...” diye devam ederken bir parmağını masaya vurarak çatal bıçakların şangırdamasına neden oldu, “...sürekli korku ve çaresizlikle yaşamak bir insanı değiştirebiliyor.”

Beth yarı kısık gözleriyle kocasına şüpheli bakışlar atıyordu, “Peki öyleyse neden geri gitmek istemiş gibi davranıyorsun? Neden benimle olmak istemiyorsun?” diye söylenirken ses tonundaki suçlama ve başka şeyler Dave’in hatıralarının canlanmasına, kazadan önceki beraber geçirdikleri beş yılı hatırlamasına neden oldu.

Beth’i iyi tanıyordu, o hep kendini düşünürdü. Dave belki de değişmişti, çünkü daha üç yıl önce bu durumda özür diler, karısının elini okşar ve her şeyi daha iyi yapmak için uğraş verirdi, ama o gün masadan kalktı.

“Her şey seninle alakalı değil, Beth.”

“*Ben de* bundan bahsediyorum,” derken, Beth elini Dave’e doğru kaldırdı, sanki ona bir suçlamayı fırlatır gibiydi, “Ben kendim için endişelenmiyorum *David*, senin için endişeleniyorum, sana kızıyorum ve kabul etmekten nefret etsem de çılgınlar gibi kıskanıyorum!”

“Seni daha önce başkası için endişelenirken gördüğümü hatırlıyorum Beth, sen sadece kendini düşünürsün.” Dave konuşurken karısına bugüne kadar düşündüğü ve hep söylemek istediği kelimelerin kendine güç verdiğini hissetti. “Ve beni sakın bir daha David diye çağırma.”

Beth’in her zaman çelik gibi olan yüzü kocasının sesiyle birlikte eriyip buruşmuştu, şimdi tabağındaki yiyecekleri simetrik şekiller haline getirmeye çalışıyordu.

“Seni neden bekledim biliyor musun?” diye fısıldadı, “Bunca zaman neden bekledim?”

“Bilmiyorum,” diyen Dave aslında merak bile etmiyordu, ama karısı her halükârda ona söyleyecekti, çünkü Beth istediği her şeyi yapan bir kadındı.

Emily Bleeker

“Uçağının düştüğü haberi geldiğinde yıkılmıştım, önce bebekleri düşürdüm ve ardından seni kaybettim. Uçağınızı iki gün sonra bulmuşlardı ve boştu, sadece ölen hostes uçaktaydı...” “Theresa,” diye araya giren Dave kadının ismini unutan insanlardan bıkmıştı.

“Neyse, Theresa. Sonra dalgıçlar cankurtaran botunu da bulamadıklarını söylediler ve o anda senin oralarda bir yerde hayatta olduğunu anladım,” diyen Beth şimdi parmaklarıyla yeniden önündeki kaosu canlandırmaya başlamıştı. “Bir hafta aradılar, Güney Pasifik’i taradılar, ben yakınlarda olmak için Fiji’ye uçtum, seni bulduklarında orada olabilmek için. Sonra büyük bir fırtına geldi ve aramaya iki gün ara vermek zorunda kaldılar, ardından da tamamen iptal ettiler. Jerry ve ben orada kalakaldık.”

Dave Lillian’ın kocasını duyduğunda hafifçe ürperdi, Lily’den yeteri kadar Jerry hikâyesi duymuştu ve karısından da dinlemek istemiyordu.

“Biliyordum, orada bir yerlerde olduğunu biliyordum, ne kadar salakça olsa da bir psikiyatra gittim,” dedi ve kocasına bakarken bu hevesinde çok olgunlaşmamış gibi gözükte.

David şüpheli bir biçimde kaşlarını kaldırdı.

“O bana hâlâ hayatta olduğunu söylemişti, seni bulacağımızı ve tekrar bir aile olabileceğimizi söylemişti.”

“Ve sen de ona inandın mı?” Dave çok duygusuzca devam ediyordu.

Beth dudaklarını ısırıp omuzlarını silktili. “O biliyordu... Bebeklerden haberi vardı.”

Bununla alakalı henüz konuşmamışlardı, Dave hâlâ hazır değildi. Tabağını masadan alarak uzun adımlarla lavaboya gitti

ve bıraktı sonra orada bir dakika kadar beklerken elleriyle tezgâha dayandı, ağzında hâlâ Amerikan peynirinin tadı duruyordu. Beth'in yüzüne bakamıyordu, eğer bakacak olsaydı geri alamayacağı sözler söyleyebilirdi.

Karısı çaresizce konuşmaya devam etti, "Bebekler için bir şansımız daha olabileceğini söyledi, seninle ben sadece ikimiz," sesi tam Dave'in arkasından geliyordu, Dave arkasını dönecek olursa ona dokunacağı kadar yakında olduğunu hissetmişti ama ona dokunmak istemiyordu.

"Seninle bir bebek yapmak istemiyorum," dedi Dave, gerilmişti, ses tonunun duygularını yansıtmaması için uğraşıyordu ama cümlenin sonunda titreyen sesi onu aldatmıştı.

"Bu sandığın gibi değil, bilerek yapmadım."

"Tabii canım, biliyorum *unuttun* zaten." Dave dalga geçiyordu.

"Hayır, unutmadım," diye devam etti Beth.

"Ne? Hayatın boyunca ilk defa bir şeyi yanlış yaptığını kabul mü edeceksin?" Dave şaşkınlıktan şoka girmiş gibi gözüküyordu.

"Ben... ben salakça davrandım, inat ettim. Kendi kendime bunu başarabileceğimi düşündüm, ilaçlara ihtiyaç duymadığımı sanıyordum, hiçbir zaman kendi başıma çocuk doğuramayacağım gerçeğiyle yüzleşmek kolay gelmemişti, bir çocuğa bakıp *o gözler benden mi?* diye soramazdım kendime." Elini Dave'in omzuna koydu. "Bu yaptığım, hayatımda yaptığım en büyük hataydı, özür dilerim."

Kadın üzgün görünüyordu ama Dave hiçbir zaman karısının rol yapıp yapmadığını anlayamazdı, ona kendisini yalnız bırakmasını söyleyecekti, bir daha asla dokunmamasını isteyecekti,

Emily Bleeker

ama Şu anda bunlardan daha fazla olmasını istediği Şeyler vardı ve karısının narin dokunuşu, ellerinin sıcaklığı Dave'e kaybettiği her Şeyi hatırlatmaya yetmişti. Karısının elini üzerinden çekmek-tense orada kalmasına izin verdi ve aralarındaki sessizlik, verilecek her cevaptan daha uygun bir durumdu.

"Özür dilerim, yüzünü kara çıkarttım, daha iyilerine layıksın, biliyorum," Beth Şimdi daha yakın bir mesafeden fısıldayarak ko-nuŐuyordu, "Lütfen, lütfen," diye yalvardı, "bana bir Şans daha ver, sen deđiŐtin. Bunu biliyorum ama ben de deđiŐtim, görmü-yor musun?"

Dave'in sırtını öptü, omuzlarını takip ederken nefesi ince be-yaz gömleğinin altına geçiyordu. Küçük elleri kumaşın içine gire-rek göğüslerinin üzerine tırmandı ve çalıŐmaktan sertleŐmiŐ tüm kaslarını hissetti, kocasının kalp atışlarını hızlandırdı.

Karısının bu tanıdık dokunuŐları iyi hissettirmişti ve vücudu-nu kendininkine bastırđında içgüdülerine teslim oldu, düşün-mek ve konuşmak yoktu artık.

Beth, Dave'i kendine çevirdi ve yüzünü kendi yüzüne yak-laŐtırdı, hevesli dudakları kocasının kilerle buluştu, bu kocasının bastırđı ağlığını ortaya çıkarmaya yaramıştı, uzun süredir bir yere kilitlenmiŐ bir ağlıktı bu, Dave pes etmişti, dudakları aynı hevesle tepki veriyordu ve karısını daha çok kendine yaklaŐtırır-ken omuzlarından da sıkıca tutuyordu. Soğuk zemine birbirleri-ne sarmaş dolaş Şekilde yuvarlandıklarında Dave gözlerini sımsı-kı kapatmıştı, arka planda dalgaların kıyıya vuruŐunu ve kızgın kumların tenini yakıŐını hayal ediyordu.

“Burası mola vermek için uygun bir bölüm, hadi biraz ara verelim,” Genevieve Randall kameramanlara işaret etti. Odada hep bir ağızdan kollektif bir rahatlama sesi duyulur gibi oldu, henüz Paul’le alakalı çok az şey konuşmuş olmalarına rağmen Genevieve röportajın gittiği yeri pek beğenmemişti, “Bir bakalım,” derken saatini kontrol etti, “herkes yirmi dakika sonra burada olsun, devam edeceğiz.” Dave bu “devam” kelimesinden bir sürü sorunun kendisini beklediğini anlamıştı anlamasına fakat Genevieve’in nasıl bir yol izleyeceği hakkında hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Randall ayağa kalkar kalkmaz kısacık eteği kasıklarından dizlerine doğru indi, Dave’in önünde durakladı. Solgun gözlerini sürekli kırıpıyordu.

“Dave, biraz ara ver ve o uzun bacaklarını esnet, yoğun bir akşam olacak,” dedi, “Şurada biraz yiyecek var,” diyerek yemek odasını gösterdi, masanın üzeri sandviçlerle doluydu. Klasik sandviçlerin yanında büyük kahve makineleri vardı, “Tatlı bir şeyler yersen enerji verir, seni... ayık tutar,” diye tüyo vererek devam etti, Dave uyarı aldığını düşünüyordu.

Muhabiri elinden geldiğince görmezden gelen Dave kadın yere serili olan Brezilya halısının üzerinde topuk sesleriyle uzaklaşana kadar ona bakmamaya çalıştı, Dave’in ofis olarak kullandığı evin salonu kadının ekibi tarafından adeta komuta merkezine çevrilmişti. Dave hâlâ sersem gibiydi, ellerindeki teri tekrar pantolonuna sürerek temizledi ve tekrar terlememesi için dua etti.

“Dave, iyi misin?” Beth’in sesi odanın diğer tarafından duyuldu, hâlâ otururken öne eğilmişti ve endişesi yüzünden okunuyordu.

Emily Bleeker

“İyiym,” dedi Dave, kuru bir ses tonuyla, sonra hafifçe öksürerek kendini düzeltti, “Evet, iyiym.”

Koltuktan kalkarken sendeleyeyen Dave’in bacakları da titriyordu, sanki dün gece su yerine votka içmiş gibiydi, yemek odasına giderek Beth’in yanındaki sandalyelerden birine kendini attı, burada oturmak daha rahat gelmişti.

Beth kocasının yüzünü inceleyerek, “İyi görünmüyorsun,” dedi. “Durmak ister misin? Bu işi yaptığın zaman çok sinirleniyorum.”

“Yok be, iyiym. Yeni bir şey yok, hep aynı, eski hikâyeler.” Dave elini sandalyesinin üzerinde duran karısının kusursuz elinin üzerine koydu.

“Ama bu kadın daha önce kimsenin sormadığı şeyleri soruyor ve sen birazcık geriliyor gibisin. Theresa’yı sorduğunda olduğu gibi,” Beth sorguya çekiyor gibiydi, “seni hiçbir röportajda bu kadar zor durumda kalırken görmemiştim.”

Dave, “Hayır,” diye çıkıştı, tereddüt ettiğini kabul etmiyordu, “Yoruluyorum ve biraz kafam karışıyor bu salak sorulardan. Hiçbir yere varmayan sorular ve hiçbirisi de listemde yok. Kadının nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadı Beth, kocasının konuyu değiştirmesi gerekiyordu.

“Siz ikiniz nasılsınız? Bu, bugün duyduğum sorulardan daha önemli bir soru.” Dave karısına gülümseyerek devam etti, “Benim küçük topçumdan hiç tekme yedin mi?” diyerek karısının şişmiş karnına dokundu, karnı iyice şişmiş ve kotundan dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu.

“Portakal suyu içmiştim sabah, o zaman içeride hoplayıp zıplıyordu. Şimdi uyuyor herhalde,” diye cevap verdi Beth ve geriye doğru yaslanarak karnının kocasının eline iyice oturmasını sağladı. Yumuşak olmasına rağmen çok sert görünüyordu, sanki içinde bir top şişiriyorlarmış gibiydi. Bu Dave’in hiçbir zaman sıradan hissetmeyeceği bir duyguydu.

“Hep kaçırıyorum yahu,” dedi Dave, hayal kırıklığına uğramıştı.

“Daha çok vaktin olacak, daha bir iki haftadır onu hissetmeye başladım. İnternetteki her sayfada bir aydan fazla zamanımız olduğunu söylüyor.”

“Bir *ay mı?*” Dave şakayla karışık kaşlarını çatı, “O kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum, bu gece o çocukla konuşup bir hafta içerisinde babasının sağlam bir tekme beklediğini söyleyeceğim, bu bir emirdir aksi halde yemekten sonra dondurma yiyemez,” diye baba rolü yapmaya çalıştı. Biraz daha yaklaşıp kulaklarını karısının karnına dayadı, bebek sanki bir tepki verecekmiş gibi davranıyordu. Beth gülünce karnı sallanmıştı.

“Hayır, şimdiden olmaz, en başından tartışmalara izin vermem şimdi ikiniz de birbirinize sarılın ve barışın, hadi ama...” Beth ısrarcıydı.

Dave karısının bu yeni, sakın halini sevmişti, o buralarda yokken değişen şeyin ne olduğundan emin değildi ve çok da umursamıyordu, Beth gece çıktığı arkadaşlarından uzaklaşmıştı ve en sonunda dünyanın onun etrafında dönmediğini algılamaya başlamıştı. Bunu yapması hamileliğini öğrendikten sonra birkaç ayını alsa da, Dave bu sayede ona tekrar güvenilebileceğini öğrenmiş-

Emily Bleeker

ti. Artık Beth'in doğmamış çocuklarına bir zarar verme ihtimali aklından bile geçmiyordu.

İki elini Beth'in karnına dayayarak içinde büyüyen çocuğunu düşündü, onu henüz görmemişti ama çocuğuna âşıktı. Ardından aninden avcunda küçük bir dokunuş hissetti sanki kalabalık bir mekânda birisi yol ister gibi ona dokunuyordu.

“Beth, bu bir tekmemiydi?”

“Evet, ama bunu hissedebildiğine inanamıyorum,” Beth heyecandan nefessiz kalmıştı. Dave ne olduğunu anlayamayacağı halde dokunuşu hissettiği yere eğildi ve kafasını dayadı.

“Merhaba bebek, ben senin babanım. Seni seviyorum ve söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Dave ardından oturarak karısına baktı, Beth'in gözleri nemlenmişti. Karısının sarı saçlarının altından kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti, Beth de kafasını onun koynuna soktu.

Dave iç çekti, çünkü ilk defa bir gün içerisinde bu kadar uzunca bir süre Lily'yi düşünmemişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

David - 201. Gün

Ada

Uyandığımda, yan tarafımın boş olduğunu fark ettim, Lily gitmişti. Üzerimdeki ince örtüyü bir kenara atarken içime dolan korkuyla bir dakika içinde zar zor ayıldım. Ayağa kalktığımda onu ateşin yanında gördüm, pişen balıklarla uğraşıyordu, onu izlediğimi fark etmediği için manzaranın tadını çıkardım.

Saçlarını arkadan bağlamıştı ama yüzüne ve boynuna düşen saçları serbestçe dalgalanıyordu, parmaklarımla saçlarını kulaklarının arkasına atmak istedim. Sonunda tekrar aşağı düşeceklerdi ve benim de saçlarına tekrar dokunmak için bir bahanem olacaktı. Ellerimi kusursuzca kıvrılan beline koyarak kavrulmuş tenini hissetmek istiyordum, kalçalarının kıvrımlarını, sırtının şeklini. Tanrım ona âşıktım.

Geçtiğimiz haftalar gerçek olamayacak kadar güzeldi, cennette gibiydik. Barınaktaki o soğuk akşamdan beri Lily'yle arkadaşlığımızın hangi boyutlara geldiğini anlamıştık, artık birbirimizden ayıramıyorduk.

Emily Bleeker

Hâlâ uzanıp ellerimi tuttuğunda ya da kulağıma yaklaşarak, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığında donup kalıyordum. Bu ada, ilk geldiğimizde bana bir hapishaneyi andırıyordu ve şimdi hayatımın sonuna kadar böyle bir yerde kalmak isteyeceğim, o zamanlar aklımın ucundan geçmezdi.

Beni fark edip gülümsedi, sanki neler düşündüğümü anlamış gibiydi, o gülüşü kalbimi eritiyordu. “Uyanmışsın!”

Barınağa kadar geldi ve kumun üzerinde sıçrayarak yanıma atladı. Kumlu ellerini boynuma koymadan önce üzerimde gezdirmişti, sonra usulca öptü beni, özellikle böyle yapıyordu. Tutkunun da bir vakti vardı ama bu öpücükler başkaydı.

Dudaklarına yaklaşırken, “Ahhh, seni seviyorum,” diye mırıldandım.

“Her zaman mı?” diye sordu, bu artık kendi aramızdaki özel diyalogumuz olmuştu.

“Her zaman,” dedim yanımdan ayrılmadan önce, ellerini dizlerine sürerek temizledi.

“Bu gün yoğun bir gün olacak.” Lily bir şeyler peşindeydi.

“Ya öyle mi?” diyerek kaşlarımı kaldırdım, birlikte bir şeyler yapmak istemesi beni mahvediyordu sanki tatildeki bir çiftmişiz gibi hissediyordum. “Evet, bugün adanın diğer tarafına yürüyeceğiz. Ağaçlarımızdaki meyveler tükenmek üzere ve lagündeki balıklar da diğerlerini dikkatli olmaları için uyarılmışlar, o yüzden başka bir noktada daha şanslı olabiliriz.” Elindeki hindistancevizi kabuğunu bana uzattı, içinde biraz henüz olmamış mango ve balık parçaları vardı. Burnumu kıvırdım, küçük olanlar her zaman kötü kokuyordu.

“Sanırım harika bir gün olacak,” diyerek yemeye başladım. Midemdeki boşluk önümdeki balığın tadı ne olursa olsun yemem konusunda beni alt etmişti.

Lily, “Biliyorum, çok lezzetli bir şey değil,” diyerek kolumu okşadı ve yemek o anda daha lezzetli gelmeye başladı, son lokmamı alırken bana dokunmayı bıraktı ve yüzündeki, “dalgın dalgın okyanusa bakıyorum” ifadesini fark ettim, neşeli hali azalmıştı. Ne zaman gözleri böyle dalsa eviyle ilgili bir şeyler anımsadığını biliyordum.

Elimle bacağına dokunarak, “Lily, sen iyi misin?” diye sordum. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ve parmakları parmaklarımla birleşti, “Sadece bir şeyler hatırladım, o kadar,” dedi.

Avcunu açıp içindeki çizgileri takip ederken bir falcı olmayı istedim, ona geleceğini anlatabilseydim keşke diye düşündüm. “Konuşmak ister misin? Biri zamanında iyi bir dinleyici olduğumu söylemişti.”

“Ya, senin *iyi biri* olduğunu söyledim, ama dur bakalım aç gözlü olma.”

Lily’nin bir şeyi konuşmak istemediğinde tüm esprilere herhangi bir tepki vermemek gibi kötü bir huyu vardı. Yüzündeki ifadesizlikten bunu anlıyordum. “Bence de sen iyi bir *dinleyicisin*, ama bunu duymak istediğinden emin değilim.”

“Senin anlatacağın her şeyi duymaya hazırım, ciddiym,” dedim ve avuç içini işaretparmağımla okşadım, söyleyeceklerini düşünmesini bekliyordum. Lily’nin içindeki sırları söyleyebilmesi için kendini rahat hissedeceği ortamın böyle oluştuğunu artık biliyordum.

Emily Bleeker

“Eğer takvim ağacımız doğruysa bugün Jerry’nin doğum günü,” diye fısıldadı Lily, elini kapattığında parmaklarımı da avcuna kilitleti.

Jerry’nin adını duymak garipti, birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz günden beri eşlerimiz hakkında konuşmamıştık, ama o hep aklımdaydı, karısıyla yaşadığım ilişkinin ona nasıl etki edeceği hep aklımın bir köşesindeydi.

“Kutlamak ister misin?” diye sordum, tereddüt etmemeye çalıştım. “Çocukların için yaptığımız gibi?”

Ekim ayında kumdan bir pasta yapmış, deniz kabuklarıyla da Daniel’in adını pastanın üzerine yazmıştık. Tabii onu yemedik ama şarkı söyledik ve Lily gözlerinde yaşlarla altı çubuğu üfledi. Önümüzdeki ay da Josh’ın doğum gününü kutlayacaktık, ama bilmediğim şey bu kutlamalardan Jerry’ye yapmak isteyip istemediğiydi. İkiyüzlü görünmeden kıskançlık yapmam mümkün değildi.

“Hayır, tabii ki olmaz,” başını iki yana sallayarak omzuma yasladı. “Onların ne yaptığını düşünmek bile çok garip, neredeyse yedi aydır onların hayatında yokuz, hâlâ bizi düşündüklerinden bile emin değilim.”

“Bence de,” dedim, şimdi elini biraz daha sıkı tutuyordum. “Ama yine de birinin seni düşünmeden edemeyeceğine inanıyorum.” Lily omzuma şakayla karışık vurarak, “Özleneceğimden emin değilim ya da geri alıyorum. Janice beni sürekli düşünüyordur, ama bu da benden sonra şirketteki yerimi alacağı içindir, gerçi ona bir PR enkazı bıraktım ve masamı bok götürüyordu.”

Lily güldü. “Bana Adiata Plajı’na gidemediği için ne kadar üzgün olduğunu söylemişti, bir hafta sonra ben orada olacağım için

de kıskandığını anlatmıştı. Acaba benim yerime uçakta o olsaydı olaylar nasıl gelişirdi?”

“Beth’in seni düşündüğüne eminim, David,” dedi Lily kısık sesle. Bu cümlede onun kıskandığını hissetmiştim, gülümsedim.

“Bundan önce de beni düşünmezdi o, çok fazla özleyeceğini sanmıyorum. Şimdi gece gündüz çalışabilir, geceleri klimayı sonuna kadar sıcağa alıp uyuyabilir ve sigortadan alacağı tazminatla her gece arkadaşlarıyla dışarı çıkabilir. Bence şu an muhtemelen çok mutludur.” Söylediklerimin gerçekliğinden ödün vermemeye çalıştım.

Ama omzuma doğru sert bir yumruk yedim. “Kes şunu, bu adil değil.” Lily’ye gözücüyle baktığımda ağzının şeklinin değiştiğini gördüm.

“Onu koruyamazsın Lily, onu tanımıyorsun bile.” Lily’ye aşktan başka bir şey hissedememek acı verici olsa da, içindeki karalık ve sert taraf Beth’in eleştirisiyle harekete geçmişti.

“O zaman bana ondan bahset, Beth’i anlat.”

Elimdeki hindistancevizi kabuğunu ateşe fırlattım ama ısıkladım, sohbet tüm ruh halimi bozmuştu. Beth hakkında konuşmak istemiyordum, yedi aydır onu düşünmekten kaçınmışım ve düşünmediğim takdirde artık hep mutlu olacağıma inanmışım. Ayaklarımı barakanın hemen dışındaki serin kuma gömdüm, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

“Dinle,” dedi Lily, kısa kesiyordu, “Mutlu olmadığınız belli, anlıyorum. Telefon konuşmanı duymuş ve yüzündeki acıyı görmüştüm, seninle konuşmaya bu yüzden gelmişim ve bu her şeyi değiştirdi. Ne olduğunu da asla sormadım, asla. Ama şimdi olaylar farklı.”

Emily Bleeker

Elleri çıplak sırtımda geziniyordu, küçük kum taneleri avcuyla omuzlarım arasında dolanıyordu, onun dokunuşlarına uymaya çalıştım. Hâlâ vücudumun her köşesine ısınıyı yaymayı başarıyordu. “İlişkimiz değişti, bu kadın hakkında öğrenmem gerekenler var ve hangi kadının kocasıyla aşk yaşadığımı bilmeliyim.”

Ona dönerek ellerimle yüzüne ve boynunun kıvrımlarına dokundum, beni sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım onu kendime çekerek. Onu öylece öptüm, dudakları davetkârdı ve dudaklarımla çok uyumluydu, o da beni kendine çekmeye başlamıştı, sanki nefes almakta çok bana ihtiyacı vardı. Onu öpmekten hiç yorulmuyordum.

Kalp atışlarım zirveye ulaştığında isteyerek ondan uzaklaştım. Ona cevap vermek zorundaydım, alnımı onun alnına dayayarak nefesimin yavaşlamasını bekledim.

“Beth’le hiç böyle hissetmemiştim,” dedim. “Onda sendeki espri anlayışı yok ve kesinlikle kalbi seninki gibi değil.” Alnına bir öpücük kondurduktan sonra saçlarını toparladım ve dudaklarımla yanağından çenesine kadar öperek indim. “Güzel bir kadındı, bana ilgi gösteren ilk güzel kadın diyebilirim. Aslında Carlton’da tanıştık. O pazarlama bölümündeydi ben de PR departmanına yeni başlamıştım. İşyerinden arkadaşlarla yemeğe ya da bir şeyler içmeye gittiğimizde ortamdan en son ayrılan hep ikimiz olurduk. İki yıl çıktık ve sonunda cesaretimi toplayıp ona evlenme teklifi ettim, bir seneyi de düğün hazırlıkları yaparak geçirdik.” Arkama yaslandım, *keşke Beth’le alakalı konuşmasaydık*, diye düşündüm. Onu bunca zaman kafamda tutmamanın bir sebebi olduğu ortadaydı ama Lily çok heyecanlanıyordu, o yüzden devam ettim. “Evliliğimiz zor geçiyordu, ilişkimizde özverili olanın sadece ben

olduğumu düşünmeye başlamıştım. Beth birkaç sene önce işini değiştirdi, bir yazılım firmasında pazarlamacı olmuştu ama şimdi çok daha fazla çalışıyordu. Bense sürekli geç kalmasının sebebi- nin eve geldiğinde ettiğimiz kavgalardan kaçmak için olduğunu düşünüyordum.”

Lily dudaklarını sıkıyordu bense onları öpmekten başka bir şey düşünemiyordum. “Peki ya telefon konuşması David? Artık zamanı geldi.”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak, Lily küçük bir öpücükle hikâyemi anlatmadan önce beni ödüllendirdi. “İlk birlikte olduğumuzda nasıl çıldırmıştım, hatırlıyor musun?” dedim ve o sırada yüzüme hücum eden kanla yanaklarım kıpkırmızı oldu.

“Evet,” dedi Lily, rahat davranıyordu. “Beni hamile bırakacak- sın diye endişelenmiştin.”

“Sende bana kullandığın ilacı ve seni nasıl koruduğunu anlatmıştın. Doğruyu söylemek gerekirse o an kendimi salak gibi hissetmişim, sanki cinsel eğitim dersi sırasında okulu kırmış bir liseli gibiydim, ama bu tip şeyleri bilmememin bir sebebi vardı. Aslında Beth’le ben bir süre sonra artık korunmaya ihtiyacımız olmadığını fark ettik, çünkü çocuğumuz olmuyordu.”

Lily geri çekildi, benden uzaklaşarak bambu zemine oturdu, “Yani denediniz ve olmadı mı?” dedi titrek bir sesle.

“Evet denedik ve denedik, denedik, denedik ve biraz daha denedik.”

Lily suratını buruşturmuştu, ağlayacak gibi yaptı. “Tamam, sanırım bu kadar deneme yeterli.”

“Çok kıskandın herhalde?” diye sorarak kaşlarını havaya kaldırdım.

Emily Bleeker

“Her neyse, hadi hikâyeyi bitir.”

“Sonunda onu bir uzmana görünmesi için ikna ettim ve bir sürü testten geçtik. Sonunda Beth’in çocuk sahibi olamayacağını öğrendik. Menopoza yirmi yıl kadar erken girmişti.”

“Ah, bu çok zor. Onu mahvetmiş olmalı,” dedi ve sempatik bir iç çekişle beni tekrar Beth’e karşı öfkeyle doldurdu.

“Bilemiyorum, önceleri çocuk sahibi olmakla çok haşır neşirdi, sonra baktım ki tek istediği hamile kalmak, tabii bunun imkânsız olduğunu öğreninceye dek. Normalde herkesin isteyeceği bir şey. Tanı konduktan sonra evlat edinme yollarını araştırdım ama bana karşı çıktı, doktoruyla gizlice görüşerek yumurta donörü yöntemini konuştu ve bana biyolojik babası olmak istemiyorsam problem olmayacağını söyledi. Hamileliği benim DNA’m olmadan tecrübe etmek istiyordu. Sanırım evlat edinmeyi istediğim için herhangi birinin yumurtasıyla da baba olabileceğimi düşünmüştü, harçlığını çıkarmak isteyen bir öğrenci yumurtasıyla mesela. Yani ben de bu konuda pek gururlu değildim,” dedim ve ona dikkatlice baktım, her şeyi biliyormuş gibi gülümsüyordu. “Ama daha önce hiç tek gecelik ilişkim olmamıştı, hiç tanımadığım birinden bebek sahibi olmak kafamın almayacağı bir iş.”

“Peki, sonra yaptın mı? Donör yumurtasıyla aşılamayınca yani?” şimdi dizlerini sıkıca birleştirerek başını dizlerinin üzerine koydu, hiçbir hali beni yargılıyor gibi gözüküyordu. Onun en sevdiğim yönlerinden biri de buydu.

“Evet, o yüzden seyahatin ilk haftasında bulunamamıştım. Beth’leydim.” Bir dakika durarak parmaklarımla gözlerimi ovuşturmam gerekti, bu konuyu konuşmayı hiç sevmiyordum. “Şu

hormonu alması gerekiyordu, işlerin doğru gitmesi için, hamileliği devam etsin diye. İğne olmak için arkadaşının evine gidiyordu, çünkü arkadaşı bir hemşireydi. Onlar Beth'i yormuşlar ve canını sıkmışlardı. Onu bir haftalığına bıraktığım için bana çok kızgındı.” Ellerimi gözlerimden çekerek gözümün önünde dolaşan siyah noktaların azalmasını bekledim, sonra Lily’ye baktım. Sessizce beni dinliyordu.

“Peki telefonda ne oldu? Ne dedi?”

Her şeyi anlatmalıydım. “İçine üç embriyo koymuşlardı, Beth’in iğneleri olması gerekiyordu ve iki hafta sonra da kan testi vardı. Ben de riski göze alarak iki haftanın beş gününü Fiji’de geçirebilirim diye düşündüm. Uçaktaki o telefon konuşmasında henüz altıncı gündeydik,” devam edebilmek için birkaç kez yutkunmam gerekti. Lily kollarımı okşayarak bana destek olmaya çalıştı ama pek işe yaramamıştı, her şeyi bilmek istiyordu. “İğneleri yaptırmayı bırakmış. Bana yalan söylemiş, arkadaşına gidiyorum diye Stacey’nin evine kahve içmeye gitmiş. Çocuklarımız için yapması gereken tek bir şeyi de yapmamış.” Gırtlığım kurumaya başlamıştı ve kaşınıyordu, ben daha ne oluyor demeden yaşlar gözlerimden akmaya başladı.

“Ama neden? Neden iğneleri yaptırmamış ki?”

“Bilmiyorum,” diye yüksek sesle ağlıyordum, kafam karışmıştı ve Lily’nin anlattıklarını takip etmediğini düşünmüştüm, “Unuttum dedi ama...” nefes alamıyordum. “Neden biri bunu yapar ki Lily, neden?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi ve yanaklarımı öptü, kendimi onun omuzlarına bıraktım. “Ah David, çok üzgünüm.”

Emily Bleeker

“Hâlâ beni nasıl bu kadar üzebiliyor anlamıyorum,” derken nefeslenerek konuşuyordum.

“Sanırım yas tutuyorsun David, bundan kaçamazsın ve onu affettiğin anda istediğin noktaya gelmiş olacaksın.”

“Affetmek mi?” diyerek olduğum yerde doğruldum. “Onu nasıl affedebilirim? Üç tane embriyoyu almakla kalmadı, baba olma hayalimi de alıp götürdü.” Öfkeden yüzüm kızarmıştı ve sırtım terliyordu, “O küçük tohumlar çocuk olabilirdi ve o bu tohumları sulamayarak çürümelerine neden oldu. Bunu yaparken tüm hayallerimi de çöpe attı. Hayır...” kafamı sağa sola salladım, “... çöp değil Beth çöp atmazdı.” Lily beni tekrar kendisine çekmeye çalıştı ama ona yaklaşmadım.

“Onu şimdi affetmen gerektiğini söylemiyorum,” derken kollarını birleştirdi, beni inceliyordu. “Bir gün affedebilirsin diyorum. Kent’in ailesi ormanda neler olduğunu görseydi ya da Jerry, Margaret’ı kurtarmak için verdiğimiz çabayı bilseydi ya da ne kadar yalnız olduğumu ve sana ihtiyaç duyduğumu bilseydi,” durakladı ve omzundaki kesiği kaşıdı, “beni affedebilirlerdi.”

“O farklı Lily, sen isteyerek bir şey yapmadın ki.”

Dudaklarını sıktı, “Pekâlâ, affetmeyi düşünmek istemiyorsan o zaman şöyle düşün. O telefon konuşması yaşanmasaydı? Bu senin için ne kadar zor olabilirdi?” kafasını etrafa çevirerek okyanusa, kumsala ve barınağa baktı.

Bunu hiç düşünmemiştim. Ya Beth’in hâlâ hamile olduğunu düşünseydim? Bu evle ilgili herhangi bir şey düşünmememi kolaylaştırır mıydı? Lily’ye âşık olmak bu kadar kolay olur muydu? Margaret’ı gömmek? Kent’ten kurtulmak? Çocuklarımı bir gün

Sır

görüp göremeyeceğimi bilmeden yaşamak? Sırtıma gelen rüzgâr terimle buluştuğunda ürperdim.

“Eve dönerek onlara kavuşmak için çırpınıyor olurdum. Buradan gitmenin bir yolunu bulurdum...” durakladım ve Lily’nin yüzüne baktım. “Bu senin için de böyle mi?”

“En başında,” diye kabul etti, eliyle barakanın bambu zeminini tırtıklıyordu. “Ama seninle ilgili hislerimi anladığımda artık bazı şeyler daha kolay oldu.”

Düşünceler, sihirbazın parmakları arasındaki bozuk parayı dolaştırması gibi kafamda oradan oraya dolaşıyordu, “Haklısın, Beth’le ilgili bu düşünceyi kafamdan atmalıyım. Devam etmeliyim çünkü artık buna değecek bir şeyim var.”

Zemindeki parçaları tırtıklamayı bırakmıştı, artık eli aramızdaki boşlukta dolanıyordu ve uzanıp tutmamak için kendimi zor tutuyordum. Ellerimiz birbirine değdiğinde o berbat telefon konuşmasının üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettim, çünkü şu anda düşünmek istediğim tek kişi yanımdaydı.

Planladığımız yürüyüşe biraz daha geç başladık, ikimiz de bunu sorun etmemiştik. Adanın diğer tarafına uzanan uzun kumsalda yürüdük. Buraya ucube kumsal diyorduk, çünkü envai çeşit meyve ağacı, tembel balıklar ve kampı buraya taşımamıza engel olan yüzlerce kum piresi vardı.

Burada balık tutmak daha kolaydı, Lily yeni bir yöntem bulmuştu; iki dal arasına palmye yapraklarından bir ağ örüp denize bırakıyorduk ve ağın yanında balıkların yüzmesini bekliyorduk, üzerine geldiklerinde de hızlıca ağı kaldırıp balıkları yakalıyorduk.

Emily Bleeker

Avuç büyüklüğünde yirmi balık yakaladıktan sonra onları ayıklayıp yosunlara sardım ve ateşin üzerine koydum. Onlar pişerken bir yandan da sepetlerimiz dolana kadar meyve topladık ve güneşin altında oturup fazlaca olgunlaşmış mangolardan yedik. Kütüklerin üzerine oturur oturmaz kum pireleri bacaklarımıza üşüşmüştü. Sıkıttığımız portakal suyunu öyle içiyordum ki üstüme başıma akmıştı, içindeki posalar dişlerimin arasına takılsa da hayatımda böyle güzel bir portakal tatmamıştım.

“Bu enfes,” diye homurdandı Lily, ağzı doluydu ve üzerine portakal suyu damlatmıştı. Artık lekeleri umursamıyorduk, mangosunun kalan kısmını da yedikten sonra kabuğunu denize fırlattı. Ellerini çıplak bacaklarına silerken bana dönüp bağırarak suya koştu. “Kim önce denize girecek!”

“Bu adil değil, daha yemeyi bitirmedim!” diye bağırdım, elimdeki son mango lokmasını da bitirip ardından koştum. Gerçekten yarışmıyordu, o yüzden hemen ona yetiştim ve onu kucağıma aldım. Dalgalara karşı kaldırırken ikimiz birden suya düştük. Tuzlu su burnuma doldu ve ağzıma aktığında mango tadıyla birleşip farklı bir kokteyl oluşturdu. Okyanus suyu genelde beni kustururdu ama artık alıştığım için rahatlatıcı bile gelmeye başlamıştı.

Lily yanıma gelince ağzını açmaya kalmadan ona sarıldım ve eğilip öpmeye başladım. Dudaklarındaki deniz kokusunu alırmaz onu kendime doğru çektim, parmaklarım mayosunun içinde dolaşarak sırtına ulaştı. İnemeye başladı ve parmaklarını göğsümden aşağıya kaydırdı. Bu kadar mutlu olacak ne yaptığımı anlayamıyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lillian

Şimdi

“Paul,” dedi Lillian saygıyla, “O çok yakışıklıydı.”

Genevieve’in omuzlarının üzerinden görünen Jerry kollarını sıkıca kavuşturmuştu, altın kolyesi odadaki ışıklandırmadan parlıyordu. Neden o istemediği halde Lillian onu aşağıya çağırmıştı ki? Anlattıklarındaki şüpheyi saklamak bu kadar zorken şimdi Paul’le ilgili sakladığı her şeyi Jerry’nin karşısında anlatacaktı.

“Adaya ilk geldiğinizde Paul’le ilgili bir şey bilmiyordunuz değil mi?” muhabir eşelemeye devam ediyordu.

“Hayır, ama şüphelenmem birkaç haftamı aldı, belki biraz daha fazla, Dave ve Kent’in benden daha önce şüphelendiklerini sanıyorum.”

“İlk düşündüğünüz neydi?” Genevieve yüzüne düşen saçını düzelterek onu yüzünden çekti ve meraklı suratını kameraya iyice göstermeye çalıştı.

Emily Bleeker

“İnançsızlık ve korku aslında. Fiziksel bir kanıt görene kadar böyle bir şeyin mümkün olabileceğini dahi düşünmüyordum.”

“Kurtarıldıktan sonra ondan neden hiç kimseye bahsetmediniz? Bunu ancak bir hafta sonra basınla paylaştınız.”

“Basın,” Lillian bu kelimeyi duyunca irkildi. Basın neden hayatındaki en ufak detaya kadar bilgi sahibi olmak istiyordu ki? Yarı koma halindeyken muhabirlere Paul’dan bahsetmediği için şimdi şüpheli duruma mı düşecekti? Doktorlar biliyordu, Jerry biliyordu, hatta Beth de Paul’dan haberdardı, ama basının bilmesi büyük bir olaydı.

“Bana ailemle temas kurmadan kimseye bir şey açıklamamam söylenmişti,” diye hazırladığı cevabı verdi Lillian, işaretparmağıyla yeni oje sürülen başparmağını sildi, “İş oraya geldiğinde kararları ben vermedim. Tıbbi olarak iyi durumda değildim ve ciddi kararlar veremezdim.”

Gerçek buydu, kurtarıldığı anla ilgili en ufak bir şey dahi hatırlamıyordu, neredeyse beş gün kaybetmişti, hatırladığı son şey barınakta uzandığı ve Dave’in üzerine su damlatarak onu uyandırmaya çalışmasıydı. Tek istediği güneşten yanan gözlerini dinlendirmek ve uyumaktı.

Tekrar uyandığında etraf sessiz ve karanlıktı, sanki canlı canlı gömülmüş gibiydi. Sonra maun sandalyede kolları sargılı olarak oturan Dave’i görmüştü, üzerinde çadır gibi duran fıstık yeşili ameliyat elbisesi vardı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Lillian’ın gözleri de yanmaya başlamış ve elleriyle ovuşturmaya çalıştığı anda cildinde bir farklılık hissetmişti. Karanlıkta kolunu kaldırdığında elinin üzerinde tüplerin takılı olduğunu fark etmişti.

“David,” demeye çalışmıştı ama sesi kendi kulaklarına bile yabancı gelmişti, boğazı sanki kumla doluymuş gibi hissediyordu. Dave onun bu seslerini duyunca kafasını ona doğru çevirmişti.

“Lily, aman Tanrım uyandın,” derken suratını siler gibi görünmüştü ama karanlıkta çok da belli olmamıştı. Odadaki karanlığa gözü alışırken her şeyi hatırlamaya başlamıştı.

“Su,” dedi ve David ayağa kalkarken arkasındaki serum standını aldı. Duvardaki küçük rafa ilerleyerek plastik bir bardak aldı ve onu ağzına kadar suyla doldurdu, hatta taşırarak yerlere döktü.

Bardağı odanın diğer ucuna taşırken elleri titriyordu, her adımda bardaktan yere düşen damlalar gri zeminde izler bırakıyordu, yanına geldiğinde bir elini Lillian’ın başının altına koydu ve hafifçe kaldırarak su içmesine yardım etti. Su boğazından akıyordu, değişik, metalimsi bir tadı vardı ama Lillian umursamadı. Suydu, temiz, taze su.

Son yudumu da içtikten sonra tekrar sesini kontrol etti, sık sık boğazını temizlemeye çalıştı, Dave sandalyesini yatağa iyice yaklaştırdıktan sonra oturdu ve odanın diğer tarafına bakmaya başladı, Lillian ne olduğunu göremiyordu.

“Neredeyiz?” diye fısıldadı Lillian, konuşabileceğini sonunda anlamıştı.

“Guam, üç gündür buradayız.”

“Ne, yani, nasıl?” Konuşabiliyordu ama hâlâ ağrısı vardı, fakat iletişim kurmak için de çok fazla cümle kurmalarına ihtiyaçları yoktu. Lillian, Dave’in anlayacağından emindi. Dave ellerini Lillian’ın zayıf ellerine götürüp iç çekti.

“Çok hastaydın, seni kaybettiğimi düşündüğüm bir an sesler

Emily Bleeker

duymaya başladım. Kumsala koştum, seni ilk kez yalnız bırakmıştım. Bir helikopterdi, görünüşe bakılırsa İtalyan bir milyoner o adanın sahibiydi ve yanındakilere satmaya çalışıyordu, helikopterde bir sürü kalantor ve potansiyel müşteri vardı. Tam görüş alanımızdan çıkacaktı ki adanın diğer tarafına koşarak çılgın gibi bağırıp zıplamaya başladım, önce beni fark etmediler, sonra üzerinde balık tuttuğumuz kütüğü alıp ateşe verdim, odun kuruydu ve hemen alev aldı.”

Lillian’ın gözleri kayıyordu, birçok gece o kütüğün üzerinde oturup sohbet etmişlerdi, tabii o kütüğün yanmasıyla birlikte yok olup giden Paul’ün hatıralarını hesaba katmadığı zaman... O tahta parçasının kendiliğinden değil de David tarafından yok edildiğini duymak tansiyonunu yükseltmişti.

“Biliyorum, biliyorum. Onu yakmamalıydım, ama başka çarem de yoktu. Ne yapabilirdim ki? Ölmene izin mi verecektim?” Gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı, nabız ölçerin yeşil ışıkları, akan damlaların üzerinden yansıyor.

“Şşşt.” Lillian, David’i sakinleştirmek istemişti ama hareket edemiyordu, Dave serbest olan eliyle yüzünü sildi.

“Beni gördükten sonra adayı terk ettiler, bütün şansımızı yitirdiğimizi düşündüm, seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Barınağa dönüp yanına uzandım, elimi kalbinin üzerine koyarak hâlâ atıp atmadığını kontrol ettim. Atışlarını sayarak uyumuşum. Ertesi gün helikopter sesine uyandım, iki kurtarma görevlisi bir merdiven indirerek yanımıza geldi. Kim olduğumuzu dahi sormadan üzerime bir battaniye attılar ve seninle ilgilenmeye başladılar. Seni sarmalayıp plastik sedyeye koymaları saniyeler sürdü, sonra seni helikoptere çektiler ve ardından da beni aldılar.”

Dave, Lily'nin kolundaki tüyleri okşuyordu, elindeki tanıdık yaralar onun derisini çiziyordu. Kurtulmuşlardı, Lily bu günün hiç gelmeyeceğine inanmaya başlamışken, kurtarıldıkları gün gelip çatmıştı ve Lily o an ölümden korkar gibi korkmaya başladı.

“Biliyorlar mı?” Artık daha kolay konuşabiliyordu, yutkunaarak tekrar etti. “Kim olduğumuzu biliyorlar mı?”

Dave içten olmayan bir gülümsemeyle yanıt verdi. Lily, Dave'in sakalını kestiğini ancak o anda algılayabilmişti, yüzü temizdi, tıraş olmuştu. Yüzünün önceden sakallı olan kısmı bembeyazdı, onu sakalsız görmek çok garipti, sanki zamanda yolculuk yapıp Fiji'deki uçağa bindikleri ana gitmiş gibiydi. “Onlara helikopterde söyledim. Çok şaşırdılar, yüzlerini görmeni isterdim.” David'in gülümsemesi aynıydı, sakalsız olduğu halde değişmemişti, ama Lillian'nın daha önce yanağında fark etmediği bir kıvrım da ortaya çıkmıştı. “Sanırım artık bir çeşit ünlüyüz. Uçak düşünce Amerika'da büyük haber olmuş ve şimdi tüm basın bizimle konuşmak istiyormuş.” Dave, Lillian'ın saçlarından birazını alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu Lillian'a çok doğal hissettirmişti, ama şimdi bu yeni durumda sanki bambaşkaydı. “Ailelerimiz. Hiç kimseyle konuşabildin mi?” Çocukları, onları tekrar görebilecekti. Sonra Jerry'yi hatırladı ve ona anlatacağı ne kadar çok şeyi olduğunu düşündü. Margaret'in ölümünü anlatırken yüzünün alacağı acılı ifadeye hazır değildi ya da Kent'e olanları duymak onu zorlayacaktı. Dave'le yaptığı her şeyi onlara anlatmak zorundaydı ve hepsinden ötesi de Paul'ü anlatacaktı.

“Beth ve Jerry buradalar. Kurtarıldıktan sonra hemen geldiler, Jerry yanından hiç ayrılmadı, hatta seni ilk defa yalnız yakalayabildiğim an şu an, sanırım hemşireler biraz dinlenmesini ve ruh

Emily Bleeker

halini düzeltmesini istediler,” diyen Dave duvara bakıyordu ve Lillian onun duvardaki bir saate baktığını sonradan anlayabildi. David, Jerry’nin geri gelmesinden çekiniyordu.

“Beth nasıl?” diye sordu Lillian, Jerry konusunu kapatmak istiyor ve onunla birlikte gelecek tüm ağırlıklardan kaçmak istiyordu.

“Ah, her zamanki gibi görünüyor, şu anda odamdaki diğer yataкта uyuyor.” David’in gözleri içindeki özlem yüzünden büyümüşü. “Bizimle ilgili hiçbir şey anlatmadım ya da Paul’le ilgili. Senin böyle isteyeceğini düşündüm.”

Lillian’ın üzerindeki ağırlık kalkmıştı. “Teşekkür ederim.”

Onun gözyaşlarını gören David, Lillian’ın elini bıraktı ve yeniden sandalyesine oturdu, sessizce beklerken kalp monitörü de arka planda istikrarlı bir biçimde ötüyordu, Lillian yüzünü bir peçeteyle sildi.

“Onlara söylemeyeceğiz, değil mi?” diye sordu David, sesinde soğuk bir ifade vardı.

“Söylememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye soruyla karşılık veren Lillian kuşkuluydu, “Beth’e bizi mi, yoksa Kent’i mi anlatacaksın?”

David, “Kimseye Kent’le ilgili bir şey söylemeyeceğim,” dedi, soğuk ifadesi yavaş yavaş ısınıyordu. “Sana bir söz verdim ve hiçbir zaman sözümünden geri dönmem. Ama düşünsene Lily, ortaya çıkacaktır. Margaret’in mezarını kazıp onu çıkarttıklarında Paul’ü de *bulacaklar* ve sonra ne diyeceksin?” Dave tahta kol değneğini aldı.

“Onlara Paul’dan bahsedeceğim,” dedi Lily. Gözleri şimdi duvarda bir noktaya kilitlenmişti ve altdudağını ısıırıyordu.

“Ama bizi anlatmayacaksın, bunu mu söylemek istiyorsun?” David’in parmakları tahta değneğine vuruyor, çenesi de sakalsız suratının altında kitlenip açılıyordu.

“Bu herkes için en kolay olabilir, Beth ve Jerry bizi beklemişler, görünen o, onlara ne yaptığımızı nasıl anlatmayı düşünüyorsun?”

“Çünkü âşık olduğumuzu düşünüyorum,” soğukkanlı olma çabasını unutup sandalyesini alan Dave onu yatağa yanaştırdı, dizleri yatağa değiyordu. “Paul’dan önce çok mutlu olduğumuzu düşünüyordum,” diye devam etti. Lillian elini Dave’in tıraşlanmış yanağına attığında hissettiği pürüzsüzlük hissi, Lillian’ın içinde tam da orayı öpme arzusu uyandırmıştı. Dave çaresiz bir ses tonuyla devam etti: “Bunca zaman rol yapıyor olamazdın, bana âşıktın, eminim.” Yanakları yanık tenine rağmen kırmızılığını saklayamıyordu. Lillian’ın bu adamı üzmesi çok zordu.

“Âşıktım David, hâlâ âşığım.” David gülümseyerek Lillian’ın elini öptü. Lillian’ın gırtlığındaki kuruluk neredeyse onu boğacaktı, ama o söyleyeceği şeyleri biliyordu, “Her zaman seni koruyacağım, ama sen ve ben artık birlikte olamayız.” David öpücüğünün yarısında durdu ve Lillian’ın elinin çizgisinin üzerinden onun yüzüne baktı, sıkıca tuttuğu eli şimdi bırakır gibiydi.

“Anlıyorum, evine dönüp evcilik oynayacaksın. Paul’ü kaybettikten sonra bu içindeki koca boşluğu dolduracak mı sanıyorsun?” David başını iki yana sallayarak devam etti: “Sözlerimi bir yere yaz, o çatının altında ettiğin duaların karşılığını bulamayacaksın. Tüm hayatın boyunca rol yapmak zorunda kalacaksın ve o adada sahip olduğun tek gerçek şeyi, beni hatırlayacaksın.”

Emily Bleeker

Lillian sinmişti. “Anlamıyorsun, senin çocuğun yok. Bu farklı, bana daha yeni kavuşmuşlarken onları hemen terk edemem, denemeliyim, sadece onların hatırına denemeliyim.” Gerçeklerin karşısında Lillian’ın tüm renkli rüyaları siyah beyaz silik birer fotoğrafa dönüşmüştü.

“Bu adil değil,” dedi Dave, kollarını birleştirip sandalyesini geriye itince sandalyenin bacakları çatırdadı. “Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama bir çocuğu kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum ve sen de çocuklarını kaybedeceksin. Sen öldün ve hortladın, sadece bu yüzden onların sana bakışları farklı olacak.”

“Ailemi bu kadar kolay göz ardı etmeyeceğim, Jerry’yi on hatta artık on iki yıl sonra bırakamam.”

Dave burnunun kemerini kaşdı ve başını salladı, “Bunu yaptığına inanamıyorum Lily, senin bana böyle sırtını döneceğin hiç aklıma gelmezdi. Ona gerçekleri anlattığında ya eğer artık seni istemezse? Sonra dönüp bana mı koşacaksın?” Lily’ye serzenişte bulunurken elleri iki yana açık dua ediyor gibiydi.

“Jerry’ye anlatmayacağım,” dedi Lillian, cevabı kısa ve öz olmuştu. Kafasındakileri çok uzun zaman önce toparlamıştı, ancak bu sayede kocasını aldattığını düşünmeden adada David’le birlikte olabilmişti, kendisine zamanı geldiğinde evini tercih edeceğini çoktan söylemişti.

“Anlamadım?” diyen David sandalyeden kalkarak zayıf tahatların kırılmasına müsaade etti, Lillian bu sesin aslında Dave’in kırılan kalbinden geldiğini düşündü. “Ona söylemeyecek misin? Peki, bu nasıl olacak?”

“Bir hikâye uyduracağız, iyi bir hikâye ve herkese onu anlatacağız.”

“Tanrı aşkına bunu neden yapayım?” Dave gülüyordu, sesi yükselmişti. Lillian her an bir hemşirenin gelmesinden endişeleniyordu.

“Beni düşündüğün için bunu yapabileceğini umuyorum, beni sevdiğin için.”

Dave öylece donakalmıştı, eğer hayır diyecek olursa Lillian bunun iyi mi kötü mü olacağını bilmiyordu. David anlamalıydı, bu Lillian için de çok zordu, ama o sadece kendini düşünemezdi. Her ne kadar yatağın kenarına kayıp David’i içeri almak, kollarını ona dolayarak boynunu öpmek istese de bunu yapamazdı. Adadayken bu aldatmak gibi hissettirmiyordu ama burada, gerçek dünyada bir hastanede yatarken, kendini kocaman bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordu.

“Peki, eğer ısrar ediyorsan bunu yapacağım,” diye homurdandı David, “Yalan söyleyeceğim, ama sen de eğer Jerry’yle mutlu yuvanızda işler iyi gitmezse adada neler yaşadığımıza dair tekrar düşüneneğine dair bana söz vereceksin. Mutlu olabileceğimizi biliyordum, biliyorum.” David çok emin konuşuyordu, Lillian birkaç saniyeliğine alternatif geleceğini gözünde canlandırabilmişti. Kaliforniya’da bir plajda el ele yürüyecekler, oğlanlar dalgalarla birlikte koşacak, sarı bir atkuyruğu Dave’in omzunda yukarı aşağı sallanacaktı. Ardından David göz kırptığında Lillian hepsinin bir hayal olduğunu anladı.

“Söz veriyorum David, bu veda değil. Birlikte çok şey yaşadık, ayrılarak başka yollara gitmek çok zor. Ama hikâyemizi de

Emily Bleeker

hazırlamamız lazım. Eğer ambulanstakilerin anlattığı kadar meşhursak, bu gazeteciler tüm sırlarımızı alıp tüm dünyanın önüne serecekler. Onları durdurmamız gerekiyor.”

Dave ifadesinde bir değişiklik olmadan kafasıyla onayladı. Lillian’ın yatağının ucundan uzaklaştı, sandalyesinden garip sesler gelmeye devam ediyordu. Sonraki yirmi dakika boyunca sanki bir iş görüşmesindeymiş gibi birlikte hangi hikâyeleri ve yalanları söyleyeceklerini, hayatlarının bundan sonraki kısmında neler anlatacaklarını planladılar.

Neredeyse dokuz ay sonra bile hâlâ o hikâyeleri anlatıyorlardı, Lillian Paul’le ilgili hikâyesini anlattığında kusursuz bir şekilde konuşuyordu, hatta kendisini bu konuda tebrik etmeliydi. Plan harika işliyordu.

“Paul ne kadar sizinle kaldı?” Genevieve bu konunun içine dalmıştı, Paul’ü beklerken çok vakit kaybettiğini onu gören herkes söyleyebilirdi. Paul’ü herkes seviyordu, onu gören kişiler sadece Dave ve Lillian olsa bile herkes onu tanıyordu. Genelde önce Paul’ü bulup sonra kaybetmek acı verici oluyordu, ama bugün anlatırken Lillian kendini iyi hissetmişti. Bazen onu anlatırken aslında hiç var olmamış gibi hissedirdi, ama şimdi ondan bahsettiğinde onca zaman sonra tüm duyguları ve hatıraları yenilenmiş gibi oldu.

Lillian, “Üç kısa ama harika ay,” diyerek iç çekti.

“Ne zaman öğrendin?” Randall hafifçe gülümsedi ve Lillian, muhabirin vereceği cevapla daha çok ilgilendiğini biliyordu.

“Kumsalda, yeşil bir muz yiyordum...”

Yirmi Altıncı Bölüm

Lily - 301. Gün.

Ada

Yeşil muzlardan iğreniyordum, ot gibi tadı olurdu ve çiğnedikçe ağızımda dağılmalarından da hiç hoşlanmazdım, genelde yemeden önce ateşe atar ve kabuklarının biraz kızarmasını beklerdim böylece içleri daha yumuşak ve dayanılır hale gelirdi. Ama o sabah ateş çok zayıftı ve bekleyecek kadar sabrım yoktu.

Bazen yemek yemenin ne kadar harika bir şey olduğunu unuttuğum oluyordu. Çikolata, biftek, *donut*, pizza, taze fasülye, hamburger, dondurma, bir daha tadamayacağım her şey. Tat almayla ilgili hatıraların her şeyden çabuk unutulduğunu öğrendim. “Lezzetli” ve “muhteşem” gibi kelimeler balık, fare, salyangoz ve farklı derecelerde olgunlaşmamış meyveleri yerken artık çok sıradan kelimeler olarak aklıma kazınmıştı.

Muzun son lokmasını da ağızıma attığımda, hâlâ açtım. Fıstık ezmesi, evet, şu tatsız muzun üzerine onu boca edebilseydim harika bir tadı olabilirdi. Muzun boş kabuğunu kor halindeki ateşe attıktan sonra yanmamış odunları korların üzerine atarak David

Emily Bleeker

geldiğinde yakaladığı balıkları çabucak pişirebilsin diye ateşi hazırladım. Şansı yaver gitsin ve beraberinde üzerinde et olan balıklarla gelsin istiyordum. Ucube kumsala gitmemiz gerekiyordu çünkü yediğimiz bütün balıkların tadı yosuna benziyordu.

Ateş tekrar harlandıktan sonra geri çekildim, suratımdan terler akıyordu. Yediğim muz hâlâ midemde yerini bulamamıştı ve ateşle mide bulantısı arasında mekik dokumam gerekecekti. Karşımda duran dalgalara uzun uzun baktım, biraz dalmak fena olmazdı değil mi?

David yalnız yüzdüğüm zaman bana hep kızardı, Kent'in ölümlüyle ilgili yarattığımız hikâye yalan olsa bile o kadar çok tecrübemiz olmuştu ki neredeyse kendi kendine sırra kadem bastığına inanacaktık. Dave, insanın tadını köpekbalıklarının artık burarlarda bize karşı daha agresif davranacağından endişe ediyordu. Ona söylemiştim, çok film izliyordu.

Şortumla üzerimdekileri barınağa bırakarak ve üşümeyi göze alarak mayomu giydim. Artık üzerime oluyor gibiydi, Kent öldükten sonra çok kilo vermiştim ve kalça kemiklerimi derimden seçebiliyordum ama artık daha mutluydum.

Suya dalarken mayonum altını tuttum, bugün suya hızlıca dalmak yerine kendimi bıraktım, su kollarımın altına gelene kadar yavaşça devam ettim, aklımda hâlâ David vardı.

Birbirimize âşık olduğumuzu anladığımız an her şey çok yoğundu, birçok gecemiz daha önce hiç hissetmediğim kadar tutkuyla doluydu. Bu benim masum bir liseli olduğum anlamına gelmesin ama artık aramızdaki kimya mı, yoksa birbirimize duyduğumuz açlık mı bilmiyorum ama her zaman, boş zamanları-

mızda bile çok güzel vakit geçiriyorduk, ne demek istediğimi anlatabildim sanırım.

David'le olan ilişkim yüzünden hiç suçluluk duymamak beni şaşırtıyordu, çok kolay olmuştu ve fiziksel olmaktan çok öteydi. Bu sadece tutku dolu bir ilişki değildi, saman alevi gibi yanıp gitmiyordu daha çok evlilik gibiydi, aşkımız gittikçe geliyor ve zamanla daha anlamlı bir hale geliyordu.

Bazen bazı şeylerin evlilikten daha yüce olduğunu düşünürdüm. Hayatımın her anını Jerry'yle geçirmemiştım, yani en az on ay boyunca birlikte kaldığımız hiç olmamıştı. St. Louis'e dair hatırladığım, Jerry'nin işi için uzun seyahatlere çıkması ve benim de derin bir nefes almamdı. Birçok karı kocanın birbirlerinden ayrı zaman geçirmeleri gerektiğine inanırım ama David'de bunu hiç hissetmedim, aksine görüş alanımdan çıktığı anda onu özliyordum.

Bir saattir yoktu ve bu beni öldürüyordu, Kent'ten beri ne zaman yalnız kalsam birilerinin beni izlediğini düşünüyordum. İçten içe bunun mantıksız olduğunu biliyordum, ama bana yaptıklarından sonra birine aşırı bağımlı olmanın en büyük psikolojik travmam olduğunu anladım.

Ah, David eve gelip tepesi atmadan kumsala dönüp kurulanmam gerekiyordu. Kıyıya doğru yüzüp kumsala çıkarken su üzerimden akıyordu. Evdeki büyük plaj havlularımı özlemiştim. Onları holdeki dolabın en alt rafında saklıyordum, battaniyelerimden daha yumuşaklardı ve ne kadar yıkarsam yıkayayım hep klor kokarlardı. Havlu yerine saçımdaki suyu iki parmağımla sıkarak akıttım ve...

Emily Bleeker

Ah! Midem öfkeyle altüst oluyordu, sanki biri karnıma sağlam bir tekme atmış gibiydi, hâlâ ıslaktım ve dizlerimin üzerine çökerken midemdeki bir şey içeride dönüp duruyor ve beni rahatsız ediyordu, sanki bir boa yılanı bağırsaklarımda dolaşıyor gibiydi. Bu kötü muzdan daha beter bir şeydi, bu... bu şeyi anlayamamıştım.

“Lily!” David’i görmeden önce sesini duydum, “Neyin var? Yaralı mısın?” diye sorup hızlıca kumun üzerinde koşarak yanıma gelirken bütün üstümü başımı kum yapmıştı.

“Bilmiyorum, garip hissediyorum, bir şeyler yanlış gidiyor.” Ellerim karnımda, sıkıca tutmuştum ve o garip hissin gitmesini bekliyordum.

David kolumdan tuttu, “Hadi seni barınağa götürelim,” dedi. “Son zamanlarda çok açtım, çok fazla yemek yiyordum belki de dikkat etmemişimdir?” Ne yediğimize dikkat ediyorduk, çünkü burada köpekbalıklarından önce bizi öldürebilecek birçok şey vardı. Bir balığı ateşten çok erken çekerek öğle yemeğinde bir balıktan çok farklı şeyler yemiş olabilirdim.

“Parazit filan olabilir mi?” David’in kaşları ortada yükselmişti, bulunduğu yerde üç kıvrım oluşturacak şekilde gergindi, beni barınağa yatırırken her zaman yaptığım gibi elimle gergin alnını okşadım.

“Hadi hemen teşhis koymayalım aşkım, gazın olabilir ne kadar utanç verici olsa da.”

David avuçlarını eline aldığı kumla birbirine sürtüyordu. “Dur sana bir bakayım, ne yaptığımı bildiğimi farz et.”

Bir doktor gibi gülümseyerek parmak uçlarıyla göğüs kafesimin altını yokluyordu, aşağıya indikçe gülesim geliyordu. David birbirimizi gıdıklarken en zayıf noktalarımı öğrenmişti. Elleri

üzerimde gerektiğinden fazla duruyordu, ister istemez benimle flört etmiş oluyordu, ardından göbeğime doğru giderken yüzündeki komik ifade yok oldu. Karnıma o kadar yaklaştı ki sanki gözlerinde içimi gören bir röntgen cihazı varmış gibi bakıyordu. Sonra oldu, içimdeki o beklenmedik hareketlenme gerçekleşti, David ellerini geri çekti, ağzı bir karış açıldı.

“Oha, bunu hissettim,” dedi ve ellerini suratına götürdü, gözlerini ovaladıktan sonra elini şıklattı, bu o düşünürken yaptığı hareketti. “Ne yapacağım bilmiyorum, bir parazit böyle hareket edebilir mi? Ondan nasıl kurtulacağız?”

“Kendiliğinden çıkmıyorlar mı? Bir yerde kusarak çıkartılabilirdiğini görmüştüm ama bu bizim için bir seçenek değil diye düşünüyorum. Aynı şeyleri yediğimiz için seni de kontrol etmemiz gerekebilir. Sen de değişik hissediyor musun? Yorgunluk? Mide bulantısı? Açlık? Karnında şişlik?” diye sorguladım, komik olan bu semptomlar birçok farklı şeye tekabül edebiliyordu: diyabet, anemi, hamilelik... Hamilelik.

“Hayır,” dedi David düşünerek, “Farklı hissettiğimi düşünmüyorum, açıkçası çok iyi hissediyorum ama bunun tıbbi olmasından ziyade senden kaynaklandığını düşünüyorum.” Surat ifade mi görmüş olacak ki keyfi yarıda kalmıştı. “Ne? Yine mi ağrıyor?”

“Bu acı verici değil aslında,” diye cevapladım. Kafamdaki bütün olasılıkları düşünüyordum. Bunun çok tanıdık geliyor olması garip değildi, mide bulantısı, kilo almam, karnımdaki garip hal-ler. Nasıl bu kadar salak olabilirdim, oturdum ve David’in elini tutarak göbeğime koydum, tam göbek deliğimin altına. “David,” dedim usulca, eğer düşündüğüm şey doğruysa her şey değişecekti. “Sanırım hamileyim.”

Emily Bleeker

Hemen elini çekti, çok sert davranmıştı, onda görmeye alışık olmadığım bir kabalıktı bu, suratındaki ifade şok olmuşun çok ötesindeydi, öfkenin kıyısındaydı.

“Bu hiç komik değil,” dedi dişleri görünüyordu. “Şaka yapma, parazitler ciddidir ve sana yardım etmek için elimden bir şey gelmiyor.”

“Dalga geçmiyorum, bunu daha önce yaşadım. Daha erken farkına varmam gerekirdi, ama buraya geldikten sonra düzenli âdet olmuyordum, sanırım kilo kaybıyla alakalıydı ancak seninle birlikte olduktan sonra kilo almaya başladım. Bu tekrar tetiklemiş olabilir.” Elini tekrar tuttum bu sefer göbeğime götürmek yerine ince parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

“Ama bana güvenli olduğunu söylemiştin, korunma ilacın ve diğer şeyler,” kelimeler ağzından akıyordu.

“İşe yarıyor, yarıyordu beş yıldan beri. Evden ayrılmadan bir ay önce yenisini takmıştım, öncekinden farklıydı ama tamamen etkili olması gerekiyordu.” Sanki doğum kontrol durumum için yalan söylemişim gibi kendimi savunmam gerekmiyordu. “Doktor yan etkileri olabilir demişti ama bir bebeğin yan etki olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

David çıldırmak üzereydi. David, suratını psikopat bir katil kadar sakın tutabilen bu adam, içimde büyüyen bu küçük insan yüzünden kontrolünü kaybediyordu ve şimdi ben de onunla birlikte yavaş yavaş kudurmaya başlıyordum, kendi kendime düşündükçe... Bir bebek mi? Burada mı? Ne yapacağız?

“Ben ne yaptım?” David kendini sorguluyordu, elini hızlıca çekip ağzına kusacakmış gibi kapatıyor, “Çok üzgünüm, çok üzgünüm Lily,” diyordu.

“Özür dileme,” diye rica ettim, gittikçe canım sıkılıyordu. “Bunu birlikte yaptık, *bilemezdik.*”

“Ama bu çok tehlikeli, sen... sen...” David cümlesini bitiremedi.

“Kadınlar binlerce yıldır çocuk doğuruyorlar, bu dünyada hastane olmadan doğan çocuk sayısı çok daha fazla. Ayrıca,” sakin konuşmak için kendimi çok zorluyordum,

“Bunu iki kez yaptım, ikisi de iyi gitti, doğru mu?”

David barınağın diğer tarafına gitmişti, sanki bundan önce geçirdiğimiz beş aya rağmen aramıza mesafe koymaya çalışıyor ve tüm olanları yaşanmamış sayıyor gibiydi. İki büklüm olmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmişti.

“Samimi olmak gerekirse her şeyin yolunda gideceğini mi düşünüyorsun, olabilir mi?” diye sordu, sesi titriyordu. Belki umuttan belki de korkudandı. “Burada bir bebek doğurup hayatta kalabileceğine inanıyor musun?”

Samimi fikrimi sorup sormadığından emin değildim, o nedenle duymak istediklerini söyledim, inanmak istediklerimi söyledim. “Evet David, inanıyorum. Bu da senin bir baba olacağın anlamına geliyor.”

“Bir baba,” diye fısıldadı, kelimeye alışmaya çalışıyor gibiydi. “Peki ya...”

“Şimdi endişelenme zamanı değil,” diye çıkıştım. Bu hamilelikle ilgili yanlış gidecek şeylerin listesini çıkarmaya hevesli değildim. “Neredeyse dört aylık olması lazım ya da beşe yakındır. Planlayacak birkaç ayımız var, o yüzden güvendenmişiz gibi düşünelim ve sen de bir bebek sahibi olacaktıydın gibi düşün.”

Emily Bleeker

“Özür dilerim, Lily,” dedi David, sesi biraz daha gürleşmişti. “Böyle demek istememiştim, yani senden bir çocuk sahibi olmak istemiyormuşum gibi algılama. Eğer evde olsaydı ve dediğin gibi güvende olsaydık, duymak isteyeceğim tek şey bu olurdu.” David’in omuzlarında babalığın verdiği o sorumluluğu görebiliyordum, bu onu doğru dürüst oturarak bir çözüm bulmaya itiyordu. “Bunu başaracağız, senin iyi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım, sen ve bebek için, bebeğimiz için.”

“İlk yapacağın şey yanıma gelip beni öpmek olabilir.” Elimi uzattım, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Beni sakinleştiriyordu ve şu anda kalbim aklımla yarışmaktaydı.

“Bunu yapabilirim,” diyen David yanıma geldi. Beni öpmeye yanaşırken yanağımı tutan eli evrendeki en değerli madde gibiydi, sol eli göbeğimde duruyordu. Henüz doğmamış bu çocuğa olan sevgisi beni etkilemişti, bunu aklım almıyordu ve içimde büyüyen bir fetüs vardı. Bir bebek. Her zaman üçüncü bir çocuk istemiştim, bu fikri Jerry’ye aşılamaaya çalışıyordum, ama o hiçbir zaman bu planımı sevmemişti. Dört kişilik bir ailenin her zaman daha yeterli olduğunu tatillerde ve rezervasyonlarda işe yarayacağını söylerdi. Bense bunların ailemizi kısıtlamak için saçma fikirler olduğunu savunurdum ama bu şekilde olacağını hiç hayal etmemiştim. Bu Jerry’nin çocuğu değildi.

Endişelerimi unutarak David’in kutlama öpücüğüne odaklandım, dudaklarım hemen onunkine ayak uydurdu. Şimdi, içimde dolanan tutku değildi, korkuydu. David’e odaklandım ve kendimi bir girdaba dönüşen şüpheden sıyrarak içine çekilmekten kurtardım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Dave

Şimdi

“A dayaya geleli birkaç ay olmuştu, yanlış hatırlamıyorsam yeni Ayıldan hemen sonra fark etmişti.” Dave molayı karısı ve bebeğiyle geçirdiği için kendini daha güçlü hissediyordu, küçük tekmeleri hissetmek ona Paul’ü hatırlatmıştı. Onunla ilgili iyi hatıraları....

Genevieve’le konuşmaksa tam tersi bir etki yaratıyordu. O, hatırlanan şeyleri çok acı yönleriyle öne çıkartmıştı, Dave düşmanın bile bunları yaşamasını istemezdi. Muhabir ne zaman Paul’ün adını ansa Dave onun tatlı, küçük ve kusursuz yüzünü görüyordu. Bir daha hiç göremeyeceği yüzü, başarısız olduğu ve kaybettiği yüzü hatırlıyordu.

“Sana ve Kent’e söylediğinde, neler düşündünüz? Tepkiniz ne oldu?” Genevieve kucığındaki notlarla birlikte öne eğilmişti, görünüşe bakılırsa röportajın bu bölümü için notlara ihtiyacı yoktu.

“Tabii ki şok olmuştuk ve korktuk. Kent önce çılgına döndü –beslenecek bir gırtlak daha diye düşünüyordu– ama Lillian’ın

Emily Bleeker

karnı büyüyüp tekmeler ve hoplamalar belli oldukça Kent bile yumuşamıştı.”

“Lillian adada hamileyken nasıl yaşadı?”

“Çok zordu, tahmin edebileceğiniz gibi. Ona su ve yemek bulmak için çok uğraşmak zorunda kalıyorduk, ama yine de ihtiyacı olan kalorileri o ve bebeği için yetiştiremiyorduk. Kilo verdi, daha çok kilo verdi diyebilirim. Kazadan sonra hepimiz kilo vermiştik ama o karnı büyüdükçe vücudunun diğer tarafları inanılmaz zayıflamıştı.”

Bu Dave için izlemesi çok zor zamanlardı, bugüne kadar Lillian küçük oğlunu büyütürken ne kadar zayıf ve bitap düştüğünü fark etmemişti, aynaların olmaması burada işe yaramıştı fakat Dave tüm olan biteni hatırlıyordu.

Dave, Carltonşirketinin verdiği yemekte , onu arkadaşıyla son gördüğünden beri Lillian hâlâ çok zayıf ve kırılğandı. İkisini de Los Angeles Havaalanı'ndan almış keder içinde güvenlik kapısının ardında beklemişti.

Birileri basına haber uçurmuş olacak ki, bazı gizli kameralar Dave'in iki tarafında dolanıyordu, evde geçirdiği üç aydan sonra Dave kameralara alışmaya başlamıştı. Evinde otururken ya da spor salonundayken etrafındaki meraklı kameraları görmezden gelerek bu alışkanlığını geliştiriyordu, fakat Lily'nin kapıdan çıktığını gördüğü anda o alandaki görünmez güvenlik çizgisini unutup koşarak onu kollarının arasına almamıştı, bir sebebi vardı. Bekledi.

Köşeyi dönüp onu tanıyınca kadar attığı sessiz adımları saymıştı. Acaba birbirlerini görmeleri koca, kalın harflerle mi ya-

zımalı, yoksa usul fısıldaşmalarla mı olmalıydı? Fakat Lily'nin kendini kolayca ele veren gözleri geniş bir gözlükle örtülüydü ve suratı donuktu, duygulardan tamamen arındırılmıştı.

Dave kendi kendine onun kendisini görmediğini söyledi, *eğer görseydi gözlüklerinin arkasındaki gözler onu görür görmez yüzünde bir gülümsemeye neden olurdu*, diye düşündü ama öyle olmadı. Lily yürüdükçe Dave'in kalbi eziliyordu, Lily ona doğru ifadesizce geliyordu. Yanındaki kızıl saçlı, hayat dolu arkadaşına yaslanmıştı, bu yüzden de Lily'nin ruhsuzluğu çok göze batıyor ve onu iyice aşağıda gösteriyordu. Dave sinirlenmişti, ikisini ayırıp, Lily'nin gözlüklerini parçalayarak arkasından çıkan bir duman gibi gözüken bu üzüntülü halinden kimin sorumlu olduğunu sormak istedi. Ama yapamadı, bunun yerine Jill'le el sıkıştı.

"Dave, seninle tanışmak çok güzel, ben Jill Spears." El sıkışmaları çok kısa sürmüştü.

Dave onayladı, "Seninle ilgili çok şey duydum, en sonunda tanıştığımız için memnunum," diyerek sosyal senaryoları uyguluyordu, gözleri Lillian'ın sönük suratından ayrılamıyordu.

"Aynen ben de öyle." Lillian gülmeye tenezzül bile etmemişti, kolundaki çantayı düzeltmekle uğraşıyordu. "Dinle, Lillian havalardan biraz etkilendi, doktor ona uçak seyahati için anksiyete giderici ilaçlar vermişti ve hâlâ etkisi geçmedi." Jill etraftaki kameraları göstererek, "Sanırım bir an önce arabaya gitmemiz gerekecek, hiçbir şeyi kontrol etmedik."

"Tamamdır, çantalarınızı bırakın ben alayım," diyen Dave Lillian'ın elinden tekerlekli bavulunu ve omzunda asılı duran çanta-

Emily Bleeker

sını aldı, bu sırada Jill onun kulağına eğilerek, “Lillian’ı al götür, çabuk. Bayılacak gibi,” diye fısıldadı.

Jill, Lillian’ın ıslak havlu gibi sarkan kollarını Dave’e uzattı, kollarının ağırlığı onu şok etmişti, neredeyse bayılacaktı.

“Araba şu tarafta,” Dave Lillian’ı çeken kameraları yol boyunca gülerek ve el sallayarak geçtikten sonra arabalarının beklediği garaja ulaştı.

Lily’yi arabaya bindirdi ya da bu Lily değildi. Önündeki gri tişörtlü, bol kot pantolonlu kadın *onun* Lily’sine hiç benzemiyordu. Bu kadın işte onun hep dinlediği diğer Lillian olmalıydı.

Jill evle ve çocuklarla ilgili şeyler anlatırken, Dave Jerry’nin buraya gelmemesine sevinmişti, çünkü ona güler yüzlü davranmak, kafasında dönüp dolaşan suçlamaları göz ardı etmek mümkün değildi. Bunu yapmak yerine şimdi Jill’in anlattıklarına kafa sallıyor ve gülmesi gereken yerleri bildiği için sıırıtmaya çalışıyordu. Lillian’ı arka koltuğa sağ salim oturtuktan sonra bu yapmamacık görevi bitmiş ve arabayı çalıştırıp yola koyulmuştu.

“Şimdi, Lillian gerçekten iyi mi?” diye soran Dave bir yandan da Los Angeles’in tam da en yoğun trafik saatinde yol almaya çalışıyordu, arada bir de dikiz aynasından Lillian’ın gerçekten uyuyup uyumadığını kontrol ediyordu. Jill kolunu havaya kaldırarak bileziklerini hizaya soktu.

“Açık konuşayım mı?” Jill gergindi ve dudaklarını ısıırıyordu. “İyi değil. Yanlış anlama, ailesine kavuştuğu için mutlu olmaktan öte bir konumda, fakat çok değişmiş.”

“Çok zor günler geçirdi,” Dave fısıldıyordu, birlikte yaşadıkları günleri hatırlamıştı ve bunlar şu anda sadece eski bir diş ağrısı gibi geliyordu.

“Evet, ben de onun için endişeleniyorum. O hâlâ çok üzgün, bebeğini özlüyor. Onu çok sevmiştii.”

Dave önlerindeki yeşil arabaya odaklanmıştı, “Hâlâ bebeğini seviyor, böyle bir sevgi ebediyen sürer. O yüzden üzerine gitmemeli ve ona biraz zaman vermeliyiz. Margaret öldüğünde de çok zor günler geçirmişti ama bir süre sonra bu acıya daha kolay dayandı.”

“Sadece bu da değil.” Jill devam ederken saçıyla oynadı ve saçındaki sertleştirici maddenin çıtırtıları duyuldu. “Oğlanlar gününün tamamını dolduruyor ve Lily iyi bir terapistle gidiyor, ama Jerry’yle aralarında bir şey var ve onunla tekrar birlikte olmasını engelliyor, bu Paul ya da onun ölmesi de değil.”

Jill durakladı, Dave’in yüzüne bakarak kaşlarını kaldırmıştı, bakışları sertti ve Dave bunları konuşmanın, Lily’yle ilgili konuları hiç tanımadığı biriyle konuşmanın saçma olacağını düşünmüştü. Ama bir yandan da onun ne tür zorluklar yaşadığını da duymak istiyordu.

“Tamam dinliyorum, problemi nedir?”

“Sensin,” dedi Jill, net bir ses tonuyla.

Dave, cevap başka bir şey olsa bu kadar şaşırıamazdı, kırk yaşlarındaki Jill’in usul usul konuşmasının tansiyonunu yükseltmesinin altından bir şey çıkacağını tahmin etmişti, ama arkadaşına karşı çok korumacı yaklaştığından şu anki ilaç etkisinden bahsettiğini düşünmüştü, açıkçası Dave yanılmıştı.

“Ben mi? Bu hayatımda duyduğum en saçma şey,” diyerek seri bir cevap verirken aynadan şaka yapıp yapmadığını anlamak için Jill’in suratını kontrol ediyordu.

Emily Bleeker

“Hadi ama, bana salak numarası yapma, bil diye söylüyorum. On iki yıl boyunca lisede müdürlük yaptım ve biri yalan söylediğinde anlarım.”

“Jill neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Dave, paniklemişti. Trafiğe çıkmak için en kötü zamana denk gelmişlerdi, arabalar yerinden kıpırdamıyordu ve Dave’in sorgucusuna bakmaktan başka çaresi yoktu.

“Lillian kötü bir gün geçirdiğinde seni arıyor mu, aramıyor mu?”

“Arıyor,” diye cevapladı Dave. Eğer yalan söylemeseydi Jill bu soruları ona sormayacaktı. Eğer kadın doğruları istiyorsa ona istediği kadar yanıt verecekti.

“Peki, beni zorlamadığına sevindim, Dave,” diyen Jill biraz daha yaklaştı, sorguya devam etmeye hazırlanıyordu.

“Sen de kötü bir gün geçirdiğinde Lillian’ı arıyor musun, aramıyor musun?”

Dave iç çekti, “Arıyorum, ama bunda bir problem mi var? İki yılımızı, iki yılın her dakikasını birlikte geçirdik. O kadar şeyden sonra artık yakın olmamamızı bekleyemezsin.”

“Şşşşt, bu bir tartışma değil. Başka bir sorum var.” Jill klasik Hint eteğinin altında bağdaş kurup oturdu ve öne eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı. Yeni soru için yerini almıştı.

“Lillian’a âşık mısın, değil misin?”

“Ah hadi ama,” Dave direksiyona bir fiske attı.

“Evet ya da hayır?” diye baskı yaptı Jill, arkasındaki kilitli kapıya yaslandı, kollarını sıkıca önünde birleştirmişti. Dave, St. Louis’de yetişen birkaç jenerasyonun neler çektiğini anlar gibiydi.

“Bu kadar kolay değil, Jill. Evet, kesinlikle ona âşığıım,” gergin gergin konuşan Dave, bunları yüksek sesle söylemenin daha farklı anlaşılacağından da endişe ediyordu. “Ama eminim ki ona sen de âşıkısın.”

“Ha ha, aynı şey değil o benim en iyi arkadaşım ve neredeyse tüm hayatımız boyunca birlikteydik.” Jill yolculuk boyunca ilk kez Lillian’a dönerek uzunca bir bakış attı, kafası cama dayanmış cansız gibi duruyordu. “Lillian her zaman yanımda olmuştur. Çocuklarım doğduğunda, annem öldüğünde ve kocam kanser olduğunda hep elimden tutmuştur. Çocuklarıma bakıp yemek yapmıştır, hatta kazadan sonra iki elim alçıdayken saçlarımı bile taramıştır.” Jill’in endişeleri tavan yapar yapmaz gözlerindeki o saldırgan ifade de yavaşça kaybolmuştu, “Evet ona ben de âşığıım, *ama* hayatında biri varken onunla kendi yerimi değiştirmek istemem, kendi içindeki gücü, enerjiyi bulması gereken bir ailenin ortasına dalamam.” Jill’in uzun tırnakları kolları sarkık elbisesinin ucundan görünüyordu. “Ona âşık olduğunu görmek çok kolay ama sana ihtiyacı yok, şu anda onun tek ihtiyacı, ailesi.”

“Jill,” derken Dave ses tonunu ölçülü tutuyordu, “birini sevmek ve birine âşık olmak iki farklı şeydir. Bende en az senin kadar onun mutlu olmasını istiyorum, ama konuşmak ona iyi geldiği sürece de onunla konuşacağım.” Lily’nin ona ihtiyacı olduğu açıktı, onsuz hali apaçık ortadaydı. “Bunu yapmamı ister miydin? Onu terk etmemi? Telefonumda numarasını gördüğüm zaman görmezden gelmemi? Onun tek başına acı çekmesini mi istiyorsun? Eğer *bunu* söylüyorsan anlattığın aksine onun çok da iyi bir arkadaşı olamazsın.” Dave gaza bastı ve sinyal vermeden şerit

Emily Bleeker

değiştirerek Jill'in kolçaklara sarılmasına neden oldu, şimdi içten içe gülüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Jill iç çekerek, parmaklarını çıtlatarak yüksek bir çıtırtı çıkarttı. "Bir şeylerin değişmesi lazım, endişeleniyorum."

"Neden Jerry bir şeyler yapmıyor? O kocası," diyen Dave, se-sindeki tavrı geç fark ederek biraz pişman olmuştu.

"Hmmm, aslında denedi." Jill tırnaklarını yemeye başlamıştı, artık onu suçlamıyordu. "Lily kendini çok kapatmıştı, işe yaramadı. Senin karın olsa ne yapardın? Lillian gibi geri dönseydi?" Jill sorularını sorarken Dave'in umursayarak cevapladığını düşünüyordu.

"Bilmiyorum. Belki üzerine fazla gitmezdim? Ona biraz zaman ve serbestlik verirdim, bence kocası biraz anlayışlı olmayı deneyebilir." Dave listeyi saydıktan sonra direksiyonu iki elle tutarak önündeki mavi arabaya bakmaya başladı, "Sana şunu söyleyebilirim, ben olsam yapmazdım. Yani kendi pis işlerimi başkasına yaptırmazdım. Eğer Jerry karısını aramamamı istiyorsa bir erkek gibi karşıma çıkıp benimle konuşabilir."

Jill ellerini kolçaktan çekerek kucağına indirdi, parlak bilezikleri yine şangırdıyordu. "Beni o yollamadı," dedi, sesi çok inandırıcı gelmiyordu, camdan dışarı bakarak konuşuyordu. "Onu aramayı bırakabilirsin, biliyorsun. Bu herkes için daha iyi olabilir."

"Bırakamam, bırakmayacağım," dedi Dave. Otele çıkan rampaya sapsmadan önce birkaç saniye Jill'in suratına baktı. "Bana ihtiyacı olduğu sürece bırakamam."

Açıklamasında sonuçlanan bir şey olması gerekiyordu, çünkü Jill başıyla onayladıktan sonra camdan bakmaya devam etti.

Dave radyoda en sevdiği radyoyu açtı ve sesi kısıtı, aralarındaki garip sessizliği doldurmak istiyordu.

Otele vardıklarında Dave, depo tarafına yanaşmıştı, yarı baygın Lillian'ın daha fazla fotoğraf vermesini engellemeyi umuyordu. Araba durur durmaz Jill kendini dışarı attı ve bagajı açmasını istedi. Dave düğmeye bastıktan sonra anahtarları kontakta bırakarak çıkarttı, Lillian'ı uyandırma vakti gelmişti.

Jill bagajdan bavulları indirmekle meşgulken Dave sağ arka kapıyı açtı, Lilly'nin gümüş rengi ayakkabıları yerde duruyordu ve ayaklarını altına almıştı. Uzun kot pantolonu neredeyse ayaklarını örtüyordu ve sadece akşam güneşinde parlayan mor ayak tırnakları görünüyordu.

Saçları omuzlarına kadar kesilmiş ve fönlenmişti, bu çok yabancı bir görüntüydü. Yeni saç ve kıyafetleriyle belki yolda görse onu tanıyamazdı. Aracın içine geçtikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Dave, uyuyan Lillian'ın yanına oturdu ve bacağına dokundu.

“Lillian, geldik. Uyanma vakti.” Lillian hafifçe hareket ederken gözkapakları titriyordu. Dave tekrar denedi, ona iyice yaklaşarak bir elini omzuna koydu. “Lily, tatlım uyanman gerek. Odaya gittiğinde tekrar uyuyabilirsin söz veriyorum.”

Dave kadının saçlarını yüzünden çekti, yüzünde sıkı bir makyaj vardı ve kirpikleri hatırladığından daha koyuydu fakat ondan öte, rüyalarında ve kâbuslarında gördüğü yüz bu kadının yüzünün ta kendisiydi. Lillian önce gözlerini kırptı ve sonra uyandı.

“David,” dedi, “*sensin.*” Zar zor oturur pozisyona geçerek Dave'in kolunu takip etti, açık mavi tişörtünden yukarıya, boynunun etrafına baktı ve sonra gözleri Dave'e kilitlendi. O da istem-

Emily Bleeker

sizce elleriyle kadını sarmaladı, hâlâ kollarının arasına bir çırpıda girip giremediğini görmek istiyordu.

“Aynen, hatırla seni havaalanından almıştım, Kaliforniya’yı ziyaret ediyorsun. Yarın bir gecemiz var, şu multimilyon dolarlık işlerin bir parçası.” Ona hatırlatması gerekiyordu, savuma hattını nerede kuracaklarını, geçmişte kalan üç ay boyunca bu dirençle güvende kaldıklarını söylemesi gerekiyordu. Kadının sağ kaşının üzerindeki yara izi hareket etti.

“Seni çok özledim,” diye mırıldandı. “Neden beni yalnız bıraktın? Çok yalnızım David, neden beni terk ettin?”

“Seni terk etmedim, Lillian. Artık evdeyiz, sen de ailenlesin. Bunu istiyordun hatırlasana?”

Dudaklarını diliyle hissetmeye çalışan Lily’ye sakinleştirici yerine uyuşturucu verilmiş gibiydi, Dave endişelenmeye başlamıştı çünkü ona verilen ilaç her neyse fazla geldiğini düşünüyordu.

“Hatırlıyorum, seni çok özlüyorum,” diye devam etti Lily, başını Dave’in omzuna koymuştu.

“Ben de seni özlüyorum, hadi şimdi seni yatağına götürüyüm.” Dave onu koltuğunun kenarına kadar götürdükten sonra, ayağa kalkması için kollarını boynuna doladı.

Lillian parmaklarıyla adamın boynunu kavramıştı, onu yakınında tutmak istiyordu. David durdu, ellerini boynundan çekip aralarına biraz mesafe koyması gerektiğini düşündü ama ellerinden tüm vücuduna yayılan ısının tadını çıkarıyordu.

“David,” diye tekrarladı Lillian. Ondaki özel ismini söylemişti, bu isim Dave’in en sevdiği şekliydi ve dünyadaki en az kullanılanlardan biriydi. “Beni hâlâ seviyorsun, değil mi?”

David kalakalmıştı. Jill, Lillian'ın arkasında çatık kaşlarıyla dikiliyordu, çantalar da omzundaydı. Yalan söyleyebilirdi, *söylemeliydi*, ama onu kollarında tutuyor olmak verebileceği tek cevabı etkiliyordu.

“Tabii ki seviyorum, Lily.”

“Hayır,” diye cevapladı Lily, şımarık bir çocuk gibi kafa sallıyordu. “Düzgün söyle.”

David sevgisini onun istediği biçimde ifade etmekten çekiniyordu, özellikle de Jill'e ya da etraftaki meraklı gözlere yakalanmaktan çok korkuyordu. Lillian ona daha sıkı sarılmıştı, Dave her şeyden çok kaçabilmeyi istiyordu. Ama teslim oldu.

“Her zaman, Lily.”

Lillian gülümsedi ve usulca öne eğilerek onu dudaklarından öptü, “Her zaman,” diye fısıldadı. Dudakları pürüzsüz ve davetkârdı, sanki adada avdan sonra barınaklarına dönüyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. Dave dudaklarına eğilmek ve Lily'nin vücudunu kalp atışlarını hissedinceye kadar kendininkine bastırmak istiyordu, onu arabaya atıp buradan kaçmak istiyordu. Ama Jill onları seyrediyordu.

Dave biraz dikleşerek sakince Lillian'ı kendinden uzaklaştırdı, alevlenen kalbi bu çelişkili tutkuları yüzünden deli gibi atmaya başlamıştı. Arkalarındaki Jill iç çekerek arkasını döndü ve otele doğru yürümeye başladı.

Dave, otelin salonunda ertesi akşam verilen yemeğe kadar Lily'yi görmemişti, Lily'nin üzerindeki mavimsi gümüş elbisenin üzerine gelen loş ışıklar elbisenin tüm odayı aydınlatmasını sağlıyordu. Sağ omzunun üstünde bir askısı vardı, sol omzu açık-

Emily Bleeker

tı. Cildi aylarca güneşin altında kaldığı için hâlâ kestanemsi bir renkтейdi ve kendi ışık kaynağı varmış gibi ışıldıyordu. Lily yavaşça eğilerek arkadaşının kulağına bir şey fısıldadı, onu soluksuz izleyen Dave sırtındaki dekolteden düzgün belini ve omuzlarını görebilmişti, omzundaki beyaz yara kıyafetinin gerilmesiyle açılıp bir sır gibi açığa çıkıyordu. Lily, Dave'in işini hiç kolaylaştıramazdı değil mi?

Lily sonunda onu gördüğünde gülümsedi, Dave de karşılık vermeden önce nefesini birkaç saniye tutarak bekledi, bunun sebebi ne zaman onun yanına gelse içinde uyanan garip gerginlikti, avuçları terliyor ve kelimeler ağzından zor çıkar oluyordu. Uzunca bir süredir böyle hissetmemiştir.

Dave tam bir telefon adamıydı, bu yüzden PR departmanında çalışıyordu: Doğru insana doğru yüzü göstermeyi beceriyordu ama bu hiçbir zaman *kendi* yüzü olmuyordu. Bir keresinde, kurtarılmalarıyla alakalı bir basın konferansında muhabirlerden biri, bir deri bir kemik kalmış olan Lillian'a adada kıyafet mi giydiğini yoksa çıplak mı dolaştığını sormuştu. Dave PR elemanı gülümsemesini bir an için unutmuş sakın ve mantıklı davranmak yerine mikrofonu alarak muhabire defol demiştir.

O Dave artık yoktu, kazanın kurbanlarından biri olmuştu. Bunca şeyden sonra biraz olgunlaşıp olgunlaşmadığını düşünüyordu, ama Lillian'ı gördüğünde, tepeden tırnağa bir elmas gibi işlenmiş bu kadını gördüğünde Dave nihayet düşüncelerini sonuçlandırabilmişti. Bu kadın dünyada gerçek Dave Hall'ü tanıyan tek kadındı. En karanlık arzularını, hamlelerini ve ne olursa olsun onu sevdiğini biliyordu. Dave artık rol yapma ihtiyacı duymuyordu; Lillian ve o ada kim olduğunu öğrenmişti.

“Dave!” Lillian boş sandalyelerin ve Çin porselenlerinin arasından geçip ona doğru yürüyerek el sallıyordu, “Tanıdık bir yüz görmek ne kadar güzel,” dedi. Jill 1920’lerden kalma gibi görünen elbisesiyle onu takip ediyordu, kutu gibi olan bu elbise belli ki moda atıfta bulunan bir parçaydı, ama Dave’e göre sevdiği kadının en yakın arkadaşını daha erkeksi göstermişti. Kadının saçı da işe yaramamıştı, kısa kesilmiş ve diken diken yapılmıştı.

“Burada oturmamız gerekiyor,” diye bağırdı Dave önündeki masayı göstererek. Bu hareketi sanki bir düğün davetinde, salona girermiş gibi hissettirmişti. Bulundukları salon devasaydı. Duvarlar altın desenleri ve yüzlerce kanatlı kadın erkek motifleriyle doluydu. Beth bile bu mekânın işin bokunu çıkarttığını söyleyebilirdi.

Lillian, “Yakışıklı görünüyorsun,” dedi yanına geldiğinde. Ellerini düğmeleri açık ceketinin altından geçirerek arkada birleştirdi, hafifçe sarılmaya çalışıyordu. Başını omzuna rahatça dayayabilirdi, çünkü ayağındaki topuklular ona yetişmesine yardımcı oluyordu, David bu davetkâr görüntüye kapılıp burnunu Lily’nin saçlarına gömerek frezya ve ten kokusunu hatırlamaya, hafızasına kazımaya çalıştı.

Jill gırtlığını temizleyerek, “Beth’le ne zaman tanışacağım?” diye sordu.

Lillian ellerini Dave’in belinde bırakmıştı, ikisi şimdi yıllardır birlikte olan evli bir çift gibi davranıyorlardı, yüzlerce davete katılmış gibi tecrübelilerdi. Dave elini Lily’nin kalçasının üzerinde tutabildiği için memnundu, başparmağı tam da kalça kıvrımının üzerinde duruyordu.

Emily Bleeker

“O evde, biraz hasta ama selamlarını gönderdi.” Dave, Jill’e cevap verirken yüzünde pek de hoş olmayan bir gülümseme yerleştirmişti, Jill’in aslında Beth’i umursadığı için bu soruyu sormadığını biliyordu, asıl amacı ona evli olduğunu hatırlatmaktı.

“Ah, zavallı Beth!” Lillian dudaklarını büzdü, “Sen iyisin ama değil mi?” diyerek bir elini Dave’in alnına götürdü, sonra yanağına dokundu. Adada birlikte zaman geçirirlerken Lily bu kontrolü genellikle dudaklarıyla yapardı, dudaklarının bir termometre kadar hassas olduğunu söylerdi.

“Bulaşıcı değil, merak etme,” diyen Dave onun yüzünü izliyor, çenesindeki ve gözünün kenarındaki tanıdık kıvrımları takip ediyordu. Lily’nin gözlerinin kenarındaki çizgiler mutlu, mutsuz ya da sinirli olup olmadığını çok iyi anlatıyordu. Bugün görünüşe bakılırsa mutluydu ve Dave bir gün önceki Lily’den çok daha iyisini gördüğü için biraz rahatlamıştı.

“İyi,” dedi Lillian. Eli hâlâ onun belindeydi ve bir parmağını kemerinin tokasından geçirmişti. Dave vücuduna baskı yapan bu tanıdık vücuttan memnundu. Nasıl bir dünyaydı bu diye merak etti.

Jill ise hâlâ aynı sıkıntılardan endişeliydi, “Seni görmek güzeldi, Dave ama daha sonra tekrar görüşürüz. Şu ilerdeki Janice, Lillian’ı görmek istiyor. Zaten onu kulise götürmem lazım.”

“Ah doğru ya,” Lillian hatırlayarak iç çekti, elleri şimdi onun belinden ayrılmıştı. “Janice’i görmem lazım ama tekrar yan yana geleceğiz, benimle sonra dans eder misin?”

Lily, Jill’e doğru ilerlerken Dave’in parmakları da usulca onun elbisesinden ayrılıyordu. “Kesinlikle!” dedi, hayal kırıklığını sak-

lamaya çalışıyordu. “Aslında bu bir görevdir. Janice dansı bizim başlatmamızı söylüyor biraz eski bir dans ama onur konuğu olduğumuza göre... Sanırım olabilir.”

“Tamam mı? Hayır, bence muhteşem geliyor kulağa.” Lillian eteğinden uzanan gümüş parçayı alırken Jill de Lillian’ın solgun koluna girdi. “Birkaç dakika sonra görüşürüz.”

Dave akşam yemeğine kadar Lillian’ı görememişti, yemekte de masaya otururlarken tam ters yerlerde kalmışlar, aralarına Carlton’ın CEO’su Richard Carlton Jr. ve karısı girmişti. Gece, dayanılmayacak sohbetlerle dolu, aynı sorunun defalarca yanıtlandığı bir ortamda geçiyordu. Her üç sorudan biri adayla alakalıydı: Ne yediniz, ne içtiniz, nereye pislediniz? Dave genellikle insanların bu kadar küçük şeylerle ilgilenmesine şaşırırdı, ama şu anda bu beklenmedik bir şey olmaktan çıkmıştı.

Akşam yemeği sonlandığında kadehler birkaç defa Lillian ve Dave için kaldırıldı; ardından da Margaret, Kent ve Theresa için yapılan video izlendi. Kent’in yüzünü tekrar görmek Dave’i zorlamıştı, kusacak gibi olmuştu. Onun nasıl birine benzediğini hayal bile etmek istemiyordu, ölmüştü, suratı şişti ve paramparça halde ormanda sürüklenmişti.

Dave az önce orta yaşlı çiftin yanından ayrılan Lillian’a ulaşmaya çalıştı, görüntülerin onu mahvettiğini düşünüyordu. Aralarındaki insan duvarında birbirlerine ulaşabilecekleri tek bir delik vardı. Dave eğilerek oradan bakmaya çalıştı ama ancak çömelirse onu görebiliyordu. Ara sıra ekrana parlak bir görüntü geldiğinde Lillian’ın gözleri parlıyordu. Gözleri nemli ama normal görünüyordu, bir gece önce havaalanındaki görüntünün tam tersiydi.

Emily Bleeker

En son slayt siyah zemine beyaz yazılarla yazılmıştı, Dave neredeyse bakmıyordu ama ekrandaki her neyse Lillian'ın başını çevirmesine neden olmuştu, bunu görünce dayanamayıp ekrana baktı:Paul Linden anısına

Fotoğraf yoktu, kendisinin olmayan bir ad yazılmıştı. Dave hâlâ kalbinde taşıdığı delikten yükselen bir acı hissetmişti, burası oğlunun ölmenden önce işgal ettiği yerd, oradan sökülüp alınmıştı. Bu söylemekten pişman olduğu tek yalanıydı.

Işıklar yanar yanmaz Dave salona dönmeden gözlerini kurulamaya gitti. Bu etkinlik Carlton'ın yaptığı ilk büyük etkinlikti, tüm basın buradaydı, canlı müzik vardı ve yemekler birinci sı-nıftı. Dave bu yapılanların kendileri üzerinden biraz daha prim yapmak için olduğunu hissediyordu. Eğer Dave hâlâ pazarlama departmanının başında olsaydı yapacağı şey de bu olurdu.

Yemek sırasında müzik grubu sahnede hazırlıklarını bitirmiş, ışıklar açılır açılmaz da, klişe kıyafetler giymiş olan solist eline mikrofonu alarak, "Haydi bakalım parti başlasın!" diye gevrek sesiyle bağırmıştı.

Kalabalık, alkış tufanı kopardıktan sonra grup hızlı tempolu, modern bir rock parçası çalmaya başladı. Dave bütün bu olanlara anlam veremiyordu, görünüşe bakılırsa sahnedeki grup geçen yaz bir şarkıyla patlamıştı, ama Dave daha önce bu grubu hiç dinle-memişti. Kalabalık coşarken kameralar Dave'e yöneldiğinde o sa-dece eğleniyormuş gibi yapmakla yetindi. Şarkı bittiğinde gevrek ses yine duyuldu.

"Onur konuklarımız Lillian Linden ve Dave Hall'a hoş gel-diniz diyelim!" Arka planda çalmaya başlayan hafif tempolu

şarkıyla birlikte masasında oturan Dave yavaşça ayağa kalktı, her nasılsa Lillian çoktan parke dans zeminine ilerlemiş, spot ışıklarından birinin altında parılıyordu, elbisesinin üstünden yansıyan binlerce ışıktan bazıları Dave'in siyah takımına ve suratına vuruyordu.

Işık aynı zamanda Lily'nin koyu gözbebeklerinden de yansıyor, gözbebekleri uzak galaksilerdeki yıldızlar gibi ışıldarken, küçük deniz incileri de saçlarındaki narin kıvrımlardan sallanıyordu. Dave'in kalbi, ilk tanıştıkları gün nasıl attıysa öyle atıyordu, bu huzursuz ediciydi. Onu ilk gördüğünde kısa kotu ve eski bir tişört giyiyordu.

Lillian melodiyle birlikte elini uzatır uzatmaz Dave de ona karşılık verdi, onu kendisine çekerek elini avcunun içine aldı ve kolunu da dekoltesinden açılan beline doladı. Kusursuz bir uyumla, hiç konuşmadan biraz dans ettiler, Dave onu alnından öpmemek için kendini zor tutuyordu, Lily de hafifçe başını uzaklaştırdı.

"Bu gece çok güzelsin," diye fısıldadı Dave. "Söylemeye fırsat bulamamıştım."

"Janice bir stilist ayarlamış, Jill de yardım etti. Hayatımda hiç bu kadar süslü hissetmemiştim kendimi."

Dave onun kıkırdadığına yemin edebilirdi, eliyle onu yarım daire yaparak döndürdü.

"Bu gece... Farklısın."

"Gerçekten beni bu halimle hatırlayamıyor musun? Benim, ben. Mutlu David."

Dave'in bilek hareketi gelmek üzereyken Lily hafifçe kıvrılarak kavalyesinin kolunun altına yöneldi.

Emily Bleeker

“Kıyafetin güzel görünüyor,” diyen Dave flört etmek istiyordu ama kendine hâkim oldu, hâlâ onları izleyen gözlerden haberdardı, kameralar da cabasıydı.

Dans pisti dolmaya başlamıştı, Lillian hafifçe kulağını Dave’inkine yanaştırıp, “Sanırım yarın için çok heyecanlıyım,” dedi.

“Yani farklı düşüncelerin yok, öyle mi?” diyen Dave dudaklarını Lily’ninkilerden uzak tutmaya çalışıyordu.

“Beth hiçbir zaman bilmeyecek, değil mi?”

“Eğer sen bilmesini istemiyorsan, bilmeyecek.”

“Ben asla Jerry’ye anlatmayacağım ve sen de Beth’e anlatmayacaksın.” Lily’nin boğazı kurumuştı. Bu eski hatıraların, Dave’in silmek için çok uğraştığı hatıraların geri gelmesine neden oluyordu.

“Anlaştık,” diyen Dave Jill’i kontrol etti, hâlâ masada oturuyordu, danslarını izliyor ve kaşlarını çatıyordu. “Şuradaki bekçi köpeğinden nasıl kurtulacaksın?”

“Jill’i dert etme, yarın bir röportajım olduğunu söyledim ve bir taksi çağırdım.”

“Şimdi seni kaldırmak isterdim ama yapamam, biliyorum.” Şarkı bitmeye yakın etraflarındaki çiftler sahneden birer ikişer ayrılıyordu. Dave inatla kollarını Lily’nin üzerinden çekmiyordu. “Seninle orada tam saat onda *buluşalım?*”

“Bekleyeceğim,” Lily cevabını Dave’in kulağına adeta üflemişti, sonra geri adım atarak ona soylu bir ifadeyle teşekkür etti. Dave’i güldürmeyi başarmıştı.

Tekrar dans etmediler, geceyi farklı partnerlerle dans ederek geçirdiler. Dave sanki daha önce bir filmde senatör olarak izlediği

kadınla dans etmişti, farkında değildi. Saba melikesiyle bile dans edebilirdi, çünkü tek düşüncesi bir gün sonra hayatının en önemli günlerinden birini yaşayacağıydı.

Başka günlerle de kıyaslanabilirdi. Kaza yaptıkları günle, Kent'in öldüğü günle, kurtarıldıkları günle ve hepsinden ötesi, Paul'ün doğduğu günle. Daha başka günler de vardı, evlilik günü, babasının öldüğü gün, mezun olduğu gün ama tüm bu günleri okyanusa düşen jetin dumanından görmesi zorlaşmıştı artık.

Genevieve Randall'ın hevesli ifadesi Dave'in sisli ifadesini taramaya devam ediyordu, koltuğunun iyice ucuna gelmiş, hazır olmaktan öte, gelecek sorular için heyecanlanmıştı.

"Yani Lillian'ın kazadan önce hamile olduğunu söylüyorsunuz, ama haberi yoktu öyle mi? Ve adaya düştükten aylar sonra bile fark edememişti? Daha sonra hamileliğini adada geçirerek sadece üç ay hayatta kalmayı başarabilecek bir erkek çocuğu doğurmuştu?"

"Evet, zavallı kadın. Öyle oldu." Dave başkasından bahsediyormuş gibi görünmeye çalışıyordu, ne Lily ne de küçük oğlu Paul...

"Vakti geldiğinde çocuğun doğmasına kim yardımcı oldu? Kent, sizin deyiminizle 'İzci' mi yardım etti?"

Dave'in sesi kısılmıştı, öksürerek kendine gelmeye çalıştı, bu Lillian'a yalan söyleyemeyeceğini defalarca tekrar ettiği konuydu. "Hayır, bendim. Paul'ün doğumuna ben eşlik ettim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

David - 465. Gün

Ada

Âşıktım, kimseyi böyle tükenircesine sevebileceğimi düşünmemiştim, düşünmesi bile gözlerimi yaşla dolduran cinsten bir şeydi. Daha önce de âşık oldum, Beth'e ve Lily'ye ama bu aşk bambaşka. Öylece kollarımda durup kımıldanıyordu, kakasını yapıyor, meme emiyor ama dünyada var olmuş en müthiş, en harika yaratık olduğuna sonuna kadar inanıyordum.

Daha çok Lily'ye benziyor olması güzel bir duyguydu. Gözleri bebek mavisiydi ama Lily birkaç hafta içerisinde kendi kişisel rengine döneceğini söylüyordu, bense zümrüt yeşili olacağına emindim. Saçları kalın, siyah ve uçları kıvrır kıvrırdı, Lily'ye göre bu benden aldığı bir özellikti ama küçük tatlı dudakları kesinlikle annesine aitti.

Lily çok ihtiyacı olduğu bir uykuya daldı. Bu işin, özellikle de doğum anını gördükten sonra bu denli zor olabileceğini hiç tahmin etmemiştim, öyle ki haftalarca uyusa bile bu yorgunluğu zor atabilirdi. Doğum sonrası ise bir işkenceydi, fiziksel olarak

zorlanan oydu, ben de duygusal açıdan zorluk çekiyordum. Lily, kürdana dönmüştü ve insan vücudunda daha önce hiç görmediğim kemikleri onun derisinden seçebiliyordum, ona bakması çok zordu. Kendimi yetersiz hissediyordum, yeteri kadar balık tutamıyor, meyve toplayamıyor ya da salyangoz avlayamıyordum.

O sürekli iyi olduğunu tekrarlayıp dursa da, ateşin yanına oturduğunda halsizlikten olduğu yerde uyuyakalıyordu. Sadece kalori eksikliğinin bunlara neden olduğunu düşünmüyordum, onca tekme, hoplama, zıplama... Lily daha önce iki kere daha doğum yaptığını hatırlatmıştı bana. Yüzüne bir cesaret maskesi takmış ve oğlumuzu ne kadar seviyor olsa da, bir daha hiç göremeyeceği iki çocuğuna da özlem duyuyordu.

O sabah suyu geldikten bir saat kadar sonra kasılmaları başlamıştı, bu kasılmalar hızlı ve sertti. İlk başlarda iyi idare ediyordu, yan yatmıştı ve derin nefes alıyordu, fakat sonra huzursuzlanmaya başladı, uzanmaktan yorulmuştu.

Kumsalda yürüdü, her kasılda ya bir ağaca ya da bana yaslanıyordu, bu çok değişik bir tecrübeydi. Kasılmalar arasında normal konuşabiliyor, herhangi bir günmüş gibi davranıyordu, ama ağrılar başladığında durum değişiyordu. Gözlerini kapatıyor ve sanki boyut değiştiriyordu, bazılarında sırtını sıvazlamamı ve birkaç yudum su vermemi istese de genellikle doğa ananın kadınlara verdiği o özellik ağır basıyordu.

Bu durumun ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum, öğle vaktiydi ve güneş tepedeydi o sırada ittirme içgüdüğü gelmişti. Dört ay önce hamile olduğunu öğrendiğimizde toplamaya başladığım malzemeleri ayarladım: göbek bağı kesmek için ip, doğum için temiz bir mat, Margaret'in montu –temiz suda yıkanmıştı ve be-

Emily Bleeker

beğin ilk battaniyesi olacaktı— ve tabii ki keskinleştirilmiş bıçağım, onunla da bağladığımız kuru göbek bağına kesecektik. Bıçağı mikroplardan arındırmak için ateşin yanına koymuştum. Lily, nefes nefese, “Balık kütüğünün orada,” demeye çalıştı, bir kasılma daha gelmişti. Onu takvim ağacının yanında bıraktım ve doğumu gerçekleştireceğimiz alanı hazırladım. Elimizle ördüğümüz matı kütüğün önündeki alana güzelce yerleştirdim, suya yakın olması gerekiyordu, çünkü hemen temizlememiz gerekecekti. Eşyalarımı kütüğün üzerine koyduktan sonra Lily’mi almaya döndüm.

Kütüğe varmadan dört kere durakladık, Lily sancılar geldikçe inliyordu. Bana dayanarak yürüse de yarı çömelmiş bir haldeydi, sanki hiç bitmeyecek bir ıstırap çekiyor gibiydi. İstırabının tavan yaptığını anladığımda onu yere yatırarak çocuğumuzun gelişini bekledim.

Üç kez itirmesi gerekti, hepsi bu. Lily muhteşemdi, filmlerdeki kadınlar gibi çığlık atmamıştı, suratı kızarana kadar nefesini tutmuş, gözleri patlayacak gibi olduğunda itirmeye başlamıştı. İlk denemesinde oğlumun kafasını gördüm, ikincide kafası dışarı çıkmıştı. Üçüncü denemesindeyse artık bir oğlumun olduğundan emindim. Bir erkekti, güzel bir erkek bebek.

Lily oturur pozisyona geçerek dirseklerine dayandı ve bebek ağladığında gülmeye başladı. Çocuğu ittirirken ıkındığı için suratındaki küçük kılcal damarlar çatlamıştı ve yüzü kızarmıştı. Onun işaretiyle oğlumu onun bekleyen kollarına uzattım. Göbek bağı kucağına ulaşacak kadar uzanıyordu.

“Pekâlâ,” diye konuşmaya başladı, “Paul James?” tekrar yere uzandığında üzerlerini örttüm ve ardından yumuşak ve ıslak göbek bağına alıp iki yerinden kestim. Kesme işi bayağı zordu.

“Bence harika.” Paul onun büyükbabasının ve James de benim babamın adıydı.

“Paul James Hall. Paul Hall? Bu akıllıca bir seçim mi?” Lily gülüyordu ve gülerken göbek bölgesindeki fazla deri sallanıyordu.

“Bunu daha önce nasıl fark edemedik?”

“İsmi James Paul koyabiliriz, James Paul Hall? Daha iyi değil mi?” Doğum sonrası sancıları yüzünden ara sıra suratı kasılıyordu, doğum sancıları sırasında çıkarttığı iniltiyi çıkartmaya devam ediyordu.

“İyi misin?” Doğumdan sonra mutluluktan uçuyordum, doğum bitmişti, fakat hâlâ ormandan çıkamamıştık. Doğumdan sonraki ilk birkaç haftanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum, enfeksiyonlardan korunmak ve iç kanamayı önlemek lazımdı. Doğum inanılmaz bir olaydı ama aynı zamanda korkutucuydu da.

“İyiym, bu normal,” diyen Lily’nin suratındaki acı ifadesi azalmıştı, “Bu tip kasılmaları daha önce yaşamadım, anlayabiliyor musun? Modern tıbbın epidural mucizesi var.” Lily’nin yanakları gül kırmızısı olmuştu, yanaklarındaki damarlar çatlamış olsa da henüz kanamadan ölmeyeceğini biliyordum.

“Paul’ü daha çok beğendim,” konuşmaya devam ederek kafadaki belkileri kovmaya çalışıyordum, birkaç haftadır bu haldeydim. “Onunla dalga geçecek akranları ve aileden başka fikirler gelmeyeceği için adı ne olsun istersek o olur: Paul.” Onun ismini söylediğimde bebek hareket etmeye başlamıştı, sanki adını biliyormuş gibiydi.

Küçük kıvrık gözkapakları öğle güneşinde açılıp kapanıyordu. Kafasını yavaşça Lily’nin göğsünden oynatarak ona bakmaya ça-

Emily Bleeker

lışıyordu. “Merhaba dostum,” diye fısıldadı Lily, “Bunca zaman dinlediğin o kadın benim, evet.”

Yıllardır içimde olan baba olma arzusu ve aylardır beklediğim bu doğum sürecinde Paul’e anında hayran olacağımı hiç tahmin etmemiştim. “Ben mi abartıyorum, yoksa bu dünyadaki en tatlı bebek mi?” Paul’ün kafası aşağı yukarı sallanıyordu, sanki dünyadaki en zor şey kafasını dengede tutmaktı.

“Hayır, katılıyorum. O dünyadaki en tatlı bebek.” Lily gülerek Paul’ün saçaklaşmış, nemli saçlarını öptü ve ardından suratına oturan acı ifadesiyle gözlerini kapattı. “Sanırım burada işimiz bitti.”

Sadece birkaç dakika sonra barakaya geçmiş daha rahat dinleniyordu, ben de o sırada temizlik yapıyordum. Bu kadar fazla vücut sıvısına hazırlıklı değildim, ama balıklar ve vücutlarla olan tecrübelerim sayesinde iğrenmeden işimi yapabildim. Plasentayı balık kütüğümüzün yanına, derin bir çukur kazarak gömdüm. Lily rahatlamış görünüyordu, Paul meme emmeye başladıktan hemen sonra derin bir uykuya daldı ve Lily de onun arkasından takip etti.

Tüm temizlik işleri bittikten sonra Paul’ü onun kollarından alıp kucağıma yatırdım, üç saattir kucağımda uyuyordu. İkimizin sıcaklığı Margaret’in montunun altında birbirine karışmıştı ve onu öpmeye doyamıyordum.

Lily kıpırdadığında içimde farklı bir his uyandı, sabah iki kişiydik, şimdiyse üç... Geçtiğimiz üç ay boyunca tüm o tekmeleri ve kıpırdanmaları neyin yaptığını anlamakta güçlük çekmiştim. Bu bir insandı. Bir zamanlar ben de babamın kucağında küçük bir bebektim, o da benim ellerimi ayaklarımı ovuşturup büyü-

yünce nasıl biri olacağımı düşünmüştür sanırım. Babam burada olsun isterdim, bir yerlerden bizi izleyip izlemediğini merak ediyordum... Paul'ü sıkıca koynuma bastırdım.

“Erkeklerim nasıl?” Lily’nin zor çıkan sesi düşüncelerimin arasına girmişti, yattığı yerde diğer tarafa döndü.

“İyiyiz, bu küçük bebek muhteşem. Bence bu bebeği depresyon tedavisi olarak önermeliler.” Küçük parmaklarını kendi parmaklarıma doluyordum. “Şu küçük tırnaklarına bakmak bile beni güldürmeye yetiyor.”

“Sen gerçekten ilk defa bebek gören biri gibisin.” Lily kırıyordu ama aynı zamanda Paul’e bakarken içindeki hayranlığı anlayabiliyordum. O da onun ne kadar özel bir şey olduğunu iyi biliyordu.

“Nasıl hissediyorsun? Aç mısın? Sana biraz mango ve hindis-tancevizi hazırladım.” Gözlerimle onu hızlıca inceleyerek sanki bir iç kanaması ya da enfeksiyonu olup olmadığına bakıyordum.

“Çok açım. Düşündüğün için teşekkür ederim, tatlım.” Lily bana gülerek ellerini uzatıp Paul’ü aldı. “Tamam, bu küçük adamı biraz daha kucağımda yatırmam gerekiyor, onu yiyebilirim, baksana ne kadar tatlı.” Uyuyan bebeği kucağına yatırdıktan sonra yanağındaki ve boynundaki kıvrımları öptü.

Koşarak daha önceden hazırladığım meyveleri Lily’ye getirdim. Onları alıp usulca, “Teşekkür ederim,” dedi. Onu öpmem gerekiyordu, daha fazla bekleyemezdim.

Yanına uzandım, iyice yanaşıp önce yumuşak saçlı ve mis kokulu Paul’ü öptüm. Sonra eğilerek Lily’yle neredeyse dudak dudağa geldim.

Emily Bleeker

“Seni seviyorum, Lily.” Nefesi dudaklarımı ısıtıyordu, onu bir nefes gibi içime çekip içimi onunla doldurmak istiyordum.

“Seni çok seviyorum, David, hem de çok,” diye içli cevaplar veren Lily’nin gerçekten böyle hissettiğini umdum. Kendimi engelleyemiyordum, durmak da istemiyordum. Dudaklarımız yaklaşarak birleşti ardından dili alt dudağıma sıyırdığında geri çekilmek zorunda kaldım.

“Nereye kaçırıyorsun denizci?”

“Az önce doğum yaptınız hanımefendi, sanırım bu tip şeylerin kuralları var.” Yanaklarım kıpkırmızıydı, onun yanında hâlâ kızardığıma inanamıyordum.

“Öpüşmekle alakalı kural yok şapşal.”

“Sonradan üzüleceğime, güvende olurum daha iyi. O çocuğun seni ne hale soktuğunu gördüm ve şunu söyleyeyim biraz vahşiceydi. Çünümüzdeki bir hafta ikinizin de dinlenmek gibi bir görevi var.”

Lily kafasını iki yana sallayarak, “Burada iki günden fazla yata-mam artı yalnız balık tutmandan hoşlanmıyorum,” Dedi.

“Merak etme idare ederim.” Onun endişelerini savuşturmaya çalıştım sanki daha önce bu konuşmaları yapmamışız gibi davranıyordum. “Neyse, İMDAT işaretini düzelteyim, biraz da ateşle ilgileneyim.”

“İMDAT işareti mi?” Paul onun omzunda hareket etmeye başlamıştı, Lily bebeği diğer tarafına aldı. “İşaretin zaman kaybı olduğu konusunda anlaştığımızı düşünüyordum.”

Elimi Paul’ün sırtına koydum, avcumu kapatsam, neredeyse onun vücudunu tek elimle sarabilecektim. Bir insan nasıl bu kadar ufak olabilirdi?

“Onu eve götürmek istiyorum.”

“Eve?” Lily’nin gözleri açılmıştı. “Evimiz burası, David. O burada doğdu ve geleceğini burada yaşayacak. Ayrıca herhangi bir uçak ya da denizaltı görmedik, en azından son bir yıldır. Şimdi görebileceğimizi de düşünmüyorum, istersen işareti neon ışıklardan yap, nafile.”

Paul’ün saç kurumuştur ve nemli havada dikleşiyordu, cevabımı vermeden önce hafifçe saçlarını yana yatırdım. “Burada büyümesini istemiyorum, Lil. Onu eve götürmek istiyorum, kendi odasının olacağı, ona pahalı bezler alacağım ve bir gün ona bisiklet sürmeyi öğreteceğim evine götürmek istiyorum.”

“*Burası* Paul’ün adası. Ona burada yaşamaya alışması için yardım etmemiz gerekiyor, bebek bezleri ve bisikletleri hayal etmeyi bırak.”

“Sana katılıyorum ama pes etmeyi de kabul etmiyorum, onun babasıyım ve babalık içgüdülerim onun için en iyisini istiyor.”

“Tabii ki Paul en iyisini yaşasın, ben de onu isterim,” dedi Lillian, “ama artık hayal dünyasında yaşayamayız David,” diye devam etti.

Kahretsin, onu ağlattım ve bu hiç iyi olmadı, Paul doğduğunda mutluluktan ağlıyordu ama şimdi çılgına dönmüştü.

“Yok, yok... Bebeğim çok özür dilerim.” Koşarak Lily’nin yanına gittim ve akan gözyaşlarını silmeye çalıştım, yanakları sıcaktı ve bu bile paniklememe yetmişti. “Sana biraz su getireyim, ateşin var.” Su şişesini kütüğün yanında bırakmıştım oraya gitmeden önce Lily elimi tuttu.

“Endişelenme, hormonlarım yüzünden. Git işaretini düzelt, eğer bu iyi hissetmeni sağlayacaksa yapabilirsin. Kumsalımıza pa-

Emily Bleeker

raşitle gelen birinin olmayacağını düşünüyorum.” Onu izlerken yaptığı espriye gülüşünün garipliğine şahit oldum, daha yakından incelemek için uzandım. Çok terliyordu, saçları sırlıklam olmuştu, sanki yeni denizden çıkmış gibiydi. Neler oluyordu?

“Lily,” farklı konuşmaya çalıştım, endişeliydim, kafam karışmıştı. “Gidemeyecek olmak seni nasıl rahatlatıyor?”

Yüzündeki gülümseme yok olmuştu, bir elini bebeğinin üzerinden kaldırarak kaşından akan teri sildi. “Beni mutlu etmiyor, biliyorsun. Eve gitmeyi her şeyden çok istiyorum,” Lily öksürünce tekrar koşup şişeyi alalım gelmişti, “ama burada olmak işlerimizi biraz daha kolaylaştırıyor.”

“Kolaylaştırıyor mu?” Zaten tüm bu yaşananlar karman çorman değil miydi? O uçağa bindiğimiz günden beri işler karma-karışık değil miydi? Lily gözlerini benden kaçırmaya çalışıyor ve dilinin ucunu ısıırıyordu. “Ben ve Paul’dan mı bahsediyorsun? Senin için karmaşık olan biz miyiz?”

Ciğerlerimdeki tüm nefes tükenmişti. Onu sevdiğim kadar o beni sevmiyordu, kendimi salak yerine koymuştum.

“Bunu söylemek istemediğimi biliyorsun,” Lily oturmaya çalışırken hâlâ vücudundaki acıları dindirmeye uğraşıyordu. “İkinizi de seviyorum ama kocama ve çocuklarıma ne diyeceğim?”

“Onlara, âşık olduğumuzu ve hayatta kalmak için birbirimize destek olduğumuzu anlatırsın. Paul’ün de kendi oğlun olduğunu söylersin ve bundan pişman olmazsın, çünkü olmayacağını düşünüyorum. Lütfen haklı olduğumu söyle.”

“Gerçek hayatlarımızda evli olduğumuzu biliyorsun ve birbirimizle evli değiliz. Çoğu zaman unutmaya çalışıyorum, ama

işaret ateşleri ve yardım işaretleri yaptığın zaman aklıma geliyor.” Lily ağzında koca bir lokma varmış gibi yutkunmaya çalıştı. “Lütfen bana hatırlatma David, bugün olmaz.” Ardından boğazını temizledi ve tekrar yutkundu sonra kısa nefesler alarak yere uzandı.

“Lil, iyi misin?” Bir şeyler ters gidiyordu, Lily’nin rengi atmıştı ve Paul’ü iyi kavrayamıyordu. “Uyan Lily! Uyan!” Paul’ü kucağından alarak doğum öncesinde hazırladığımız küçük yatağına koydum, uykusu hiç bozulmuyordu.

Sonra emekleyerek Lily’nin yanına gittim hareketsiz vücudunun yanına uzandım, güçsüz bileğini kavradım, nabızı atıyordu, saymak için uğraşmadım. Hava çok sıcaktı ve kıyafetleri terden sıırıslıklam olmuştu. Hızlıca bir kolumu omzunun altından ve diğerini de bacaklarının altından geçirerek onu kaldırdım, ne kadar hafif olduğunu kafama takmamaya, oğlumuzu doğurduktan sonra çok kırılgan olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Balık tuttuğumuz kütüğün gölgesine gelir gelmez onu serin kumun üzerine yatırdım, yarısı dolu su şişesini ağzına dayadım.

“İç Lily, iç,” diye ısrar ediyordum. Gözleri, gözkapaklarının arkasında dönüyor, açılmaya çalışıyordu. Şişeyi biraz yukarı kaldırarak dudaklarından içeri su akıttım, dili dışlarının üzerinden dışarıya uzanıyordu, dudakları biberonunu isteyen bir bebek gibiydi. Şişeyi tekrar kaldırdığımda birkaç kere yutkundu.

“Lily, beni duyabiliyor musun?” gözlerimdeki yaşların buğusu yüzünden neredeyse yüzünü göremiyordum, “Lütfen uyan, lütfen,” diyerek onu kollarıma aldım ve az önce Paul’ü yatırdığım gibi kucağıma yatırdım. Şişeyi iyice kaldırarak ona zorla su içir-

Emily Bleeker

meye çalışıyordum, bir süre sonra gözleri açılmaya ve nefesi normale dönmeye başladı.

“Garip hissediyorum,” diye mırıldandı. “Çok susadım ve yorgunum, neden bu kadar yorgunum?”

Keşke bir cevabım olsaydı, tek aklıma gelen çok fazla kan kaybettiği ve ona yardım edebilmek için bu tahminimin doğru olup olmadığıydı. Filmlerde tüp ve iğneye benzer aletler yapıp kan değişimi yapıyorlardı, kan grubumun ne olduğundan bile emin değildim ve hangi kan grubunun hangileriyle uyumsuz olup olmadığını da bilmiyordum. Şimdilik suyla yetinecektim.

“Susuz kalmış olabilirsin, bugün inanılmaz çok çalıştın ve vücudun yorgun düştü, hadi içmeye ve yemeye devam edelim. Seninle ilgileneceğim.” Lily’nin ıslak saçını öperken tuzlu teri dudaklarını yakmıştı.

Lily suratımı okşadı, eli bir kedi patisi kadar yumuşaktı. “Biliyorum, ilgileneceksin David.” Kolunu aşağı indirip vücudunun üzerine koydum, benimle ilgilenip daha fazla enerji harcamasını istemiyordum. Sessizce fısıldamaya devam etti. “Az önce söylediklerim için özür dilerim, işaretini yapabilirsin, ne istersen yapabilirsin. Eve gitmek istiyorum, beni eve götürebilir misin, David?”

Kirpiklerinin altından süzülen yaşlar köprücük kemiklerine damladı, içim acıyordu. En ufak bir su kaybı yaşamasını istemiyordum.

“Deneyeceğim bebeğim, deneyeceğim. Şşşt. Daha iyi hissedene kadar konuşmak yok.”

Başıyla onayladı, uzaklardan korkak bir kedi ağlaması gibi bir ses işittim, Paul uyanmıştı. Tişörtümü çıkartıp yuvarladım, sonra Lily’yi dikkatle yatırarak tişörtümü başının altına koydum.

Oğlumun yanına döndüğümde, onun için palmiye yapraklarından yaptığımız bezini doldurmuştu. Bez üzerinde kocaman duruyordu, açıkçası ikimiz de yeni doğan bir bebeğin büyüklüğünü hatırlayamamıştık. O yüzden kakası bezin kenarından akarak tüm sırtına bulaşmıştı.

Onu dalgalarda hızlıca yıkadıktan sonra yeni bir bez takarak elimden geldiğince vücuduna göre ayarladım, şans eseri Margaret'in montu hâlâ temizdi. Onu monta iyice sararak bir kâse hindistancevizi sütüyle birlikte annesinin yanına kumsala götürdüm. Lily emzirmeye başlamadan önce ona sıkıca sarıldı ve onu öptü.

Lily'nin yanına oturdum, bayılırsa çocuğu hemen tutmam gerekebilirdi. Dik oturmak onun için kolay değildi, bugüne dair birçok şeyi düşünmeme neden oluyordu, yeni korkularım ve sorumluluklarım aklıma geliyordu. Evimdeki tüm eşyalarım aklıma geliyordu, ne kadar önemli olduklarını düşünüyordum: arabam, evim, televizyonum, iPod'um, iPad'im... sonra etrafıma baktım. Hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şeyim olmamasını tercih ederim, diye düşünüyordum. Tutkular çok geçici oluyordu, saman alevi gibi, bir anda alev alıp, uçağımız gibi, okyanusun dibini boylayabiliyordu. Burada tek önemsedığım Lily ve Paul'dü ve onları bir milyon eve ya da uçağa değişmezdim. Sanırım bir şeyin önemli olması da onun sonsuza kadar öyle olacağı anlamına gelmiyordu.

Lily, küçük oğlumuzu emzirmeye çalışırken uyumamak için savaşıyordu, onları izlerken oğlumuzun hiçbir zaman gerçek bir doktora gidemeyeceğini ya da gerçek bebek bezi kullanamayacağını düşündüm. Hiçbir babanın istemeyeceği kadar üşüyecek, aç kalacaktı ve Lily de doğa anaya kendini iyileştirmesi için dua

Emily Bleeker

edecekti, çünkü etmeliydi, çünkü benim yapabilecek bir şeyim yoktu. Hiçbir şey.

Bir anda ikisi de gözüme daha kırılgan gelmeye başlamıştı, daha geçici şeylerdi. Evimdeki bir pencere, arabamın farı ya da masamdaki bir vazo gibilerdi. Tutkular yıkılabilirdi, buna emindim ama başka şeylerle de değiştirilebilirlerdi. Ama sevdiğin insanlar, değişmezdi.

Yapacağım işlerin hepsini bırakıp yanımdaki çiftte sarıldım. Lily başını omzuma koyar koymaz ilaçla uyutulmuş gibi derin bir uykuya daldı. Elimi Paul'ün arkasına dayayıp düşmemesi için tuttum, küçük kalbi avcumun içinde hızla atıyordu.

Lily'nin benimle aynı fikirde olmasına seviniyordum, küçük ailemizi eve götürmemiz gerekiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lillian

Şimdi

“Paul doğduktan sonra iyileşme sürecim sıkıntılı geçmişti. Kent ve David’in arasına dönebilmem altı haftayı bulmuştu, eve dönüp düzgün tedavi olmadan tamamıyla iyileşebileceğimi düşünmüyordum.” Lillian düşünceli bir şekilde durakladı ve sonra devam etti, “Önceden de bahsettiğim gibi, Paul doğduktan çok kısa bir süre sonra Kent boğulmuştu.”

“Paul günlük hayatınıza nasıl adapte oldu? Böyle ilkel şartlarda bebek büyütme ve ortama alışmak zor muydu?” Genevieve sandalyesinin ucunda oturuyordu, halinden memnundu. Muhabirin bu hikâyeyi, Lillian’ın hikâyesini seçmesi bu yüzden miydi? Sebebi Paul müydü?

“Çok güzel bir bebektir, keyfine de çok düşkündü, kucığımızda uyumayı severdi. Her gece üşümemesi için onu aramızda yatırırız, onu emzirebiliyordum yani bir şeyler yiyip içtiğim sürece yiyecek benim için problem olmamıştı. Şanslıydık.”

Lillian, Paul’ün doğumu ve adada geçirdiği günlerle ilgili ko-

Emily Bleeker

nuşurken ne kadar rahat olduğuna şaşırmıştı, geçmişte sadece o ismi duyduğunda bile elindeki her şeyi parçalıyordu. Bunu iyi bir şey olarak yorumladı, iyileşiyordu.

Önceleri onunla ilgili konuşmanın neden bu kadar zor olduğunu düşünürdü, Paul'ü de diğer çocukları kadar seviyordu, onu karnında taşımak, kollarında yaşatıp emzirmek hayatında sahip olduğu en güzel lütuflardan biriydi. Onun hakkında konuşmak zor olmamalıydı, sadece onu kaybetmek konuşulacak bir konu değildi.

“Bize Paul'ü anlatır mısın?” Geneveive'nin ses tonu yumuşak ve rahatlatıcıydı, Lillian neredeyse kadının konuya duyarlı olduğuna inanacaktı, öyle düşündüğüne inanarak devam etti. Son yirmi dakikadır özenle tırnaklarını temizleyen Jerry'ye baktıktan sonra gözlerini kapattı, sadece rüyalarında gördüğü yüzü hatırlamaya çalıştı.

“O çok küçüktü, bunca zaman o kadar küçük bir bebek görmediğimden mi bilmiyorum ama önceki çocuklarımdan da küçük görünüyordu, kollarımda tüy kadar hafifti.” Lillian gözlerini açtığı anda yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Gür siyah saçları vardı, kalın ve kıvrıkcıktı, aynı kardeşlerine benziyordu. Gözleri çok maviydi, gözbebeklerindeki grilik bir ay kadar sonra geçmişti ve okyanus rengine dönmüştü. Bir gün öncesine kadar gülmeye başlamıştı...” Lillian'ın sesi, duvara toslayan bir motosiklet gibi durmuştu.

Genevieve, “Bu senin için konuşması zor bir an olsa gerek,” diyerek onu anladığını belli etmek istemişti.

“Çok zor.” Lillian o günle ilgili bir şey düşünmek istemiyordu, var gücüyle zihninden atmaya çalıştığı o hatıralar için küçük beyaz uyku haplarından da almıştı. Kâbuslarını kovmaya çalışıyordu.

“Onun son gününü konuşmadan önce, sana başka bir soru sorabilirim.”

Bir soru mu? Şaşırtıcı! Lillian dişlerini gösterirken bir köpek hırlıyormuş değil de sırtıyormuş gibi olmasına dua etti.

“Pekâlâ, cevap vermeye çalışacağım.” Lillian parmaklarını ovuşturarak bir iki tanesini hızlıca kıtlatmayı başardı. Paul’ün vefatıyla ilgili konuşurken Budist bir keşiş gibi kalmak için dua ediyordu.

“Neden yalan söylüyorsun, Lillian?” diye sordu Genevieve, sesindeki “güzel, seni anlıyorum” muhabir ifadesini koruyordu.

“Ne? Ben... Siz neden bahsediyorsunuz?” Lillian bocaladı, midesi bir taş yutmuş gibi ağırlaşmıştı, beyni deli gibi çalışıyor, tüm röportajı baştan sonra tarıyordu. Acaba nerede hata yapmış ve her şeyi ele vermişti?

“Bu tam da düşündüğüm şey,” dedi muhabir, Lillian’ın ağzının kurummasına ve yapış yapış olmasına neden olmuştu, bir diyet kola olsa süper olacaktı, buna hazır değildi. “Şu Paul hikâyesinde bir yanlışlık var gibi. Öncesinde bu hikâyeyi Dave’le birlikte daha ilginç hale getirmeye çalışmış olabilirsiniz, ama sonra ikinizin de röportajını ayrı ayrı izledim ve ne gördüm biliyor musun?”

“Ne?” Lillian refleksleriyle tepki veriyordu, ağzından çıkanları duydukça kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

“O adaya hamile olarak gitmedin, değil mi Lillian?”

Korku koca bir dalga gibi gelmişti. Lillian kapıya baktı, eğer ayakkabılarını kapıda bıraktıysa acaba Jill’in evine koşarak gittikten sonra çocuklarına sarılmasının ve Dave’i aramasının ne kadar süreceğini düşündü. Bu gece uçağa binip bir yere gidebilirdi de, bir otelde kalırdı. Onu bir tek Dave anlayabilirdi.

Emily Bleeker

Burnundan derin bir nefes alarak aklını toparlamayı umdu, koşarsa suçlu gibi görünebilirdi, kendi kendine koşmanın bir seçenek olmadığını söyledi. Daha iyi nasıl yalan söyleyebileceğini düşünmesi gerekirdi. Genevieve Randall'ın arkasındaki Jerry aniden onlara odaklanmıştı ve neler olduğundan haberdardı, Lillian karşı çıkmak için ağzını açtığı sırada Jerry yüksek sesle öksürdü.

“Sanırım bu kadarı yeterli,” diye girdi röportaja, ayağa kalkarak tam bir avukat gibi ceketini ilikledi, bu davranışları Lillian'a on iki sene önceki hevesli hukuk öğrencisini, evlendiği adamı hatırlatmıştı.

“Özür dilerim Bay Linden ama bu röportaja dahil olmak istemediğinizi biliyorum.” Genevieve inatçı bakışlarını hâlâ Lillian'ın üzerinde tutmaya devam ediyordu. Jerry'nin ağır ayak sesleri meşe zeminde yankılandı.

“Ben Lillian'ın kocası olarak konuşmadım, onun avukatı olarak konuşuyorum, bu tip soruları kesmeniz gerekecek aksi takdirde müvekkilim röportajınızı erken bitirmek zorunda kalacaktır.” Jerry'nin sesi şimdi daha gür geliyordu, muhabirin tam karşısında durmuştu.

Maç öncesi favori bir boksör gibi kafasını sağa sola sallayan Genevieve elindeki kalemı hızlıca döndürürken, sessiz bir direnişle Jerry'ye bakıyordu. Lillian bile Jerry'nin siyah gözlerindeki öfkeyi oturduğu yerden görebilmişti, dudağının ucunu ısırırdı, kocasının korumacı tavrı hoşuna gidiyordu, eğer kocası röportajı durdurmayı emrederse muhabir durdurabilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Genevieve, “İsrar ediyorsanız soru ‘tarzımı’ değiştireceğim sayın vekil.”

Sır

“İsrar ediyorum ve eğer bu itibarsızlaştıran demeçlerinizden bir kelime bile televizyonda duyulacak olursa aleyhinizde bir iftira davası açılacak.”

Genevieve şimdi elindeki kartları hışımla karıştırıyordu, bu açıkça oyunun sonuydu. Artık Lillian’ı Paul üzerinden sıkıştırırmayacaktı. Bildikleri, ne kadar bildiği her zaman bir sır olarak kalacaktı ve Lillian bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Ve tabii ki Jerry, onu kurtarmıştı.

Rahatlığın verdiği sersemlikle Lillian kocasına gülümsedi, Jerry şimdi koltuğuna dönmüş ceketinin önünü ilikleyerek oturmuştu. Dirseklerini dizine dayamış elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Bittiğinde suratındaki avukat ifadesinden eser kalmamış, yeni bir maske takmıştı. Lillian bu ifadeyi hayatında bir kez daha görmüştü, bu korkunun ifadesiydi.

Bu ifadeyi ilk gördüğünde, altı ay önce Carlton Yoğurt’un yemeğindelerdi, Dave’le birlikte bütün gün vakit geçirmişler ve Jill’i otel odasında bırakıp kendi işleriyle uğraşmasını istemişlerdi. Jill birlikte olduklarından bihaberdi, tabii bilseydi karşı gelirdi.

Jill, limuzin seyahatinden sonraki tüm boş zamanlarında Lillian’a öğüt veriyordu, yemekteki davranışlarıyla ilgili uyarılar yapıyordu, Lillian her ne kadar alınmamış ya da ilgilenmemiş gibi görünse de enerjisini Dave’in ertesi günki planını bilmediği için harcamak istemiyordu. Uyumak için gitmeden önce sevgili arkadaşının saçlarını okşayıp ona sıırttı, bu önemli günden önce dinlenmek için birkaç saati olduğunu biliyordu.

Dave, “Seni odana kadar götürmemde bir sakınca yok değil mi?” diye sordu, kırmızı halıda yürürken hâlâ Lillian’ın elini tutuyordu.

Emily Bleeker

“Jill bu sabah mesaj attı, Santa Monica’daki kuzenini ziyaret edecekmiş. Geç saate kadar dönmez, rahatız.” Lillian boş odasını hayal ettiğinde içinde kelebekler uçuşuyordu, ne kadar doğal gelse de Dave’i odasına davet etmeyecekti.

“Guam’da birbirimize veda ettiğimizden beri bu günü bekliyordum. Bir an hiç bitmeyecek sandım.” Dave’in parmakları Lillian’ın ellerini iyice kavramıştı, bu his onu bırakmayacağını ya da bırakamayacağını anlatıyor olabilirdi. Lillian bundan korkmalı mı, yoksa memnun mu olmalıydı, karar veremiyordu.

“Ben de seni özleyeceğim, telefonlaşırız, farklı isimle yeni bir hat aldım. Oradan mesajlaşabiliriz.” Lillian koridordaki son dan bir önceki kapıyı, 223 numaralı odayı işaret etti. “İşte geldik,” derken durdu ve yüzünü Dave’e döndü. İnci mavisı gömleğinin düğmelerini saydı.

Dave, “Artık vedalaşmamız gerekiyor, değil mi?” diye sordu, Lily’ye bir adım daha yaklaşarak eliyle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmak uçlarının dokunuşu bile Lillian’ı titretmeye yetmişti, onu hâlâ nasıl böyle etkileyebiliyordu?

“Biraz açgözlü oluyoruz galiba,” diye güldü Lillian, içindeki kelebekleri kovarak sonradan pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu. “Beth’le işler nasıl gidiyor bir ara konuşalım, eğer bana tekrar ihtiyacın olursa Los Angeles’ta bir ‘röportaj’ daha ayarlayabilirsin.”

Lillian yaptığı şakayı pekiştirmek için hafifçe elini salladı ama Dave’in dinlemediğini biliyordu, o aç bir kedi gibi dudaklarını seyretmekle meşguldü. Yanaklarına kan gitmişti, belli ki Dave artık iyi adam rolünü bırakmıştı. Lily’ye doğru bir adım attı, ne-redeyse vücutları birbirine değecekti.

Lillian, Dave'in kirpikleri arasından onun her noktasını inceleyen gözlerini izledi, sanki onu hafızasına kazımaya çalışıyordu, Lillian onun parfümünden sarhoş olmak üzereydi. Lillian o görünmez kırmızı hattı geçmemek için elinden geleni yapıyordu, yalan söylemeleri gerektiğini anladığı anda çizdiği çizgiydi bu. Ama geçmek istiyordu, gerçekten istiyordu.

Elini Dave'in göğsüne koydu, onu itmeye çalıştı ama birbirlerine temas ettikten sonra bunun bir hata olduğunu anlamıştı, aralarında artık bir akım vardı, kolundan onun göğsüne uzanan bir elektrik dalgası gibiydi bu. Dave'in bakışları onun bakışlarıyla birleşti, Dave de bunu hissediyordu. Ona hayır demek istedi ya da geri adım atmaya çalışacaktı, fakat bir yandan da onu yeniden tatmak istiyordu. Arkasına yaslanırken odanın kapısı hafifçe açıldı.

Kapının açılmasıyla birlikte beraber oluşan cereyan çiftin arasındaki tansiyonu da çekip almıştı, Lillian elini çekti, kalp atışlarının azalmasını umuyordu, Jill bu yaptıklarını gözlerinden anlayabilirdi, buna emindi.

Dave de bir adım kadar geri çekildi, kapı açılır açılmaz ellerini hızla cebine atmıştı. Farklı biri gibi davranma çabasından suçlu olduğunu düşünüyordu.

"Lillian, işte buradasın," derinlerden holün sessizliğini bozan bir ses geldi. Lillian topukları üzerinde döner dönmez karşısında Jerry'yi gördü, suratında endişeden oluşan çizgiler vardı. Normalde tıraşlı ve temiz olan cildinde gölgeler oluşturan çizgilerdi bunlar. Jerry'nin üzerinde gri bir pantolon ve kusursuzca ütülenmiş beyaz bir gömlek vardı.

Emily Bleeker

“Jerry! Nasıl yani? Geleceğini bilmiyordum.” Lillian sırtıtmaya çalıştı.

“Eee sürprizlerin amacı da bu zaten,” diyen kocasının sesindeki ince düşmanlık sezilebiliyordu, “Bu sabahki röportajında sana sürpriz yapmaya çalıştım, ama *sürprizim* bu sabah bir röportaj filan olmadığını öğrenince boşa gitti.”

“Ah evet, iptal etmek zorunda kaldım. Uzun bir gece olmuştu.” Lillian en iyi şekilde blöf yapmaya çalışıyordu, o röportajlara zaten gitmek istemediğini kocasına söyleyemezdi, çünkü onlar Dave’le birlikte vakit geçirmek için üretilmişti.

“Evet,” Jerry gergin dudakları arasından görünen dişlerinin arasından konuşuyordu. “Ben de öyle duydum.”

Jill’in ağzında bakla ıslanmıyor, diye düşündü Lillian.

“Jill, nerede?”

“Eve, ailesinin yanına gitti.” Jerry başını kapıya doğru çevirdi, “İkinizin iyi bir sohbeti olduğundan bahsetti, doğru mu Dave? Ya da sana David mi demeliyim?”

“Seni tekrar görmek güzel, Jerry, hakkında çok şey duydum.”

Dave hareket etmiyordu, devam etmeden önce Jerry’ye bir bakış atıp, “Ah evet, bana Dave diyebilirsin,” dedi. Kollarını önünde birleştiren şişen damarları onu dev bir adam gibi gösteriyordu.

Jerry tekrar konuştuğunda suratındaki gerginliği fark eden Lillian, derisinin gerginlikten yırtılacağından korkmuştu. “Lillian, bütün gün neredeydin anlatır mısın?”

“Röportajları iptal ettik ve Dave bana etrafı gezdirdi.” Lillian ayaküstü düşünüyordu, iki eski arkadaş için en zararsız aktivite ne olabilirdi ki? “Babasının eski çiçekçi dükkânını gösterdi, sonra

da Ricardo'nun Lokantasında öğle yemeği yedik, Ricardo babasının en eski arkadaşıymış. Sonra da..."

"Kesebilirsin Lillian, suratından her şeyi anlıyorum."

"Yalan söylemiyorum Jerry, neden söyleyeyim?" Lillian panikledi, sakın karakterinden uzaklaşıyordu.

Dave bunu fark etmiş ya da hissetmiş olacak ki başını holün duvarına dayayarak biraz daha heybetli görünmeye çalıştı, sıkılgan bir ifadeyle, "Kendini küçük düşürüyorsun, Jerry," dedi.

Jerry başını aniden sola çevirdi, öfkeliydi, daha önce hiç sinirlenmediği kadar sinirlenmişti. Dudakları bembeyaz olmuştu ve güçlükle nefes alıyordu. Lillian aniden iki erkeğin arasına atılması gerektiğini hissetti.

"*Kendimi* küçük düşürüyorum öyle mi, *David*? Dalga geçiyor olmalısın."

Jerry kükrüyordu, elleri yumruk olup açılıyor bir yerleri yumruklamak istermiş gibi hareket ediyordu, Lillian'ın bildiği kadarıyla Jerry daha önce hiç kavga etmemişti, en azından fiziksel bir kavga etmemişti, o daima olayları mantık çerçevesinde sakince çözmek isteyen taraf olurdu. Ama şimdi sakinlikten çok uzaktaydı ve Dave ne yaparsa yapsın bunu değiştiremezdi.

"Senin yapman gereken bunlar değil," dedi Dave, sesi hâlâ sıkılmış bir tonda çıkıyordu. "Burada ne olup bittiğinin farkında değilsin, değil mi?" Ellerini cebine biraz daha gömerek dik durmaya başladı, şimdi Jerry'ye daha küçümseyen gözlerle bakıyordu.

"Salak ya da umursamaz olduğumu falan mı düşünüyorsun, *David*?" Jerry, Dave'e doğru bir adım attı, otel odasının kapısından çıkıyordu, "Bütün çağrılarını gördüm. Kaç tane olduğunu, ne zaman aradığını ve ne kadar çok konuştuğunuzu biliyorum.

Emily Bleeker

Lillian'ı, benim karımı aramak için kendi karının uyumasını beklediğini de biliyorum. Jill'le konuştuktan sonra bundan dolayı özür dilemediğinizi bile biliyorum. Şimdi ne diyelim? Salaklık mı umursamazlık mı?”

“Bence... Yetersiz,” diyen Dave, ellerini cebinden çıkardı ve karşısındakinin bela aradığının farkındaydı. Jerry bir adım geri atarak eğildi, bir uzun atlamacı gibi esnemişti. Lillian'ın bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Dave! Jerry! Durun!” sesi boş holde yankılandı. İki adam da Lillian'ın orada olduğunu unutmuş gibiydi fakat şimdi ona bakıyorlardı, Lillian ikisinin arasına girerek iki elini adamların kollarına koydu, iki tarafa da dönerek gözlerine baktı. Biri gece gibi karanlık diğeryse adadaki lagün kadar maviydi. “Hadi olay çıkartmayalım, Jerry, eğer konuşmak istiyorsan içeri girelim ve yetişkin gibi davranalım.”

Jerry karısının diğer elini Dave'in kolundan aldı ve bileğini tutarak odaya ilerledi. “O adamı hiçbir yere davet etmiyorum.”

“Özür dilerim bayım, eğer yerinizde olsam ona dokunmazdım.” Dave, Lillian'a doğru eğilerek avcundan yakaladı.

Lillian, “David,” dedi bugünlük takma adıyla seslenecekti, çünkü David bugün İncil'deki David'e benziyordu, kaşları kararlılıkla çatılmıştı ve haksızlığa karşı adalet arıyordu. Ona kalsa Jerry'ye her şeyi anlatacak ve olayları akışına bırakacaktı. Ama Lillian bunu yapamazdı. Hazır değildi. “Bunu halledebilirim, güven bana. Bize bir dakika verir misin lütfen?”

Dave'in kalbi öyle hızlı atıyordu ki saymak imkânsızdı. Gözleri ıslanmış ve çaresizlikle dolmuştu. “Emin misin, Lily? Seni aşağılamasına izin verme.”

“Aşağılamak mı? Sende cesaret çok herhalde?” Jerry yine araya girmişti fakat ilerlemedi.

Lily, “Merak etme,” dedi.

Jerry’nin varlığını yok sayan Dave, Lillian’ın elini avcunun içine aldı, sanki onu da beraberinde götürmek istiyor gibiydi. Lillian başını iki yana sallayarak onun düzgün yüzüne bakıyor ve hatırlamamaya çalışıyordu.

Ama hatırladı, tüm mutlu hatıraları kafasında dörtünle koşmaya başlamıştı: kolları, dudakları, teni, cesareti, kararlılığı, sadakati. Onunla bütün gün gülüp ağlaması, gece gündüz yanında olması ve çocuğunun her zerresini sevmesi... En kötüsü de Paul’ün suratını görmek ve elini bıraktığı o zor anı hatırlamaktı.

Başını gergince Jerry’ye çevirdi, bunu yapma cesareti bulunduğu yüzünden akan öfkeyi tahmin edememişti. Jerry’nin rengi solgundu ve gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı.

“Bunu daha fazla yapamıyorum, Lil. Önce öldüğünü sandım ve yıkıldım,” Jerry elleriyle Lillian’ın yanağını takip etti, “Sonunda eve döndün ama şimdi seni yine kaybediyorum. Bu adama,” dedi ve başını çevirerek çatık kaşlarıyla Dave’e baktı.

“Dave’e mi kaybediyorsun?” diye sordu Lillian, sorunun cevabını zaten biliyordu. “Dave benim arkadaşım Jer, onu derinden seviyorum ama düşündüğün gibi değil.”

“Böyle diyorsun ama vaktinin yarısını onunla telefonda kim bilir ne konuşarak geçiriyorsun. Sonra ülkenin öbür ucuna, röportaj bahanesiyle onu görmeye gidiyorsun.” Jerry sesini alçaltmıştı, “Benimle yatmıyorsun bile, nasıl hissetmemi bekliyorsun?”

Emily Bleeker

Lillian, Dave'in dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için ona dönüp baktı. Dave savunma pozisyonunda duvara yaslanmıştı ama Lillian onun her kelimeyi eksiksiz dinlediğine emindi.

“Başka ne söyleyebilirim, Jerry? Dave ve ben bir ilişki yaşamıyoruz, bu kadar basit. Dave ve Beth evliliklerini tamir etmek için destek bile alıyorlar.” Lillian kocasına doğru bir adım attı. “Belki biz de bunu deneyebiliriz?”

“Bahse girerim geceleri başka bir kadınla saatlerce telefonla konuştuğunu da doktoruna anlatmıyordur.” Jerry sesini tekrar yükseltmiş, yaptığı yorumlara sadece dayandığı duvarda ayak değiştirerek cevap veren Dave'i hedef alarak konuşuyordu.

“Bu romantik bir ilişki değil,” diye açıklamaya çalıştı Lillian, “Ona ihtiyacım var çünkü yaşadıklarımı bilen tek kişi o.”

Bu cevap Jerry'nin başını sallayarak karşı çıkmasına neden olmuştu, “Bu adil değil Lillian, benimle konuşmadığın sürece sizin başınızdan neler geçtiğini nasıl bilebilirim?”

“Konuşmak mı? Dinlemeye hiç hevesli değildin, ne zaman Paul'den bahsetsem konuyu değiştirmemi istiyordun. Ve Dave de Paul'le birlikteydi, onunla anıları var, hayattayken... Birilerinin bana Paul'ü doğurduğumu onu büyüttüğümü ve kollarımda öldüğünü hatırlatması gerekir.” Lillian'ın gözleri yanmaya başlamıştı, onun için tekrar ağlamayacaktı, hele ki Dave'in karşısında, kendi oğlu için ağlayamayan bir adamın karşısında bunu yapamazdı.

Jerry yas tutar gibi kafasını sallıyordu, “Bunu daha basit bir şekilde soracağım, Lillian: David mi, Ben mi? Ben derken çocuklarımı kast etmiyorum, sadece ben. Sana yetiyor muyum? Bir daha gece konuşmaları ve uydurma buluşmalar olmayacak, şimdi

bitecek, ya da...” Jerry tekrar soluk alarak devam etti, “...ya da buraya kadarmış.”

Karısına bakıyordu, yüzüne korku çökmüştü ve sanki ondan gelecek cevabı biliyor gibiydi, eğer Jerry ağlarsa Lillian da ne yapacağını bilmiyordu.

Dünya Lillian’ın etrafında dönmeyi bırakırken sisli bir belirsizlik odaya çökmüştü, zaman durmuştu ama kendisi hâlâ ilerliyordu. Birini seçmeliydi. Jerry, on iki yıllık kocası ve çocuklarının da babasıydı. Lillian’ın neye ihtiyacı olduğunu kendisinden daha iyi bilen biriydi. Ya da Dave, sanki Josh’ın izlediği bilimkurgu filmlerindeki görünmez gizli güçler tarafından ona doğru çekiliyordu, onunla hayat mücadelesi vermişti ve her şeye rağmen bir çocuğunu doğurmuştu ve onu kaybetmişti.

Bu hiç de adil değildi, iki ya da üç ay önce olsaydı, Lillian hastanede gözünün önüne gelen o hatıralarda olduğu gibi Dave’le geçirdiği günleri düşünecekti ama bugünden sonra? Olamazdı. Dave Beth’leydi ve kendisi de Jerry’yle evliydi.

Lillian cevabını vermeden önce bir kez daha Dave’i kontrol etme cüretinde bulundu. Dave gözleriyle tavandaki ışıkları sayıyordu, yüzünde korku yoktu, umudu da görememişti, bu geri çekilmeydi, vazgeçmeydi ve utanca da benziyordu. Jerry karısının Dave’i seçeceğinden korkuyordu, ama Dave cevabı çoktan biliyordu.

Lillian kocasına tekrar dönerek fısıldadı: “Seni seçiyorum.”

Otuzuncu Bölüm

Lily - 589. Gün

Ada

Kumlar öyle sıcaktı ki yanaklarım yanıyordu fakat ben hissedemiyordum, hayır bu doğru değildi, *hissediyordum* ama buna layık değildim. Kafamı iyice ısınmış kuma bastırırken yeteri kadar derine inebilirsem onun martı gibi çılgınlıklarını tekrar duyabilmeyi umuyordum.

Bir ay geçmiş olmasına rağmen adadaki sessizliğe dayanamıyordum, artık sadece David'le ikimiz kalmıştık. Paul'ün yokluğuna alışmak o kadar zordu ki... Paul sadece üç ay burada kalmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen şu hayatımda sanki hep yanımdaymış gibi hissediyordum. Şimdiyse gitmişti, o gittiğinde benden de bir şeyler gitti sanki, kendimi ölü gibi hissediyordum.

Barınakta uyuyamıyordum, çünkü o son nefesini burada vermişti, uyanık bile olmadığım için onu görememiştim. Bebeğim doğduğundan beri her gece kollarımda uyumuştı, ama gecenin birinde nefes almayı bırakmıştı, bunu fark ettiğim an, göğüslerimdeki süt kesilmişti, oğlum kollarımda buz gibi ve mosmordu.

David ıgıllıklarına uyanmıştı. Babalık duygusunu, yaşama amacı olarak belirlemiş bir adamın bu kaybını hissetmek, o gün iki kişinin ölümünü görmeye eş değerdı. David beni suçlamadığını söylese de ona inanmıyordum. *Ben* kendimi suçlarken o nasıl suçlamazdı ki? Nasıl bir anne çocuğu ölürken uyuyabilirdi? Hiçbir şey yapamayacak olsam da, ki yapamayacağıma emin bile değildim, o anda uyanık olmak ve son bir kez yüzüne bakarak pembe ve sıcak yanaklarından öpmek isterdim.

Soğuk ve rengi atmış bedeninin görüntüsü hâlâ kâbuslarıma giriyordu, öyle ki daha önce neye benzediğini bile hatırlayamıyordum. David'e sormak; bana siyah gür saçlarını hatırlatmasını, adadaki tüm çiçeklerden daha güzel olan kokusunu anlatmasını istiyordum. Hiçbir televizyonun ya da sinemanın bize veremediği zevki veren, zar zor gördüğümüz o gülümsemesini anlatmasını istiyordum. David'e tecrübeli bir anne edasıyla, "Meraklanma, bir süre sonra sürekli gülecek," diye verdiğim teselliyi hatırlıyordum. Tanrım, yalancı çıkmaktan nefret ediyordum.

şimdi Paul'le yer değiştirebilirdim, değiştirirdim. Bunun için Tanrı'ya binlerce kez yalvardım, dualarımı kabul etmedi ve artık kabul edeceğini de sanmıyordum. Tanrı'dan ne dilediğimi de bilemiyordum, bu olanların hiçbirini istememiştim.

Missouri'de sessiz sakin bir hayatım vardı, kupon biriktirip çocukları okullarına götürüyordum, bazen de yoga seanslarına katılıyordum. Bazen çocukları büyüttükten sonra Jill gibi öğretmenliğe devam edeceğimi hayal ediyordum. Her günüm bir diğerine benziyordu: ailem, günlük işlerim ve sıradan şeyler. Sıkıcı olduğunu düşünüyordum, kendimin de sıkıcı biri olduğunu

Emily Bleeker

düşünüyordum. Ama şimdi o hayatımı geri istiyordum, burada yaşamaktansa öyle bir bilinmezliği tercih ederdim.

Ama bu adada tıklı kalmıştım, nefret ettiğim bu kumsalda, bakmaktan sıkıldığım gökyüzü ve iğrendiğim suda yıkanıyordum. Hepsinin de ötesinde artık tanıyamadığım bir insana dönüşmüştüm: bir katildim, ahlaksız bir kadındım ve ilgisiz bir ebeveyndim. Eğer bu sıfatları boynuma tabela asıp yazacak olsam kendimi kötü bile hissetmezdim. Hester Prynne'nin* serzenişini anlayamıyordum.

Yanağımın altındaki kum artık soğumuştur, kum bile bana yüz çeviriyordu. Midemden gürültülü bir ses geldi, artık açlığa alışmış olsam da bu sestən de nefret ediyordum.

Yemek yemek bu adada hep angarya bir işmiş gibi geliyordu, o yüzden artık elimden geldiğince yemek yememeye çalışıyordum. Paul'un acısını hissetmek, açlığın verdiği acıdan daha zordu ve sanırım yine aynı sebeplerden ötürü David'den de uzaklaşmıştım. Küçük bebeğim ölmüştü ve onun kollarında teselli bulamazdım.

Acımı dindirmek için birkaç yol düşündüm, bir tanesi çok aklıma yatıyordu özellikle David yanımdayken birlikte ateşi temizlerken ellerime ya da bacaklarıma dokunduğunda aklıma geliyordu. Bana yardım edeceğini sanmıyordum, ama onu kandırabilirdim, o fark edene kadar iş işten geçmiş olurdu.

"Lily, yemek vakti!"

David, hâlâ yemek yediğimi zannediordu. Her akşam aynı titiz rutini uyguluyordu, ama ben yüreğimdeki acıyla birlikte

kendimi oğlumun mezarının etrafındaki kızgın kumların içine gömüyordum. Dave ise oğlunu kaybetmiş biri olarak kendini işlerine adayıp aslında çok da kederli olmadığını düşünmeye çalışıyordu.

O günlerde David bu adaya özel akşam yemeğini hazırlıyordu ve ben yemeği yer gibi yaparken o da lokmalarımı sayıyordu. Ateşe daha çok odun atıyorduk ve David ben uyuyana kadar sessizce oturup, ben uyuduktan sonra barınağın diğer tarafına geçip uzanıyordu.

“Lily!” diye bağırdı tekrar, sabırsızlanıyordu. Eğer biraz daha beklersem yanıma gelecekti ve işler hiç de iyi gitmeyecekti.

“İyi geceler, Paul,” diye fısıldadım, kuma doğru, kalkarken bir esinti kum tanelerini üzerime doğru süpürdü adeta. Eskiyen dişiime baktım, güneş sayesinde artık kupkuruydu.

Ateşin yanına doğru yorgunluktan sürüklenir gibi yürürken karman çorman saçlarımın yüzümü kapattığını fark ettim. Umarım David’le göz göze gelmek zorunda kalmam diye düşündüm, o da acısını ve endişesini sakladığını düşünüyordu ama saklayamıyordu.

Artık neredeyse hiç konuşmuyorduk, çığlıklarımınla onu uyardığım günden beri bir kere bile güldüğünü görmedim.

“Gel Lil, yanıma otur,” diye bana işaret etti, sanki küçük bir okul kafeteryasında sıkış tıkış oturmamı istiyormuş gibiydi, ancak burada, kimsenin bilmediği bu yerde sadece iki kişiydik.

“Şu anda çok aç değilim,” diye yalan söyledim. Pişen balıkların kokusu ağzımı sulandırıyor. *Kahretsin, balıktan nefret ederdim. Niye bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki.*

Emily Bleeker

“Biliyorum, biliyorum kahvaltıda ve öğle yemeğinde de olduğun gibi aç değilsin, doğru mu?” Eliyle çürümüş odunu işaret ederek yanına gitmemi istiyordu. “Benimle aranı iyi tutarsan belki yemek yemeyi hatırlarsın.”

“Pekâlâ,” diyerek şımarık bir ergen gibi yanına oturduktan sonra, “Pizza olursa yerim,” dedim.

David, “Söz mü? Balıklı pizza yapmanın yolunu bulacağımı biliyorsun, değil mi?” dedikten sonra elime hindistancevizi kabuğu içine doldurulmuş yemeği uzattı.

“Sana bol şans, ama peynirsiz pizza, pizza sayılmaz,” diye cevap verdikten sonra elimdeki bir kabuk dolusu yemeği diğer tarafıma koyarak, canımın çekmesini engelliyor ve midemin protestolarından da biraz haz almaya çalışıyordum.

“Yine yüzün yanmış.” David’in endişeli gözleri yine baştan sona beni süzüyordu, kaşlarının arasındaki o çizgiler ortaya çıkmıştı yine. Gevremiş yanaklarıma dokundu ve hafifçe dokunması bile ondan kaçınmama sebep oluyordu.

“Birinci derece yanık, bir şey olmaz,” dedim.

Yüzü sertleşmişti ve kesinlikle dişlerini sıkıyordu, kavga etmek istemediği zamanlarda hep aynı ifadeyi yapardı, biz hiç kavga etmezdik ama şimdi her gün aynı tartışmayı yaşıyor olmuştuk.

“Söylememi istemesen de tekrarlayacağım,” diye usulca konuşmaya başladı, yemeklerin soğumasını dert etmiyor gibiydi. “Şu anda her şeyim sensin, bu ücra yerde tek düşündüğüm kişisin. Kendine zarar vermeyi bırakmanı istiyorum, kendin için olmasa bile benim için yapma bunu,” diyen David elini başımdaki o sürekli dokunduğu, ona ait olan yere koydu.

David bana ne zaman dokunsa, kalp atışlarım hızlanıyordu ve şimdi, ufacık bir dokunuşuyla yine nabzım yükselmışti, utanç verici bir şekilde heyecanlanmıştım. David'le ikimizi ve tüm ada hatıralarımızı düşünmek istemiyordum, aklıma başka şeyler gelsin istiyordum, midemin kendi kendine guruldaması, yanık cildimin acısı, başka şeyler yani. Aksi halde konuşmaya başlarsak, ilişkimizi, Paul'ü ve bu lanet adada kaybettiğimiz her şeyi konuşacaktık.

“Duramam, mutlu olamıyorum, bunu hak etmiyorum,” diye homurdandım ama vücudum bana ihanet ediyordu, onun dokunuşlarına istemsizce yanıt veriyordu. Eline doğru eğilerek suratımın kavruk tenini onun sıcak ellerine sürdüm.

“Onu unutmanı beklemiyorum, ama bazen mutlu olabilmekten de bir sorun çıkmaz. Babam öldükten sonra yataktan bile çıkamıyordum, sabahları uyanmak istemiyordum, tek düşüncem beni gerçekten seven tek insanın gitmiş olmasıydı. Bir televizyon programına gülmek bile suçlu hissetmemeye yetiyordu, arkadaşlarımla iyi vakit geçirmek istemiyordum. Ardından benim böyle bir duruma düşmemi istemeyeceği aklıma gelmişti, o beni seviyordu ve mutlu olduğumu bilseydi o da mutlu olacaktı.”

Dinlerken bazı konularda haklı olduğuna inanıyordum, David'le olan ilişkim yüzünden kendimi kötü hissetmememin nedenleri bu anlattıklarına benziyordu: ailem, onların yanında olmayacağımı bildiklerinde benim mutlu olmamı isteyeceklerdi ve ne kadar iç acıtsa da Jerry başka bir kadının yoğun sevgisiyle ona sarılacak ve çocuklarına yakışır bir anne bulacaktı. Ama bu başka bir şeydi.

“Paul bir bebektir, tek isteği ona bakılmasıydı ve benim ona yeteri kadar bakmadığım ortada.”

Emily Bleeker

“Bu senin suçun değil. O öldü, sadece öldü. Missouri’deki klimalı odasında da ölebilirdi, bazen bebekler ölür. Ben de nefret ediyorum, fakat ne yapabilirsin? Sonsuza kadar kendini cezalandıracak mısın?” onun söylediklerine omuz silerken, David elle-riyle iki omzumu da okşuyordu.

“Bilmiyorum, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ne kadar sürer bilmiyorum,” sesim kısılıyordu, ya susacaktım ya da ağlayacaktım. Eğer şimdi ağlamaya başlarsam bir daha hiç duramayabilirdim.

David bana sarılırken yüzümü onun çıplak omzuna bastırdım, cildi kumlar kadar sıcaktı fakat başka bir şekilde yanıyordu. Aramızdaki bu tutkulu bağ, bana farklı bir fikir vermişti, tüm acıları alıp götürebilecek bir fikir, sadece ona kabul ettirmem gerekiyordu, etmeyeceğine o kadar emindim ki... Ama deneyecektim.

Başımı onun yüzüne doğru götürerek dudaklarımı köprücük-kemiğinde gezdirdim, dokunuşlarının vücudumda birer yıldırım etkisi yaratmasını istiyordum. Kollarıyla beni iyice sardı, ona yaklaştım. Kendimi geri çekmedim, arkamda öpücüklerimle iz bırakarak boynuna ve çenesine ulaştıktan sonra onu kendime doğru çekip vahşi ve aç bir öpücük aldım.

Eğer tereddüt etseydi bunu anlayamazdım, o da açtı ve beni kabul etmişti. Birbirimize dokunurken, sarılırken tek hissedebildiğim pompalanmış bir duygu açlığıydı. Harikaydı, bu işe yarayabilirdi.

Onunla ne kadar uyumlu olduğumuzu neredeyse unutacaktım, elleri ihtiyacım olan her yere ulaşıyordu, boynumdan aşağı omuzlarıma ve sonra göğüslerime indi. Nefes alış veriş i çok yoğun-ğundu ve en az benim kadar o da beni özlemişti.

Dudakları benimkilere geri döndüğünde ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırarak bol kemerine ulaştım. Pantolonun paçalarından kendine bir kemer yapmıştı, kemere attığı düğümü bulmak için ellerimi önüne götürdüm ve pantolonu üzerinde tutan düğümü çözmeye başladım, görmeden açamayacağım kadar sıkıydı. Her şeyi fark etmesi için küçük bir dikkat dağınıklığı yetecekti ve büyük avcuyla ellerimi tuttu.

“Ne yapıyorsun, Lily?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye sordum, flört etmeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Dave elimi kenara iterek ayağa kalktı, sanki kaçmaya hazırlanıyordu. “Üzgünüm Lil, ama bugün hiçbir şey yapasım yok.”

“Birlikte olmayı özlemiyor musun, David? Bundan zevk aldığını inkâr edemezsin. Beni artık istemiyor musun?”

“Tepkim şu anda *ne* istediğimle ilgili değil, doğru ve güvenli olmanla ilgili. Fiziksel arzularımı bir daha senin sağlığının önüne geçiremem. Bir hamilelikle daha tekrar hayatını tehlikeye atamam,” diyen David kemerinin uçlarını çekerek bollaşan düğümü tekrar sıkıştırdı.

“Bu kadar kötü olacağını mı düşünüyorsun, David?” diye cevap verdim, yeniden hamile kalma fikri içime enerji doldurmuştu. “Başka bir bebek mi? Paul gibi olmayacağını bilsem de bir bebeğimiz olduğunda, birlikte onu sevdiğimizde daha mutluyduk. Hamileliğe gelirsek, daha önce başarmıştım, yani tekrar yapabileceğimi biliyorum. Eğer bir şeyler ters gidecek olursa da bu adadan sonsuza dek kurtulmuş olacağım.”

Emily Bleeker

David donakaldı. “Bunu söylemediğini farz ediyorum. Buraya gelip beni azdırıp seni hamile bırakmamı mı bekliyorsun?”

“Mutlu olmamı istediğini söylemiştin. Bunu uzun zamandır düşünüyorum, bu beni mutlu edecek.” Söylediklerimi duyduğumda gerçekten deli olduğumu düşünmüştüm, tam bir manyaklıktı ama içimdeki boşluğu doldurmak istiyordum. İşe yarayıp yaramayacağını bilmesem de bunu yapmak istiyordum.

David de deli olduğumu düşünüyordu, yüzünde acıma ve tikslenme ifadesi vardı. Gözlerimi kapattım, suratını görmek istemiyordum, eğer o benden nefret ederse her şeyimi kaybetmiş sayılırdım, her şeyimi.

“Aynısı olmayacak Lillian.” Normal ismimi tekrar duymak beni şok etmişti, hatta ben de kendimden tiksiniştim.

“Biliyorum,” diye homurdanarak ellerimi yüzüme kapattım. İşte beynime dank etmişti, oğlumu sonsuza dek kaybetmiştim ve bir oyuncak gibi yenisini sipariş ederek onu geri getiremiyordum. O artık geri dönmeyecekti ve hep canımı yakacaktı. İçimden berbat hıçkırıklar gelmeye başladı ve nasıl birine dönüştüğümün utancı midemi bulandırıyor.

Yere devrilmemek için tüm enerjimi harcıyordum, aksi halde bir bebek gibi yere uzanıp ellerimi ayaklarımı sağa sola sallayarak kıyameti kopartacaktım, ciğerlerim patlayana kadar, *Bu adil değil!* diye ağlayacaktım, çünkü adil değildi.

Şu anda tek ihtiyacım David’di, o benim ilacımdı ve her şeyi birlikte yaşadığım adamdı, hatta daha fazlasıydı. Kollarını ve tatlı kelimelerini istiyordum, o her zaman benim için buradaydı. İstemsizce beni kollarına almasını bekliyordum. Ellerimi iki yana

bıraktım ve etrafı izledim, güneş batıyordu ve ateşimiz iyice harlanmıştı. David yoktu. Biraz zorlarsam onu ileride, suyun içinde görebiliyordum. Yüzdüğü için kafası suya batıp çıkıyordu. Kendi kendimi tebrik ettim, çünkü hayatımda beni gerçekten seven tek kişiyi de uzaklaştırmıştım. Bunu ona bir gün ödetecektim, onun bebeğini kaybetmiş, tamamen çılgına dönmüş bir anne olarak yanımdan ayrılmadan bana bakmasını sağlayacaktım ama bugün yeterli enerjim kalmamıştı.

Midem hâlâ gurulduyordu ve artık kasılmaktan acımişti, yanımda bir hindistancevizi kabuğu dolusu yiyecek vardı. Soğuk balık hiçbir zaman lezzetli olmasa da titreyen ellerimle kabuğun içinden bir parçasını aldım. Tereddüt ederek kızarmış etten bir parça koparıp ağzıma attım. Yumuşak et ağzımla buluşur buluşmaz dağılmıştı, lezzetliydi. Gerçek bir şeyler yiyince ağzımın suları akmaya başladı. Acaba mideyi yemekle doldurmak nasıl bir histi?

Sonra barınak gözüme ilişti, yatak hâlâ oradaydı. Paul'le uyuduğumuz yerde duruyordu, David de gelir yanımıza sığırdı. Parmaklarımla ince hindistancevizi kabuğunun içine daldım, eğer kuvvetsiz olmasaydım bir çırpıda kabuğu un ufak edebilirdim ama onun yerine içi yiyecek dolu kabuğu ateşe attım ve ateşin her şeyi yavaş yavaş kapkara yapmasını izledim.

Kimi kandırıyordum ki? David bensiz daha mutlu olacaktı. Güneş ufukta batarken, ailemi ve dünyanın diğer yüzünü aydınlatmaya gidiyordu. David denizden çıkarken en azından köpekbalıklarının kıyıya geldiği saati hatırladığını gördüm.

Ateşin yanına kurumaya gelmeden önce gitmiş olmam gerekiyordu, beni reddettikten sonra onun yüzüne bakamazdım. Ateşe

Emily Bleeker

bir odun daha attıktan sonra arkamda yiyecek kalıntısı bırakıp bırakmadığımı tekrar kontrol ettim, ardından Margaret'ın eski montunu, hâlâ Paul gibi kokan montunu aldım ve yarım ada şeklindeki kumsala yöneldim. Kum artık serinlemiş olmalıydı ve akşam yemeğini tattıktan sonra günlerdir çektiğim açlığı daha iyi hatırlamıştım ama bu sonsuz açlığı hak ediyordum.

Otuz Birinci Bölüm

Dave

Şimdi

“Şimdi dönüp bütün olanlara baktığında, Dave, en büyük pişmanlığın neydi? Değiştirmek istesen bu ne olurdu?” Genevieve kemikli ellerinden birini çenesinin altına koymuştu, uzun bir gündü ve stres Dave’i sersemletmeye başlamıştı.

“Uçağın... düşmemiş olmasını isterdim, Bayan Randall.” Dave, bu cevapla birlikte gülümsedi, karşısındaki ekip de ona eşlik etmişti, hatta Beth bile sandalyesinin ucunda oturuyor ve bitmesini beklediği röportajın sonuna geldiği için sevinçten sırtıyordu. Dave, Genevieve Randall’la göz göze gelince yüzündeki gülümseme yok oldu, muhabir şakasını anlamamıştı ya da anlasa bile komik bulmamıştı.

“Evet, bence de.” Randall’ın sırtıma denemesi kısa ve başarısız olmuştu, fakat sorduğu soruya bir şans daha vermeye uğraşıyordu, “Bunu değiştirmek ister miydin, Dave? Ya da sence bu yaşanması gereken bir olay mıydı?”

Emily Bleeker

Dave cevap vermek için dudaklarını aralasa da ağzından bir şey çıkmadı, acaba istese de değiştirebilir miydi? Aşkın ve âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmişti, baba olmuştu ve eve döndüğünde tüm öğrendiklerinin onun peşinden geldiğini fark etmişti. Bir süre bocalamış olsalar da Beth’le birlikte işleri yoluna koymaya başlamışlardı ve birkaç ay sonra küçük oğulları bir doktor eşliğinde, bir hastanede doğacaktı. Bunu değiştirir miydi? Hayır. Ama bunu Genevieve Randall’a yüksek sesle söyleyebilir miydi?

“Eğer zamanda geri gidip Rüya Tatil Promosyonunu iptal edebilseydim, evet ederdim. Böylelikle Margaret, Theresa, Kent ve Paul, hepsi hayatta olacaktı. Bu kadar.”

Genevieve Randall kafasıyla onayladıktan sonra elindeki kartları son bir kez daha karıştırdı, sonra hafifçe dizlerinin üzerine vurarak düzeltti ve kartları bacaklarının arasına sıkıştırıp ellerini kucagında birleştirdi. “Röportaj için teşekkür ederim Dave, bizi aydınlattın,” diyerek iç çekti, sonra sert bir gülümsemeyle, “Umarım birkaç ay sonra final prodüksiyonunu seyrettiğinizde de beğenirsiniz,” dedi.

Dave’in kaşları bir anda yukarı kalktı, şok olmuştu ve bir yandan da rahatlar gibiydi, bitmişti. “Teşekkürler Bayan Randall, merakla bekleyeceğim.”

Yapmıştı, röportajı tamamlamıştı ve Genevieve Randall tüm sorularında agresif ve ince bir şüpheli yaklaşım sergilemiş olsa da sırlarını saklamayı başarmıştı. Lillian’ı ne kadar sevdiğini ya da Los Angeles’ta buluştuklarında yaptıkları umurunda değildi, artık hayatı boyunca tekrar röportaj yapmayacaktı.

Gözünden kaçırdığı bir sinyal gelmiş olacak ki saniyeler içinde odadaki ışıklar loşlaşmış ve ilave ışıklar sökülüyordu, kameralar ve kabloları toplanmıştı, ekipten biri Dave'in mikrofonunu söküyordu. Kablolardan kurtulduktan sonra ayağa kalkan Dave kendini hapisten çıkmış gibi hissediyordu.

Ellerini başının üzerine doğru esnetirken sağa doğru döndü, gözleri Beth'i aradı. Karısı ev boşaltılırken stajyer Ralph'le havadan sudan sohbet ediyordu. İkisinin yanına doğru bir adım atan Dave'i ince bedenli gergin muhabir durdurdu, "Tebrikler David, başardın, kutlarım. Röportaj bitti ve tüm sırlarını saklamayı başardın," diyen Randall'ın yüzü, tüm röportaj boyunca takındığı yüz ifadelerinden farklı bir haldeydi, en azından David bu ifadeye ilk defa şahit oluyordu.

"Ahhh, neden bahsettiğinizi anlayamadım Bayan Randall," dedi Dave.

"Yani biraz yardım aldın diyorum." Randall burnunu çektiikten sonra eliyle burnunu ovaladı, parmakları nikotinden sararmıştı. "Bay ve Bayan Linden'a da minnettar olmalısınız ya da vekil Linden ve onun küçük tehdidi mi demem gerekir?"

"Anlayamadım," Dave'in kafası karışmıştı, "Linden'larla aylardır konuşmuyoruz."

Randall bir elini oflayarak Dave'in omzuna koydu, ojeli tırnakları derisine batmıştı, "Bu Emmy ödülü alacak bir hikâye olacaktı göremiyor musun? Şimdiye kadar dürüst olsaydın tabii... Artık çok geç, sadece sıradan bir program olacak." Muhabir bir adım daha yaklaştı, Randall'ın sigara kokan nefesini yüzünde hissediyordu, "Anlamadığım tek şey seni neden sürekli korudukları?"

Emily Bleeker

“Kameralar kapandı, daha fazla konuşmak istemiyorum. Lutfen karımın yanına gitmeme izin ver.” Dave özlemle ve biraz da içinde bulunduğu durumdan kurtulmak istercesine karısına bakıyordu ve içten içe onun da kendisine bakması için gözleriyle yalvarıyordu, ama Beth konuşmaya devam ediyordu, her kahkahasında saçları dalgalanıyor ve şu Ralph denen çocuk da Dave’i sinir ediyordu.

Genevieve Randall’ın onu bırakmaya niyeti yoktu, “Seni ancak bunu kabul ettiğinde bırakırım, her şey ortada, bu konuları ve hatta davaları yeterince araştırdım, ortalama zekâyâ sahip olan herkes yalanınızı anlayacaktır, hepsi yüzünüzde, bas bas bağırıyor.” Randall elindeki kalemin kapağını sürekli açıp kapatıyordu, bu ses Dave’in kafasında yankılanmaya başlamıştı, *o biliyordu, o biliyordu.*

“Peki, dikkatimi çekebildin,” dedi Dave, artık odayı taramıyordu, gözleri sadece Genevieve’in suratına kilitlenmişti. “Biliyorum, bağıra bağıra söylemek istiyorsun, hadi söyleyebilirsin.” Dave, artık Beth’in yanında olma isteğini unutmuştu, hatta artık muhabir gidene kadar yanlarına gelmemesini umuyordu, en azından Randall bu iddialarını bitirene kadar. Ardından Genevieve derin bir nefes aldı ve Dave ellerini cebine atarak duyabileceği daha kötü cümleleri beklemeye koyuldu.

“Bunca zaman ortaya çıkmadığına, samimi söylüyorum, şaşıyorum, inanamıyorum. Onun adını ağzına her aldığı anda yüzünde her şeyi görüyorum. Ona âşık oldun, yalan mı? Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama yaşandığına eminim. Aşkına karşılık alabildin mi? Merak ediyorum.” Randall şimdi Dave’in yüzünü tarıyordu. “Onun yüzünü seninki kadar kolay okuyamıyorum.”

Dave'in nefret ettiği insanları yazdığı, Kent'in de dahil olduğu listeye bir kişi daha eklenmişti: Genevieve Randall. Ne kadar güç âşığı, şan şöhret peşinde bir kaltaktı. "Bu bir soru cevap değil, seni dinliyorum ama sorularına cevap vermeyeceğim."

"Çoktan verdin, David," dedi Randall, ismini sanki birinden öcünü almış gibi, küfür eder gibi telaffuz etmişti, "Söylediğim gibi, ortaya çıkarttım Sen Lillian'a âşık oldun ve o da gidip Kent'e tutuldu."

Dave dudaklarını bir arada tutmak istese de sinirden titriyordu, karşısındaki kadının yüzü tüm röportaj boyunca olduğundan daha farklı bir ifade sergiliyordu.

"Kent'i kaybettiğini anlattığı sırada onu izlemeliydin, hıçkırarak ağlıyordu." Genevieve Randall, karnı tok bir kedi gibi sırtıyordu, başka bir lokma bekler gibi bekliyordu. "Ve sen de... Sen de tüm röportajlarımız boyunca Kent'e olan nefretini saklayamadın, kıskançlığının seni tükettiği apaçık ortadaydı ve o Kent'in çocuğunu doğurduğunda ipleri eline alarak onu soğukkanlılıkla öldürüp cesedinden kurtuldun. Lillian senin öfkenden korkuyordu ve onunla ilgilenen Kent gittiği için senin yalanlarına ortak olmaya göz yumdu. Bu yüzden Paul'ün cesedinin adadan alınmasına izin vermiyorsun ve bu yüzden Lillian'la ayrısınız, Los Angeles'taki yemekte de düzmece bir sahne oynadınız. Sen onun âşık olduğu adamı öldürdün ve o seni asla affetmiyor."

Randall Dave'e bakıyordu, kalemle oynamayı bırakmıştı ve Dave kadının sinirden titrediğini düşünüyordu. Bütün gün boyunca altını oyduğu cümleler bu yüzden miydi? Bu, onun saatlerdir ortaya çıkartmaya çalıştığı hikâyeydi ama baştan sona yanlıştı, hem de çok yanlıştı.

Emily Bleeker

“Bu çok ilginç bir teori, Bayan Randall.” Dave kahkahasını durdurmak için hafifçe öksürdü. “Aklınızdakileri kustuğunuz için rahatlamış olmalısınız,” diyerek kibarca gülümsedi, öyle ki küçük bir dans bile edebilirdi. “Şimdi, eğer izin verirseniz bunlar size söylediğim son cümleler, bir daha sizinle konuşmak istemiyorum.”

Genevieve Randall kâğıtlarını ve kartlarını toparlayarak çantasına koydu, “gerçek” ve “mahkemede görüşürüz” laflarını aklından geçiriyordu. Dave başını iki yana salladı; meşhur Bayan Randall, sert muhabir, beklediğinden farklı biri çıkmıştı. Akıllı mıydı? Evet. Acımasız mıydı? Evet. Haklı mıydı? Hayır, yakınından bile geçememişti.

Dave muhabirin evden çıkarken estirdiği rüzgârla sallanan avizeyi inceliyordu ki korkunç bir şeyi fark etti. Eğer karşısında oturan muhabir iki devlet başkanıyla çalışıp üç Emmy ve farklı ödüller almış, teröristlerle röportajlar yapmış, katillerle görüşmüş bir kariyere sahipse, acaba Beth onun hikâyesi hakkında ne düşünmüştü?

Beth, Ralph’le olan sohbetini bitirmek üzereydi, Dave odanın diğer tarafına hızlıca gidip karısına sarıldı.

“Bütün gün bunu yapmanı bekliyordum,” diye güldü karısı, ellerini kocasının beline doladı ve göbeği hafifçe kocasına yaslanmıştı, tüm aile birbirine sarılıyor gibiydi. Göbeği öyle büyüktü ki, kafasını Dave’in omuzlarına dayayamamıştı.

Dave karısının yüzünde öfke, şüphe ya da üzüntü kalıp kalmadığını kontrol etti, fakat hiçbir şey fark edemedi, “Çok sıkılmıştım, zaten hayatımın geri kalanında bir röportaj daha olmazsa memnun olacağım.”

Beth burnunu kıvrarak gülümsedi. “Özür dilerim, sanırım senin için bir röportaj daha ayarlamıştım.”

“Ne!” Karısı Ralph’le ne konuşuyordu?

“Onları bebek doğduktan sonra tekrar davet ettim.”

Dave dikkatli olması gerektiğini biliyordu, bir şeyler sakladığını kimseye belli etmemeliydi, ama aynı zamanda Genevieve Randall’la aynı odada bir saniye daha geçirmek istemiyordu, kim bilir o zamana kadar kafasında nasıl suçlamalar biriktirecekti.

Beth bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmiş gibi, “Bu gerçek bir röportaj değil, söz veriyorum,” dedi. “Gelip birkaç fotoğrafımızı çekmek istiyorlar, bebeğimizle birlikte. Biliyorsun herkese ne kadar mutlu olduğumuzu göstermemiz gerekiyor.”

“Ah, soru olmayacak yani?”

Beth başıyla hayır işareti yaptı, “Hayır. Sen, ben ve bebeğimiz, bunda herhangi bir sorun yok değil mi?”

“Bebeğimle senin fotoğraflarınsa, buna bayılırım.”

Otuz İkinci Bölüm

Lillian

Altı Ay Sonra

Lillian'ın, *Headline News* prömiyerinde çıkacak haberleri için Linsanları neden davet ettiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Manşet *Cennete Kâbus* olarak atılmıştı, bunu biraz fazla duygusal bulmuştu ama tüm resme baktığınızda uyuyor gibiydi, duygusal bir enkazdı.

Genevieve Randall'ın evlerine gelmesinin üstünden altı ay geçmişti, ama Lillian'a yıllar geçmiş gibi geliyordu, program haziranda yayınlanacaktı, olayın *birinci yıldönümünde* yayınlanması için ayarlanmıştı fakat devam eden davalar yüzünden yaz sonuna atılması gerekmişti.

Sonuçta *Headline News* pes ederek savaşmaktan vazgeçmişti, Jerry programın ifade özgürlüğüne dayanarak bu kadar ısrarcı olduğunu söylese de, Lillian küçük hikâyesinin yüzbinlerce dolar tazminata değer olmadığını anlamıştı ya da belki de Randall'ın zaten abartarak anlatmak istediği kısımların gerçekten gereksiz olduğu gerçektir.

Her neden olduysa, çift gerçek programın tamamını izlemediklerini hissediyordu ve sonunda Ralph geçen hafta aradığında programın yayınlanacağını müjdelemişti, Lillian inanmakta zorluk çekiyordu. Ayrıca haberler küçük çevresine hızlıca yayılmış, herkes ağızdan ağza prömiyerden bahseder olmuştu. Çift binlerce soruya tek tek yanıt vermektense bu günü bir partiye çevirmeyi kararlaştırıp hızlıca e-posta yollayarak ailelerinden birkaç kişiyi ve komşularını çağırmışlardı.

O gece Josh ve Daniel da uyku saatinde yatmayıp diğerleriyle birlikte programı izlemek için izinliydi. Program başlar başlamaz ekrandaki her şey hızlı bir şekilde akmaya başlamıştı, montajlanmış programda arka ses kazayla, olayların özetleriyle ve belli belirsiz röportaj parçalarıyla devam ediyordu. Jerry'nin dul zamanlarında aldığı dev ekran televizyonda ne zaman Lillian'ın suratı yakınlaşsa yüzünün tüm detayları büyütülmüş gibi görünüyordu. O gecenin sonunda Lillian HD televizyonun dostu olmadığını anlayacaktı, ama aynı zamanda televizyonda ada cennet gibi görünüyordu. Bir sahnede kamera gökyüzüne öyle yükseldi ki yaşadıkları o ada ekranda ufalıp, etrafını çevreleyen suda kaybolana kadar uzaklaşıyordu. Lillian'ın hatıraları birden canlanıverdi, adadan uzak vakit geçirdikçe, yıllar hatıralarını daha da bulanıklaştırmıştı. Ama bugün her şey çok netti, tüm detayları en ufak ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Kampın çevresindeki kıvılcıklı yapraklı bitkileri, küçük kum pirelerinin kaşıntılarını, yanan bambunun kokusunu... Tüm o öpücükleri, kesikleri, gözyaşlarını... Her şeyi hatırlıyordu ve ekrandakileri izlemek için kendini zorluyordu.

Dave röportajı sırasında alışılmadık şekilde normal görünüyordu, teni zenginleştirilmiş altınimsı kahverengi bir hal almıştı,

Emily Bleeker

neredeyse karamеле çalıyordu, adadaki rengi gibiydi. Düzgün dişleri cilalanmış mermerler gibi parlıyordu. Lillian ona hiç âşık olmamış olsaydı da adamın yakışıklı olduğu âşikârdı, aynı zamanda onun David'ine de benzemiyordu. Onun David'i sakallıydı, daha çok kabasakal gibiydi. Uçaktaki itici ve sıkıcı Dave Hall'un gergin, kendine güvensiz halini düşününce ekrandaki inanılmaz derecede yakışıklı adamın o olduğuna inanmak imkânsızdı.

Dave'i görmek gerçeküstüydü, gözlerini biraz daha zorlasa belki birlikte yaşadığı adamın kalıntılarını görebilecekti. Kalın bariton sesi, Lillian'ın gözlerini nemlendirmişti, o yüzden arkasını dönüp mutfakta bir şey unutmuş gibi odadan ayrılarak verdiği tepkiyi evdekilerden sakladı. Televizyondaki o ses, yaşadığı tüm zorluklarda ona huzur vermişti, o sesle birlikte ağlayıp gülmüştü, hâlâ bazen tekrar tekrar o sesi duymak istiyor, sanki çok sevdiği bir şarkıyı tekrar dinlermiş gibi ve uzun süredir dinlememiş gibi hissediyordu.

Jerry'yle birlikte otel odasında verdiği kararın ardından onu bir daha görmemeye yemin etmesinin üzerinden on ay geçmişti. Bu süre içerisinde parmakları defalarca telefon numarasını tuşlamış ve başparmağı arama düğmesinin üzerinde beklemişti, fakat her seferinde duracağı yeri bilmişti, geçmişle ilgili yalan söylemek gerçekdışı olan şeylerden biriydi fakat asıl hayatıyla ilgili yalan söylemek? Lillian yalancı olmaktan yorulmuştu.

Program abuk bitmişti, yaklaşık bir saat sürmüştü ve arada verilen molalarla birlikte Lillian her şeyi kontrol altında tutmayı aşağı yukarı becerdiğini düşünüyordu, özellikle de programın sonundaki sahnede Dave'in siyah saçlı oğluyla birlikte karısı Beth'in de olduğu fotoğrafı gördükten sonra, evdeki grupla bir-

likte, “Ayyyy...” diye tepki verebilmişti. Ekrandaki aile mutlu görünüyordu, bu görüntü Lillian’da anlık bir kıskançlık fırtınası yaratsa da, diğer yanı rahatlamış gibiydi, fakat Lillian hangisinin gerçek olduğunu bilemiyordu.

Program bittiğinde, herkesin evi yavaş yavaş boşaltmasına minnettardı, Lillian’ın teorisi suydı: Eğer Lillian’ı rahatsız edecek olurlarsa Jill onlara fiziksel rahatsızlık vereceğiyle tehdit etmişti, Jill insanların hayatına burnunu sokmasıyla bilinirdi ve ilk kez Lillian bu yüzden ona teşekkür borçluydu.

Son vedalaşmasını da yaptıktan sonra kapıyı kapatarak üst kata çıkan kocasının yolunu kesti. Jerry, o sırada çocuklarını yatağa yatırmış, odalarından çıkıyordu.

“Yarın sabah ona kadar aşağıdaki dağınıklığa dokunmayacağına söz ver,” diye fısıldadı kocasına ve ona sarıldı.

Jerry kıkırdadı, karısını burnundan öperek, “Yardım etmeme izin vereceğine söz verersen tamam, bir kişi için bu yük çok fazla, bunu öğrenmem epey zor oldu ama...”

“Ah, endişelenme,” dedi Lillian, kendi yatak odalarının kapısını araladı, “bu tam bir aile işi olacak, sevseler de sevmeseler de oğlanlar da bize yardım edecekler. Vakit geçiyor, tek başlarına yaşamayı öğrenmeden bu evden gidemezler.”

“Ah evet,” Jerry Lillian’ın esprisine katılır gibiydi, “Yale aradı, Josh’ı kabul etmişler, tam burs, her şey dahil.”

“Harika bir haber!” Lillian kahkaha atarken sırtüstü yatağa s uzandı ve topuklu ayakkabılarını çıkarttı. “Bence son kararı vermeden önce Harvard’dan gelecek habere kadar beklemeli.”

Emily Bleeker

Jerry kemerini çıkartarak dolabın üzerine astı ve aynı şeyi saati için tekrarladı, mavi polo yaka tişörtünü ve kotunu da çıkartarak yatağa oturdu ve ayakkabılarını çözdü. Çiftin omuzları birbirine değerken yatak gıcırıyor ve aşağı doğru esniyordu. Lillian başını kocasının omzuna dayadı.

“Bu gece harika bir iş çıkarttın,” dedi Jerry, ayakkabısını gü-rültüyle yere fırlattı.

“Herkes iyi vakit geçirdi, değil mi?”

“Başka bir şeyden bahsediyordum aslında,” diye fısıldadı Jerry, kafasını şimdi karısının alnına dayamıştı. “Dave’i tekrar görmek zor olmuş olmalı.”

Lillian dudağını ısırды, neden şimdi Dave’den bahsedeceklerdi ki? Uzun zamandır onun hakkında konuşmamışlardı ve bu iyi geliyordu. Her gün söylediği büyük yalanların, yarım yamalak doğruların hatırlatılması için iyi bir gece değildi. Dave’le alakalı hep yalan söylemek zorunda kalıyordu ve onun adını duymak bile içinde koca bir suçluluk kuyusu açmaya yetiyordu.

“Fena sayılmazdı, ama gittikçe kolaylaşıyor,” diye iç çekerek yanıtladı Lillian. Haklıydı, artık ondan bahsetmek kolaylaşmıştı ve ayrıca Jerry de karısının artık bunları umursamadığını görürse konuşmaktan vazgeçebilirdi.

Jerry’nin elleri kırık beyaz, çiçekli nevresimlerin üzerinde ilerleyerek karısının ellerini aradı, Lillian’ın parlak ve ufak tefek çiziklerle dolu alyansı, kocası elini sıktığında derisine gömüldü, kocasının ketumluğu pek bilindik bir durum değildi.

“Bebekleri tatlıydı değil mi?” diye sordu, Jerry aniden konuyu değiştirmişti.

Dave ve Beth'in bebeği. Tabii, her şey onlarla alakalıydı, yine her ay yaptığı gibi yeniden bebek sahibi olmayı mı isteyecekti? Ya da yalan makinesi oyununu oynayarak karısının içindeki kıskançlığı mı açığa çıkartmaya çalışıyordu.

"Güzel bir bebek," dedi Lillian, olabildiğince doğal konuşmaya çalışıyordu, bir yandan da elinin ne çok sıkı ne de fazla serbest bırakmamaya dikkat ediyordu.

"Hmmm," diye devam etti Jerry, karısının kotundaki sos lekesine bakıyordu. "Kardeşine benziyor muydu?"

"Kardeşi?" Jerry hafızasını bu kadar kolay yitirmemiş olmalıydı. "Dave ve Beth'in başka çocuğu yok, unuttun mu?"

Jerry hayır der gibi kafa salladı. "Paul'den bahsediyordum."

Bu isim Lillian'ı her zaman sarsardı ama şimdi Jerry'nin ağzından duymak içine korku salmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?" Jerry göz temasını koruyordu.

Paul'le alakalı yalanlar söylüyordu ve Jerry'nin ne söylediğini anlaması kısa bir an kadar sürmüştü.

"Aman Tanrım..." diyebilirdi, ağzı şok içinde açık kalmıştı, "... biliyorsun."

Sakin oynamalıydı, yalanını tekrarlamalıydı ama kocasının konuşmalarından artık ona inanmadığını anlamıştı.

Bu onu öylesine korkutmuştu ki kaçmak istiyordu.

"Nasıl?" dedi Lillian, kocasının hâlâ elini tutmasından şaşkındı. "Nasıl öğrendin?"

"Hep biliyordum zaten." Jerry neredeyse gülümseyecekti. "Hastanede, sen bayginken söylediler, senin refakatçin bendim

Emily Bleeker

ve tüm tıbbi kararları bana sordular. Bana kısa süre önce bir doğum yaptığını söylediklerinde, hata yaptıklarını iddia etmiştim. Sonra...” Jerry yere doğru bakarak hafızasını yokluyor gibiydi, “...Dave’in seni sormasından ve her dakika yanında vakit geçirmesinden anladım, doktorların söyledikleriyle gördüklerimi bir araya getirdiğimde her şey ortadaydı.”

Bu an, Lillian’ın korkudan ölmeyi beklediği bir andı, birilerinin Paul ve Dave’le ilgili yalanlarını ortaya çıkaracağı an, onun gecelerini kâbuslarla dolduran, gün içerisinde omuzlarında ağırlık yapan, mutlu olmasını engelleyen, onu anormalliğe iten yalanlar. Çünkü birileri mutlaka öğrenecek kadar yakına gelebilecekti, bunu biliyordu.

“Ah Jerry, çok özür dilerim, lütfen beni affet,” diye yalvardı, kocasının elini kalbine götürdü.

Jerry başıyla onaylar gibi yaptı, hafifçe gülümsemişti. “Seni uzun zaman önce affetmişim.”

“Bana bildiğini söylemen gerekirdi Jerry, neden söylemedin? Ben seni ve çocuklarımı kaybedeceğimi düşünmüştüm, benden nefret edersin sanıyordum.”

Jerry tekrar başını salladı, “Senden nefret etmiyorum, hatta o zaman da nefret etmedim. Bana söylemeni bekledim, söylemediğinde ben de sana bir şey söyleyemedim, Dave’le birlikte kaçacağından korkuyordum.” Jerry’nin alnındaki damar öfkeyle birlikte şişiyordu, kan basıncı yükselmeye başlamıştı.

Lillian serin parmaklarını bu damarın üzerinde dolaştırdı, dokunmasıyla birlikte gerginliği azalıyordu. “Eğer beni affettiysen,” diye sordu kibarca, “neden bunca zaman bir şey söylemeden bekledin?”

“Çünkü eve döndüğümüzde etrafımızda haber kanalları ve muhabirler vardı, sonunda yalanının neden bu kadar önemli olduğunu anladım. Eğer onlara Dave ve bebekten bahsetseydin ve biz de bunları milyonların izlediği ekrandan izleyip yargılasaydık ailemiz yok olabilirdi.” Jerry karısının avuç içini öpmeden önce Lillian onun boynuna ulaşp ensesine inen saçlarını okşadı. “Biliyordun değil mi?”

“Bunu düşünmem için çok fazla zamanım vardı.”

“Bana söyleyebilirdin,” dedi Jerry.

“Bildiğine sevindim,” diyen Lillian kocasını kendisine doğru çekerek dudaklarının birbirine nazikçe dokunmasını isterken Jerry geri çekildi, iki eli karısının omzundaydı.

“Bana daha fazla yalan söyleyeceğine, söz ver,” diye yalvardı.

“Bir daha asla.” Lillian son söylediği cümleyi sarf ederken sanki yüzlerce kiloluk bir halter kaldırıyor gibi hissetmişti.

Jerry ikisinin arasına mesafe koymuş ve yatağın baş tarafındaki direklerden birine yaslanmıştı. “Öyleyse bana söylemen gereken bir şey daha var.” Jerry bunu söyledikten sonra kollarını birleştirdi, Lillian’ın kafası karışmıştı.

Daha fazla ne kadar karışabilirdi ki? Lillian’ın detaylarla doluracağı birçok boş nokta vardı ama kocasının asıl mevzuyu bildiğini tahmin ediyordu. Başka bir adamla ilişkiye girmiş ve çocuğunu doğurmuştu. Bu gerçeğe alakalı yalan söylemişti, diğer büyük sır ise...

“Kent’i öldürdüğümü nereden anladın?” kelimeler ağzından dökülüyordu, Dave dışında bir başkası kocasına doğruları söyleseydi artık yalanları sır olmaktan çıkacaktı.

Emily Bleeker

“Sen ne yaptım dedin?” diye sordu Jerry.

“Kent’i öldürdüm, bıçakladım. Başka kim bilecek?” der demez Lillian ayağa fırladı... Dave’i aramalıydı, kendisi kadar o da tehlikede olabilirdi.

“Lillian, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.”

“Benim vekilim olamazsın değil mi?” diyen Lillian dolabına giderek boş bir bavul çıkarttı. “İyi bir avukat tanıyorsun, değil mi Jer? Ya da bir süreliğine ülkeyi terk edebilirim.” dedikten sonra bavulu yatağın üzerinde açarak tüm iç çamaşırlarını içine tıkma-ya başladı.

Jerry anında karısının yanına gelerek dirseğinden yakaladı ve paniğini yok etmek için onu sarstı. “Ne yapıyorsun Lillian? Ben birini öldürdüğünü *söylemedim*.”

“Ama diğer sırrımı öğrenmek istediğini söylemiştin.”

“Dave’le Los Angeles’taki buluşmanızdan bahsediyorum,” dedi Jerry, karısının aşırı tepkisi vereceği tepkiyi hafifletmişti. “Kent’i öldürdün mü?” Jerry bir adım geri attı, şimdi bunu yaptığına inanmıştı.

“Delirmişti Jerry, kafayı üşütmüştü. Hep bana dokunmaya çalışıp bir şeyler yapmaya uğraşıyordu. Bir kez beni yalnız yakaladı ve beni... o bana...”

“Bekle, sana tecavüz etmeye mi çalıştı?” Jerry neredeyse haykırıyordu, Lillian çocukların uyanacağından endişelenmişti. “Neden bana söylemedin, KAHRETSİN!”

“Söyleyemedim Jerry, onu öldürdüm. Seni de suç ortağı yapmak istemedim ya da işte her nasıl oluyorsa, sen de hapse girebildin, lisansını da kaybedebildin.”

“Bana nefsi müdafaa gibi geldi,” kocasının avukat tarafı çalışıyordu.

“Bilmiyorum Jerry, Dave onu durdurmaya çalıştı ve Kent neredeyse onu öldürecekti ben de... ben de onu arkasından bıçakladım.” Lillian dudağını ısırdı, ardından söyleyeceği iğrenç cümleyi biliyordu. “Ben bir katilim.”

“Bu cinayet değil,” Jerry parmaklarıyla karısının dudaklarına dokundu, alnındaki çizgilerde yazılı olan şefkat okunabiliyordu. “Dave dışında bilen başka biri var mı?”

Lillian kocasının sesindeki yumuşaklığa şaşırılmıştı. “Hayır, yalan söyledik hatırlamıyor musun?”

“İyi,” dedi Jerry, bir dakika kadar karısını sessizce izledi. “Peki tecavüz? Sana herhangi bir zarar verdi mi?”

Lillian titrek bir nefes aldı, “Beni incitti ama tecavüz edemedi, eğer bunu soruyorsan, Jer,” kocasının elini tuttu, “Ben iyiyim. Bunları başka zaman konuşabiliriz ama Los Angeles konusunda ne demek istediğini merak ediyorum.”

“Ah, o mu?” diyen Jerry, yatağın üzerindeki bavulu yere ittikten sonra karısını sanki çok narin bir porselenmiş gibi yatağa yatırdı. “Dave. Los Angeles.”

Lillian odanın diğer tarafındaki aynadan kendi görüntüsüne baktı, saçları sonunda uzamaya başlamıştı ve neredeyse omuzlarına değecekti. Koyu renkli maskaraları gözyaşlarıyla birlikte yanaklarına akmıştı. Yatağın kenarını tutmadan önce elleriyle yanaklarını sildi. Los Angeles’taki Dave. Kent’ten daha kolaydı ama çok da değildi.

“Sen başlamadan önce söyleyeyim, bu ziyaret sandığın gibi bir

Emily Bleeker

ziyaret değildi,” dedi, burnunu çekerken bir salak gibi davran-
dığının farkındaydı. Yüzünü temizlediği beyaz bez maskaraların
boyasını giderememişti. İki çocuğun yaşadığı bir evde, beyaz ren-
gin bu kadar iyi bir renk olacağı hiç aklına gelmemişti.

“Biliyorum, değildi,” diyen Jerry şimdi yatağa tırmanıp karısı-
nın karşısına oturdu. Korkmuyordu, az önce karısının bir katil ol-
duğunu öğrenmiş olmasına rağmen sakindi. “Seni takip ettirdim.”

“Takip mi?” Lillian’ın ağzı açık kaldı, “Bir dedektifle mi?” “Sa-
nırım kendilerine özel dedektif diyorlar, ama evet senin söyledi-
ğin de aynı kapıya çıkıyor. Bir adama seni takip etmesi için para
verdim ve bana neler olduğunu anlattı.” Jerry alnını düşünceli
biçimde ovaladı. “Bunu söylediğimde çılgınlık gibi geliyor, ama
anlaman lazım, kıskançlıktan delirmiştim ve sensiz geçirdiğim
onca yıldan sonra her an beni terk edebileceğinden korkuyordum
ve senden emin olmalıydım ama bu işleri daha da zorlaştırdı.” Eli
karısının dizinin üzerindeydi, karısı da elini üzerine koymuştu.
“Seni daima seveceğim.”

“Ben de seni Jerry,” diyen Lillian, yine yalvarmadan önce ko-
casının elini hafifçe sıktı, “Söz verdim, söylemeyeceğime söz ver-
dim. Dave sözlerini tuttu ve ben de tutmak zorundayım.”

Jerry bunları duymak istemiyordu, eliyle yatağa vurdu. “Yeter
Lillian. Beni dinleyecek misin? Anlatmana gerek yok, ben zaten
öğrendim. Kabul etmem lazım,” alnındaki öfke damarını ovarak,
“dedektif ikinizin bir doğum merkezine gittiğini söylediğinde
kafam karışmıştı, sonra anlam veremedim. Sanki birlikte olmayı
planlıyor, bir aile kurmaya çalışıyorsunuz sandım. O yüzden de
otelde karşınıza dikildim.”

“Ama seni seçtim,” diye araya girdi Lillian, kocası üzerindeki parfüm kokusunu alıncaya dek ona doğru eğildi.

“Biliyorum, beni sakinleştiren de oydu. Ama Beth’le konuştuktan sonra şu saçma düşünceye kapıldım. O kocasıyla mutluymuştu ve yeniden bir aile olma yolunda ilerlediklerini anlatmıştı, ama ardından aklıma garip bir düşünce girdi. Sonra bu gece bebeği gördüğümde her şey yerine oturdu.” Şakaklarını ovaladı, “O ellerinde tuttukları bebek senin bebeğindi, değil mi?” Jerry’nin bakışları sert ve keskindi.

“O benim bebeğim değil, o Dave ve Beth’in bebeği.”

Jerry karısının dudaklarını iki parmağıyla kapattı.

“Lillian, başka yalan söylemeyecektin. Doğruyu söyle.”

Lillian bir çıkış yolu arıyordu, bulamamıştı. “Gerçek mi?” diye sordu usulca. “Evet, genetik olarak benim oğlum,” dedi.

Son sırrını da açıkladıktan sonra sonunda kendini özgür hissetmişti, yalanların üzerinde oluşturduğu ağırlığı onca zamandır anlayamamıştı, ne kadar zor hareket ettiğini bilememişti. Şimdi, Jerry karşısında öfkeli ve sorguya çeker gibi otururken bile içinden şarkı söylemek geliyordu.

“Ve bu seni rahatsız etmiyor?” diye sordu Jerry.

“Hayır Jerry, rahatsız etmiyor. Beth kısır ve bir bağışçıya ihtiyacı vardı bir yabancının yumurtasını kullanacaklardı ve bu fikir beni üzüyordu. Dave, Paul’e mükemmel bir baba olabilirdi ve Beth’in de değiştiğini söylüyordu, eğer onu affetmek istiyorsa bunun gerçek olacağını düşünmüştüm. Bizim çocuklarımızla yaşadığımız mutluluğu onların da yaşaması için onlara bir şans vermeyi çok istedim. Ayrıca bu Paul’e olan özlemimi de giderecekti. Onun bir parçasının artık yaşadığını bile düşünüyorum.”

Emily Bleeker

“O biliyor mu?”

Lillian başını salladı. “Hayır, bağışçının kimliğini bilmiyor.”

Jerry başını yana eğerek. “Peki bilmeye hakkı olduğunu düşünmüyor musun?”

“Dave’in bunu açıklamamasını ben istedim, söylememesinin sebebi bu,” diye omuz silkti Lillian. “Herhangi bir bağışçı da olsa zaten anonim kalacaktı.”

Jerry birkaç saniye karısının söylediklerini düşündü, küçük görüntüsü ve Josh’a benzerliği yüzünden ona kızamıyordu. Yatağın üzerinde ilerleyerek ona sarıldı.

“Tüm bu bebek olayıyla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedi Jerry ve durakladı. “Öncelikle şunu bilmeni isterim ki eğer Dave ve Beth için problem yoksa onu görmeye gidebilirsin, Lillian. Seni bebeğinden alıkoyamam. Söz veriyorum,” Jerry bunları karısına usulca fısıldıyordu, o da Jerry’nin sırtını sıvazladı. “Bunca şeyi benden saklamak istediğini gördüğümde benim bir canavar olduğumu düşündüğünü sandım.”

“Seni koruduğumu sanıyordum ama yanlış mı? Korumuyor muydum?”

Jerry başıyla onaylayarak omzuna yaslandı ve yüzünü avuçlarının arasına almadan önce ufak bir öpücük kondurdu. Gözünün kenarlarındaki hafif ıslaklık ve kırmızılık, duygusal anlar yaşadığını kanıtlıyordu.

“Önümüzde uzun bir gece var, tüm hikâyeyi dinlemek istiyorum.”

Karısının telefonunu alarak sağındaki sehpanın üzerine koydu. “Ve şu anda Dave ve Beth’i aramanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum.”

“Dave’i arayabilir miyim? Emin misin?” Lillian şoktaydı, kocasının düşüncelerini değiştiren şeyin ne olduğu bilmiyordu, ama kendisini suçlu hissettiğinden kocasının böyle bir şey yapacağını tahmin etmemişti.

“Doğru duydun,” diyen Jerry odadan ayrılmadan önce karısını öptü ve bekâr günlerinde sürekli sipariş verdiği büfenin numarasını çevirdi. “Kung Pao Tavuk mu?”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Lillian. Kocasının yemek ısmarlamasını seyrederken içi sıcak bir hisle doluyordu, her saniye bu his katlanarak artmaya başlamıştı. Üç yıl içinde kayınvalidesini, oğlunu, karakterini ve en önemlisi masumiyetini kaybetmişti. Gerçeklerden kaçmak çok işe yaramamıştı ama gerçeğe doğru koşmuş olsaydı belki işe yaraması daha kolay olurdu.

Peki gerçek, geçmiş i silebilir miydi, sadece kolundaki yara izini bırakıp hafızasında birkaç silik hatırayla her şeyi götürebilir miydi? Bu kesinlikle imkânsızdı ama gerçekleri söylemek bütün kurtarma helikopterleri ya da uçaklardan daha hızlı bir şekilde onu ailesine geri getirmişti. Nihayet.

Telefonu tutarken uzunca bir süre ekrana baktı, çocuklar oyun oynarken biraz çizmişlerdi. Lillian hazır olduğunu anlamıştı, ekrana tıklayarak kalbinde her zaman yazılı olan numarayı çevirdi, karşı tarafın telefonu üç kere çaldı.

“Merhaba,” diye açtı telefonu Dave.

“Merhaba,” diye cevapladı, fısıltıdan biraz yüksek çıkıyordu sesi.

“Lillian? Sen misin?”

“Evet, biliyorum uzun zaman oldu.” Gerçekten tek söyleyebileceği bu muydu? Sanki liseden çok eski bir arkadaşını aramıştı,

Emily Bleeker

mezuniyetten sonra ilk defa konuşuyorlardı. “Az önce *Headline News*,” izledik.

Dave cevap vermedi, Lillian şaşırmamıştı. Neden onla konuşmak istesindi ki? Lillian ona karşı çok haksız davranmıştı. Arka plandaki kadın sesi onun adını söylüyordu. Beth. “Dave! Arayan Lillian mı? Hadi telefonu bana versene, deli!” Lillian, Beth’in sesi karşı taraftan gelmeden önce hıştırtıları dinledi.

“Dinle, bunu bilmemem gerektiğinin farkındayım ama bizim için bunu yaptığın için teşekkür etmeyi bekliyordum.” Telefonda küçük bir bebeğin mızızlanması duyuldu.

“Dave anlattı mı?” diye sordu Lillian. Jerry hâlâ sipariş vermekle meşguldü ama arada başını kaldırıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu. Lillian başıyla evet der gibi yapsa da iyi olup olmadığından emin değildi. Beth biliyordu, Jerry biliyordu. Bu uzunca bir süredir “en kötü senaryoları” olmuştu ve şimdi öğrendikleri Lillian’ın dengesini bozuyordu.

“Özür dilerim, isminin saklı kalmasını istediğini biliyorum, ama Dave’i söylemesi için ben zorladım. Aslında bayağı komik bir hikâye...” Bebek ağlamaya başlayınca Beth’in sesi kesildi. “Pekâlâ, sana başka zaman anlatırım. Ara sıra ziyaret etmeyi çok isteriz, sizin çocuklarınızla benimkinin kardeş olması harika bir duygu.”

Beth, Lillian’ın oğlunu tanımasını istiyordu, Josh ve Daniel’in da hayatının bir parçası olmasını istiyordu. “Buna bayılırım,” dedi Lillian.

“Sana çiçek yollamayı denedim, çocuğumuz doğduktan sonra, ama Dave izin vermedi. Ona çocuğun sağlıklı olduğunu bilmenin

iyi olacağını *söyledim*.” Bu son cümle gerildiği için akan terlerini serinleterek rahatlamasını sağladı. Oğlu sağlıklıydı, güvendedi. “Ona benim yerime de sarılacaksın Lillian, anlaştık mı?”

“Tabii ki.”

Jerry köşede telefonunun kırmızı tuşuna bastıktan sonra odanın köşesindeki sandalyenin üzerinden bir tişört alarak giyindi. “Bir saate dönerim,” diye ağzını oynattıktan sonra odadan çıktı. Bu ona tekrar güvendiğini mi gösteriyordu?

Telefon konuşması boyunca fondaki bebek ağlaması sinirliden şıarmışa doğru dönüyordu ve Beth, yeni anne olmanın verdiği heyecanla oğlunu seviyordu. “Aman Tanrım, bu erkek çok aç, telefonu Dave’e vermem gerekecek,” diyen Beth durakladı, sesi ağlamaklı olduğunu gösterir gibiydi. “Lillian, gerçekten teşekkür ederim. Bir anne olmanın ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, meraklanma ona göz kulak olacağım.”

“En ufak bir şüphem bile yok.”

“Hey,” Dave tekrar telefundaydı ve sesi farklı geliyordu. “Sözümünden döndüğüm için özür dilerim. Korkunç muhabirden sonra Beth’e söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Pekâlâ,” Lillian, Beth’in de yakında olacağını varsayarak olabildiğince yavaş ve sakin konuşmaya çalışıyordu, “her şeyden haberi var mı?”

“Hayır, sadece bağışçı olduğunu biliyor,” Dave karşı tarafta mırıldanarak konuşmaya başlamıştı, kimsenin duymasını istemiyordu.

“Jerry ner şeyi biliyor,” Lillian ağzındaki baklayı çıkardı, içindeki baskıyı attığı için biraz rahatlamıştı.

Emily Bleeker

Dave derin bir iç çekışı takip eden bir fısıltıyla, “Bir saniye, başka bir odaya geçmem gerekiyor,” dedi. Beth’e Lillian’ın anlayamadığı bir şeyler söyledikten sonra telefona döndüğünde nefesi hızlanmıştı. “Hastanede ne söylediğimi hatırlıyorum, bana geldiğini, Jerry’yle işlerin yürümediğini anlattığını, ama... ama o sözü geri almam lazım, Lily. Beth’le mutluyum ve bebeğimizi seviyorum. Arkadaşın olabilirim ama onu terk edemem.”

Lillian diğer tarafta gülerken bacaklarını altına kıvırdı. “Bay Hall biraz ön yargılı oluyor sanırım. Seni hâlâ istediğimi kim söyledi?”

“Ne? Hadi be. Yine yaptım değil mi? Neden seninle birlikteyken hep kendimi rezil etmeyi başarıyorum?”

“Bilmem, bence bir yeteneğin var. Bir yanım rol yapıp yapmadığını sorguluyor, sadece beni güldürmek için mi yapıyorsun acaba?” Lillian bunu özlemişti, tüm trajedilerden ve yalanlardan sonra Lillian iki âşık olmadan önce onunla nasıl bir arkadaşlığı olduğunu unutmuştu.

“Evet!” dedi Dave. “Kesinlikle, bilerek yapıyorum.”

“İyi, çünkü seni karını terk etmen için aramadım.” Lillian son kahrkahayı atmaktan çekinmedi, “Seni arıyorum çünkü Jerry’ye anlattım, daha doğrusu o kendisi anlamıştı zaten. Biz iyiyiz, seni aramamı o istedi. O da aynı şekilde bebeği görmek isteyeceğimi düşünmüş.”

“Bu harika Lily, çok güzel.” Dave sanki saatlerdir nefesini tutuyormuş gibi rahatladı, “Hadi tatil günlerine denk getirelim. Beth takvimi benden daha iyi biliyor yani birkaç gün içerisinde seni arayacaktır.”

“Bekleyeceğim.” Garip bir duraklamadan sonra, “Pekâlâ, programın keyfini çıkartın. Gerçekten fena sayılmazdı, fakat Beth ve senin olduğunuz resim gerçekten muhteşemdi.”

“Teşekkür ederim, profesyonel bir fotoğrafçı göndermişler, sanırım onun sayesinde.”

“Siz iyi bir ailesiniz, çok fazla yardıma ihtiyacınız olduğunu sanmam.” Telefon başka bir çağrının olduğunu anlatır gibi ses çıkarttı, arayan Jerry’ydi, geri dönmüştü. “Hadi sizi bırakayım da programı kaçırmayın, ah bekle, bir sorum daha var az kalsın unutuyordum.” Telefon tekrar ötmüştü ama Lillian umursamadı. “Çocuğa ne ad koydunuz?”

“Adı Solomon,” diye güldü Dave. “Bilge Solomon gibi, kral olan.”

“Harika,” derken Lily’nin hafızasında kumsaldaki güzel anılarından biri canlanmıştı, adadaki hayatlarında öğrendikleri bir bilgiyi anımsadılar. O an mükemmel hissetmişlerdi.

Önceleri eğitimlik yapmış olan Emily Bleeker, yazarlık sevdasına öğrencileriyle yaptığı yazı atölyelerinde tutulmuştu ve kısa süre sonra zihninde onlarca hikâye olduğunu fark etmişti. Bu hikâyeleri yazarken bir yandan da nadir rastlanan kanser teşhisiyle boğuşuyordu.

Emily Chigago şehrinde eşi ve dört çocuğuyla yaşıyor.

Yazmaktan arta kalan zamanlarında ise çocuklarıyla ilgilenmenin yanı sıra gitar çalmayı öğreniyor. Kendisiyle emilybleeker.wordpress.com

**adresinden
haberleşebilirsiniz.**